"Her kelimesi ve her anıyla mükemmel. Bir başyapıt...
Okuduğum en iyi kitaplardan biri."
—LISA JEWELL, #1 *New York Times* çoksatan yazarı

YANLIŞ YER YANLIŞ ZAMAN

REESE'S BOOK CLUB

ÇOKTAN İŞLENMİŞ BİR CİNAYETİ NASIL ENGELLERSİN?

ROMAN

GILLIAN McALLISTER

OLİMPOS®

YANLIŞ YER YANLIŞ ZAMAN

Ekimin sonları. Saat gece yarısını geçmiş. On yedi yaşındaki oğlunu bekliyorsun. Geç kaldı. Sen pencereden izlerken ortaya çıkıyor, fark ediyorsun ki yalnız değil; bir adama doğru yürüyor, üstelik silahlı.

Komik, mutlu, ergen oğlunun bir yabancıyı oracıkta, evinizin önündeki sokakta öldürmesini izlerken gözlerine inanamıyorsun. Kim, bilmiyorsun. Neden, bilmiyorsun. Tek bildiğin, oğlunun gözaltına alındığı. Geleceğinin darmadağın olduğu.

O gece çaresizlik içinde uyuyakalıyorsun. Her şey bitti. Ta ki uyandığın ana kadar: Cinayetten bir gün öncesine.

Sonra tekrar uyanıyorsun... Dünden önceki güne.

Her sabah bir önceki güne, cinayetten önceki bir başka güne daha uyanıyorsun. Mâni olmak için bir şansın daha oluyor. Cevap, bu suçu tetikleyen şey, geçmişin bir yerlerinde gizli. Bunu bulmaktan başka seçeneğin yok.

"'Çocuğunuzu kurtarmak için ne kadar ileri gidersiniz?' sorusuna türü zekice dönüştüren, akıllara durgunluk veren bir cevap."
—RUTH WARE, #1 *New York Times* çoksatan yazarı

"Bu kitap kesinlikle zekice! Muhteşem karakter kadrosu ve her satırındaki gerilimle eksiksiz bir kurgu. Okurken kitabı âdeta yaşadım ve çok sevdim."
—FIONA BARTON, *New York Times* çoksatanı *Dul*'un yazarı

ISBN 978-625-6411-23-4
9 786256 411234
OLİMPOS

www.olimposyayincilik.com
/olimposyayinlari
/olimposyayin
/olimposyayinlari

YANLIŞ YER YANLIŞ ZAMAN

GILLIAN McALLISTER

OLİMPOS®

Yanlış Yer Yanlış Zaman
Gillian McAllister
Orijinal Adı: Wrong Place Wrong Time

© 2023, Olimpos Yayınları
© 2022, Gillian McAllister

Gillian McAllister'ın Wrong Place Wrong Time isimli kitabı ilk defa Penguin Michael Joseph tarafından yayımlanmıştır.
Bu kitabın telif hakları Curtis Brown aracılığıyla alınmıştır.
Bu kitabın kapak tasarımında kullanılan görseller HarperCollins Publishers'tan ve Arcangel Images'dan alınmıştır.

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Editör: Edanur Varol
Çeviren: Nazende Didem Ünalçın
Düzelti: Aydan Yalçın
Son Okuma: Zeynep Çakman
Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Mart 2023
ISBN: 978-625-6411-23-4

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposyayincilik.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86
info@yelpaze.com.tr

Baskı: KA BASIM
Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı
No: 15 Kat: 4 Zeytinburnu/ İstanbul Sertifika No: 44064

YANLIŞ YER YANLIŞ ZAMAN

GILLIAN McALLISTER

OLİMPOS®

Felicity ve Lucy'ye; diğer çoklu evrenlerde de temsilcim siz olun isterdim.

SIFIRINCI GÜN,
GECE YARISINDAN HEMEN SONRA

Jen, o gece saatler geriye alınacağı için memnundu. Eline, yatmak yerine oğlunu beklemiyormuş gibi yapabileceği fazladan bir saat geçmişti.

Artık vakit gece yarısını geçtiğinden resmî olarak Ekim'in 13'üydü. Neredeyse Cadılar Bayramı'ydı. Jen kendi kendine Todd'un artık on sekiz yaşına bastığını söyledi; doğurduğu bebeği eylül ayından itibaren artık bir yetişkin olmuştu. *Canı ne isterse* yapabilirdi.

Akşamın büyük kısmını bir bal kabağını oymaya çalışıp eline yüzüne bulaştırarak geçirmişti. Oyduğu bal kabağını garaj yollarına bakan büyük pencerenin pervazına koyarak içindeki mumu yaktı. Çoğu şeyde olduğu gibi, böyle icap ediyor, diye oymuştu o bal kabağını. Ama aslında kendine has, çentikli bir güzelliği vardı eserinin.

Üst katın sahanlığında eşi Kelly'nin ayak seslerini duyduğunda dönüp baktı. Uyanık olması alışılmışın dışındaydı. Kendisi bülbülse eşi tarla kuşuydu. Kelly en üst kattaki yatak odalarından çıkıp geldi. Dağınık saçları loş ışıkta mavimsi

bir siyahı yansıtıyordu. Üzerinde hiçbir şey yoktu. Yüzünde eğlendiğini belli eden bir gülümseme vardı, dudaklarının köşesi hafifçe kıvrılmıştı.

Basamaklardan inerek yanına geldi. Işık bileğindeki, bir tarihi gösteren dövmeyi aydınlattı. Jen'e âşık olduğunu söylediği günün tarihiydi: 2003 ilkbaharı. Jen eşinin vücudunu süzdü. Kırk üç yaşına gelmişti, geçen sene göğsündeki koyu renk kılların birkaçı beyaza dönüşmeye başlamıştı. "Boş durmamışsın?" dedi eliyle bal kabağını işaret ederek.

Jen zayıfça, "Herkes bir tane yapmıştı," diye açıkladı. "Komşuların hepsi."

"Kimin umurunda?" Kelly'nin her zamanki hâliydi.

"Todd gelmedi."

"Onun için gece daha yeni başlıyordur." Yumuşak Galler aksanı, her bir hecesini sıradağlarda yankılanıyormuşcasına uzatarak söylediği "gece" kelimesinde belli belirsiz duyuluyordu. "Eve dönme vakti saat bir değil miydi?"

İkisi için tipik bir diyalogdu. Jen çok fazla, Kelly ise belki de çok az önemsiyordu. Jen tam aklından bunları geçirirken Kelly döndü ve işte karşısındaydı: Eşinin neredeyse yirmi yıldır sevdiği, kusursuzluk abidesi poposu. Gözleri Todd'u arayarak tekrar sokağa kaydı, sonra Kelly'ye döndü.

"Komşular şu anda poponu görebiliyor."

"Onu da bal kabağı sanırlar," dedi Kelly. Zekâsı çekilen bir bıçak kadar hızlı ve keskindi. Tatlı atışmalar; onların sevgi dili daima bu olmuştu. Esneyerek, "Yatağa gelsene. Merrilocks'ın bittiğine inanamıyorum," diye ekledi. Bütün haftayı Merrilocks Yolu'ndaki bir evin Victoria Dönemi'nden kalma yer karolarını restore ederek geçirmişti. Tam da sevdiği gibi yalnız çalışmıştı. Kırk yılda bir birileriyle görüşür, podcast üstüne podcast dinlerdi. Karmaşıktı, asıl potansiyelinin bir nebze altında kalıyordu; Kelly böyleydi işte.

"Tabii, birazdan. Eve sağ salim geldiğini görmek istiyorum sadece."

"Birkaç dakikaya elinde kebabıyla burada olur." Kelly elini havada salladı. "Patates kızartmasını tırtıklamak için mi bekliyorsun?"

"Yapma şunu," dedi Jen gülümseyerek.

Kelly göz kırpıp yatmaya gitti.

Jen evin içinde amaçsızca dolandı. Üzerinde çalıştığı davayı düşündü. Boşanan bir çift, her şeyden çok porselen tabak seti için tartışıyordu. Elbette asıl tartıştıkları konu ihanetti. Bu davayı almamalıydı, elinde zaten üç yüzü aşkın dava vardı. Fakat Bayan Vichare ilk görüşmelerinde Jen'e bakıp, "Ona o tabakları verirsem, sevdiğim her şeyi yitiririm," demişti, Jen de dayanamamıştı. Keşke her şeyi bu kadar önemsemesem, diye düşündü; boşanan yabancıları, komşuları, Tanrı'nın cezası bal kabaklarını... Ama önemsiyordu.

Kendine bir kupa çay yapıp büyük pencerenin önündeki nöbetine döndü. Ne kadar sürerse sürsün bekleyecekti. Ebeveynliğin iki safhasında da (bebeklik yıllarının başında ve çocukların neredeyse yetişkin oldukları yıllarda) farklı sebeplerle de olsa hep uykusuz kalınırdı.

Bu evi, üç katlı evlerinin tam merkezinde duran o pencereyi gördükten sonra almaya karar vermişlerdi. Jen, "Krallar gibi dışarıyı seyrederiz," derken Kelly gülmüştü.

Gözlerini dışarıdaki ekim sisine dikti ve işte, nihayet Todd sokağa girmişti. Jen onu tam da kış saatine geçildiğinde ve telefonun saati 01.59'dan 01.00'e döndüğünde gördü. Bıyık altından güldü. Tam da planladığı gibi, saatler geri alındığından artık geç kalmış sayılmazdı. Todd böyleydi işte. Onun için, eve giriş saatine karşı çıkıp filolojik ve anlam bilimsel açıdan aksini yapmak şart koşulma sebebinden daha mühimdi.

Sokağı uzun adımlarla aştı. Bir deri bir kemikti, asla kilo almıyor gibiydi. Yürürken dizleri kotunda çıkıntılar oluşturuyordu. Dışarıdaki pus renksizdi. Ağaçların gölgesi altındaki kaldırım kapkara, hava şeffaf bir beyazdı. Karşısında siyah beyaz bir dünya uzanıyordu.

Crosby, Merseyside'ın arka ucundaki sokaklarında aydınlatma yoktu. Kelly evin dışına Narnia'dakine benzer bir lamba koymuştu. Ferforje, pahalı lambayla Jen'e sürpriz yapmıştı. Jen, bu lambaya parasının nasıl yettiğini hiç anlamamıştı. Todd yaklaşınca hareket sezen lamba yandı.

Dur bir dakika! Todd bir şey görmüştü. Yürümeyi bırakıp gözlerini kıstı. Onun bakışlarını takip eden Jen de aynı şeyi gördü: Sokağın öbür tarafında hızlıca yürüyen bir figür. Todd'tan daha yaşlı, çok daha yaşlı biriydi. Vücuduna, hareketlerine bakarak anlayabilmişti. Jen böyle şeyleri fark ederdi, oldum olası etmişti. Onu iyi bir avukat yapan şey de buydu.

Sıcak avucunu pencerenin soğuk camına yasladı.

Bir terslik vardı; sanki bir olay patlak verecek gibiydi. Jen sebebini söyleyemese de emindi bundan; tehlikeye dair bir tür içgüdüydü. Havai fişeklerin, hemzemin geçitlerin ve uçurum kenarlarının yakınlarındayken hissettiğiyle aynı duyguydu. Peş peşe dizilen düşünceler bir kameranın deklanşörüne basılıyormuşçasına zihninden gelip geçiyordu.

Kupayı pervaza bırakıp Kelly'ye seslendi, sonra basamakları ikişer ikişer indi. Çizgili halı çıplak ayaklarına sert geldi. Ayakkabılarını ayağına geçirdikten sonra eli ön kapının metal kulpunda bir an duraksadı.

Neydi bu duygu? Açıklayamıyordu.

Dejavu muydu? Çok nadiren yaşardı o hissi. Gözlerini kırpıştırdığında his duman kadar soyut hâlde yok oluverdi. Sebebi neydi? Pirinç kulptaki eli mi? Dışarıda parlayan lam-

banın sarı ışığı mı? Hayır, hatırlayamıyordu. O duygu kaybolmuştu artık.

Kelly arkasında belirdi ve gri sabahlığının kuşağını bağlayarak, "Ne?" dedi.

"Todd... O... O, dışarıda... Biriyle."

Alelacele dışarı çıktılar. Jen güz soğuğunda hemen üşüdü. Todd'la yabancıya doğru koştu ama daha ne olduğunu anlayamadan Kelly, "Dur!" diye bağırdı.

Todd koşuyordu ve saniyeler içinde yabancının kapüşonlu montunun ön kısmını kavrayıvermişti. Yabancıyla yüz yüze geldi. Omuzlarını öne eğmiş, bedenini adama yaklaştırmıştı. Yabancı elini cebine soktu.

Kelly yüzünde panikle, bakışları bir sağa bir sola, sokağın bir ucundan diğerine dolanarak onlara doğru koştu. "Todd, yapma!"

Jen bıçağı işte o zaman gördü.

Adrenalinden keskinleşmiş gözlerle olanları izledi. Hızlı, temiz bir darbeydi. Sonra her şey çok yavaşladı; geriye çekilen kolun hareketi, bir an direnip sonra kumaştan kurtulan bıçak... Bıçağın peşinden çıkan iki beyaz tüy ayazda kar taneleri misali amaçsızca süzüldü.

Muazzam miktarda kan fışkırmaya başladığında Jen bakakaldı. Artık dizlerinin üstünde olmalıydı; zira asfaltın dizlerine batan ufak taşlarını fark etmişti. Adamı kollarına alıp ceketinin önünü açtı. Ellerinden, parmaklarının arasından, bileklerinden süzülen kanın sıcaklığını hissetti.

Adamın gömleğinin düğmelerini açtı. Göğsü kanla kaplanmaya başlamıştı. Jeton girişini andıran yara bir görünüp bir kayboluyordu. Kırmızı bir göletin dibini görmeye çalışıyor gibiydi. Jen bütünüyle buz kesmişti.

"Hayır!" Haykırdığında sesi derinden ve ağlamaklı çıktı.

"Jen," dedi Kelly boğuk bir sesle.

Çok fazla kan vardı. Jen adamı garaj yoluna yatırıp üzerine eğildi ve dikkatle baktı. Yanıldığını umsa da sadece bir an için adamın artık bu dünyada olmadığından emin oldu. Lambanın sarımsı ışığının gözlerindeki yansıması pek normal değildi.

Gece tamamen sessizdi. Tahminen birkaç dakika geçtikten sonra şok içinde gözlerini kırpıştırarak, başını kaldırıp oğluna baktı.

Kelly, Todd'u kurbandan uzaklaştırmış, kollarını ona dolamıştı. Kelly'nin sırtı, Todd'un ise yüzü Jen'e dönüktü. Todd babasının omzunun üzerinden ifadesiz bir yüzle annesine bakıyordu. Bıçak elinden düştü. Donmuş kaldırıma çarpan metal, kilise çanı misali çınladı. Todd eliyle yüzünü sıvazlayarak ardında kanlı bir iz bıraktı.

Jen gözlerini oğlunun yüzüne dikti. Belki pişmandı, belki değildi. Anlayamıyordu. Jen neredeyse herkesi okuyabilirdi ama Todd'u asla okuyamamıştı.

SIRIFINCI GÜN,
01.00'DEN HEMEN SONRA

Birileri 112'yi aramış olmalıydı çünkü sokak birden parlak mavi ışıklarla doldu. Jen, "Ne..." dedi Todd'a. "Ne..." Her şeyi anlatıyordu: Kim, neden, ne halt etmeye?

Kelly oğlunu bıraktı. Şoktan beti benzi atmıştı ama genellikle yaptığı gibi hiçbir şey demedi.

Todd ona da babasına da bakmadı. "Anne," dedi nihayet. Çocuklar hep ilk annelerini istemez miydi? Jen elini oğluna uzattıysa da cesedi bırakamadı. Yaralara baskı yapmayı bırakması işleri herkes için daha beter hâle getirebilirdi. "Anne," dedi Todd tekrar. Sesi ikiye yarılan kuru toprak misali çatlak çıkmıştı. Dudağını ısırarak gözlerini uzaklara, sokağın ucuna çevirdi.

Jen, "Todd," dedi. Yabancının kanı ellerinin üzerinden koyu kıvamlı banyo suyu misali akıyordu.

Todd nihayet gözlerini ona çevirerek, "Mecburdum," dedi.

Jen'in ağzı şok içinde açılıverdi. Kelly'nin başı önüne eğildi. Sabahlığının kol yenleri Todd'un ellerindeki kana bulanmıştı.

Kelly, Jen konuştuğundan tam emin olamayacağı kadar usulca, "Ufaklık," dedi. "Todd."

Todd, bu kez üstüne basa basa, "Mecburdum," diye yineledi. Nefesi, buz kesmiş havada bir buhar bulutu gibi yükseldi. Bir kez daha, "Başka seçeneğim yoktu," dedi. Bu kez sesinde ergenlere has bir kesinlik vardı. Polis arabası yanıp sönen mavi ışığıyla onlara yaklaştı.

Kelly gözlerini Todd'a dikmişti. Kanı çekilmiş, bembeyaz olmuş dudakları sessiz bir küfürle hareket etti.

Jen de bu vahşi faile, yani oğluna dikti gözlerini. Bilgisayarları, istatistiği ve (hâlâ) her yıl Noel'de katlanıp yatağının ayak ucuna bırakılan pijamalarını seven oğluna.

Kelly elleri saçında, garaj yolunda amaçsızca bir daire çizdi. Bir kez olsun yabancıya bakmamıştı. Gözleri sadece Todd'un üzerindeydi.

Jen ellerinin altında nabız gibi atan yaraların kanamasını dindirmeye çalıştı. Onu, yani kurbanı bırakamazdı. Polis gelmişti gelmesine ama henüz ortada ambulans falan yoktu.

Todd, ya soğuktan ya da şoktan, hâlâ titriyordu. Jen sebebin hangisi olduğundan emin değildi. "Kim bu adam?" diye sordu. Çok fazla sorusu vardı ama Todd yanıtlamak yerine omuz silkti. Jen ona uzanmak, yanıtları zorla ağzından almak istediyse de bir şey yapamadı.

Kelly kısık sesle, "Gözaltına alınacaksın," dedi. Bir polis memuru onlara doğru koşuyordu. "Dinle, hiçbir şey söyleme, tamam mı? Biz..."

"Kim bu adam?" dedi Jen. Sesi geceye yükselen bir çığlık misali fazla yüksek çıkmıştı. İçinden polisin yavaşlamasını diledi. *Ne olur yavaşla, bize birazcık zaman ver.*

Todd'un bakışları tekrar annesine döndü. "Ben..." İlk kez uzun bir açıklaması yoktu, entelektüel bir gövde gösterisi yapmıyordu. Sadece sessizlik... Bu işin ailelerini aşacak kadar

büyümesinden önceki nihai anda aralarındaki nemli havada asılı kalan yarım kalmış bir cümle...

Memur yanlarına varmıştı. Uzun boyluydu. Üzerinde bıçak darbelerine dayanıklı siyah yelekle beyaz gömlek vardı. Sol elinde telsizini tutuyordu. "Tango iki dört beşten Echo'ya. Olay mahallîndeyim. Ambulans yolda." Todd omzunun üzerinden memura baktı, sonra bakışlarını kaçırdı, tekrar baktı. Ardından gözleri annesine döndü. İşte o an gelmişti. Polis kelepçeleri ve gücüyle olaya bütünüyle el koymadan önce Todd'un açıklama yapacağı o an.

Jen'in yüzü buz kesmişti, elleriyse kandan sıcaktı. Kıpırdamaktan, göz temasını bozmaktan korkarak öylece bekliyordu. Bakışlarını ilk kaçıran Todd oldu. Dudağını ısırarak gözlerini ayaklarına dikti. O kadar.

Bir başka polis memuru Jen'i yabancıdan uzaklaştırdı. Spor ayakkabıları ve pijamalarıyla, elleri ıslak ve yapış yapış hâlde garaj yolunda dikilip öylece oğluna baktı. Sonra üzerinde sabahlığıyla gözlerini adalet sistemiyle pazarlık etmeye çalışan eşine çevirdi. İdareyi ele alması gereken kendisiydi. Sonuçta avukat olan oydu. Ama dili tutulmuştu. Bütünüyle şok geçiriyordu. Kuzey Kutbu'na bırakılmış gibi kaybolmuş hissediyordu.

İlk memur Todd'a, "Adını teyit edebilir misin?" diye sordu. Diğer memurlar da yuvadan çıkan karıncalar misali diğer arabalardan indiler.

Jen ve Kelly aynı anda bir adım öne çıktı fakat Todd o anda ufacık bir hareket yaptı. Elini yana doğru oynatarak onlara mâni oldu.

Düz bir sesle, "Todd Brotherhood," dedi.

"Neler olduğunu anlatabilir misin?"

Jen canlanarak, "Durun," dedi. "Onu yolun kenarında sorgulayamazsınız."

"Müsaade edin, hep beraber karakola gidelim," dedi Kelly ısrarla. "Sonra..."

Todd babasının sözünü keserek "Eh, adamı bıçakladım," dedi. Eliyle yerde yatan adamı gösterdi. Ellerini tekrar ceplerine sokup memura doğru ilerledi. "Sanırım beni gözaltına alsanız iyi olur."

Gözyaşları yüzünden boğazına bir yumru oturan Jen, "Todd konuşmayı kes," dedi. Bunlar yaşanıyor olamazdı. Sert bir içkiye ihtiyacı vardı; zamanda geri gitmeye ve kusmaya. Absürt, kafa karıştırıcı soğuk hava yüzünden bütün bedeni titremeye başladı.

"Todd Brotherhood, hiçbir şey söylemeye mecbur değilsin," dedi polis memuru, "fakat sorgu sırasında sözünü etmediğin her şey savunmanı zayıflatabilir..." Todd film çekiliyormuşçasına gönüllü şekilde bileklerini birbirine dayadı. Öylece, metalik bir klik sesiyle kelepçelenivermişti. Omuzlarını kaldırmıştı. Üşüyordu. Yüzü ifadesiz, hatta pes etmiş gibiydi. Jen bir türlü gözlerini ondan alamıyordu.

"Bunu yapamazsınız!" dedi Kelly. "Bu..."

Jen panikle, "Durun," dedi polis memuruna. "Biz de gelsek? O daha ergen..."

"On sekiz yaşındayım," dedi Todd.

Jen'i duymazdan gelen memur Todd'a arabayı işaret etti, "Şuna geç." Telsizini kaldırdı. "Tango iki dört beşten Echo'ya. Tesisatsız bir hücre hazırlayın lütfen."

"Peşinizden geliriz o hâlde," dedi Jen ümitsizce. Ceza yasasına dair en ufak fikri olmasa da lüzumsuzca, "Ben avukatım," diye ekledi. Yine de, bu kriz anında bile, annelik içgüdüleri pencere pervazındaki bal kabağı kadar parlak ve net şekilde alev alev yanıyordu. Todd'un bunu neden yaptığını çözmeleri, onu karakoldan çıkarmaları, sonra da yardım edecek birilerine

ulaştırmaları lazımdı sadece. Yapmaları gereken buydu. Böyle yapacaklardı.

"Biz de geliyoruz. Karakolda görüşürüz."

Memur nihayet onun gözlerine baktı. Manken gibiydi. Elmacık kemikleri çıkıktı. Çok klişe ama bugünlerde bütün polisler çok genç görünmüyor muydu? "Crosby karakolu," diyen memur tek kelime daha etmeden Jen'in oğlunu da yanında götürerek arabaya bindi. Diğer memur öbür tarafta, kurbanın yanında kaldı. Jen onu düşünmeye zor tahammül ediyordu. Sadece bir kerecik o tarafa baktı. Kan, polisin yüzündeki ifade... Adamın öldüğünden emindi.

Kelly'ye döndü. Normalde metin olan eşinin o andaki bakışını asla unutmayacaktı. Gözleri Kelly'nin lacivert gözleriyle buluştu. Dünya bir an için dönmeyi bırakmış gibiydi. Jen o sessizlik ve hareketsizlikte Kelly'nin bir ıstırap timsali olduğunu düşündü.

***

Karakolun önünde halka binanın işlevini duyuran beyaz bir tabela vardı: MERSEYSIDE İLÇE EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜ - CROSBY KARAKOLU. Tabelanın arkasındaki, altmışlardan kalma binayı alçak bir tuğla duvar çevreliyordu. Ekim yaprakları duvarın dibinde birikmişti.

Jen arabayı binanın önüne, iki sarı şeridin üzerine yanaştırıp kontağı kapattı. Oğulları birini bıçaklamıştı, park cezası yese ne olacaktı? Kelly araba daha tam durmadan indi. Elini arkaya, Jen'e uzattı, kadın bunu bilinçsizce yaptığını düşündü. Jen uzattığı ele denizin ortasındaki bir salmış gibi tutundu.

Kelly çift cam kapının bir kanadını itip açtı ve yıpranmış, gri linolyum kaplı fuayeyi hızlı adımlarla aştılar. İçeride nostaljik bir koku vardı. Okullardakine, hastanelerdekine, huzu-

revlerindekiyle benzer bir kokuydu; üniformaların giyildiği ve berbat yemeklerin servis edildiği, Kelly'nin nefret ettiği türden yerlerdeki. İlişkilerinin başlarında, "Asla zenginlik yarışına girmeyeceğim," demişti.

Jen'e kısaca, "Onlarla ben konuşacağım," dedi. Titriyordu. Fakat sebebi korkudan ziyade öfkeye benziyordu. Küplere binmiş hâldeydi.

"Sorun değil. Avukat kimliğime bürünüp ilk..."

Kelly bankodaki kel, küçük parmağında mühür yüzüğü olan bir memura, "Amiriniz nerede?" dedi sertçe. Vücut dili değişmişti. Bacaklarını açmış, omuzlarını dikleştirmişti. Gardını böyle düşürdüğüne Jen bile nadiren şahit olurdu.

Memur sıkkın bir sesle beklemelerini, birinin onlarla görüşeceğini söyledi.

Kelly parmağıyla saati göstererek, "Beş dakikanız var," dedikten sonra kendini fuayenin öbür ucundaki sandalyelerden birine bıraktı.

Jen de yanına oturup elini tuttu. Kelly'nin alyansı parmağına bol geliyordu. Üşümüş gibiydi. Orada öylece oturdular; Kelly öfleyip püflüyor, uzun bacaklarını bir üst üste atıp bir çözüyordu, Jen ise sessiz kalmaya devam ediyordu. Bir memur bankoya gelip kısık sesle telefonuna, "İki gün öncekiyle aynı suç: On sekizinci maddeye tabi kasten yaralama. O vakanın kurbanı Nicola Williams'tı, fail kaçak," dedi. O kadar kısık sesle konuşuyordu ki Jen onu zor duyuyordu.

Orada oturup sadece dinledi. On sekizinci maddeye tabi kasten yaralama, bıçaklama demekti. Todd'tan söz ediyor olmalıydılar. Bir de iki gün önce işlenmiş benzer bir suçtan.

Nihayet, gözaltını gerçekleştiren uzun boylu, çıkık elmacık kemikleri olan memur göründü.

Jen bankonun arkasındaki saate baktı. Üç buçuğu, belki de dört buçuğu gösteriyordu. Saatin hâlâ İngiliz yaz saatinde olup olmadığını bilmiyordu. Kafa karıştırıcıydı.

"Oğlunuz bu geceyi burada geçirecek. Yakında sorguya alacağız."

"Nerede, içeride mi?" dedi Kelly. "Bırakın da içeri gireyim."

"Onunla görüşemezsiniz," dedi memur. "Şahitsiniz."

Jen'in içinde öfke parladı. İnsanların adalet sisteminden nefret etmesinin sebebi tam da *buydu* işte.

Kelly memura, "Demek öyle?" dedi tersçe. Ellerini havaya kaldırdı.

"Pardon?" dedi memur kibarca.

"Diyorum ki şimdi düşman mı olduk?"

Jen, "Kelly!" dedi.

"Kimse kimsenin düşmanı değil. Oğlunuzla sabah konuşabilirsiniz."

Kelly, "Amiriniz nerede?" diye sordu.

"Oğlunuzla sabah konuşabilirsiniz."

Kelly mana yüklü, tehlikeli bir es verdi. Jen bu tür sessizliklere hedef olan sadece birkaç kişi görmüştü ama yine de polise özenmiyordu. Kelly zor öfkelense de öfkelendiği zaman şiddeti fazla olurdu.

"Birini arayacağım," dedi Jen. "Birilerini tanıyorum." Telefonunu çıkarıp titreyen ellerle rehbere bakmaya başladı. Ceza avukatları. Tanıdığı birçok ceza avukatı vardı. Hukukun ilk kuralı uzmanlaşmadığın bir alana asla bulaşmamaktı. İkinci kuralsa asla aileni temsil etmemekti.

"Avukat istemediğini söyledi," dedi memur.

"Avukata ihtiyacı var... Öyle olmamalı..."

Memur ellerini pes eder gibi kaldırdı. Jen, Kelly'nin öfkeden köpürdüğünü hissedebiliyordu.

"Bir avukat arayacağım, sonra..." diye söze başladı.

"Tamam, müsaade edin de içeri gireyim," dedi Kelly, karakolun diğer kısımlarına açılan beyaz kapıyı işaret ederek.

"Buna izin vermemiz mümkün değil," dedi memur.

"Siktir git," dedi Kelly. Jen şoke olmuş hâlde ona baktı.

Memur buna yanıt vermeye bile zahmet etmedi, sadece soğuk bir sessizlikle Kelly'ye baktı.

Jen, "Peki şimdi ne olacak?" diye sordu. Tanrım, Kelly bir polis memuruna siktir git demişti. Kamu görevlisine hakaret suçu ortalığı yatıştırmak için iyi bir yol değildi.

Memur, Kelly'yi yok sayarak Jen'e, "Önceden de dediğim gibi, bu gece burada kalacak," dedi kesin bir şekilde. "Yarın gelmenizi tavsiye ederim." Gözleri Kelly'ye kaydı. "Oğlunuzu avukat tutmaya zorlayamazsınız. Biz denedik."

Jen kanunen öyle olmadığını bilse de, "Ama o daha çocuk," dedi. Noel pijamalarını ve yakın zamanlarda hasta olup sürekli kusarken yanında oturmasını isteyişini düşünerek, "Daha çocuk o," diye tekrarladı kısık bir sesle. Daha çok kendi kendiyle konuşuyordu. Bütün geceyi ebeveyn banyosunda geçirmişlerdi. Havadan sudan laflamışlar, Jen ıslak bir havluyla onun ağzını silmişti.

"Bu umurlarında değil, hiçbir şey değil," dedi Kelly acı acı.

"Sabah geri geleceğiz... Bir avukatla," dedi Jen. Durumu düzeltmeye, uzlaşı sağlamaya çalışıyordu.

"Bunu yapmakta serbestsiniz tabii ki. Şimdi sizinle birlikte eve bir ekip göndermemiz gerekiyor."

Jen sessizce başıyla onayladı. Olay yeri inceleme. Evlerinin aranması. Bir sürü iş.

Kelly'yle karakoldan çıktılar. Jen arabaya doğru yürüyüp bindikleri sırada alnını ovuşturdu. Arabada otururlarken ısıtıcıyı sonuna kadar açtı.

"Gerçekten öylece eve mi gideceğiz? Onlar evi ararken orada oturacak mıyız?"

Kelly'nin omuzları gergindi. Gözleri Jen'e dikiliydi. Siyah saçları darmadağın olmuştu, gözleri bir şairinkiler misali hüzünlü bakıyordu.

"Hiçbir fikrim yok."

Jen ön camdan güz gecesinin çiyiyle ışıldayan bir çalıya baktı. Birkaç saniye sonra geri vitese geçip yola çıktı çünkü başka ne yapacağını bilmiyordu.

Arabayı park ettiği sırada bal kabağı pencere pervazından onları selamladı. Mumu yanık bırakmış olmalıydı. Beyaz tulumlar içindeki olay yeri inceleme ekibi çoktan eve varmıştı. Ekim rüzgârında dalgalanan polis kordonunun yanında, garaj yolunda hayaletler gibi dikiliyorlardı. Kan birikintisinin çevresi kurumaya başlamıştı.

Kendi evlerine izinle girdiler ve alt katta oturup ön taraftaki üniformalı ekipleri izlediler. Bazıları dizlerinin üzerine çökmüş, olay yerinde parmak izi arıyordu. İkisi de hiçbir şey demedi, sessizlikte el ele tutuştular sadece. Kelly montunu çıkarmadı.

Nihayetinde olay yeri inceleme ekibi gittikten, polis de Todd'un eşyalarını arayıp el koyduktan sonra Jen kanepeye uzanıp tavana baktı. İşte, gözyaşları o zaman aktı; sıcak, hızlı ve ıslak. Gelecek için ağladı. Dün için ve öngöremediği olaylar için ağladı.

EKSİ BİRİNCİ GÜN, 08.00

Jen gözlerini açtı.

Yatağa gelmiş olmalıydı. Herhâlde uyumuştu da. İkisini de yapmış gibi hissetmiyordu ama kanepede değil yatak odasındaydı ve panjurların ardındaki hava artık aydınlıktı.

Yan döndü. *Bunların doğru olmadığını söyle.*

Gözlerini kırpıştırarak boş yatağa baktı. Yalnızdı. Kelly'nin çoktan kalkmış sağa sola telefon ediyor olduğunu umdu.

Kıyafetleri, bedeni içlerindeyken buharlaşıp uçmuş gibi yatak odası zemininin her yanına saçılmıştı. Üzerlerinden geçip kot pantolonunu ve düz, balıkçı yaka kazağını giydi. Onu dev gibi gösterse de bu kazağı seviyordu.

Koridora çıkıp Todd'un boş odasının önünde durdu.

Oğlu geceyi karakolda bir hücrede geçirmişti. Orada geçireceği daha kaç gece olabileceğini düşünmeye dayanamıyordu.

Tamam. Bunu düzeltebilirdi. Jen harikulade bir kurtarıcıydı. Tüm ömrünü bunu yaparak geçirmişti ve şimdi sıra oğluna yardım etmeye gelmişti.

Bu işi çözebilirdi.

Neden yapmıştı?

Neden üzerinde bıçak vardı? Oğlunun, ölümüne neden olduğu bu adam kimdi? Jen aniden Todd'un geçen haftalar ve aylardaki hâlinde minik ipuçları fark etmeye başladı. Huysuzluğu. Kilo vermesi. Ketumluğu.

Ergenliğe yorduğu şeylerdi. Daha iki gün önce bahçede birileriyle telefonda konuşmuştu. Jen kiminle konuştuğunu sorduğunda onu hiç alakadar etmediğini söyleyip telefonunu kanepeye fırlatmıştı. Bir kez seken telefon yere düşmüştü. İkisi de öylece cihaza bakmışlardı. Todd şakaymış gibi davranmaya çalıştıysa da o ufak öfke patlaması şaka falan değildi.

Jen uzun uzun oğlunun odasının zeminine baktı. Nasıl olmuştu da bir katil yetiştirmişti? Ergenlik öfkesi. Bıçakla işlenen suçlar. Çeteler. Antifa.[1] Hangisiydi? Onların payına bunlardan hangisi düşmüştü?

Kelly'nin hiç sesi gelmiyordu. Basamakların ortasında sadece birkaç saat önce, her şeyin değiştiği anda önünde durduğu camdan dışarı baktı. Hava hâlâ sisliydi.

Aşağıdaki yolda hiç leke kalmadığını gördüğünde şaşırdı. Yağmur ve pus kanı silmiş olmalıydı. Polisler oradan ayrılmıştı. Polis kordonu yerinde yoktu.

Sokağın yukarısına baktı. Yolun kenarlarında yer yer kuru sonbahar yapraklarıyla alev almış gibi görünen ağaçlar bulunuyordu. Ama gördüğü şeyde bir tuhaflık vardı. Tuhaflığın ne olduğunu çözemiyordu. Dün gecenin hatıraları olsa gerekti. Manzarayı bir şekilde meşum gösteriyordu. Bu görüntüde yanlış bir şey varmış gibi.

---

1 • Faşizm karşıtı solcu bir hareket. (ç.n.)

Alelacele merdivenlerden inip parke döşeli koridordan mutfağa ilerledi. Burası hâlâ yaşananlardan önceki gibi kokuyordu. Yemek, mum. Normallik.

Tam üzerinden gelen, pes bir erkek sesi duydu: Kelly. Jen kafası karışmış hâlde tavana baktı. Herhâlde eşi Todd'un odasındaydı. Muhtemelen odayı arıyordu. Bu dürtüyü bütünüyle anlıyordu. Polislerin bulamadığını bulma dürtüsünü.

"Kelly?" diye seslendi merdivenleri koşarak çıkarken. Üst kata vardığında nefes nefese kalmıştı. "İşe koyulmalıyız, hangi avukatı..."

"Otuz beş artı Jen![2]" dedi Todd'un odasından gelen bir ses. Oğlunun sesi olduğuna şüphe yoktu. Jen birkaç adım birden gerileyerek merdivenin başında sendeledi.

Bu ses hayal de değildi. Todd üzerinde "Bilim Adamı" yazan siyah bir tişört ve bir eşofman altıyla odasından çıktı. Yeni uyandığı belliydi. Gözlerini kısarak annesine baktı, solgun yüzü karanlıkta parlıyordu. "Bu esprili göndermeyi daha önce kullanmamıştım," dedi gamzelerini açığa çıkarır şekilde gülümseyerek. "Hatta itiraf etmeliyim ki kelime oyunlarıyla ilgili bir internet sitesinden buldum."

Jen'in elinden ağzı açık ona bakmaktan başka bir şey gelmedi. Oğlu, katildi. Ellerinde hiç kan olmasa da. Yüzünde cinai bir ifade olmasa da.

"Ne? Nasıl buraya gelebildin?"

"Ha?" Tıpkı eskisi gibi görünüyordu. Kafası ne kadar karışık olsa da Jen meraklanmıştı. Aynı mavi gözler. Aynı dağınık, siyah saçlar. Aynı uzun, ince beden. Ama affı mümkün

---

2 İngilizcede eski bir kullanım olan "three score and ten" ifadesi kelime oyunuyla "three score and Jen" olarak söylenmiştir. Three score 60 sayısını, ten 10 sayısını ifade eder. 70 yıllık bir insan ömrünü ifade etmek için de kullanılır. (e.n.)

olmayan bir şey yapmıştı. Belki de Jen hariç herkesin gözünde affedilemez bir şey.

Nasıl burada olabilirdi? Nasıl eve gelebilmişti?

"Ne?" dedi Todd.

"Nasıl geri döndün?"

Todd'un kaşları seğirdi. "Bu söylediğin şey senin için bile tuhaf."

Jen sertçe, "Baban mı çıkardı seni? Kefaletle mi salındın?" diye sordu.

"*Kefalet* mi?" Todd tek kaşını kaldırdı. Bu, yeni edindiği bir tavırdı. Son birkaç aydır farklı görünüyordu. Vücudu incelmiş, kalçası daralmıştı ama yüzü şişmişti. Çok fazla çalışmış, çok fazla fast food yemiş ya da hiç su içmemiş gibi benzi sararmıştı. Jen'in bildiği kadarıyla Todd bunlardan hiçbirini yapmıyordu ama kim bilebilirdi ki? Sonra da yeni sevgilisi Clio'yla tanışmasından hemen sonra benimsediği bu tavır çıkmıştı ortaya.

"Connor'la buluşacağım."

Connor. Aynı sınıfta olsalar da daha bu yaz tanıştığı bir başka yeni arkadaştı. Jen yıllar önce Connor'ın annesi Pauline'le arkadaş olmuştu. Pauline tam da Jenlik biriydi: Bıkkın, küfürbaz, doğuştan anne olmayan, Jen'in hatalarını normal gösterecek türde biri. Jen oldum olası böyle insanları çekici bulmuştu. Tüm dostları yapmacıklıktan uzak, düşündüklerini eyleme ve dile dökmekten çekinmeyen insanlardı. Yakın zamanlarda Pauline, Connor'ın kardeşi Theo için, "Onu seviyorum ama yedi yaşında olduğu için genellikle aptal gibi davranıyor," demişti. Okulun kapısının önünde suçlu kaçıklar gibi gülmüşlerdi.

Jen öne çıkıp Todd'a yakından baktı. Üzerinde şeytanın işareti, gözlerinde bir değişim, odasında kendisi hariç bir silah yoktu. Hatta oda el değmemiş görünüyordu.

"Eve nasıl geldin ve neler oldu?"

"Nereden geleceğim ki eve?"

"Karakoldan," dedi Jen lafı dolandırmadan. Oğluyla arasında mesafe bıraktığını fark etti; her zamankinden bir adım daha fazla. Artık bu kişinin, yani hayatının aşkı olan evladının neler yapabileceğini kestiremiyordu.

"Pardon, karakol mu dedin?" Todd'un bunu komik bulduğu belliydi. "Anlamadım?" Yüzündeki ifade yamuldu, burnu bebekken olduğu gibi kırıştı. Kötü ergenlik aknelerinden kalma iki minik yara izi vardı.

Bunun haricinde hâlâ çocuksu, gençlere has o güzel, ayva tüylü, el değmemiş bir yüzdü.

"Gözaltına alındın ya Todd!"

"*Gözaltı* mı?"

Jen genellikle oğlunun yalan söylediğini anlardı. O andaysa kesinlikle söylemediğinin farkına vardı. Todd annesine berrak, alacakaranlık renginde gözlerle bakıyordu. Kafa karışıklığı yüzünden okunuyordu. Jen, "Ne?" dedi zar zor fısıltı sayılabilecek bir tonda. Belli belirsiz, ürkütücü bir bilgi omurgasından yavaş yavaş yukarı tırmanıyordu. "Ben... Ne yaptığını gördüm." Merdiven sahanlığındaki pencereyi işaret etti. Sorunun ne olduğunu da o anda anladı. Dışarıdaki tablo değildi mesele; pencerenin kendisiydi. Bal kabağı yoktu. Ortadan kaybolmuştu.

***

Jen'in dişleri takırdamaya başladı. Gerçek olamazdı bu.

Gözlerini bal kabağının olmadığı pencere pervazından ayırdı.

"Gördüm," dedi tekrar.

"Neyi?" Todd'un gözleri Kelly'ninkilere o kadar benziyordu ki Jen, kendini birinci kez onların birebir aynı olduklarını düşünürken buldu.

Öylece oğluna baktı ve Todd ilk kez gözlerini kaçırmadı. "Dün gece sen eve döndükten sonra olanı."

"Dün dışarı çıkmadım ki." Sesindeki bütün asabiyet, yapmacıklık, gösteriş yok olmuştu.

"Ne? Uyumayıp seni bekledim, geç kaldın. Ama sonra saatler geri alındı..."

Todd gözlerini onunkilerden ayırmadan duraksadı. "Saatler yarın geriye alınıyor. Bugün günlerden cuma ya?"

EKSİ BİRİNCİ GÜN, 08.20

Jen'in göğsünün boşluğuna sanki bir asansör düşüverdi. Todd'a parmağını kaldırarak bir saniye beklemesini söyledikten sonra saçını yüzünden çekti ve evin arka bölümündeki ortak banyoya yöneldi. Sırtını ona döndüğünde titredi; oğlu gözünü ayırmak istemediği yırtıcı bir hayvandı sanki.

Yıllardır yapmadığı şekilde klozete kustu. Suyun dibine çöken sarı, yapış yapış mide asidinden başka bir şey çıkmadı. Hamileyken doktora, "O kadar çok kusuyorum ki sadece safra çıkıyor," dediği, doktorun da, "Safra parlak yeşildir ve ciddi sorun göstergesidir. Sizin bahsettiğiniz mide asidi," deme ihtiyacı hissettiği zamanı düşündü.

Klozetin dibindeki aside uzun uzun baktı. Belki safra değildi ama Jen ciddi sorunları olabileceği fikrindeydi.

Todd annesinin neden bahsettiğini anlamamıştı. Orası kesindi. O bile böylesi bir şeyi inkâr etmezdi. İyi de neden? Nasıl?

Bal kabağı. Bal kabağı kayıptı. Eşi neredeydi? Düzgün düşünemiyordu. İçi panikle, kaçacak yeri olmayan büyük bir basınçla doldu. Yine kusacaktı.

Soğuk, damalı fayanslara oturdu.

Cebinden telefonunu çıkarıp takvimi açtı. Gözlerini ekrana dikti.

Bugün 28 Ekim'di. Yani cumaydı. Saatler gerçekten de yarın geriye alınacaktı. Cadılar Bayramı bu pazartesiydi. Jen tarihe uzun uzun baktı. Bu nasıl olabilirdi?

Deliriyordu herhâlde. Ayağa kalkıp boş boş dolandı. Bedeninde karıncalar geziyor gibiydi. Buradan çıkması gerekiyordu. İyi de nereden? Dünden mi?

Kelly'ye attığı son mesaja gelip ara tuşuna bastı.

Eşi telefonu hemen açtı. "Dinle," dedi durumun aciliyetini belirten bir sesle.

Kelly, "Oo," dedi rahat rahat. Oldum olası eşiyle eğlenirdi. Jen bir kapının kapandığını duydu.

"Neredesin?" Sesinin delirmiş gibi çıktığının farkında olsa da elinde değildi.

Kelly bir an duraksadı. "Dünya gezegenindeyim. Kulağa sen orada olmayabilirmişsin gibi geliyor."

"Ciddi ol."

"İşteyim tabii ki! *Sen* neredesin?"

"Todd dün gece gözaltına alındı mı?"

"Ne?" Jen onun ağır bir şeyleri kof bir ses çıkaran zemine koyduğunu işitti. "Ne sebeple?"

"Hayır, sana soruyorum. Gözaltına *alındı* mı?"

Kelly afallamış bir sesle, "Hayır?" dedi. Jen inanamadı. Göğsünü ter bastı. Kollarını ovuşturmaya başladı.

"Ama biz... Biz karakolda oturduk. Polislere bağırdın. Saatler daha yeni geriye alınmıştı. Ben... Ben bal kabağı oymuştum."

"Bana bak, iyi misin sen? Merrilocks'ı bitirmeliyim."

Jen bir nefes çekti. Kelly orayı dün bitirdiğini söylemişti. Öyle dememiş miydi? Evet, öyle dediğinden emindi. En üst katın sahanlığında üzerinde dövmeleri dışında hiçbir şey olmadan öylece durmuştu, gülümsüyordu. Jen bunu hatırlayabiliyordu. *Hatırlayabiliyordu.*

Dünyayı dışarıda bırakabilecekmişçesine eliyle gözlerini kapattı.

"Neler oluyor bilmiyorum." Ağlamaya başladı, sözcükleri gözyaşlarına bulandı. "Ne yaptık biz? Dün gece?" Başını arkasındaki duvara yasladı. "Bal kabağını oydum mu?"

"Ne..."

"Sanırım bir tür kriz geçirdim," dedi fısıltı sayılması bile zor bir sesle. Pijamasının paçalarını dizlerine kadar sıyırıp tenine baktı. Mıcırlı yolun dizlerinde bıraktığı izler kaybolmuştu. Tek bir kir zerresi yoktu. Tırnaklarının altında kan da yoktu. Kollarındaki tüyler hızlandırılmış bir video gibi hızla diken diken oldu.

"Bal kabağını oydum mu?" diye sordu tekrar, ama sözler ağzından çıktığı sırada her yanında derin bir farkındalık şekillenmeye başladı. Bunlar olmadıysa... Aklını yitirmiş olabilirdi ama oğlu katil değildi. Omuzlarının rahatlayarak hafifçe düştüğünü hissetti.

Kelly ufak bir kahkahayla, "Hayır. Hiç uğraşamam dedin," dedi.

"Doğru," diye yanıtladı Jen kısık bir sesle. Bal kabağının son hâli tüm detaylarıyla gözünde canlandı.

Kalkıp gözlerini aynadaki aksine dikti. Kendi gözlerinin içine baktı. Karşısında paniklemiş bir kadın vardı. Koyu renk saçlar, solgun bir ten. Dehşet dolu gözler.

"Bak, kapatmam gerek. Eminim bir rüyaydı," dedi ama nasıl olabilirdi ki?

"Peki," dedi Kelly ağır ağır. Belki bir şey diyecekti ama vazgeçti. Sadece, "Peki," diye yineledi. Sonra, "İşten erken çıkarım," diye ekledi. Jen, eşinin barlara giden veya arkadaşlarıyla oyun oynayan bir tip değil de ailesine bağlı bir erkek, onun Kelly'si olduğu için şükretti.

Banyodan çıkıp mutfağa gitti. Pus veranda kapısının ötesindeki bahçeyi örtmüş, ağaçların tepelerini yok etmişti. Birkaç sene önce, Jen bir sarhoşluk anında "her şey kontrolü altında olan bir kadın, anlarsın ya, mutlu müvekkilleri, mutlu bir çocuğu, Belfast tarzında mutfak eviyesi olan bir kadın" olmak istediğini söyledikten sonra Kelly bu mutfağı yapmıştı.

Bir gece bitmiş mutfağı ona hediye olarak sunmuştu. "Yakınlarda her şeyin kontrolün altına girmesini beklesen iyi edersin Jen çünkü hayallerinin eviyesi burada."

Anı solup kayboldu. Jen stresli stajyerlerine hep, on kez derin nefes alıp verdikten sonra kahve yapmalarını tavsiye ederdi, bu yüzden kendisi de öyle yapacaktı. Bunun için hazırlıklıydı. Çok stresli bir alanda yirmi senelik bir kariyerden sonra insan bazı beceriler kazanıyordu.

Ne var ki mermer ada tezgâha yaklaştığı esnada adımları yavaşladı. Yan tarafta bütün hâlde, oyulmamış bir bal kabağı duruyordu.

Donup kaldı. Bal kabağı değil de hayalet görmüş gibiydi. Jen tekrar kusacağını hissetti. "Aa," dedi orada kimse olmasa da; ufak bir kelime kırıntısı, kavrayış bildiren devasa bir hece. Bal kabağına patlamamış bir bombaymış gibi yaklaşıp diğer tarafını çevirdi. Parmak uçlarının altındaki bal kabağı bütün, sert ve zarar görmemiş hâldeydi. Tanrım, dün gece yaşanmamıştı. Gerçekten yaşanmamıştı. Üzerine bir ferahlık çöktü. Todd bunu yapmamıştı. Yapmamıştı.

Odasındaki Todd'a kulak kabarttı. Çekmeceler açılıp kapanıyor, ayak sesleri bir ileri bir geri dolaşıyordu. Bir fermuar çekildi.

Oğlan basamakların dibindeki koridora vardığında, "Gerçek dünyaya döndün mü?" diye sordu. Keyifli ses tonu Jen'i irkiltti. Gözlerini oğluna dikti. Vücuduna. Birkaç hafta öncesine göre daha zayıftı, değil mi?

Otomatik olarak, "Hemen hemen," dedi. İki kez yutkundu. Sırtı hastaymış gibi ürperiyordu. Adrenalin bedeninde ateşli bir panik yaratarak onu yakıyordu.

"İyi bari..."

"Berbat bir rüya gördüm galiba."

Todd annesinin kafa karışıklığı bu kadar kolay açıklanabilirmiş gibi, "Ya, fenaymış," dedi basitçe.

"Evet. Ama bak... Rüyamda birini öldürüyordun."

"Vay." Oğlanın yüz ifadesi, okyanusun derinliklerinde yarattığı hafif dalgalanmalar dışında gizlice yüzen bir balık misali hafifçe değişti. "Kimi?" diye sordu ki Jen'e göre ilk bunu sorması tuhaftı. Müvekkillerinin tüm gerçekleri anlatmamasına alışkındı; şu anda yaşanan da ona öyle bir şeymiş gibi geliyordu.

Todd koyu renk saçlarını alnından çekti. Tişörtü sıyrıldığında kıvranıp duran, oturmayı, zıplamayı ve yürümeyi yeni öğrenen ufacık bir oğlanken Jen'in onu tuttuğu beli ortaya çıktı. O zamanlar anneliğin çok sıkıcı, tatmin ediciliken uzak bir şey olduğunu, çeşitli sıralarla gerçekleştirilen ve aynı işlere adanan saatlerden oluştuğunu düşünmüştü. Ama artık biliyordu ki öyle değildi. Anneliğe sıkıcı demek nefes almaya sıkıcı demek gibiydi.

"Yetişkin bir erkekti. Kırk yaşlarında falan."

"Bu çelimsiz kollarla mı?" Todd ince kollarından birini teatral bir edayla havaya kaldırdı.

Kelly bir keresinde, gecenin geç bir vaktinde, "Biz nasıl oldu da kendine aşırı güvenen bir inek yetiştirdik?" diye sormuştu da kıkırtılarını bastırmak zorunda kalmışlardı. Kelly'nin ince nüktedanlığı Jen'in onda en sevdiği şeydi. Todd'a da geçtiği için çok mutluydu.

"İnanmazsın ama onlarla." Ama aklından geçen şuydu: *Kas gücüne lüzum yoktu. Silahlıydın.*

Todd çıplak ayaklarına spor ayakkabılarını geçirdi. O, ayakkabılarını giyerken, Jen cuma sabahı bunun yaşandığını anımsadı. Ayaklarının ekimin ayazını hissetmemesine şaşmış, okulda ayak bileklerinin üşüyeceğinden endişe etmişti. Utanarak insanların kötü bir anne olduğunu düşüneceklerinden korkmuştu, çoraplar konuşunda şey olduğunu sanacaklarından... Tam olarak neydi? Çorap karşıtı mı? Tanrım, kendine neleri dert ediyordu.

Ama *etmişti.* Hatırlıyordu.

Omuzlarına bir ürperti yayıldı. Todd kapı kolunu tuttuğunda Jen dejavu hissinin kaynağını hatırladı. Hayır. İyiydi. İyiydi. *Takma kafana. Unut gitsin. Bunların yaşandığına dair hiçbir kanıt yok.*

Olana kadar yani.

"Okuldan sonra direkt Cliolara geçeceğim. Kalmama izin verirse yemeği orada yerim." Ses tonu aksiydi. Ondan izin almıyor, bildiriyordu sadece. Son zamanlarda hep böyle yapıyordu.

Ne olduysa o anda oldu. Kelimeler topraktan fışkırdayarak çıkan su doğallığında Jen'in dudaklarından dökülüverdi; dün söylediği cümlenin aynısı. "Yine kovada istiridye mi?" Todd Cliolara ilk yemeğe gittiğinde gerçekten istiridye yemişlerdi. Parmaklarının ucunda ağzı açılmış duran bir tanesinin fotoğrafını çekip, *Bu kadar içine kapalı olmaman lazım, demiştin,* mesajıyla annesine göndermişti.

Todd'un cevabını bekledi. *Eminim foie gras*[3] *gibi şatafatsız bir şeyler yeriz,* demesini.

Oğlunun gülümsemesi gerginliği dağıttı.

"Eminim şatafatsız bir şeyler yeriz, anlarsın ya, *foie gras* falan."

Yapamayacaktı. Bu durumla başa çıkamıyordu. Delilikti bu. Kalbi kalp krizinin eşiğindeymiş gibi hızla çarpıyordu.

Todd çantasını aldı. Çantanın oğlanın omzuna çarpışında Jen'in sinirini daha da bozan bir şey vardı. Çanta ağır gibiydi.

Düşünce o anda bütünüyle şekillenmiş hâlde zihninde belirdi. *Ya bıçak o çantadaysa?* Ya suç *işleyecekse*? Ya bildikleri bir rüya değil de önseziyse?

Jen'i önce sıcak bastı, sonra buz kesti. "O ses bilgisayarından mı geldi?" dedi gözlerini tavana dikerek. "Bir ses çıktı."

Bir ergenin elektronik bir cihazı kontrol etmeye gitmesini sağlamak çocuk oyuncağıydı. Jen oğlunun eli ayağına dolanarak alelacele durumu incelemeye gidişini izlerken sadece bir saniyeliğine suçlu hissetti. Alışkanlıktan doğan, Todd'a karşı hep hissettiği bir suçluluk kalıntısıydı bu. Zaman zaman çok yoğun oluyordu; oğlu herhangi bir sosyal ortamdan dışlandığında okul kapısı önünde dönen dramalara dâhil olurdu. Fakat bugün yersiz geliyordu. Todd'un birinin canını aldığını görmüştü.

Hissettiği her neydiyse, bakmasına engel olmaya yetmedi.

Ön gözlere, yandaki gözlere baktı. Harekete geçmek kafasını dağıtmasını sağlamıştı. Üst kattan Todd'un sabırsızlandığında yaptığı gibi mırıldandığını duydu. "Hay böyle işin..." dedi.

İki kimya kitabı, üç kalem. Jen bunları koridorun zeminine koyup aramaya devam etti.

---

3 Kaz ciğeri. (ç.n.)

"Bildirim yok," diye bağırdı Todd. Sesi yine sinirli çıkıyordu. Yakın zamanlarda oğlunun etrafındayken hep başına dert açmış gibi hisseder olmuştu.

Bir dakika ver bana, sadece bir dakikacık, diye düşünerek, "Pardon," diye seslendi. "Yanlış duydum herhâlde."

Çantanın dibi sandviç kırıntılarıyla kaplıydı.

Bu neydi peki? En arkada duran şey? Deri bir kındı. Kalça kemiği kadar soğuk ve sert, oğlunun sırt çantasının en arkasında duruyordu. Ne olduğunu çantadan çıkarmadan önce bile biliyordu.

Uzun, deri bir kese. Nefesini vererek üstteki düğmeyi açıp kabzayı çıkardı. İçinde bir... Bıçak vardı. *O* bıçaktı.

EKSİ BİRİNCİ GÜN, 08.30

Jen gözlerini bıçaktan, elinde tuttuğu bu cinayet silahından ayıramadan öylece kalakaldı. Bir şey bulursa ne yapacağını düşünmemişti. Bir şey bulacağını hiç düşünmemişti.

Uzun, şeytani, siyah kabzayı kavradı.

Panik tekrar çökmüştü. Kaygı dalgası açıklara doğru çekilse de daima geri dönüyordu. Merdivenin altındaki dolabı açtı. Ayakkabılar, spor ekipmanları ve mutfağa sığdıramadıkları konserve gıdalar üzerine doğru geldiğinde, onları bir kenara alarak bıçağı en arkaya ittirdi. Todd'un merdiven aralığında olduğunu duyabiliyordu. Bıçağı arkadaki duvara dayayıp dolaptan çıktı. Todd'un eşyalarının kalanını tekrar çantasına yerleştirdi.

Todd yüzünde Kelly'nin gençliğini anımsatan hoşnutsuz bir gülümsemeyle çantasını aldı. Çantadaki farkın, hafifliğin ayırdına varmış görünmüyordu. Jen, onun evin kapısını açışını izledi. Oğlu, kasti şekilde silah taşıyordu, yani o öyle olduğunu sanıyordu. Oğlu o bıçağı başka bir insanın gövdesini üç yerden parçalamak için kullanmıştı. Omzunun üzerinden

şüpheyle baktığında, Jen bir an Todd'un, demin yaptığı şeyden haberdar olabileceğini düşündü.

Todd evden ayrıldığında Jen üst kata çıkıp pencereden arabasını izledi. Araba uzaklaşırken Todd'un gözlerinin dikiz aynasına kaydığına ve gözlerinin kısacık bir an için, bir yere konup ardından siz farkına varmadan kanatlarını tekrar çırparak uçup giden bir kelebek misali onunkilerle buluştuğuna yemin edebilirdi.

***

Eşi eve gelir gelmez Jen, "Todd'un çantasında bir bıçak buldum," dedi. Gerisini şimdilik açıklamadı. Bütün günü panik ve olanları mantığa oturtma çabası arasında savrularak geçirmişti. Önemsiz bir şeydi, bir rüyaydı, anlamı olmalıydı, gerçek bir kâbustu. Delirmişti, delirmişti, delirmişti.

Jen'in beklediği gibi, Kelly'nin yüzü anında okunamaz bir hâl aldı.

Jen'e yaklaşıp bıçağı aldı ve arkeolojik bir buluntuymuş gibi avuçlarında tuttu. Göz bebekleri kocaman olmuştu. "Bulduğunda ne dedi peki?" Sesi buz gibiydi.

"Haberi yok."

Kelly hiçbir şey demeden başıyla onayladı. Gözlerini uzun, keskin bıçaktan ayırmamıştı. Jen dün geceki öfkeli tavrını hatırlayıp şimdiyse suskun göründüğünü fark etti.

"Bu bıçak yepyeni," dedi Kelly bakışlarını ona çevirerek. "Öldüreceğim o çocuğu."

"Biliyorum."

"Kullanılmamış."

Jen sert, neşeden eser taşımayan bir kahkaha attı. "Tabii."

"Ne?"

"Sadece... Diyorum ki dün gece Todd'un bununla birini bıçakladığını gördüm."

"Ne..." Kelimenin sonunda sesi bir soru gibi yükselmemişti, bir inanmazlık nidasıydı sadece.

"Dün gece uyumayıp Todd'u bekledim, o da... Sokakta birini bıçakladı. Sen de oradaydın."

"İyi de..." Kelly çenesini sıvazladı. "İyi de orada değildim. Sen de değildin. Rüyaydı demiştin." Hızlıca gülümsedi. "Keçileri mi kaçırdın?" diye sordu nevrozla alakalı deyişlerini kullanarak.

Jen ona sırtını döndü. Komşuları köpeğiyle evlerinin önünden geçiyordu. Jen, Kelly'nin telefonunun çalmak üzere olduğunu biliyordu; dünden hatırlıyordu bunu. Ama telefon o daha bir şey diyemeden çaldı. Kelly'ye kanıt sunmak için yakın zamanda gerçekleşecek başka bir şey düşünmesi lazımdı ama düşünemiyordu. Burada, yani bir nevi alternatif, ürkütücü bir evrende uyanması dışında hiçbir şeye aklını veremiyordu.

"Uyanıktım," dedi gözlerini komşudan ayırarak. Dünün yaşanmadığına dair ikinci dereceden kanıt oluşturacak tüm maddeleri geçirdi aklından: Pürüzsüz, oyulmamış bal kabağı; oğlunun yatak odasında olması; dışarıdaki sokakta kan veya polis kordonu bulunmaması. Ama sonra aklına bıçak geldi. Bıçak elindeki tek somut delildi.

Kelly, "Bak, ben dün gece hiçbir şey görmedim. Bıçağı eve döndüğünde Todd'a sorarız," dedi. "Bu bir suç. Yani... Ona böyle diyebiliriz."

Jen hiçbir şey söylemeden başını salladı. Ne söyleyebilirdi ki?

***

"Çekil ayağımın altından." Kelly kedileri VIII. Henry'yle konuşuyordu. Kedi sokaktan kurtarıldığı günden beri obez olduğu için bu adı almıştı.

Mutfaktaki kanepede uzanan Jen yüzünü buruşturdu. Kelly cuma akşamı ilk yaşandığında da aynı şeyi demişti. Sonra pes edip Henry'nin mamasını vermişti, "Peki ama seni yargıladığımı bil."

Jen ayaklanıp Kelly'nin yanından geçti. Yapamayacaktı. Burada oturup zaten yaşadığı bir günün şekillenmesine müsaade edemeyecekti.

Kelly keyifli bir sesle, "Nereye?" dedi. "O kadar gergin görünüyorsun ki demin yanımdan geçtiğinde gerçek bir esinti yarattın." Sonra miyavlayan kediye döndü. "Peki ama seni yargıladığımı bil." Mama paketini açtı. Jen'in göğsünü ateş bastı. Panikten kaynaklanan kızarıklığın boynundan yanaklarına çıktığını hissedebiliyordu.

"Bunların hepsi yaşandı. Bunların hepsi önceden yaşandı. Neler oluyor?" Kanepeye oturup kendi bedeninden kaçmaya, imkânsız bir şeyi kelimelere dökmeye çalışarak beyhude şekilde kıyafetlerini çekiştirdi. Aklını yitirmediyse bile artık yitirmiş gibi göründüğü kesindi.

"Bıçak mı?"

Kendisi hariç kimseye mantıklı gelmeyeceğini bilse de, "Bıçak değil, bıçağı daha bugün buldum," dedi. "Diğer her şey. Onun dışındaki her şeyi yaşadım. Bugünü ikinci yaşayışım bu."

Henry'nin mamasını vermeyi bitiren Kelly iç çekerek buzluğu açtı. "Bu senin için bile delice," dedi alaycı bir sesle. Jen başını yana eğerek kanepede oturduğu yerden ona baktı.

Bu geceyi ilk yaşadıklarında tatil konusunda tartışmışlardı. Jen hep tatile çıkmak istiyor, Kelly ise uçağa binmeyi reddediyordu. İlişkilerinin başlarında anlattığına göre bir keresinde bindiği bir uçak türbülansa girip bin beş yüz kilometre

düşmüştü. O zamandan beri uçağa binmemişti. "Sen kaygı sorunları olan biri değilsin ki," demişti Jen. Kelly buzluktan bir Magnum almadan önce, "Eh, bu konuda öyleyim," demişti.

"Magnum yemek üzere olduğunu biliyorum," dedi ama Kelly'nin eli buzluktayken.

"Bunu nasıl tahmin edebildin?" Kediye döndü. "Medyum bu kadın."

Kelly mutfaktan çıkmak üzere ilerledi. Jen onun üst kata çıkıp duş alacağını biliyordu.

Yanından geçerken parmaklarını sırtında o kadar hafif şekilde gezdirdi ki Jen ürperdi. Göz göze geldiler. "İyisin," dedi Kelly. Jen geçmişte bu kadar kaygı duymamış biri olmayı diledi. Kelly tam mutfaktan çıkacakken uzanıp elini daha önce binlerce kez yaptığı gibi kavradı. Açık denizde yapayalnız bir kadındı, Kelly'nin eli de onun çıpasıydı. Sonra Kelly mutfaktan çıktı. Bıçak veya Jen'in söyledikleri hakkında endişeleri vardıysa da bir şey söylemedi. O, kaygılarını dile getiren biri değildi.

Jen, *Grey's Anatomy*'yi açıp kanepede arkasına yaslandı. Yalnızdı ve gevşemeye çalışıyordu.

Jen ve Kelly tanışalı neredeyse yirmi sene olmuştu. Kelly, Jen'in babasının hukuk bürosuna girip dekorasyon yaptırmak isteyip istemediklerini sormuştu. Üzerinde düşük bel bir kot vardı, Jen gözüne iliştiğinde ağır ağır, gizli bir şeyler biliyormuş gibi gülümsemişti. Babası teklifi reddetse de Jen onunla öğle yemeğine çıkmıştı. Bu daha çok kazara olmuştu. Saat on ikide Kelly, Jen'le birlikte bürodan çıkmıştı ve sokağın karşısındaki yağmurun ıslattığı barda iki al bir öde kampanyası olduğunu görmüşlerdi. Jen öğle yemeği üzerine tatlı yedikleri, sonra kahve içtikleri süre boyunca işe dönmesi gerektiğini söyleyip durmuştu ama görünüşe göre konuşacakları çok şey vardı.

Kelly ona üst üste, ilgisini belli eden sorular sormuştu. Jen'in tanıdığı en iyi dinleyiciydi.

O buluşmaya dair neredeyse her şeyi hatırlıyordu. Martın sonlarına doğruydu, hava absürt derecede soğuk ve yağışlıydı. Yine de, Jen barın köşesindeki ufak bir masada Kelly'yle otururken güneş yoğun bulutların ardından bir iki dakikalığına çıkıp onları aydınlatmıştı. Dakikalar sonra yağmur tekrar başlasa da tam o anda, aniden bahar gelmiş gibi hissetmişti.

Bardan ofise dönerken aynı şemsiyeyi paylaşmışlardı. Jen kasti şekilde Kelly'nin giderken şemsiyeyi yanında götürmesine müsaade etmişti. Kelly de ertesi pazartesi şemsiyeyi ofise getirdiğinde anahtarlarını Jen'in masasında bırakmıştı.

Bu buluşma zamanla Jen'in zaman algısını tanımlar olmuştu. Bunu her martta hissediyordu. Nergislerin kokusunu, güneş ışığının üzerlerine vuruşunu, yeşili ve tazeliği. Yatakta bacakları birbirine dolanmış, gövdeleri ayrı hâlde iki mutlu deniz kızı misali uzanışlarını hatırlıyordu. Her baharda o ana dönüyordu: Kelly'yle tanıştıkları o yağmurlu mart ayına.

Jen şu anda kendini, daha önce birçok kez yaptığı gibi Seattle Grace Hastanesi'nin kardiyotorasi kanadında *Grey's Anatomy* izleyerek ve sütyenini çıkararak rahatlatmaya çalışıyordu. *Belki de benim suçumdur,* diye düşündü. Diziyi izliyordu ama bir yandan da gerçekten izlemiyordu aslında. Annelik ona oldum olası çok zor gelmişti. Onun için büyük bir şok olmuştu. Elindeki vakit ciddi ölçüde azalmıştı. Hiçbir şeyi iyi kotaramamıştı; hem işi hem ebeveynliği. İki alanda da soluksuz geçmiş gibi gelen on sene boyunca ufak meselelerle uğraşıp durmuştu. Çok kısa süre önce kendine gelebilmişti. Ama belki de artık iş işten geçmişti.

Hepsi rüyaydı, dedi kendine. Evet. İçi inançla doldu. Elbette bir rüyaydı.

Grey's Anatomy'yi kapattı. Ekranda otomatik olarak haberler belirdi. Bu haberi hatırlıyordu; Facebook'un gizlilik ayarlarının gözden geçirilmesiyle alakalıydı. Sırada deney fareleri üzerinde test edilen bir epilepsi ilacıyla ilgili olan haber vardı. Zaman yolculuğunun kanıtı sayılamazdı belki ama yine de dediği gibi oldu.

"...bir ilaca dair yeni bir çalışma."

Jen televizyonu kapatıp mutfaktan koridora geçti. Üst kattan, tıpkı olacağını bildiği gibi, su sesi geliyordu. Bu bilgileri birilerini bir şekilde ikna etmekte kullanabilmeliydi. Yanılıyor muydu?

Alt kattaki dolaptan bıçağı alıp inceledi. Tam da Kelly'nin dediği gibi kullanılmamıştı.

En alt basamağa oturdu ve bıçağı kucağına koyup Todd'u bekledi. Bir kez daha uyanık kalıp onu bekliyordu. Ama bu kez beklediği bir açıklamaydı. Gerçeklerdi.

***

"Bunu buldum." İçindeki ufak, kindar taraf önceden konuşulanları tekrarlamak yerine yeni bir konuşma yapabildiği için minnettardı. Bıçağı Todd'a uzattı. Oğlan almadı.

Milyonlarca emare vardı: Kaşları düştü, dudaklarını yaladı, ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Hiçbir şey demese de her şeyi anlatmış kadar oldu. Nihayet, "Bir arkadaşımın," dedi.

"Bu yalanı çok duyduk. Avukatlar bunu kaç kere duyuyor haberin var mı?" Jen yükselen mide asidini yuttu. Todd'un kaçamak tavırları her şeyi açık ediyordu. O olay gerçekleşecekti. Yarın aynı şeyi tekrar yaşayacaktı.

Todd uyuşuk bir şekilde omuz silkerek, "Öyle yutkunarak ne yapmaya çalışıyorsun?" dedi. Jen gözleri yere dikili, tekrar kusmamaya çabalarken, 'Son zamanlarda hep böyle,' diye

düşündü. Sırlarla dolu bir oğlana dönüşmüştü. O gece, orada öylece durup omuz silkmesini şeytani bulmuştu.

Kelly merdivenlerin tepesinden, "Onunla konuşacağım," dedi.

Bu saçmalıkları, ergenlik olaylarını, yaşamadan ucuz atlattıklarını sanmıştı. Todd büyütmesi kolay bir bebek, mutlu bir çocuktu. Geçen yaz yaşadıkları tek drama Gemma diye bir kızın Todd'tan *çok tuhaf* olduğu için ayrılması olmuştu. Todd eve kalbi kırık dönmüş, yirmi dört saat boyunca ağzını bıçak açmamıştı. Jen ve Kelly'ye tahminler yürütmek düşmüştü. Ertesi gece Kelly evde yokken Todd, Jen'in yatağına oturmuş, bacak bacak üstüne atarak olanları anlatmış ve, "Sence bu doğru mu?" diye sormuştu. Jen oğluna suçlu suçlu bakarak, "Eh, belki de doğrudur," demenin bir yolu olup olmadığını merak etmişti. "Kesinlikle hayır," demişti sonunda. Todd tuhaf olmasa da kesinlikle biraz inekti. Oğlu ona kıza attığı mesajların bir kısmını göstermişti. Tek kelimeyle *hararetliydiler.* Uzun metinler, bilimsel şakalar, şiirler, yanıtsız kalan üst üste atılmış mesajlar. Gemma'nın ondan soğuduğu belliydi. *Bunun için sağ ol. Yarın konuşuruz. Olmaz, bugün biraz meşgulüm.* Jen oğlu adına üzülmüş, yüzünü buruşturmuştu.

Şimdi bir de bu çıkmıştı: Bıçaklar, cinayetler, gözaltılar.

Kelly başını hafifçe çevirip, sessizce oğlunu ölçüp biçti. Jen onun bağırıp çağırmasını, olayı bir şekilde şiddetlendirmesini diledi ama belli ki Kelly öyle yapmamaya kararlıydı. Todd aniden öfkelenmişti. Dişlerini sıktı.

Ellerini kaldırdı ama başka bir şey demedi.

"Bıçağı sen almadın mı? Yani banka hesap hareketlerine bakarsam listede gözükmeyecek, öyle mi?" diye sordu Kelly.

Blöfünü gören Todd sakince merdivenlerin tepesine baktı. Birkaç saniye sonra gözlerini babasından kaçırıp montunu çıkardı, spor ayakkabılarından kurtuldu. Parkeye basan ayakları

çıplaktı. "Öyle," dedi. Sırtı Jen'e dönük şekilde, genelde hiç âdeti olmadığı üzere montunu astı.

"Biliyor musun, seni anlıyoruz. Kendini güvende hissetmek istediğini," dedi Kelly. "Benimle gel. Yürüyelim."

"Öyle mi? Anlıyor muyuz gerçekten?" Jen eşine şaşkın şaşkın baktı.

Todd hışımla annesine sırtını dönüp basamakları koşarak tırmandı ve Kelly'yi itip geçti.

"Ne yapacağım sanıyorsunuz, öldürecek miyim sizi?" Todd'un sesi o kadar kısıktı ki Jen yanlış duyup duymadığını merak etti. Tüm bedeni ürperdi.

"Bana bunu nereden ve neden aldığını söyleyene kadar hiçbir yere gitmeyeceksin. Günlerce. Okula bile gitmeyeceksin."

"İyi be!" diye bağırdı Todd.

Odasına girdi ve kapıyı öyle sert çarptı ki bütün ev sarsıldı. Jen tokat yemiş gibi hissederek Kelly'ye baktı.

Kelly elini saçından geçirdi. "Hay böyle işin... Arapsaçına döndü her şey." Merdivenin tepesindeki dolaba vurdu. Dolaptan bir kâğıt düştüğünde alnını ovuşturarak onu yerden aldı. Kâğıtta Kelly'nin reddettiği büyük bir işin teklifi yazılıydı. Firma kendi işinin patronu olmak yerine kadrolarına katılmasını istediğinden Kelly teklifi geri çevirmişti. Bunu asla yapmayacağını söylemişti.

Jen, "Ne oldu bu çocuğa?" dedi.

"Bilmiyorum," dedi Kelly tersçe. Başını salladı. "Konuyu kapatalım gitsin." Jen onun öfkesinin kendisine olmadığını biliyordu. Mizacı böyleydi, nihayetinde ortaya çıktığında öfkesi aniden ve patlamaya hazır şekilde yükselirdi. Bir keresinde bir barda Jen'in poposuna dokunan bir adama patlayıvermişti. Adama icabına dışarıda bakacağını söylediğinde Jen inanamamıştı.

Nutku tutulduğundan başıyla onayladı. Yaşanacağından korktuğu şeyler onu fazla panikletmişti.

"*Bunların hepsini* yarın halledebiliriz," dedi Kelly elini sallayarak.

Kelly'nin durumu ele almasına sevinen Jen başını salladı. Bıçağı üst kata götürüp yataklarının altına koydu.

Todd'la yolları gecenin ilerleyen saatlerinde kesişti. Oğlan içecek bir şeyler almaya aşağıya inerken Jen uyumak için yukarı çıkıyordu. Normalde yıkanacak çamaşırlar ve diğer saçma ev işlerinden oluşan bir fırtınanın ortasında olurdu ama bu gece bunlarla uğraşacak gücü kalmamıştı. Normal hayatın curcunası olmadan mutfağın karşısından Todd'u seyretti.

Todd çeşmeden bir bardak su doldurup tek dikişte bitirdi, bardağını tekrar doldurdu. Telefonunu çıkarıp suyunu içerken bir yandan bir yerlerde gezindi. Bir şeye yarım ağız gülümsedi, sonra telefonu tekrar cebine koydu.

Jen meşgulmüş gibi davrandı. Todd uzun adımlarla, elinde su bardağıyla yanından geçti. Tam yukarı çıkmadan önce ön kapının kilidini kontrol etti. Bir basamak çıktıktan sonra arkasını dönüp sırf emin olmak için kilidi tekrar yokladı. Korkudan yapılan bir kontrole benziyordu. İzlerken Jen'in teni buz kesti.

Uykuya dalmak üzereyken kendini Todd'un burada, güvenli evlerinde cezalı olduğunu düşünürken buldu. Bıçak da Jen'deydi. Belki de, her neydiyse, bunun yaşanmasını engellemişti. Belki uyandığında ertesi gün olmuş olacaktı. Sonraki gün. Bugün tekrarlanmadığı müddetçe her şeye razıydı.

EKSİ İKİNCİ GÜN, 08.30

Jen uyandığında kan ter içinde kalmıştı. Telefonu komodinde duruyordu ama bakmadı. İçinde umudunu sürdürmeye yönelik sapkınca bir dürtü vardı.

Kelly'nin aldığı duştan yer yer hâlâ ıslak olan bornozunu giyip alt kata indi. Güneş parke zemini ışıtıyordu. Bal rengi ışık her adımda önce ayak parmaklarını, sonra ayaklarını ısıttı.

Ne olur yine cuma olmasın. Her şeye razıyım.

Kelly'yi görmeyi umarak mutfağa baktı ama içerisi boştu. Ortalık da topluydu. Tezgâhta duran bir şey yoktu. Gözlerini kırpıştırdı. Bal kabağı orada değildi. Mutfağa girip sadece etrafa bakınarak beyhude şekilde dönüp durdu. Ortalıkta görünmüyordu. Belki de bugün pazardı. Belki sona ermişti.

Sabahlığın cebinden telefonunu çıkarıp nefesini tutarak ekrana baktı.

Ekim'in 27'siydi. Dünden önceki gün.

Birisi ısıtıcıyı açmış gibi alnında bir damar, sıcak ve gergin şekilde atmaya başladı. Delirmiş olmalıydı, başka açıklaması yoktu. Bal kabağı ortada yoktu çünkü Jen daha onu almamıştı.

Anlaşılan perşembe günü saat sabah sekiz buçuktu. Todd okul yolunda olacaktı, Kelly Merrilocks'ta. Jen de... Jen işte olmalıydı. Bahçeye, sabah güneşinin yaldızladığı çimlere baktı.

Hızlıca yapıp içtiği kahve yalnızca sinirlerini daha da bozmaya yaradı.

Yanılmıyorsa yarın da çarşamba gününe uyanacaktı. Ardından da salı. Peki ya sonra? Sonsuza dek geriye mi gidecekti? Panik ve şok içinde bir kez daha, bu kez mutfak eviyesine sütsüz, şekerli kahvesini kustu. Sonrasında başını kısa bir an için seramik kenara yaslayıp bir karara vardı. Onu anlayan biriyle konuşması gerekiyordu: En eski dostu ve iş arkadaşı Rakesh'le.

***

Jen'in bürosunun önü Liverpool şehir merkezindeki rüzgâr tünellerinden birine bağlandığından genellikle esintili olurdu. Ekim havası mantosunu havalandırıp müstehcen bir dansçının kostümü misali uyluklarının etrafında dalgalandırdı. Daha sonra havaya buz kestirecek devasa, iri damlalarla yağmur başlayacaktı.

Jen hep şehir merkezine yakın yaşamak istemişti ama Kelly, Crosby'den daha öteye gitmeye razı olmamıştı. Şehrin gürültüsünden nefret ediyor, keşmekeşi sevmiyordu. *Liverpoolluları da sevmem, sen hariç,* demişti bir keresinde. Jen şaka yaptığını düşünmüştü. Kelly, Jen'le tanıştığında kendi memleketini ardında bırakmıştı. Ebeveynleri ölmüştü, dediğine göre okul arkadaşlarının hepsi bir baltaya sap olamayacak tiplerdi. Onları çok nadir ziyaret ederdi. Doğup büyüdüğü şehirle tek bağlantısı eski dostlarıyla her sene Hamsin Yortusu'nun[4] denk

4 Hristiyanlıktaki en önemli dinî bayramlardan biri. (e.n.)

geldiği hafta sonu çıktıkları kamp gezisiydi. Dediğine göre Kelly doğayla iç içe yaşamak istemişti ama Jen onu kendisiyle birlikte Crosby'ye taşımıştı. "Banliyöler insan dolu," derdi. Genellikle tavrı böyleydi: Şüphecilikle harmanlanmış kara mizah.

Jen sıcak cam kapıyı açıp güneş ışığıyla dolu fuayeye girdi ve koridordan Rakesh'in ofisine doğru ilerledi. En büyük müttefiki ve eski dostu Rakesh Kapoor avukat olmadan önce doktorluk yapıyordu. Çılgınlık raddesinde donanımlı, haddinden fazla mantıklıydı. Jen'e göre Todd'un büyüyünce olabileceği türde bir adamdı. Bu düşünce hüzünlenmesine neden oldu.

Rakesh'i mutfakta şeker attığı çayını karıştırırken buldu. Mutfak koyu mor renkli, ruhsuz ve ufak bir yerdi, duvarında gün batımı fotoğrafı asılıydı. Jen üç sene önce burayı kiraladıklarında bu şarap rengini babasının seçtiğini anımsadı. Ölümünden on sekiz ay önceydi. Boyanın adı "Ekşi Üzüm"dü. Jen, "Bir hukuk bürosunun fuayesi için harika bir renk," demişti ve genellikle ciddi olan babası aniden çok hoş kahkahalara boğulmuştu.

Rakesh onu sadece koyu renk kaşlarından birini ve dolu kupasını kaldırarak selamladı. Jen gibi o da sabah insanı değildi. "Bir dakikan var mı?" diye sordu Jen. Sesi korkudan titriyordu. Rakesh'in ona inanması mümkün değildi, onu bir yerlere götürüp akıl hastanesine yatırtacaktı ama başka çaresi var mıydı ki?

"Tabii."

Jen onu koridordan kendi ofisine yönlendirdi ve dağınık masasının kenarına tünedi. Rakesh eşikte dursa da Jen'in tereddüt ettiğini gördüğünde kapıyı kapattı. Karşısındakine tutumu kusursuzdu. Nazik fakat bıkkın biriydi, süveter giymeyi ve üzerine oturmayan takım elbiseleri seviyordu. Strese dayanamadığı için tıbbı bırakmıştı. Dediğine göre hukuk daha kötüydü ama bir kariyeri daha sonlandırmak istemiyordu.

Jen onu işe aldığı gün arkadaş olmuşlardı. Mülakat sırasında profesyonel açıdan en büyük zayıflığının ofisteki çörekler olduğunu söylemişti.

Jen'in ofisi doğuya bakan cephedeydi ve sabah güneşiyle aydınlanırdı. Duvar boyunca pembe, mavi ve yeşil dosyalar gelişigüzel sıralanmıştı. Uçlarının rengi güneşten solmuştu. Arşive kaldırılmaları gerektiğinin kesin bir göstergesiydi bu. Jen o işi müvekkil görüşmeleri kadar ilgi çekici bulmuyordu.

Rakesh'e, "Tıbbi danışmanlık yapmak hakkında nasıl düşünüyorsun?" diye sordu ufak bir kahkahayla. Sonra derin bir nefes aldı.

"Donanımımın yetersiz olduğunu?" dedi Rakesh şakayla karışık ve her zamanki hazırcevaplığıyla.

"Sorumluluğundan azat edildin."

Rakesh ceketini çıkarıp ofisin köşesindeki koyu yeşil koltuğun arkasına bıraktı. Kendine has ama duruma da uygun bir hareketti. Jen ve Rakesh on senedir hafta içleri hemen hemen tüm öğle yemeklerini beraber yemişlerdi. Bay Patates Kafa adlı yemek arabasından kumpir alırlardı. Rakesh patates biçimindeki sadık müşteri damgalarının hepsini biriktirip Noel günü onlara bir sürü bedava kumpir alırdı. Takvimlerinde o güne NOEL PAT-LAMASI yazardı.

"Hangi hastalıkta zaman döngüsüne girersin? Yani, *Bugün Aslında Dündü*'de Bill Murray'nin hastalığı neydi?" Bu filmi izleyişinin üzerinden uzun zaman geçtiğini hatırladı. "Ruh hastalığı olarak diyorum."

Rakesh ilk başka hiçbir şey yapmadı, sadece ona baktı. Jen hem utanç hem korkudan kızardığını hissetti. Rakesh parmaklarını dikkatlice birbirine kenetleyerek, "Ben olsam... Stres derdim," dedi en sonunda. "Veya beyin tümörü. Şey...

Frontal lob epilepsisi[5]. Retrograd amnezi[6], travmatik beyin hasarı..."

"İyi bir şey değil yani."

Rakesh onu yine cevapsız bıraktı. Ofisin öbür ucundan ona beklenti dolu, doktorlara has bir duraksamayla baktı sadece.

Jen tereddüde düştü. Yarın dün olacaksa, herhangi bir şeyin önemi var mıydı ki zaten? Doğrudan Rakesh'e bakmadan dikkatle, "Ekim'in 29'unda, sonra tekrar yirmi sekizinde, şimdi de yirmi yedisinde uyandığımdan epey eminim," dedi.

Rakesh, "Sana yeni bir ajanda lazım derim," dedi çok ciddiye almadan.

"Ama yirmi dokuzunda bir şey oldu. Todd... Bir suç işleyecek. Yarından sonraki gün."

"Geleceğe gittiğini mi düşünüyorsun?"

Jen'in korkusu yatışıp yanan, düşük seviyeli bir paniğe dönüşmüştü. Bitkin hissediyordu. "Sence ben deli miyim?"

"Hayır," dedi Rakesh sakince. "Delirmiş olsan bunu sormazdın."

"İyi bari." İçini çekti. "Sorduğuma sevindim."

"Tam olarak neler olduğunu anlat." Rakesh ilerleyip ona yaklaştı ve aşağıdaki ana caddeye bakan pencerenin yanında durdu. Jen o eski usul pencereyi seviyordu. Bu odayı seçerken pencerenin açılabilmesi hususunda ısrarcı olmuştu. Yazları sıcak bir esinti hisseder, curcunayı duyardı. Kışları cereyandan üşürdü. Steril, on sekiz derece bir ofistense hava durumunu bizzat hissediyor olmak güzeldi.

Rakesh kollarını kavuşturduğunda güneş alyansını ışıldattı. Dikkatle Jen'e bakıyor, gözleri yüzünde dolaşıyordu. Bakışları

---

5 Beynin ön kısmını etkileyen ve kronik nöbetlere yol açan hastalık. (e.n.)

6 Hastaların isimleri, kişileri, yüzleri, yerleri ve genel bilgileri anımsamakta zorluk yaşamalarına neden olan hastalık. (e.n.)

altında Jen aniden utandı. Rakesh korkunç, ölümcül bir şeyleri ortaya çıkarmak üzereydi sanki. "Baştan başla."

"Bu cumartesi başladı."

Rakesh duraksadı. "İyi, peki." Ellerini *öyle olsun* der gibi açtı. Yansıyan güneş yüzüne gölge düşürmüştü.

Jen nihayet anlatmaya başladığında sözlerini bitirene dek, bir dakikayı aşkın süre boyunca sessizlik içinde durdu. Her detayı, tuhaf şeyleri bile aktarmıştı: Bal kabağını, çıplak eşini. Olayların yarattığı kaygıdan tüm haysiyetini kaybetmiş, Rakesh'in onun hakkında ne düşüneceğini umursamamıştı.

"Yani bugün daha önce yaşandı ve şimdi büyük oranda aynı şekilde tekrar yaşanıyor diyorsun, öyle mi?" dedi isabetli şekilde. Jen'in durumunun mantığını -veya mantıksızlığını- bütünüyle betimlemişti.

"Evet."

"Peki, ne yaptık? Bugünü ilk yaşadığında? Ayın *ilk* yirmi yedisinde?"

Jen sandalyesine oturup arkasına yaslandı. Çok zekice bir soruydu. Birkaç saniyeliğine Rakesh'in yüzüne iyice baktı. Bunu çözebilmesi için sakinleşmesi gerekiyordu. Gözlerini kapatıp bir saniyeliğine ciğerlerindeki havayı üfleyerek boşaltı. Zihninin gerilerinden öne doğru süzülen bir şeyi hatırladı. "Ayağında tuhaf çoraplar mı var? Sanırım... Bilmiyorum, kumpir almaya gittiğimizde çoraplarına gülmüş olabiliriz. Pembeydiler."

Rakesh gözlerini kırpıştırıp pantolonunun paçasını sıyırdı. "Doğru, pembeler," dedi gülerek. Üzerinde Usher yazan kiraz rengi çoraplarını gösterdi. Doğru ya. Bu çorapları geçen hafta sonu gittiği bir düğünde hediye vermişlerdi.

"Çok sağlam sayılmaz, değil mi?"

"Bak, muhtemelen strestendir," dedi Rakesh hızlıca. "Mantıklı konuşuyorsun. Bugünün tarihini biliyorsun. Bana kalırsa şey derdim... Bilemiyorum, anksiyete belki. Zaten buna biraz

meyillisin, değil mi? Depresyon da günlerin aynıymış gibi görünmesine, hiçbir yere varamıyormuşsun gibi hissetmene yol açabilir. Bu, psikoz değil."

"Teşekkürler. Umarım değildir."

Rakesh, "Yani... Söylemem gerek ki," dedi şaka yollu, "En ufak bir fikrim bile yok."

"Benim de," dedi Jen. Yine de birileriyle konuştuğu için kendini hafiflemiş hissediyordu.

"Belki kafan karıştı sadece. Ufak tefek konularda benim de hep başıma gelir, mesela geçen gün buraya nasıl geldiğimi hatırlayamadım. Hayat memat meselesi olsa dahi buraya hangi yoldan geldiğimi sana söyleyemezdim. Bu, dissosiyasyon[7] mu? Değil. Hayat. Güzelce uyu, biraz sebze ye."

"Doğru." Jen bakışlarını onunkilerden ayırıp sürgülü pencereyi açtı. Bu, öyle bir durum değildi. Onun dediği unutkanlıktı; böyle bir şey değil.

Stres de değildi tabii ki.

Aşağıda uzanan Liverpool'a baktı. Buradaydı. Burada, şu andaydı. Rüzgâr sonbaharın is kokusunu içeriye taşıyor, güneş ellerini ısıtıyordu.

Rakesh, "Bir arkadaşım doktorasını zaman yolculuğuyla ilgili bir şeyler üzerine yapmıştı," dedi.

"Öyle mi?"

"Evet. Zaman döngüsüne takılıp kalmanın mümkün olup olmadığına dair bir çalışma. Düzeltmelerini ben yapmıştım. Alanı neydi ya?" Rakesh duvara yaslandı. Kollarını kavuşturduğundan takım elbisesinin kumaşı omuzlarında toplanmıştı. "Teorik fizik ve uygulamalı matematik. Aynı okuldaydık, Liverpool'da. Sonra eğitim için şeye gitti... Tanrım, çılgınca bir yerlere. Şimdi John Moores'da."

---

7 Psikolojik açıdan kişinin zihninde yer alan duygu, düşünce, anı ve benzeri içerikleri geçici olarak bir kenara koyması. (e.n.)

"Adı ne?"

"Andy Vettese." Rakesh pantolonunun cebinden açık bir sigara paketi çıkardı. "Her neyse, lütfen bunları elimden al. Yoksa yine başlayacağımı hissediyorum."

"Bir de doktor olacaksın," dedi Jen şaka yollu. Elini uzatıp paketi aldı ve ofisten çıkmak üzere dönen Rakesh'e gülümsedi. Gerçekten burada olduğunu düşünüyordu; salı gününde. Konuyu güvendiği birine açtığı için daha sakin, objektif değerlendirme yapmaya daha kadir hissediyordu.

Peki, nasıl olmuştu? Jen bunu nasıl yapmıştı? Uyuduğunda mı oluyordu?

Bu döngüden çıkmak için ne yapması gerekirdi?

Örselenmiş sigara paketine baktı. Bir şeyleri değiştirmesi gerekiyordu herhâlde; yaşananlara mâni olmak için bir şeyleri değiştirmeliydi. Todd'u kurtarmak ve bu döngüden çıkmak için.

Rakesh gizemli bir gülümsemeyle, "Hatırlarsam gelecek görüşmemizde farklı çorap giyeceğim," dedi. Bir eli kapının çerçevesindeydi.

Ofisten çıktı. Jen bir saniye bekledikten sonra bir şeyleri –ne olursa– iyi yönde değiştirmek isteyerek, "Sigarayı bırak!" diye seslendi. "Sağlığa zararlı!"

"Biliyorum," dedi Rakesh ona dönmeden.

Jen bilgisayarını açıp zaman döngülerini aratmaya başladı. Neden araştırmasındı ki? Bütün iyi avukatlar böyle yapardı.

James Ward ve Oliver Johnson adlı iki bilim insanı "Yazgı Paradoksu: Anlaşılan Sizin Sebep Olduğunuz Bir Olayı Gözlemlemek İçin Zamanda Geriye Gitmek" konulu bir makale yazmışlardı. Jen bunu not aldı.

Zaman döngüsüne girebilmek için *kapalı, zamanvari bir eğri* yaratmanız gerektiğini söylüyorlardı. Bir fizik formülü vermişlerdi. Neyse ki alt satırda detaylara girmişlerdi. Döngüye girmek için vücuda muazzam bir kuvvet uygulanması

gerekiyormuş gibi görünüyordu. Ward ve Johnson'a göre zaman döngüsü yaratabilmek için bu kuvvet yer çekiminden daha güçlü olmalıydı.

Alt satırlara indi. Kuvvetin vücut ağırlığının bin katı olması gerekirdi.

Başını ellerinin arasına aldı. Tek kelime bile anlamamıştı. Kendi ağırlığının bin katı... Bu çok fazlaydı. Kasvetli bir şekilde gülümsedi. Miktarı düşünmeye bile değmezdi.

Google'a dönüp ümitsizce "Zaman Döngüsünden Kaçmak İçin Beş Basit İpucu" başlıklı bir makaleye tıkladı. Nasıl ya? Gerçekten de böyle bir şey mi vardı? İnternette aradığınız her şey bulunuyordu. Beş ipucu karışıktı: Sebebini çöz, bir arkadaşa söyle ve onu da döngüye sok (oldu), her şeyi kayıt altına al, deney yap ve ölmemeye çalış.

Sonuncu madde Jen'in sinirini bozmuştu. Bunu aklına bile getirmemişti. Buna kafa yorarken odaya tüylerini diken diken eden bir hava hâkim oldu. Ölmemeye çalış. Ya olayların varacağı nokta buysa? O ilk geceden bile daha karanlık bir gerçeklik, annelere has bir fedakârlık ya da tanrılarla pazarlık gibi bir şey söz konusuysa?

Monitörünü kapattı. Kelly'yi kendisine inandırmanın bir yolu olmalıydı: En büyük müttefiki, sevgilisi, dostu, yanındayken en şaşkın, yapmacıklıktan uzak hâline bürünebildiği adam. Bunu ona ispatlamaya çalışacaktı. Kelly ona yardım edebilirdi.

Stajyeri Natalia klasörlerle dolu bir tekerlekli arabayla Jen'in ofisinin önünden geçti. Jen bu arabanın gelişini daha önce bir kez görmüştü. Natalia arabayı yanlışlıkla asansörün kapalı kapısına doğru sürmek üzereydi. Jen tak sesini ikinci kez duyduğunda gözlerini yumdu.

Buradan çıkmalıydı.

On dakika sonra binanın arka tarafında Rakesh'in sigaralarından dördünü içmişti. *Sağlığın canı cehenneme.*

İçinde bir yerde, isimlendiremediği bir noktada, bu işi kendi kendine halletmesi gerektiğini biliyordu. Cinayete mâni olmalı, bunun nedenini çözüp engellemeliydi.

Evren onunla hemfikir olacak ki beşinci sigarasını bitirdiği sırada yağmur başladı. Kocaman, iri damlalarla hava buz kesti.

***

Jen yine mutfaktaki mavi kanepeye çökmüştü. İşten erken çıkmıştı. Bıçağa el koyarak cinayeti önlemişti, dolayısıyla zaman döngüsünü kırmış olması gerekmez miydi?

Cinayetin her türlü işlendiği alternatif bir gerçeklik mi vardı? Geçmişe gitmeyen, hâlâ ilerlemekte olan başka bir Jen?

Todd dışarıdaydı. Geçen seferki gibi, *Arkadaşlarlayım*, demişti. Kısa tutulmuş mesaj aralarındaki mesafeyi daha da açıyordu.

Jen, Google'da Andy Vetesse'i arattı. Gerçekten de Liverpool John Moores Üniversitesi'nin Fizik Bölümü'nde çalışıyordu. Bulması kolay olmuştu, LinkedIn'de ve üniversitenin sitesinde profili vardı. Kişisel bilgiler kısmında e-posta adresi yerine @AndysWorld adlı bir Twitter hesabı vardı. Ona yazabilirdi.

Evin kapısının açıldığını duyduğunda doğruldu.

Todd sertçe, "Kalamayacağım," dedi. Soğuk hava ve ergenliğin verdiği çeviklikle mutfağa dalıp Jen'in mesaj kutusuyla tereddütlü bakışmasını böldü.

"Peki." Geçen sefer böyle dememişti. Geçen sefer, hiçbir zaman evde olmak istememesinin bir sebebi olup olmadığını sormuştu.

Yumuşak yaklaşımının işe yaramasına şaşırdı.

"Connorlardaydım, şimdi Cliolara gidiyorum," diye açıkladı Todd onun gözlerine bakarak. Taşınabilir şarj cihazını kurcalarken ağırlığını bir o ayağına bir bu ayağına veriyordu. Hevesli, hayata gerçekten daha yeni başlayanlara has bir iyimserlikle doluydu. Jen kendini, katiller böyle davranmaz, diye düşünürken buldu.

Connor. Pauline'in en büyük çocuğu. O oğlanda Jen'i huzursuz eden bir şeyler vardı. Asi tavırlar sergiliyordu. Sigara içer ve küfrederdi. Bunların ikisi Jen'in de zaman zaman yaptığı şeylerdi ancak anneliğin amansız penceresinden bakıldığında tehlikeli geliyorlardı.

Dirseklerinin üzerine kalkıp Todd'a baktı. Geçen sefer oğlunun eve dönüşünü kaçırmıştı. İşteydi.

Son birkaç haftadır üzerine çalıştığı dava bütün vaktini ele geçirdiğinden Jen evde normalden çok şey kaçırmıştı. Büyük tedbir nafakası davalarının duruşmaları yaklaştığında genelde böyle olurdu. Müvekkillerinin yardıma muhtaçlığı ve kalp kırıklığı Jen'in zaten zayıf olan kişisel sınırlarını yıkıp geçiyor, sürekli telefonlara bakmasına hatta bilfiil ofiste uyumasına yol açıyordu.

Jen'i ekim boyunca meşgul eden müvekkili Gina Davis'ti ama alışıldık sebeplerden değildi. Jen'in bürosuna ilk kez yazın, elinde onu önceki hafta terk etmiş olan eşinden bir boşanma dilekçesiyle gelmişti.

"Çocukları bir daha hiç görmesin istiyorum," demişti. Sarı saçları özenle dalgalandırılmış, kusursuz bir döpiyes giymişti.

"Neden?" diye sormuştu Jen. "Bir endişeniz mi var?"

"Hayır. Çok iyi bir babadır."

"Peki o zaman neden?"

"Ceza olsun diye."

Otuz yedi yaşındaydı, kalbi kırılmıştı ve öfkeliydi. Jen o anda kendini kadına yakın hissetmişti. Duygularını gizle-

meyen türde bir kadındı. Tabu olan konularda konuşmaktan çekinmeyen. "Canını yakmak istiyorum sadece," demişti Jen'e.

Jen, "Bunun için sizden para alamam," demişti. Bu durumdan kâr elde etmenin doğru olmayacağını düşünmüştü. Çok geçmeden Gina'nın aklı başına gelir, vazgeçerdi zaten.

Gina, "Öyleyse ücretsiz yapın," demiş, Jen de yapmıştı. Sebebi rahmetli babasının bürosunun paraya ihtiyacı olmaması değildi; Jen'in eninde sonunda Gina'nın davadan vazgeçeceğini, itiraz süresi bittiğinden kararın kesinleştiğini kabulleneceğini, konut paylaşımını kabul edeceğini ve yoluna bakacağını bilmesiydi. Fakat Jen, Gina'ya yaz boyunca konuyu düşünmesini söylediğinden ve sonbahardaki birçok görüşmelerinde de aksi yönde tavsiye verdiğinden beri henüz bir değişim gerçekleşmemişti. Onunla her konuda sohbet ederdi: Çocukları, haberler, hatta *Love Island.* Gina, "İğrenç ama ilginç bir program," dediğinde Jen gülerek başını sallamıştı.

Jen şimdi Todd'a bakıp aniden, acaba Clio için ne hissediyor, o da Gina gibi âşık mı diye merak etti. O kız Todd için ne ifade ediyordu? İki gün sonra yaptığı şey göz önüne alınırsa ilk aşkın deliliği kesinlikle göz ardı edilemezdi.

Jen, Clio'yla tanışmamıştı. Yazın Gemma ondan ayrıldıktan sonra Todd aşk hayatı konusunda ketumlaşmıştı. Jen'e göre, ilişkisi yürümediği için utanç duyuyordu. Annesine yanıtsız kalan onca mesajı gösterdiği için utanıyordu.

Todd tam tekrar dışarı çıkmaya hazırlanırken gözleri sadece bir kereliğine ön kapıya kaydı. Hızlı, meraklı bir bakış değildi, başka bir şeydi. Sanki birinin kapıda belirmesini bekliyormuşçasına gergin ve diken üstündeydi. Jen ona dikkatle bakmasa bunu fark etmezdi. Hızla belirip, neredeyse yüzünden silinircesine kaybolmuştu.

Todd ona bakıp eliyle ekranı göstererek, "O ne?" diye sordu.

"İlginç bir şeyler okuyordum sadece. Zaman döngüleriyle alakalı, bilirsin?"

"Harikaymış." Todd saçını hafif kabartarak jöleyle havaya dikmişti. Üzerinde retro görünümlü bir bilardo tişörtü vardı. Yakınlarda buna merak salmış, topları deliklere sokmanın matematiğini sevdiğini söylemişti. Jen yakışıklı mı yakışıklı oğluna baktı.

"Zaman döngüsünde sıkışmış olsan ne yapardın?"

Todd rahat bir tavırla, "Ah, bu tür şeyler hep ufacık bir detayla alakalıdır," dedi.

"Nasıl yani?"

"Bilirsin, kelebek etkisi. Ufacık bir şey geleceği değiştirir." Todd kediyi okşamak için eğildi ve bir anlığına tekrar çocuk gibi göründü; zaman döngülerine şüphesiz inanan oğlu gibi. Belki de Jen Todd'a söyleyip onun ne diyeceğine bakardı.

Ama şimdilik söyleyemezdi. Bu gerçekten yaşanıyorsa, cinayete mâni olmak Jen'in göreviydi. Ona yol açan olayları çözüp müdahale etmeliydi. Sonrasında bir gün, bunu başardığında, uyanacaktı ve dün olmayacaktı.

Todd'a işte bu yüzden söylemedi.

Todd evden çıktığında, Jen onu bekleyen veya takip eden kimse olup olmadığını kontrol etti. Sonra da oğlunun peşine takıldı.

EKSİ İKİNCİ GÜN, 19.00

Jen'le Todd arasında iki araba vardı. Jen oğlunun beceriksiz bir sürücü olduğunu gördüğünde çelişkili bir şekilde rahatlamıştı. Farkına vardığı kadarıyla şimdiye dek bir kez olsun dikiz aynasına bakıp annesinin peşinde olduğunu fark etmemişti.

Todd, Kuzey Eshe Yolu diye bir yerde yavaşladı. Emlakçıların sanki toplu konutlarda bitki yetişmiyormuş gibi *yeşillikler içinde* diye tasvir edeceği bir yerdi burası. Evlerden bazılarının basamaklarında erkenden oyulup mumları yakılmış bal kabakları duruyordu. Yaşanacak şeylere dair ürkütücü hatırlatıcılardı.

Todd arabayı dikkatle park etti. Jen birkaç ev aşağıdaki bir ara sokağa saptı, sokak lambası olmadığı için görünmeyeceğini umuyordu. Arabadan inip trençkotuna sarındı, gece havasında sonbaharın başlarına has ürkütücü bir his vardı: Islak örümcek ağları, bir şeylerin siz daha onlardan ayrılmaya hazır değilken sona yaklaştığı duygusu.

Todd nereye gittiğini bilir gibi sokağın aşağısına yöneldi. Beyaz spor ayakkabıları yerdeki yaprakları savuruyordu. Jen

için bunlara şahit olmak çok tuhaftı: Başkalarına avukatlık yapıp işini fazla umursamakla meşgulken evde olup bitenler.

Todd ara sokakla Kuzey Eshe Yolu'un kesiştiği noktada bekledi ve sonra aniden bir eve girerek gözden kayboldu. Ev büyüktü, yoldan uzaktı. Geniş bir verandası ve tavan arası vardı. Böylesi evler, gece esintisi saçlarını uçuracak kadar korunmasız pencereleri olan iki odalı bir evde büyüyen Jen'in gözünü hep korkutmuştu. Dul kalan babası evlerindeki cereyanı fark etmemişti. Zaten, fark etse bile, çok fazla adli yardım davası aldığından ve çok az özel müvekkili olduğundan pencereleri tamir ettirmeye parası yetmezdi.

Soğuk karşısında omuzlarını kaldırdı. Yağmur altında sokakta fazla ince bir mantoyla durup, yanık portakal rengi örtülerine bürünmüş ağaçlara bakarak düşündü. Aklında Todd, babası, bugün, yarın ve dün vardı.

Sokağın aşağısına doğru ilerledi. Todd'un girdiği evin numarası otuz ikiydi. Beklerken adresi internette arattı, parmakları o kadar üşümüştü ki zar zor yazabiliyordu. Ezra Michaels ve Joseph Jones'a ait Biçki & Dikiş Tekstil Atölyesi olarak kayıtlıydı. Şirket yakın zamanda kurulmuştu ve hiçbir mali bildirimde bulunmamıştı.

Todd eve girip kaybolurken başka biri evden ayrıldı.

Jen tam onun yolunun üzerinde duruyordu.

Jen önünden geçtiği sırada bu kişi bahçe kapısından çıktı ve birdenbire ölü bir adamla yüz yüze geldi. Hayır, tabii ki ölü değildi. İki gün sonra ölecek olan o adamdı. Kurban olacak adam.

EKSİ İKİNCİ GÜN, 19.20

O anda gözlerinde fer, yanaklarında kan olsa da Jen onu nerede görse tanırdı. Bu gayet canlı, son birkaç gününü yaşayan adam bir zamanlar belki de çekici biriydi. Kırklarının ortalarında, belki daha yaşlıydı. Koyu renk uzun bir sakalı ve elfleri andıran sivri kulakları vardı.

Jen gelişigüzel, "Selam," dedi adama.

Adam temkinle, "N'aber," dedi. Jen'in yüzünü süzen siyah gözleri dışında bütün bedeni hareketsizdi. Jen düşünmeye çalıştı, mümkün olduğunca çok bilgiye ihtiyacı vardı. Dürüstlük müvekkillere ve işteki rakiplerine karşı açık ara en iyi tavır değil miydi? Oğlunun düşmanlarına karşı da öyle olması gerekirdi.

"Todd benim oğlum," dedi basitçe. "Ben Jen."

"Ah. *Jen*'sin demek, Jen Brotherhood." Onu tanıyor gibiydi. "Ben de Joseph." Sesi tarazlıydı ama siyasetçiler gibi otoriter bir üslubu vardı.

Joseph Jones. İsmi bu olmalıydı. Bu adrese kayıtlı şirketin sahibi olan adam.

"İyi çocuk, senin Todd. Ezra'nın yeğeniyle çıkıyordu, değil mi?"

"Ezra..."

"Arkadaşım. İş ortağım."

Jen bu bilgileri sindirmeye çalışarak yutkundu. "Bak. Sadece merak ettim. Todd için biraz endişeliyim. Kapınızda habersiz belirdiğim için kusura bakmayın," dedi ikna edicilikten uzak şekilde.

"Endişeli misin?" Adam başını yana eğdi.

"Evet, bilirsiniz. Kötü bir şeylere bulaştı..."

"Todd emin ellerde. Şu anda iyi." Konuyu ustaca kapatıvermişti. Eliyle *ne tarafa gidiyorsun* minvalinde bir hareket yaptı. Manası belliydi: *Tercihini yap çünkü hoşuna gitse de gitmese de buradan gidiyorsun.*

Jen hiçbir şey yapmadığında adam yanından geçip onu pusun içinde yalnız bıraktı. Jen neler olduğunu merak ediyordu. Gelecek onsuz devam ediyor muydu? Bir yerlerde başka bir Jen var mıydı? Uyuyor muydu veya şoktan donakalmış hâlde miydi? Todd'un muhtemelen gözaltına alındığı, tutuklandığı, suçlandığı, hüküm giydiği dünyada. Yalnız olduğu dünyada.

***

Zili çalmaya karar verdi. Ertesi günün can sıkıcı eksikliği onu kaderci olmaya zorlamıştı. Todd'u polis nezaretinde düşünmek de çaresizliğe kapılmasına yol açmıştı.

"Sadece iyi olduğunu bilmek istedim," dedi kapıdaki yabancıya. Bu, Ezra olmalıydı. Joseph'ten birazcık daha gençti. Eğri burunlu, tıknaz bir adamdı.

Evin derinliklerinden bir yerden Todd, "Anne?" dedi. Loş koridorda belirdi. Solgun ve stresli görünüyordu.

Jen'e göre ev bir zamanlar güzel olmalıydı ama artık pek de güzel görünmüyordu. Victoria Dönemi'nden kalma yıpranmış, mat karolar. Koridorda eski gazeteler misali üst üste duran birkaç kesme halı. Bunların hepsinin yanından geçen Todd, "Ne oluyor?" dedi. Annesine hayretini gergin bir gülümsemeyle aktardı.

Güzel bir genç kadın koridorun ucundaki oturma odasının kapısını kalçasıyla açarak dışarıya çıktı. Bu, Clio olmalıydı. Jen onun Todd'a yönelişinden beraber olduklarını anladı.

Clio'nun burnu kemerliydi. Çok kısa, havalı bir kâkülü vardı. Dizleri yırtık, soluk bir kot giyiyordu. Teni bronzdu. Ayağında çorap yoktu. Üzerinde bazı yerleri kesilmiş pembe bir tişört vardı. İki şeftaliyi andıran omuzları bile çekiciydi. Uzun boyluydu, Todd'la hemen hemen aynı boydaydılar. Jen kendini yüz yaşında bir aptal gibi hissetti.

"Sorun ne?" diye sordu Todd. "Ne oldu?" Sesi gergin, sinirliydi. Annesine tepeden bakarak konuşuyordu. Jen nasıl olmuş da bunu fark edememişti?

"Yok bir şey," dedi ezilip büzülerek. "Sadece şey... Senden bir mesaj geldi. Konum attın ya?" Yalandı. Jen tekrar Todd'un arkasına, evin geri kalan kısmına baktı. Boyası solmuş duvarları olan salonun pis, kulpu gevşemiş kapısının yanında Clio'yla Todd'un bronz tenleri ve beyaz dişleri eğreti duruyordu. Jen kaşlarını çattı.

Todd cebinden telefonunu çıkardı. "Yoo?"

"Ah, kusura bakma. Gelmemi istediğini düşündüm."

Todd ona gözlerini kısarak bakıp telefonunu salladı. "İstemedim. Hiçbir şey de göndermedim. Neden beni aramadın?" Kolunu öyle oynatması Jen'e bıçağı titizlikle saplayışını anımsattı. Kuvvetli, temiz, kasıtlı. Ürperdi.

"Sen Jen'sin," dedi Ezra. Jen gözlerini kırpıştırdı. Adam onu tanımıştı. Adını aynı Joseph'in söylediği gibi söylemişti. Todd ondan bahsetmiş olmalıydı.

"Doğru. Kusura bakma, bir daha çat kapı gelmem..."

Todd onu oradan derhâl postalamadan önce mümkün olduğunca çok bilgi toplamaya çabalıyordu. Etrafa bakınarak delil aradı. Ne aradığını bilmiyordu; bulana kadar da bilemeyeceğini tahmin etti.

Ezra sırtını bir dolaba dayamıştı.

"Anne?" Todd gülümsüyorduysa da gözleri acilen gitmesini söylüyordu.

Burası ev gibi kokmuyordu. Olay buydu. Yemek kokusu da yoktu, yıkanan çamaşır kokusu da. Hiçbir şey yoktu.

"Affedersin, gitmeden önce tuvaleti kullansam sorun olur mu?" Sadece *içeri* girmek, etrafa bakınmak, evde ne tür sırlar gizleniyor olabileceğini görmek istiyordu.

"Tanrım, *anne*," dedi Todd. Hâli tavrı ergence bir göz devirmeyi yansıtıyordu.

Jen ellerini havaya kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum, özür dilerim. Bir saniye sürmez." Ezra'ya kocaman gülümsedi. "Ne tarafta?"

"Evden beş dakika uzaktasın."

"Orta yaşlı olunca tutamıyorsun, Todd."

Todd oracıkta utancından ölse de Ezra sessizce oturma odasının kapısını işaret etti. *Hah.* İşte içeri girmişti.

Jen, Todd ve Clio'nun yanından geçerek evin en ucundaki odaya girdi. Mutfak ve salon bir aradaydı. Kare şeklindeki salonun sağında bir kapı daha vardı. Duvarlarda hiç fotoğraf yoktu, boyası solmuştu. En uçtaki duvara büyük, desenli bir kumaş asılıydı, üzerine birer güneş ve ay motifi işlenmişti. Jen bunun arkasına göz attı. Ne arıyordu? Gizli bir dolap mı? Ama elbette öyle bir şey bulamamıştı.

Alt kattaki tuvalete girip musluğu açtı, sonra mutfakta ağır ağır bir daire çizdi. Çoğunlukla boştu. Zemin yıpranmış karolarla kaplıydı, tezgâhta kırıntılar vardı. Eski ve boş kalmış yerlere has o rutubet kokusu sinmişti. Meyve kâsesinde meyve ya da buzdolabı kapağına asılmış hiçbir hatırlatma notu yoktu. Ezra burada yaşıyorsa bile evde pek vakit geçirmiyordu anlaşılan.

Soldaki duvara büyük bir televizyon asılmıştı. Altında bir Xbox vardı. Konsolun üzerindeki ekran açıktı, şükür olsun ki orada duran iPhone kilitlenmemişti. Jen onu alıp doğruca mesajlara baktı. Mesaj kutusunda Todd'la Clio'nun yazışmalarını buldu:

Todd: Biliyor musun, kovalent bağlar misali çekiyorsun beni.

Clio: LOL.
İneğin tekisin.

Todd: SENİN ineğinim ama, değil mi?

Clio: Sonsuza dek benimsin.

Jen gözünü mesajlara dikti. Konuşmada daha aşağılara indi. Bunu yaparken suçlu hissediyordu ama bırakacak kadar değil.

Clio: Sabah güncellemesi.
Bir kahve içtim, iki kruvasan yedim.
Bin kez seni düşündüm.

Todd: Sadece bin kere mi?

Clio: Şimdi binbir oldu.

Todd: Ben bin kruvasan yedim,
aklımdan da sadece birkaç düşünce geçti.

Clio: Ne yalan söyleyeyim,
kulağa harika geliyor.

Todd: Ciddi bir şey diyebilir miyim?

Clio: Bir dakika, ciddi değil miydin?
İki bin kruvasan mı yedin yoksa?

Todd: Gerçekten senin için her şeyi yaparım.

Clio: Ben de.

Her şeyi. Bu laf Jen'in hoşuna gitmemişti. *Her şeyi l*afı çok çeşitli imalar barındırıyordu. Suç, cinayet iması taşıyordu.

Okumaya devam etmek istese de ayak sesleri duyduğunda bıraktı. Telefonu aldığı yere koydu. Clio, Todd'tan gerçekten hoşlanıyordu. Onu seviyor olması da mümkündü. Jen iç çekerek odaya bakındı ama içeride başka hiçbir şey yoktu.

Sifonu çekip musluğu kapattı ve oradan ayrıldı.

***

Arabaya bindiğinde Andy Vettese'in bilgilerini buldu. Yardıma ihtiyacı vardı. Utanan oğlu onu oradan postaladığı için fevri bir kararla Vetesse'e bir e-posta attı.

Sevgili Andy,

Beni tanımıyorsun ama Rakesh Kapoor'un işten arkadaşıyım. Başıma gelen bir şeyle ilgili seninle konuşmayı çok isterim. Zannediyorum ki bu konu üzerine çalışmaların var. Kulağa sıyırmışım gibi gelmesinden korktuğum için başka bir şey demeyeceğim ama lütfen bana cevap ver.

İyi dileklerimle,
Jen

***

Jen kapıdan girerken Kelly, "İş nasıldı?" diye sordu. Onlar için restore ettiği bir bankı zımparalıyordu. Kelly'nin hoşuna giden, yalnız yapılan türde bir aktiviteydi. Jen bittiğinde bankın nasıl görüneceğini biliyordu. Kelly iki gün içinde onu ada çayı yeşiline boyayacaktı.

Jen yarı dürüst şekilde, "Kötü," dedi. Ona durumu anlatmayı tekrar denemeliydi.

Kelly yanına gelip dalgın dalgın Jen'in mantosunu çıkardı. Jen'in asla alışamadığı, çok sevdiği şeylerden biriydi bu; evliliklerine kattığı basit özen ve ilgi. Kelly onu öptü. Dudaklarında naneli sakız tadı vardı. Kalçaları birbirine değdi, bacakları birbirine dolandı. Kusursuzdu. Jen nefesinin otomatikman yavaşladığını hissetti. Eşi oldum olası üzerinde böyle bir etki yaratıyordu.

Kelly düz bir sesle, "Müvekkillerin manyak," dedi. Dudakları hâlâ onunkilere yakındı.

"Todd için endişeleniyorum," dediğinde Kelly geri çekildi. "Kendi gibi davranmıyor."

"Niye?" Isıtma sistemi devreye girdiğinde kombi yumuşak bir alevle yandı.

"Kötü tiplere bulaştığından korkuyorum."

"Todd'un mu? Hangi kötü tiplermiş onlar, *Warhammer*[8] sevdalıları mı?"

Jen buna gülmeden edemedi. Kelly bu yanını dışarıya da gösterseydi keşke.

"Hayat böyle endişeler için fazla uzun," diye ekledi eşi. Mazisi onlarca sene öncesine dayanan, ikisine has bir cümleydi bu. Jen bunu ilk söyleyenin Kelly olduğundan, Kelly ise Jen olduğundan emindi.

"Şu Clio. Ondan emin değilim."

"Clio'yla hâlâ çıkıyorlar mı?"

"Nasıl yani?"

"Ayrıldık dedi sanıyordum. Neyse, sana bir şey aldım."

Jen yumuşak bir sesle, "Paranı bana harcama," dedi. Kelly ödemesini daima elden nakit alırdı ve sık sık bunu Jen için hediyelere harcardı.

"Ama istiyorum." Sonra ekledi. "Bal kabağı."

Bu, Jen'in dikkatini bütünüyle dağıttı. "Ne?"

"Evet, istediğini söylemiştin ya?"

"Yarın alacaktım," diye fısıldadı Jen.

"Peki? Bak... Burada."

Jen mutfağa doğru baktı, oradaydı gerçekten de. Ama aynı bal kabağı değildi. Bu, devasa ve griydi. Gördüğünde teni buz kesti. Ya çok fazla şeyi değiştirirse? Ya cinayetle alakası olmayan şeyleri değiştirirse? Filmlerde hep öyle olmaz mıydı? Başkarakter çok fazla şeyi değiştirirdi. Dayanamayıp açgözlülük eder, piyango bileti alır, Hitler'i öldürürdü.

"Bal kabağını benim almam lazımdı."

---

8 Strateji oyunu. (e.n.)

"Ha?"

"Kelly. Dün sana günlerimin geriye doğru gittiğini söyledim."

Hayret yüzüne gün doğumu misali yayıldı. "Ha?"

Durumu aynı Rakesh'e ve Kelly'nin kendisine önceden açıkladığı gibi açıkladı. İlk geceyi, Todd'un çantasındaki bıçağı, her şeyi.

"Bu bıçak şimdi nerede?"

"Bilmem... Muhtemelen çantasında," dedi sabırsızca. Aynı konuşmaları tekrar tekrar yapmak istemiyordu.

"Bak. Bu çok saçma." Jen tepkisine şaşırmamıştı. "Aile hekimine falan bir görünsen mi, ne dersin?"

"Belki," diye fısıldadı Jen. "Bilmiyorum. Ama gerçek bu. Söylediklerim gerçek."

Kelly öylece ona baktı, sonra gözleri bal kabağına kaydı, ardından tekrar Jen'e döndü. Koridora çıkıp Todd'un okul çantasını buldu. Teatral bir edayla çantayı koridorun zeminine boşalttı. Düşenlerin arasında bıçak yoktu.

Jen içini çekti. Todd muhtemelen bıçağı daha almamıştı.

"Bana inanmayacaksan unut gitsin."

Dönüp uzaklaştı. Karşısındaki Kelly de olsa çabası boşunaydı. Merdivenlerden çıkarken, anlatan Kelly olsa kendisinin de ona inanmayacağını kabul etti. Kim inanırdı ki?

Merdivenlerin dibinden, "Öyle değil..." dediğini duydu, sonra sustu. Jen'i en çok hayal kırıklığına uğratan, o yarım kalan cümle olmuştu. Kelly zaman zaman kolay hayatı seviyordu, belli ki bu an da onlardan biriydi.

Öfkeyle duş aldı. İyi o zaman, gözünü kapattığında dünde uyanma ihtimali varsa uyumayıverirdi. Sıradaki taktiği buydu.

Kelly her zaman yaptığı gibi hemen uyuyakaldı. Jen ise doğrulup oturdu. Saatin on bire, on bir buçuğa, Todd'un eve geldiği saate yaklaştığını gördü. Gece yarısında ekrandaki

saat 00.00'dan 00.01'e dönerken gözlerini dikip telefonuna baktı. Tarih de olması gerektiği gibi yirmi yedisinden yirmi sekizine değişti.

Alt kata inip BBC'de haberleri izledi. Sıra dün gece on birde, yakınlardaki bir kavşakta gerçekleşen trafik kazasıyla ilgili yerel habere geldi. Araç ters dönmüştü, sahibiyse yara almadan kurtulmuştu. Saatin önce biri, sonra ikiyi, sonra üçü göstermesini izledi.

Gözleri batmaya başladı. Adrenalin seviyesi düşüyor, Kelly'ye olan siniri yatışıyordu. Salonda birkaç tur attı. İki kahve yapıp içtikten sonra, haberler hâlâ devam ederken bir an için kanepeye oturdu. Kaza, hava durumu, bugünün gazetelerinden yarın manşetlere taşınabilecek haberler. Sadece bir saniye için, tek bir saniyeliğine gözlerini yumdu ve...

RYAN

Ryan Hiles yirmi üç yaşındaydı ve dünyayı değiştirecekti.

Polis memuru olarak işteki ilk günüydü. Başvuru ve mülakat gibi binbir eziyete katlanmıştı. Bölge polis eğitim merkezine ve kasvetli Manchester'da geçen on iki haftaya göğüs germişti. Balıksırtı, cilalı parke zeminde diğer memurlarla sıraya girip şeffaf plastik torba içindeki üniformasını teslim almıştı. Beyaz gömlek. Siyah yelek. Apoletinde sicil numarası: 2648.

Nihayet orada, karakoldaydı. Saçları durmaksızın yağan yağmurdan ıslak olsa da onun dışında hazırdı. Üniformasını dün gece, uzun bekleyişinin ardından, banyoda üzerine geçirmişti. Aynada vücudunu görebilmek için klozete çıkmıştı. İşte, karşısında bir polis memuru duruyordu. Bir klozetin üzerine çıksa da polis memuruydu işte.

Üniformadan daha önemlisiyse, Ryan'ın artık daima istediği şeye sahip olmasıydı: Güce. Önemli bir fark yaratma gücüne. Şimdiyse karakolda eğitmeni olacak polis memuruyla tanışmak üzere bekliyordu.

Bankodaki danışma memuru sıkkın bir sesle, "Memur Luke Bradford'a atandın," dedi. Kadın yaşça kendisinden büyüktü, ellilerinin ortasında gibi görünüyordu. Saçları kırlaşmıştı. Gerçi Ryan yaş tahmininde hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Eliyle bir dizi açık mavi, birbirine sabitlenmiş sandalyeyi işaret etti. Ryan ya suçlu ya da şahit olduğunu varsaydığı bir adamın yanına oturdu. Saçlarını atkuyruğu yapmış, gözlerini ellerine dikmiş genç bir adamdı.

Dışarıda yağmur karakolun duvarlarını dövüyordu. Ryan pencere pervazlarından süzülen suyun sesini duyabiliyordu. Yağmur o kadar şiddetliydi ki haberlere konu olmuştu. Kayda geçen en yağışlı ekim ayıydı. Trenler çalışmıyordu. Parklarla bahçeler yaprak ve su gölüne dönmüş, sırılsıklam bir facia gibiydi.

Memur Luke Bradford yirmi dakika sonra geldi. Yanına yaklaştığı sırada Ryan dikkatle üç derin nefes alıp verdi. Vakit gelmişti. Başlıyordu.

Bradford, Ryan'ın elini ezercesine sıktı. Ryan'dan belki beş yaş büyüktü. Hâlâ memur olduğuna göre genç olmalıydı. Buna rağmen benzi sararmıştı, gözlerinin altı şişmişti ve kahve kokuyordu. Koyu renk saçları şakaklarından kulaklarının üzerine doğru kırlaşmaya başlamıştı. Ryan kendini atletik yapılı olarak tanımlardı, Bradford'u süzüp siyah pantolonundan bariz şekilde çıkan ufak göbeğini gördüğünde yutkundu.

"Peki, hoş geldin. Tanrım, bu canına yandığımın yağmuru hâlâ yağmaya devam mı ediyor?" Bradford otoparka göz attı. "Önce şenlik, sonra acil durum hattından gelen vakalar." Ryan'a sırtını dönüp onu binanın derinliklerine doğru yönlendirdi.

Şenlik. Bradford eski deyişler kullanıyordu. Yine de bu, ilk bilgilendirme toplantısıydı ve Ryan midesinde karıncalanmaya benzer bir heyecan hissediyordu.

"Su ısıtıcısını çalıştır," dedi Bradford.

"Tabii." Ryan sesinin hevesli çıktığını umdu.

"Çaycılık işi çaylakta." Toplantı odasını işaret etti. "Herkes ne istiyormuş öğren." Gitmeden önce Ryan'ın omzuna vurdu.

"Oldu o zaman."

Sorun yok, dedi Ryan kendi kendine. Çay yapabilirdi.

Fakat çay işinin karmaşık olduğu ortaya çıktı. On beş kupa. Dem oranları farklıydı, şeker miktarları farklıydı, lanet olası sütlerinin miktarı bile farklıydı. Tatlandırıcı isteyen, normal şeker isteyen... Bir sürü ıvır zıvır. Son birkaç kupayı taşırken parmak boğumları yandığından elleri titriyordu. Tam da şenlik başlamak üzereyken toplantı odasına vardı ancak kendisine çay yapmadığını fark etti.

Komiser muavini Joanne Zamo kırklarının sonundaydı. Tüm yüzünü kaplayan türde geniş bir gülümsemesi vardı. Aktif vakalar listesinin üzerinden geçmeye başladığında Ryan hiçbirini anlamadı. Odadaki tek yeni memur kendisiydi. Diğerleri kuzey bölgelerine yayılmıştı. Etrafa bakındı. Gözleri on beş memurla ellerindeki on beş kupanın üzerinde gezindi. Burada yaşıtı bir arkadaş bulmayı ummuştu.

Ryan on sekiz yaşında okulu bitirmiş, son birkaç yılı arkadaşlarıyla ofislerde çalışarak geçirmişti. Kimsenin ondan aslında iş beklemediği ancak yine de ona ödeme yapmak istediği, kırtasiye malzemeleri ısmarladığı harika bir işi vardı. Bir süre bunun müthiş olduğunu düşündüyse de sonradan cetvel ve çizgili A4 kâğıt sipariş etmenin Ryan'a yetmediği ortaya çıkmıştı. Altı ay önce bir pazartesi sabahı uyandığında, *Bu mu yani?* diye düşünmüştü.

Sonra da emniyet güçlerine katılmak üzere başvuru yapmıştı.

Zamo görevler listesini paylaştırıyordu. "Peki," diye ekledi. "Tamam, aramızda yeni katılanlardan kimler? Sen." Kahverengi gözleri yumuşak bir bakışla Ryan'a döndü. "Eğitmenin Bradford mu?"

Bradford, Ryan'dan önce davranıp, "Doğrudur," dedi.

"Tamam, sen Echo'sun." Doğruca Ryan'a bakıyordu. "Ve Mike."

"Mike mı?" dedi Ryan. "Yok, pardon. Ryan ben. Ryan Hiles."

Bradford kirpiklerini kırpıştırdı. Ryan'ın anlayamadığı bir heyecan oluştu. Bir anlık duraksama. Sonra bütün oda kahkahalara boğuldu.

Bradford şakanın vurucu kısmıymış gibi, "Echo Mike," dedi gülerek. Bir elini kapının çerçevesine, diğerini karnına koymuştu. "Manchester'daki akademide Nato fonetik alfabesini öğrenmedin mi, yoksa bugünlerde öğretmiyorlar mı?"

"Ah, evet, evet," dedi Ryan. Yanakları alev alev yanıyordu. "Yok, öğrendim, sadece... Pardon, sandım ki... Mike bir an kafamı karıştırdı."

"Tamam," dedi komiser muavini. Ölçüsüz kahkahaları tasvip etmediği belliydi. Kahkahalar diner gibi olup asayiş şubenin kümelendiği bir noktada yeniden başladı. Harika.

Bradford bariz bir şekilde konuyu sürdürme çabasıyla, "Echo Mike iki dört beş," dedi. Ryan'a doğru ilerledi. "İlk vakayla ben ilgileneceğim, sonra ikincisini senin halletmene müsaade edeceğim," diye ekledi hızlıca toplantı odasından çıkarken. Ryan ne demek istediğini sormaya cüret edemedi.

Elektrik süpürgesi çalışmış gibi kokan yeşil halı kaplı bir koridordan geçtiler. Dolaplara ulaştıklarında Bradford, Ryan'a bir telsiz verdi. "Pekâlâ, bu senin. Çağrılar şöyle olur: Echo Mike, senin araç numaran. Sen de sicil numaranla yanıt verirsin; omzunda yazan numara, seninki 2648, tamam mı?"

"Tamam," dedi Ryan. "Tamam." Her memur ilk iki yılını acil durum hattına bildirilen vakalarla geçirirdi. Her türlü vaka bildirilebilirdi. Hırsızlık. Cinayet.

"Peki. Harika. Gidelim."

Aynı anda hem *bu taraftan, lütfen* hem de *Tanrım, umarım aptalın teki değilsindir,* diyen bir hareket yaptı. Ryan bankonun yanından geçerek dışarıdaki yağmura çıktı.

"Bu, EM iki dört beş, tamam mı? Zamo'nun dediği hani?" Bradford polis arabasını gösteriyordu. Çizgileri, ışıkları... Ryan gözlerini araçtan alamıyordu.

"Tamam. Tabii ki." Yolcu tarafının kapısını açıp bindi. İçeriye sigara kokusu sinmişti.

Telsizden, "Echo'dan Echo Mike iki dört beşe, iki dört beş," diye bir ses geldi.

"Mike iki dört beşten Echo'ya, devam et," diye yanıtladı Bradford düz bir sesle. Daha motoru çalıştırmamıştı, vites kolunu tıngırdatıyordu. Sonra ışıkların çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Konsoldaki kocaman bir düğmeye bastığında maviliğe gömüldüler. Ryan bacaklarını çaprazlamış hâlde telsizi dinleyerek oturdu.

"Evet, teşekkürler. Sarhoş görünen ve çevredekileri rahatsız eden yaşlı bir erkeğe dair ihbarlar aldık."

Ryan saatine baktı. Sekizi beş geçiyordu.

"Mike iki dört beşten Echo'ya, anlaşıldı, yoldayız." Bradford nihayet motoru çalıştırıp vitesi taktı. "Yaşlı Sandy'dir," dedi.

Bu cümlenin de gizli bir polis jargonu olmasından korkan Ryan hiçbir şey demedi.

"Evsiz, iyi adamdır," dedi Bradford, otoparktan çıkarken dikiz aynasını kontrol etti. "Muhtemelen yalnızca ihtarda bulunuruz. Durumu çok kötüyse ambulans çağırırız. Onun olayı votka. Litrelerce içer. Bünyesi muazzam dayanıklı."

Işıklarda beklerlerken Ryan trafiği izledi. Sivil bir araç kullanmaktan tamamen farklı bir deneyimdi bu. Herkesin örnek bir sürücü olduğunu düşünseniz haksız olmazdınız; herkes *Truman Show*'dan bir sahnedeymiş gibi davranıyordu. Elleri saat on ve iki yönündeydi. Gözlerini önlerine dikmişlerdi.

"Herkesin bu kadar düzgün davranması inanılmaz," dedi Ryan. Bradford yanıt vermedi. Ryan'ın aklı Yaşlı Sandy'le votkasına kayıp duruyordu. Elbette bir de kendi abisine. "Hikâyesi neymiş şu Yaşlı Sandy'nin?"

"Hiç bilmiyorum."

"Acaba sorabilir miyiz?"

"Ha," dedi Bradford, gözlerini önünden ayırmadan. "Evet, herkese öyle yapsak kahraman olurduk, değil mi?"

"Doğru," dedi Ryan kısık sesle. Yağmur dışarıdaki manzarayı yumuşatıp flulaştırmıştı. Araba farlarının ışıkları beyaz gökyüzünü yansıtıyordu.

Bradford düz bir sesle, "İşin ilk kuralı şu: Acil yardım hattına gelen çağrıların hemen hepsi sıkıcıdır veya işin içinde aptallar vardır," dedi. "Aptalları kurtaramazsın."

"Tamam, süper," dedi Ryan kinayeli kinayeli.

"İkinci kural: Yeni başlayanlar daima fazla yumuşaktır."

Sahile vardıklarında Bradford düzgün şekilde park etti. Ryan onun sözlerine yanıt verme zahmetine girmedi.

Bradford arabadan inerken, "Gel bakalım, Mike," dedi. Ryan tekrar kızardı. Bu lakap kalıcı olacaktı, bunu biliyordu. Bu işler böyleydi. Katıldığı bir bekârlığa veda partisinde, sırf odasının konumundan ötürü birine bütün hafta sonu "İlk Kattaki Hödük" denmişti. Ryan adamın gerçek ismini asla öğrenememişti.

Yaşlı Sandy o kadar da yaşlı değildi. Alkoliklere has kızarmış, morluklarla dolu bir yüzü olsa da vücudu inceydi. Yanına yaklaştıkları sırada Tanrı'yla alakalı söyleniyordu. Kabaran okyanus kıyametvari bir fon yaratmıştı. Mevsimi dışında deniz kıyısı ürkütücü görünüyordu.

"Peki, Yaşlı Sandy," dedi Bradford. Sandy durdu ve onu tanıdığını belli edecek şekilde, sertleşmiş saçlarını alnından çekti.

"Sensin," dedi Bradford'a içtenlikle. "Sen gelirsin diye ummuştum."

Sonradan anlaşıldığı üzere adı Sandy değil Daniel'dı. Polisler kumsalda uyuduğundan ona Sandy[9] diyordu.

Ryan sıradaki vakaya giderlerken yağmura bakıp iç çekti.

***

Altı vakaya daha baktılar. İçlerinden biri aile içi şiddet vakasıydı. Asla şikâyetçi olma cesareti bulamayan bir kadının on dördüncü aramasıydı. İçlerinden en depresifi bu olsa da rahatsız edici şekilde en ilginciydi de. Diğerleri eh işte: Bir cenaze evinin posta deliğinden içeri çişini yapan bir adam. İki köpek sahibi arasında yere çöp atılmasından çıkan bir kavga. On pound'luk bir banknotu yutan bir ATM. Cidden. Olağan tanımı bu olaylara cuk oturuyordu.

Ryan saat altıda, Bradford'la birlikte, sırılsıklam üniforması içinde hiç uyumamış kadar bitkin düşmüş hâlde karakola döndü.

Kendi kendine kıkırdayan Bradford içeri girerlerken, "Sabah görüşürüz, Mike," dedi. Ama Ryan'ın mesaisi bitmemişti; eve dönmeden önce her vaka için bir eğitim kaydı oluşturması gerekiyordu. Aslında ufak sorgu odasının sessizliğine ulaşmayı, düşünme fırsatını, düşüncelerini düzene sokmayı iple çekiyordu. Nihayet bir fincan çay içecekti. Beyni sallanmış bir kar küresi gibiydi. İşlerin bundan daha farklı olacağını hayal etmişti.

Fuayeye girip danışma memurunun (sabahkinden farklı biriydi ama yüzündeki sıkılmış ifade aynıydı) önünden geçti. Duvarına alarm şeridi döşenmiş sessiz bir koridordan ilerledi. Bir şüpheli sorgusuna, hücrelere veya aslında herhangi bir şeye bir anlığına bakabileceğini umuyordu. Acil yardım hattı

9 Dilimizde kumlu manasına gelir. (ç.n.)

çağrıları hariç her şey oluyordu. Günde altı çağrı. Dört gün mesai, üç gün tatil. Senede kırk sekiz hafta. İki sene. Ryan bunun kaç çağrı ettiğini hesaplama zahmetine girmese de çok fazla olduğunu biliyordu. Belki de bugün sadece bir anomali, istisnai kötü bir gündü. Belki Bradford sadece bıkkındı. Belki yarın ilginç olurdu. Belki. Belki...

Kapıyı açıp boş sorgu odasına girdi. Ses geçirmemesi için iki kapısı vardı. Sandalyelerden birini köy muhtarlığında bulunacak türde ucuz, metal bir masanın kenarına çekti. Yeleğinin cebinden not defterini çıkarıp masanın köşesindeki kırmızı plastik kalemlikten bir kalem aldı. Sayfanın başına tarih attı. Bu notları olaylar yaşanırken alması gerekirdi ama Bradford buna akademi saçmalığı demişti.

Sandy'yle ilgili yazmaya başladıysa da düşünmek istediğinden durdu. Nasıl bir fark yaratabileceğini düşünmek istiyordu.

Geriye dönüp bakılınca abisi, annesinin deyişiyle yoldan sapmaya ergenliğinin sonlarına doğru başlamıştı. Araba hırsızlığından başlayıp uyuşturucu satışına terfi etmişti. Sıfırdan altmışa çıkar gibi bir hızla esrardan metamfetamine geçmişti. Bradford buna ne derdi? Muhtemelen abisinin de polisin vaktini boşa harcadığını düşünürdü. Tahmin edilebilir bir durumdu. Erkek rol model yoktu, imkân yoktu. Anneleri elinden geleni yapsa da her zaman yanlarında olamıyordu. İki işte çalışıyordu. Abisi, tuhaf bir şekilde, maddi gelirlerine katkı sağlamak istemişti. Hepsi bu kadardı. Olmuştu da. Hepsi nereden bulduğunu merak etse de bir süre eve ekmek getirmişti.

Ryan kalemi defterin üstüne bıraktı. Belki de abisi gibi insanlar için *gerçekten* bir fark yaratıyordu. Yaşlı Sandy onları gördüğüne sevinmişti. Hiç değilse Bradford'u iyi tanıyor gibiydi. Belki de ona yardım ediyorlardı, sadece bunu Ryan'ın beklediği şekilde yapmıyorlardı.

Yemişim böyle işi, diye düşündü Ryan. Defteri yarın halledecekti. O anda doğru ruh hâlinde değildi.

Toplantı odasının kapısını açtı. İri yarı bir adam koridordan geçiyordu. Üzerinde takım elbise vardı, asayişten olabilirdi. Ryan'ın göğsünde bir ümit filizlendi. Evet, evet evet, burada hâlâ bir sürü fırsat vardı. İlginç şeyler yapıp fark yaratabilirdi. Ryan'ın tüm yapmak istediği buydu. Herkesin yapmak istediği de bu değil miydi?

"Selam," dedi adama. Boyu 1.80'in üzerinde, iri yarı bir adamdı. Bilgisayar oyunlarındaki kötü adamlara benziyordu biraz.

"İlk günün mü?"

Ryan başıyla onayladı. "Evet. Devriyedeyim."

"Aman ne eğlenceli." Adam güldü. Samimiyetle elini uzattı. "Ben Pete ama herkes Kaslı der."

"Memnun oldum. Asayişten misin?"

"Günahlarımın karşılığı olarak." Krem rengi duvara yaslandı. Cebinden sakız paketi çıkarıp ikram ettiğinde Ryan bir tane aldı. Nane aroması ağzında patladı. "Bugün iyi bir vaka var mıydı? Eğitmenin kim?"

"Bradford."

"Vah vah."

"Evet." Gülümsedi Ryan. "Henüz iyi bir çağrı almadık."

"Yok, eminim almamışsınızdır. Buralardan değil misin? Aksanın..."

"Hayır, Manchester'dan geliyorum."

"Hadi ya? Seni buralara getiren neydi? Bitmek bilmeyen ilginç acil durum çağrılarının cazibesi mi?"

"Öyle bir şey. Bir de, bilirsin işte, fark yaratma arzusu." Havada parmaklarıyla tırnak işareti yaptı.

"Çok geçmeden bundan pişman olacaksın." Kaslı sırtını duvardan ayırıp koridorda ilerledi. Ryan da peşinden dışarı

çıktı. Danışma ofisine açılan kapıya gelmek üzerelerken Kaslı ona döndü.

"Biliyor musun, buranın jargonunu bilmemen iyi bir şey olabilir. Sebebini ileride anlarsın."

"Mike işini duydum."

"Aynen öyle." Kaslı gülüşünü zar zor gizliyordu.

"Eh, evet, jargona o kadar hâkim değilim ama olacağım."

Kaslı gizemli bir tavırla, "Bu konuda çok da iyi olma, Ryan," dedi. Birkaç saniyeliğine daha sakızını çiğneyerek kapıya baktı. "Her iyi polis onlar gibi konuşmaz."

EKSİ ÜÇÜNCÜ GÜN, 08.00

Jen'in gözleri açıktı. Yatağında yatıyordu. Ayın da yirmi altısıydı. Eksi Üçüncü Gün'dü.

Pencereye doğru gitti, dışarıda yağmur yağıyordu. Ne zaman bitecekti bu iş? Nereye kadar geçmişe dönüp duracaktı böyle? Sonsuza dek mi?

Artık var olmadığı noktaya kadar mı?

Kuralları bilmesi gerekiyordu. Bütün avukatlar böyle yapardı. Nizamı, çerçeveyi anladığında oyunu oynayabilirdin. Şimdilik tek bildiği hiçbir şeyin işe yaramadığıydı. Geriye doğru gidip durmasından çıkarabildiği tek sonuç suçu önlemeyi başaramadığıydı. Kesinlikle buydu. Suça mâni olursa zaman döngüsünü kırabilirdi. İşin anahtarı bu olmalıydı.

Andy Vetesse'ten bir cevap arayarak alelacele e-postasını yenilediyse de hiçbir şey yoktu. Alt kata indiğinde Todd'u bir şeyler ararken buldu.

"Televizyon ünitesinin üzerinde," dedi. Oğlanın fizik klasörünü aradığını biliyordu. Sadece annesi olduğu için değil, bunlar çoktan yaşandığı için de biliyordu.

"Ha, sağ ol." Todd ona utangaçça gülümsedi. "Bugün kuantum var." Tanrım, Jen'den ne kadar uzundu. Eskiden annesinden çok daha kısaydı; okula giderken kolunu dimdik yukarı uzatır, sıcak eli daima onunkini bulurdu. Jen çantasıyla uğraşmak veya trafik ışıklarındaki düğmeye basmak için elini bıraktığında oğlan hüsrana uğrardı. Jen her seferinde suçluluk hissederdi. Anneler saçma şeyler için bile kendilerini böyle suçlarlardı.

Bir de şimdiki hâline bak; annesine otuz santimden fazla fark atmıştı ve gözlerine bakmayı reddediyordu.

Belki de suçlu hissetmekte haklıydım, diye düşündü ümitsizce. Belki de elini tutmaktan başka bir şey yapmamalıydı. İşlediği binlerce annelik suçu sayabilirdi: Çok fazla televizyon izlemesine müsaade etmiş; ona uyku eğitimi vermişti. *Ve bunlar gibi bir sürü ıvır zıvır,* diye düşündü acı acı.

Todd'u dikkatle izleyerek kısık sesle, "Joseph Jones'u tanıyor musun?" diye sordu. Anlatıp anlatmayacağını görmek için değil, yalan söyleyip söylemeyeceğine bakmak için sormuştu. Söyleyeceğini düşünüyordu. Annelik içgüdüleri avukatlarınkinden iyiydi.

Todd yanaklarını şişirip telefonunu ada tezgâhtaki şarj cihazına taktı. "Hayır." Yüzü sanki prova edilmiş gibi asıldı. Telefonunu bir kez olsun okula gitmeden önce şarj etmemişti. Geceleri şarja takardı. "Niye ki?"

Jen onu ölçüp biçti. İlginç. Kolayca, "Clio'nun amcasının bir arkadaşı," diyebilecekken dememeyi seçmişti. Tam da beklediği gibi.

Büyük bir hamle yapmak istemedi, o ânı planlama arzusuyla tereddüt etti. "Mühim değil."

"Peki. Gizemli Jen. Bir cevaptan çok bir soru işareti olan kadın. Duş vakti." Todd telefonunu şarjda bıraktı. Jen elinde

ne bir teori ne bir ümitle mutfakta kalakaldı. Kendisine yardımcı olabilecek tek kişi de yalan söylüyordu.

Merdivene bir göz attı. Beş ila yirmi dakikası vardı. Todd bazen uzun, düşüncelere dalarak duş alırken bazen de çıkınca kurulanmaya dahi vakti olmadan o kadar aceleyle giyinirdi ki kıyafetleri ıslak tenine yapışırdı. Jen telefonuna bakmaya çalıştıysa da PIN kodunu iki kez yanlış girdi.

Fırlayıp üst kata çıktı. Telefonu yerine oğlanın odasını arayacaktı. İşe yarar bir şey bulmalıydı.

Todd'un odası cam yeşili duvarlarıyla karanlık bir mağara gibiydi. Perdeler kapalıydı. Ekose yatak örtülü çift kişilik yatağı pencerenin altındaydı. Yatağa dönük bir televizyon vardı. Köşede, Jen'le Kelly'nin odasına çıkan basamakların boşluğunda bir masa duruyordu. Birçok erkeğin odası gibiydi: Topluydu ama sıcak bir atmosferden yoksundu. Masada siyah bir lamba ve bir MacBook'tan başka bir şey yoktu. En uçtaki duvara bir kondisyon bisikleti dayalıydı.

Jen dizüstü bilgisayarı açtı ve onun parolasını da iki kez yanlış girdi. Odada etrafa bakınarak vaktini en iyi nasıl kullanabileceğini düşündü.

Telaşla masanın ve komodinin çekmecelerini açtı ve karyolanın altına baktı. Yatak örtüsünü kaldırıp gardırobun zeminini eliyle yokladı. Bir şeyler bulacağını biliyordu. Hissedebiliyordu. Suçlayıcı bir şeyler. Asla unutamayacağı türde bir şeyler.

Odanın altını üstüne getirdi. Asla yeniden düzeltemeyecekti ama umurunda değildi.

Çoktan altı dakikayı heba etmişti. Bir saatin ona bölünmüş parçasından bir dilimini. Gözleri Xbox'a takıldı. Todd sürekli onunla oynuyordu. Oradan birileriyle konuşuyor olmalıydı. Denemeye değerdi.

Xbox'ı açıp duşa kulak kabarttı. Sonra mesajlaşma kısmına geldi. Burası karanlık bir yerdi. Rastgele insanlarla ürkütücü

oyunlara; savaş oyunlarına, diğer oyuncuları bıçaklayacak bıçaklar almaya yetecek kadar puan kazandığın oyunlara dair mesajlaşmalar...

Yakın zamanlarda gönderilenler kısmına baktığında iki mesaj gördü. Biri Kullanıcı78630'a, diğeriyse Connor18'e atılmıştı. İlki *tamam*, diyordu. Connor'a attığıysa şöyleydi: *Gece 11'de sana bırakırım?*

Pauline'e Connor'ı soracaktı. Bir şeylere bulaşıp bulaşmadığını öğrenecekti. Tam da Todd yoldan çıktığında birlikte vakit geçirmeye başlamış olmaları tesadüf olamazdı. Gece 11'de bırakılan şeylerse... Kulağa iyi gelmiyordu.

Konsolu kapatıp Todd'un odasından çıktı. Saniyeler sonra Todd da banyo kapısını açtı.

Sahanlıkta rastlaştılar. Todd'un üzerinde beline sarılı havludan başka bir şey yoktu.

Jen onun gözlerine baktıysa da Todd çok geçmeden bakışlarını kaçırdı. Jen oğlunun ruh hâlini kestiremiyordu. Cinayet gecesi yüzündeki ifadeyi anımsadı. Yüzünde zerrece pişmanlık yoktu.

***

Yarın uyandığı gün dün olacakken ofise gitmenin ne anlamı vardı? Yetişkinlik hayatı boyunca, çalışmak ilk kez Jen'e manasız geldi. VIII. Henry'nin mamasını verirken kafasında bunu evirip çevirdi.

Andy Vetesse adına kayıtlı bulduğu bir numarayı aramayı denese de yanıt alamadı. İnternette adamı yeniden arattı. Dün, kara deliklerle alakalı bir makalesiyle bir bilim ödülü kazanmıştı. Zamanda yolculukla ilgili tez yazmış iki kişiye daha e-posta gönderdi.

Yaşananlar konusunda eşini nasıl ikna edeceğine kafa yordu.

Jen iç çekerek nihayetinde o anda çok da mühim görünmeyen bir davayla ilgili notlarla dolu bir defter buldu. Tek duyabildiği, ısıtma sisteminin kısık uğultusuydu.

Not defterine *Eksi Üçüncü Gün*, altına da *Bildiklerim* yazdı.

Joseph Jones'un adı ve açık adresi
Clio işin içinde olabilir
Connor'a teslimatlar?

Elinde çok bir şey yoktu.

***

Jen yıllardan beri ilk defa çocuğunu okuldan almaya geliyordu. Okulun yeşil kapısının önü anne babalarla doluydu. Gruplar, yalnız takılanlar, şık giyimliler, epey salaş giyinmiş olanlar. Jen genelde okul kapısında beklerken herkesin ondan bahsettiği paranoyasına kapılırdı fakat bugün, buraya daha sık gelmiş olmayı diledi. Her şeyden önce büyüleyiciydi.

Hemen Pauline'i gördü. Yalnız başınaydı. Bu aralar, okula gittiğinden emin olabilmek için Connor'ı kendisi almakta ısrar ediyordu. Oğlan yakın zamanlarda okulu kırdığı için uyarı almıştı. Ardından en küçükleri Theo'yu alıyordu. Pauline'in üzerinde kot bir ceket vardı, boynuna kocaman bir eşarp dolamıştı. Gözlerini telefonuna dikmiş, ayak bileklerini üst üste atmıştı.

"Şu okuldan alma işini bir kez deneyeyim dedim," dedi Jen.

Pauline gülerek başını kaldırdı ve, "Gerçekten mutlu oldum," dedi. "Buradaki herkes hıyarın teki. Cidden ama, Mario'nun annesinin kolunda Mulberry bir çanta var. Çocuğunu okuldan almaya böyle gelmiş."

Pauline, Jen'in en zorluk çıkarmayan dostlarındandı. Üç yıl önceki boşanma davasına Jen bakmış, kendisini aldatan eşi Eric'ten düzgün şekilde ayrılmasını sağlamıştı. Pauline, Jen'in bürosundaki ilk görüşmeye elinde Eric'in ihanetini belgeleyen ekran görüntüleriyle gelmişti. Jen onu okuldan tanısa da daha önce hiç konuşmuşlukları yoktu. Pauline'e çay yapmış, çok profesyonel bir tavırla Eric'in metresine gönderdiği kanıt niteliğindeki mesajlara bakmış ve Pauline'in davasını alacağını söylemişti.

Pauline, Jen'in ofisinde çayını yudumlarken telefonunu cebine koyup, "Bunları görmek zorunda kaldığın için üzgünüm," demişti.

"Şey, evet, elimizde kanıt olması iyi." Her şeye, üzerine tam oturan takıma ve ortamın kurumsallığına rağmen yüzündeki ifadeyi koruyamamıştı. "Ne kadar... Şey... Müstehcen olsa da."

Pauline sadece bir saniyeliğine onun gözlerine bakmıştı. "Peki penisinin fotoğraflarını dava dilekçesine ekleyecek misin?" dediğinde oracıkta, Jen'in ofisinde kahkahalara boğuluvermişlerdi. Pauline daha sonra içtenlikle, "Bunları bulduğumdan beri ilk kez gülüyorum," demişti. Böylece, yaşanan trajediden ve doğaçlama esprilerden bir arkadaşlık doğuvermişti. Connor ve Todd da arkadaş olduğunda Jen buna çok memnun olmuştu. Yani şu ana dek.

"Eh, buradayım işte."

Pauline gülümseyerek Converse'inin tekini yere sürttü. "Bugün çalışmıyor musun?"

Todd uzakta belirdi, yanında Connor'la hızlı hızlı yürüyordu. Connor ondan uzun olan birkaç öğrenciden biriydi. Ayrıca daha yapılıydı. Kapı gibi çocuktu.

"Yok."

"Durumlar nasıl? Gizemli eşinden ne haber?"

"Dinle," dedi Jen hoşbeşi atlayarak.

"Eyvah. Böyle avukatvari *dinle* demen hoşuma gitmedi."

"Endişelenecek bir şey yok," dedi Jen çok ciddi olmayan bir sesle. "Todd, sanırım... Bir işe bulaştı."

Pauline aniden ciddileşerek, "Ne işi?" diye sordu. Esprili tavrına rağmen yeri geldiğinde korkulacak bir anneydi. Jen'e göre, sigara ve küfürlere göz yumsa da daha kötüsüne müsamaha göstermezdi. Bakın, buradaydı işte: Connor'ın okula gelip gelmediğini kontrol ediyordu.

"Bilmiyorum, sadece... Todd garip davranıyor. Merak ettim de, Connor da öyle mi?"

Pauline başını çok hafifçe arkaya yatırdı. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Merak ettim sadece."

Kapının önünde çevrelerinde toplanan veli sayısı artmaya başladı. On bir ve on beş yaşındaki öğrenciler ebeveynleriyle selamlaşırken Jen'in aklından oğlunu sadece birkaç kez almaya geldiği geçti. Onun yerine büroda beyannameleri karıştırmayı, stajyerleri değerlendirmeyi, belgeleri zarflamayı tercih etmişti. Yani para kazanmıştı. Şimdi bunları tam olarak ne için yaptığını merak ediyordu.

"İyi gibi görünüyor..." dedi Pauline ağır ağır. Jen aniden yanında ima ettiği şeyi anlayıp alınmayan bir arkadaşı olduğu için çok minnettar hissetti. Connor'la Todd yanlarına varmadan hemen önce, "Ama müsaade et, biraz kurcalayayım," diye ekledi Pauline.

"Selam," dedi Connor Jen'e. Tişörtünün yakasının altında kaybolan, kolyeye benzeyen bir dövmesi vardı. Tespih tanelerini betimliyor olabilirdi. Jen kendi kendine dövmelerin kişisel bir tercih meselesi olduğunu hatırlattı. *Züppelik etmeyi kes.*

Jen, Connor cebinden sigara paketini çıkardığında Pauline'in yüzünü ekşittiğini görünce rahatladı. Oğlan gözlerini Jen'den ayırmadan çakmağını yaktı. Alev kısacık bir an için

yüzünü aydınlattı. Jen'e göz kırptı. Bunu o kadar hızlı yapmıştı ki bir an dikkatiniz dağılsa kaçırırdınız.

***

Zor bir akşam olmuştu. Todd eve gelir gelmez, "Cliolara gidiyorum," diyerek çıkmıştı. Jen'in onu okuldan almaya gelmesine sinirlenmişti, babasıysa canını sıkmıştı. Saat dörtte hepsi eve geldiklerinde, "İkinizden biri bir hobi bulabilir mi?" demişti.

O evden çıktıktan sonra Jen, Facebook'ta Clio'yu araştırmıştı. Todd'tan birkaç yaş büyük olsa da hâlâ öğrenciydi. Yakınlardaki bir üniversitede Güzel Sanatlar okuyordu. Profili özenle düzenlenmişti. Clio'nun moda çekimini andıran fotoğrafları, gereğinden fazla politik şaka görselleri, buket buket çiçek resmi vardı. Gayet zararsız, ergence şeylerdi. Jen yakın zamanda onu ziyaret etmeye karar verdi. Kızla konuşacaktı.

Pauline'in neler bulabileceğini düşünerek ortalığı toparladı. Mutfak tezgâhını silip bulaşıkları makineye dizerken temizlik yapmanın beyhude olduğunu kabul etti. Düne uyandığında bu işlerin hiçbiri yapılmamış olacaktı ama ev işleri her zaman böyle bir his yaratmaz mıydı zaten?

Yirmi dakika sonra Pauline telefon etti. "Connor'la konuştum." Hiç girizgâhla uğraşmaz, doğrudan sadede gelerek konuşurdu. "Biraz da kurcaladım."

"Söyle." Veranda kapısının perdesini çeken Jen'in kollarındaki tüyler ürperdi.

"Connor'ın telefonuna baktım. Şüpheli bir şey yok. Birkaç tane talihsiz fotoğraf. Babasına çekmiş, n'olacak."

"Tanrım."

"Todd'la neler oluyor?"

"Kendinden büyük adamlarla takılıyor; yeni kız arkadaşının amcasıyla onun bir arkadaşı. Evleri bir tuhaf. Ayrıca Biçki

Dikiş isimli tekstil üretimi yapan bir şirketleri var. Yepyeni, devir mevir yok, mali bildirim yok. Bana kalırsa paravan olmalı. İki erkeğin bir tekstil şirketi kurması alışılmışın epey dışında, değil mi?"

"Doğru. Bu kadar mı?"

Jen içini çekti. Elbette öyle değildi ama gerisinin inanılır yanı yoktu. Aydınlatması gereken bir cinayetle bağlantılı karanlık bir yeraltı dünyası. Ürkmüş hâlde sırtını veranda kapısına döndü.

Aklına işte o anda, öylece, dün izlediği trafik kazasıyla ilgili o haber geldi. Kaza bu gece yaşanacak, yarın haberlere çıkacaktı. Bunu kullanabilirdi. İçini dökmeye en çok ihtiyaç duyduğu kişiyi ikna etmek için kullanabilirdi. Kelly'yi ikna edebilirse belki bu gidişattan kurtulup zaman döngüsünü kırar ve yarına uyanırdı.

"Arayacağım seni," dedi Pauline'e. "Korkma. Muhtemelen... Bir şey yoktur," diye ekledi neden daima bunu yapma ihtiyacı hissettiğini sorgulayarak. Uyumlu olma, insanları endişelendirmeme, *uslu* durma ihtiyacı.

"Umarım."

Çok sonradan, saat gece onu geçmişken Kelly mutfağa geldi.

Jen'in yüzündeki ifadeyi görünce merakla, "Ne?" dedi. "Ne oldu?"

"Benimle bir yere gelir misin?"

"Şimdi mi?" Bir an ona baktı. "Keçilerin komple mi kaçtı?" diye sordu ufak, duygusuz bir gülümsemeyle. İlk tanışmalarından ve ufak bir karavanla İngiltere'yi turlamalarından sonra yıllarca Lancashire kırsalında yaşamışlardı. Kışları pamuk şekerden bir şapka misali pusun çöktüğü vadinin dibinde, gri kiremitli çatısı olan ufak, beyaz bir evde sadece üçü yaşardı. Gelmiş geçmiş evler içinde Jen'in en sevdiğiydi. Kelly bu deyimi o

zamanlar, Jen eve dönüp işte geçirdiği bütün günü ona aktarırken bulmuştu. Jen'in asla başka kimseye ihtiyacı olmamıştı.

"Komple."

"Gel o zaman. Yürüyebiliriz."

Gözleri buluştuğunda Jen başlatmak üzere olduğu şeyin ne olduğunu, artık geleceğin farklı olup olmadığını merak etti. Beraber her şeyi daha beter hâle getirmelerinin mümkün olup olmadığını merak etti. Burada, mutfağında hareketsiz durduğu esnada yazılmakta olan, Todd'un öldürüldüğü ya da kaçtığı, birden fazla kişiye saldırdığı alternatif bir gelecek olup olmadığını merak etti.

Evin kapısını açtı. Kelly'ye gerçek, elle tutulur bir kanıt sunacağı için heyecanlıydı.

Gece havası o ilk gece olduğu gibi serin ve nemliydi. Sonbaharın rutubeti kokuyordu.

"Sana söyleyeceğim bir şey var ve nasıl tepki vereceğini biliyorum çünkü sana çoktan söyledim." Kelly'nin avucundaki eli sıcaktı. Yol yağmurdan parlıyordu. Jen bu açıklamayı yapmak konusunda iyiye gidiyordu.

"İşle mi alakalı?" Kelly genellikle tek yaptığı dinlemek olsa da Jen'in ona işiyle ilgili sorular sormasına, teorilerini paylaşmasına alışkındı. Daha geçen hafta Jen ona, sırf kavgaya girişmemek için eski eşine bütün emekli maaşını vermek isteyen Bay Mahoney'le ilgili fikir danışmıştı. Kelly omuz silkip bazıları için acıdan kaçınmanın paradan daha önemli olduğunu söylemişti.

"Hayır." Oracıkta, karanlıkta, ona her şeyi detaylıca anlattı. Bir kez daha. O ilk seferden ve ondan önceki günden ve ondan da önceki günden bahsetti. Kelly hep yaptığı gibi gözlerini ondan ayırmadan dinledi.

Jen sözlerini bitirdikten sonra birkaç dakikalığına sessiz kaldı. Orada, kazanın yaşanacağı noktanın yakınlarındaki

yol tabelasına yaslandı. Düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. Nihayetinde bir sonuca varmış gibi, "Benim yerimde olsan bunlara inanır mıydın?" diye sordu.

"Hayır."

Sert, kısa bir kahkaha attı. "Pekâlâ."

"İnandığımız her şey, tüm mazimiz üzerine yemin ederim ki sana anlattıklarım gerçek. Todd bu cumartesi, gece geç saatlerde birini öldürecek. Ben de ona engel olmak için zamanda geri gidiyorum."

Kelly bir dakika sessiz kaldı. Yağmur tekrar atıştırmaya başlamıştı. Islanan saçlarını alnından geriye itti. "Neden buradayız?"

Jen karanlık, sessiz sokağı göstererek, "Sana ispatlayabilmek için. Yakında buradan bir araba geçecek," dedi. "Kontrolünü kaybedip yan yatacak. Daha dün gece haberlerdeydi. Benim yarınımda. Sürücü yaralanmadan kurtulacak. Siyah bir Audi, şurada devriliyor. Bize yaklaşmayacak."

Kelly çenesini sıvazladı. "Peki," dedi tekrar başından savar gibi. Kafası karışmıştı. Birlikte, yan yana, yol tabelasına yaslandılar.

Araba tam da Jen gelmeyeceğini düşünmeye başlamışken geldi. Sesini ilk Jen duydu. Uzaklardan hızlanan bir homurtu. "İşte geldi."

Kelly ona baktı. Yağmur şiddetlenmişti. Saçından sular damlamaya başlamıştı.

Sonra hızlı, siyah bir Audi köşeyi döndü. Kontrolden çıkmıştı. Sürücü bariz şekilde pervasızdı ya da sarhoştu, aynı anda ikisi de olabilirdi. Yanlarından geçerken motorunun sesi silah sesini andırdı. Kelly gözlerini arabaya dikip izledi. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı.

Araba tam devrilirken Kelly sağanağa karşı tek eliyle kapüşonunu başına çekti. Ezilen ve sürüklenen metalin sesi yükseldi. Korna çalmaya başladı.

Sonrası yoktu. Arabanın dumanı tüterken bir an sessizlik oldu, sonra gözleri irileşmiş sürücü belirdi. Belki elli yaşındaydı. Yolun karşısından ağır ağır onlara doğru geliyordu.

"Oradan çıktığın için şanslısın," dedi Jen. Kelly'nin gözleri tekrar eşine dönmüştü. İnanamamakla birlikte tuhaf bir şekilde paniklemiş gibi görünüyordu.

"Biliyorum," dedi adam Jen'e. Gerçekten iyi olduğuna inanamıyormuş gibi bacaklarını yokladı.

Kelly başını salladı. "Bunu anlamadım."

"Birazdan komşulardan biri çıkıp yardım etmeyi önerecek," dedi Jen.

Kelly hiçbir şey demeden, bir ayağı yol tabelasının direğine dayalı, kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde bekledi. Bir yerlerde bir kapı çarptı.

"Ambulans çağırdım," dedi birkaç ev öteden bir ses.

"Bana inanıyor musun artık?"

"Aklıma başka bir açıklama gelmiyor ama," dedi Kelly birkaç saniye sonra. "Ama bu... Bu *delilik*."

"Onu ben de biliyorum. Elbette biliyorum." Doğruca gözlerinin içine bakabilmek için eşinin önüne geçip omuzlarını dikleştirdi. "Ama yemin ederim. Yemin ederim, yemin ederim, *yemin ederim ki* gerçek bu."

Kelly eliyle sokağın ucunu işaret etti ve yürüdüler ama eve doğru değil. Yağmurun altında beraber gayesizce yürüdüler. Jen, Kelly'nin ona inanıyor olabileceğini düşünüyordu. Gerçekten inanıyordu. Bunun kesinlikle bir şeylere yol açması gerekmez miydi? Todd'un diğer ebeveyninin de buna inanıyor olması yani? Belki Kelly de yarın onunla birlikte düne uyanacaktı. Bu düşük bir ihtimal olsa da denemek zorundaydı.

"Bu düpedüz delilik," dedi Kelly. Yürürlerken gözleri sokak lambalarının ışıklarına takılıyordu. "O arabadan haberinin olmasına imkân yok. Var mı?" Jen eşinin durumu çözmeye çalıştığını görebiliyordu.

"Hayır. Yani, tam anlamıyla yok."

"Nasıl olabileceğini anlamıyorum..." Nefesi havayı buğulandırıyordu. "Anlamıyorum..."

"Biliyorum."

Sola dönüp bir ara sokağa girdiler ve en sevdikleri Hint restoranının önünden geçerek eve dönmek üzere yavaşça daire çizdiler.

Nihayetinde Kelly onun elini tuttu. "Bu eğer gerçekse, berbat bir durum olmalı," dedi.

Eğer. Jen bunu sevmişti. Ufak bir adımdı, bir adamın eşine verdiği ufak bir taviz. Boğazı düğümlenerek, "Berbat bir şey," dedi. Panik hâlinde birbirlerine karşı yabancı gibi hissettikleri birkaç günü düşünürken gözleri doldu ve bir damla yaş yanağından süzüldü. Kusursuz bir senkronizasyonla yürürlerken ayaklarına baktı. Kelly onu izliyor olacak ki durup başparmağıyla o yaşı sildi.

Kısık bir sesle, "Deneyeceğim," dedi ona. "Sana inanmayı deneyeceğim."

***

İçeriye girdiklerinde Kelly bar taburelerinden birini çekip dizlerini iki yana açtı ve dirseklerini tezgâha dayayarak oturdu. Gözleri Jen'in üzerindeydi, kaşlarını kaldırmıştı.

"Bir teorin var mı? Şu Joseph konusunda?"

VIII. Henry sıçrayıp ada tezgâha çıktığında Jen onu kollarına aldı. Tüyleri yumuşacık, vücudu tombul ve gevşekti. Bir kâseyi avuçlarının arasında tutar gibi ellerinin arasına aldı

onu. Burada olduğu için çok minnettardı. Kelly'yle birlikte. Evrende onunla aynı konumu paylaşarak, sırlarını ona açarak.

"Yani... Hayır. Ama Todd'un onu bıçakladığı gece. Joseph'i gördüğünde sadece... Paniklemiş gibiydi. Sonra da onu öldürdü."

"Yani ondan korkuyor."

"Evet! Tam da öyle." Eşine baktı. "Yani bana inanıyor musun?"

"Belki de suyuna gidiyorumdur," dedi ağır ağır. Ama Jen öyle düşünmüyordu.

"Bak, bu notları aldım." Ayağa fırlayıp not defterini kaptı. Kelly mutfaklarındaki kanepede yanına oturdu. "Şey... Notlar epey kısıtlı."

Kelly sayfaya bakıp güldü. Bırakılan nefesi andıran ufak bir sesti. "Aman aman. Ne de kısıtlı."

"Şunu kesmezsen sana piyango numaralarını söylemem," dedi Jen. Çok hoştu; buna gülebilmek çok hoştu. Buraya, doğal dinamiklerine dönmüş olmak çok hoştu.

"Ya tabii, tamam. Bak. Gel, bunu yapması için mümkün olan tüm sebepleri yazalım. Delice olanları bile."

"Nefsi müdafaa, kontrolünü kaybetmesi, komplo," dedi Jen. "Şey olarak çalışması, ne bileyim, tetikçi."

"James Bond filmi çekmiyoruz."

"Peki, onun üstünü çiz."

Kelly gülerek *tetikçi*nin üzerine bir çizik attı. "Uzaylılar?"

"Kes," dedi Jen gülerek.

Gecenin ilerleyen saatlerinde gittikçe daha çok liste çıkardılar. Todd'un Jen'in konuşabileceği tüm arkadaşları, tanıdıkları...

Loş ışık altında kanepede oturan Jen'in bedeni gevşedi. Kelly'ye yaslandığında eşi kolunu hemen ona doladı.

"Ne zaman... Ne bileyim işte. Gideceksin?"

"Uyuduğumda."

"O zaman uyanık kalalım."

"Denedim onu."

Orada durup Kelly'nin nefesinin yavaşlamasını dinledi. Kendi nefes alışverişinin de yavaşladığını hissedebiliyordu. Ama bugün yatağa memnuniyetle gidecekti. Bugünü eşiyle geçirdiği için mutluydu.

Dönüp ona bakarak, "Sen olsan ne yapardın?" diye sordu.

Kelly yüzünde Jen'in okuyamadığı bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırdı. "Bunu bilmek istediğine emin misin?"

Jen, "Elbette istiyorum," dese de sadece bir anlığına gerçekten isteyip istemediğini sorguladı. Kelly'nin şaka anlayışı genelde karanlık olsa da –sadece bazı zamanlar– benliği de öyleymiş gibi geliyordu. Jen bunu şöyle açıklayabilirdi; kendisi insanlardan en iyisini umarken Kelly en kötüsünü umardı.

"Öldürürdüm onu," dedi Kelly kısık sesle.

Jen'in çenesi gevşedi. "Joseph'i mi?"

"Evet." Gözlerini diktiği her neydiyse bakışları oradan ayırıp Jen'in gözleriyle buluştu. "Evet, paçayı kurtarabilecek olsaydım Joseph'i kendim öldürürdüm."

"Todd yapamasın diye," dedi Jen, fısıltı gibi çıkan bir sesle.

"Aynen."

Bu keskin düşüncesi, eşinin kimi zaman sergilediği bu sivriliği karşısında buz kesen Jen ürperdi. "Yapabilir miydin ki?"

Karanlık bahçeye bakan Kelly omuz silkti. Jen onun soruyu yanıtlamaya niyeti olmadığını görebiliyordu.

Kelly onu tekrar yanına çekip bedenine yaslayarak, "Yani yarın," diye mırıldandı. "Senin için dün, benim için yarın mı olacak?"

Jen hüzünle, "Aynen öyle," dese de kendi kendine belki de olmaz, diye düşündü. Belki Kelly'ye anlatmak bu kaderden bir şekilde kaçmasını sağlardı. Kelly sessizdi, uyuyakalmak üzereydi. Jen gözlerini her kırpışında kapalı kaldıkları süre uzuyordu.

Yarın zıt yönlere giden iki farklı trendeki iki yolcu gibi ayrılma ihtimalleri olsa da bu gece, burada, beraberdiler.

EKSİ DÖRDÜNCÜ GÜN, 09.00

Dört gün geriye gitmişti.

Daha da kötüsü, not defteri boştu.

Jen mutfakta hüsran dolu bir çığlık attı. Elbette boştu. Elbette canına yandığının defteri boştu. Çünkü daha oraya bir şey yazmamıştı. Çünkü geçmişteydi.

Kelly bir elmayı ısırarak mutfağa girdi. "Tanrım," dedi yüzünü ekşiterek, "Bunlar ekşiymiş. Bak, dene. Limon gibiler!"

Kenarları kırışmış, mutluluk dolu gözlerle elmayı ona uzattı. Jen çaresizce, "Dün geceki yürüyüşümüzü hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Ha?" dedi Kelly ağız dolusu elmayla. "Ne?"

Belli ki hatırlamıyordu. Ona anlatmakla eline hiçbir şey geçmemişti. Sadece on iki saat önce burada birlikte oturup bir plan yapmışlardı. Araba kazası, ona doğru döndüğü sırada yüzündeki inanç. Hepsi yok olmuştu, geçmişe değil geleceğe emanetlerdi.

"Boş ver."

"İyi misin sen? Berbat görünüyorsun."

"Ah şu evlilik hayatı. Ne de romantik."

Ama o sırada zihni son hızda çalışıyordu. Not defteri boşsa, demek ki Andy Vetesse'i de henüz aramamış veya ona e-posta göndermemişti. Gönderilmiş ögeler klasörüne baktı; boştu. Elbette! Adamın yanıt vermemesine şaşmamak lazımdı. Geriye doğru yaşamaya alışmak çok zordu. Anladığını düşünse de durumunu unutarak hataya düşürüyordu.

Evden çıkmalı; yarına, ertesi güne ve ardından yaşanacaklara dair hiçbir şey bilmeyen bu Kelly'den uzaklaşmalıydı. Ortadan kaybolan not defterlerinden, okul çantalarından çıkan bıçaklardan ve sessizce durup bekleyen suç mahallinden uzaklaşması gerekiyordu.

İşe gitmesi gerekiyordu. Rakesh'e ve Andy Vetesse'e dönmeliydi.

***

Sabah saat ondu. Şekerli, sütsüz bir kahve, kendi masası ve Rakesh. Rakesh yıllar içinde aynı yerde binlerce kez durmuştu. Genellikle, erken saatlerde gelip işe başlamak istemediğinden yakınırdı. Arkadaşlıklarını bu temel üzerine kurmuşlardı: Mızmızlanmak.

"Benim için Andy'yle görüşmeyi deneyebilir misin?" diye soruyordu şimdi Rakesh'e.

Az önce Rakesh'e başına gelenleri tekrar anlatmıştı. Açıklamasını aceleye getirdiği için yapay ve gelişigüzel görünmüştü. Olanları o kadar çok anlatmıştı ki çok fazla ölüm ve yıkım görüp direnç geliştirmiş biri misali işin trajedisinden usanmıştı.

Rakesh yine de geçen sefer olduğu gibi Jen'in bunları gerçekten yaşadığını düşünmesine inanmışa benziyordu. Pasif

ve ciddi şekilde, belki de içinden ona bir teşhis koymuştu ama teşhisini dillendirmemişti.

Jen içten ama aciliyet bildirir bir tonla, "Ona ulaşamıyorum ve ulaşmam gerek," dedi. Andy'yle *bugün* konuşmalıydı; başka vakti yoktu.

Rakesh âdeti olduğu üzere parmaklarını birbirine kenetledi. "Sana Andy'den hiç bahsetmediğime eminim," dedi ufak bir gülümsemeyle.

"Birkaç gün içinde bahsedeceksin."

"Anladım." Doğruca ona bakıyordu, kahverengi gözleri üzerindeydi. Bugün üzerinde mor bir süveter, elindeyse bir fincan kahve vardı. Pantolonunun cebindeki sigara paketinin dikdörtgen şekli görülebiliyordu. Bazı şeyler değişmiyordu.

Jen gülümsemesine karşılık vermeden edemedi. "Lütfen, ara onu. Yakınlarda, değil mi? John Moores? Ofisine de gidebilirim, hiç fark etmez."

Rakesh kapının çerçevesine yaslandı. "Karşılığı ne olacak?"

"Ah, pazarlık mı yapıyoruz?"

"Daima."

"Blakemore için maliyet yönetimini çıkarırım."

"Tanrım, anlaştık," dedi hemen. "Çok kolay lokmasın. Bir kumpire yapardım."

"Yoldan çıkmayasın diye sigara paketini de alacağım." Pantolonunun cebini işaret etti. Rakesh gözlerini kırpıştırıp paketi çıkarttı.

"Vay be. Peki. Tamam." Koridora çıktı. "Onu şimdi arayacağım." Bir veda hareketiyle elini kaldırdı. "Haber veririm."

Jen onu duyabileceğini düşünmese de, "Teşekkürler, sağ ol," dedi. Bir uzmana yönlendirildiği için anlık bir rahatlama hissederek dirseklerini son yirmi yıldır başında çalıştığı masaya dayadı.

Güneş sırtını ısıtıyordu. Bu kısacık sıcak günlerin yaşandığını unutmuştu: Ekimin yaz gibi geçen o birkaç gününü.

***

Andy iki saate Liverpool şehir merkezinde olacağını söylemişti. Jen enayi gibi Rakesh'in maliyet yönetimini çıkardı.

Andy'yle Jen'in sevdiği bir kafede buluşmayı kararlaştırmışlardı. Yapmacıklıktan uzak ve ucuz bir yerdi. Kahvesi de güzel ve okkalıydı. Jen mekânın retro havasını romantik buluyordu: Pound'la değil sentle satılan çay, menüdeki jambonlu sandviçler, yırtık vinil kaplı banklar.

Alışverişe çıkan insanların arasından, detone sokak çalgıcılarının yanından geçerek oraya doğru yürürken, aklından Todd'a annelik ederken yaptığı tüm beceriksizlikler geçiyordu. Daha uzun uyusun diye çok fazla mama verişi; gündüz kuşağını izlerken sıkılmış hâlde, oğluyla hiç göz teması kurmadan biberonu tutuşu. Oğlan uyumayı reddettiği zamanlarda hüsrandan bağırışı. Babası baskı yaptığı için işe gereğinden erken dönüşü; Todd'u henüz çok küçükken yuvaya verişi. Oğlunun içine o tohumları eken kendisi miydi? Kötü bir anne miydi yoksa insan mıydı sadece? Bilmiyordu.

Andy çoktan gelmiş, formika kaplı masalardan birine oturmuştu. Jen onu LinkedIn'deki fotoğrafından anında tanıdı. Rakesh'in yaşlarında, kabarık, siyah ve gri saçlı biriydi. Üzerinde *Franny ve Zooey* yazan bir tişört giymişti. J.D. Salinger tişörtü müydü o?

Jen hızlıca, "Benimle görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkürler," diyerek onun karşısına oturdu. Andy çoktan iki sade kahve söylemişti. Masada minyatür, gümüş bir sütlük duruyordu. Adam sessizce onu işaret etti. İkisi de sütlüğe uzanmadı.

"Memnun oldum," dedi Andy, kulağa pek öyle gelmese de. Sesi partilerde ücretsiz hukuki tavsiyeler vermeye zorlanan Jen'inki gibi bıkkın çıkıyordu. Anlaşılır bir durumdu.

"Bu durum... Şey, alışılmışın dışında olmalı," dedi kahvesine şeker eklerken.

"Biliyor musun?" Arkasına yaslanıp omuzlarını hafifçe silkti. Çok hafif bir Amerikan aksanı vardı. "Öyle." Çenesini birbirlerine kenetlediği parmaklarına dayayarak ona baktı. "Ama Rakesh yakın arkadaşımdır."

Jen, "Eh, çok vaktini almayacağım," dediyse de aslında öyle demek istememişti. Andy bütün gün, hatta mümkünse düne kadar onunla otursun istiyordu.

Andy hiçbir şey demeden kaşlarını kaldırdı.

Kahvesinden bir yudum alıp fincanı masaya bıraktı. Sakin, ela gözleri onu izliyordu. Sessizce, eliyle birinin kapıdan geçmesine müsaade ederken yapılan türden bir jest yaptı.

"Başlayabilirsin," dedi kesin bir tonda.

Jen anlatmaya koyuldu. Ona her şeyi en ufak ayrıntısına kadar anlattı. Ellerini oynatarak hızlı hızlı konuşuyor, aşırı derecede detaya giriyordu. Her ayrıntıya değindi. Bal kabakları, çıplak eşler, Biçki Dikiş Ltd., bıçak, uyanık kalmaya çalışması, araba kazası, Clio. Ne var ne yoksa.

Garsonun biri yanlarına gelerek buharı tüten bir kahve demliğinden sessizce kahvelerini tazeledi. Andy ona sadece ufak bir gülümsemeyle teşekkür etti. Bir kez bile Jen'in sözünü kesmedi.

"Sanırım hepsi bu kadar," dedi Jen nihayet anlatacakları bittiğinde. Buhar başlarının üzerindeki floresan ışıkların çevresinde dans ediyordu. Kafe bugün (artık hangi gündüyse) hafta içi ve sabah saatleri olduğundan boş sayılırdı. Jen aniden çok yorgun hissetti. Geçici süreliğine kumanda başkasına geçti-

ğinden tam orada, masanın başında uyuyabileceğini düşündü. Uyusa neler olacağını merak etti.

Bir anlığına, anlatılanları değerlendirmiş görünen Andy, "Doğruyu söylediğine inanıp inanmadığını sormama lüzum yok," dedi.

Bir parça pasif agresif tonda söylediği *inanıp inanmadığın* sözü Jen'i sarstı. Doktorların, adli rakiplerin, pasif agresif akrabaların, Slimming World[10] liderlerinin üslubuydu bu.

Jen, "Bir kıymeti varsa, inanıyorum," dedi.

Bir dakikalığına gözlerini ovuşturup düşünmeye çalıştı. *Haydi,* dedi kendi kendine. *Zeki bir kadınsın. Bu kadar da zor değil. Bildiğin zaman, tersine gidiyor sadece.*

Andy'nin onu yanıtsız bıraktığı zaman gördüğü bir makaleyi düşünerek, "İki güne bir ödül kazanacaksın," dedi. "Kara deliklerle ilgili çalışmaların için."

Gözlerini açtığında, Andy'yi kahvesini ağzına götürürken yarı yolda duraksamış hâlde buldu. Strafor bardak elinin baskısından hafifçe içe çökmüştü. Ağzı açık, gözleri Jen'in üzerindeydi. "Penny Jameson'ı mı?"

"Sanırım? Seni internette aratırken görmüştüm."

"Kazanıyor muyum?"

Jen'in içinde ufak, muzaffer bir kıvılcım alevlendi. İşte. "Evet."

"O ödülde gizlilik uygulanır. Kısa listeye kaldığımı biliyorum ama başka kimsenin haberi yok. Öyle..." Telefonunu çıkarıp bir saniyeliğine sessizce bir şeyler yazdı. Sonra ekran aşağı bakacak şekilde yeniden masaya koydu. "Bu bilgi halka açıklanmadı."

"Eh, sevindim."

"Pekâlâ, Jen. İlgimi çektin."

---

10 İngiltere'de bulunan bir zayıflama kampı. (e.n.)

"İyi."

"Ne kadar ilginç." Andy alt dudağını ısırdı. Parmakları telefonunun üzerinde ritim tutuyordu.

"Peki, bilimsel açıdan bu mümkün mü?"

Andy avuçlarını açtı, sonra yeniden bardağını kavradı. "Bilmiyoruz. Bilim ve sanat birbirine sanıldığından çok daha fazla benzer. Anlattıkların Einstein'ın genel izafiyet kuramına aykırı ama hayatlarımızın kontrolünün onun teoreminde olması gerektiğini kim söylüyor? Zaman yolculuğunun *imkânsız* olduğu ispatlanmadı. Işık hızını aşabilirsen..."

"Evet, evet, vücut ağırlığımın bin katı bir yer çekimsel kuvvetti, değil mi?"

"Aynen öyle."

"İyi de... Öyle bir şey hissetmedim. Sormamda sakınca yoksa, zamanda ileri de gitmiş miyimdir sence? Yani bir yerlerde Todd'un tutuklandığı hayatı yaşıyor muyumdur?"

"Birden fazla sen olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Sanırım."

"Bekle." Yanlarında duran çatal bıçaklıktan bir bıçak aldı. "Bunu kullanabilir misin?"

"Kullanmak derken?"

"Ufak bir kâğıt kesiği." Gerisini söze dökmedi.

Jen yutkundu. "Anladım. Peki." Bıçağı alıp parmağının yan tarafına, dürüst olmak gerekirse dünyanın en acınası sığlıktaki kesiğini açtı. Neredeyse hiç iz bırakmamıştı.

"Daha derin," dedi Andy.

Jen bıçağı daha derine batırdı. Bir damla kan çıktı. "Tamam," dedi kanı peçeteyle silerek. "Tamam mı?" Bir santim uzunluğundaki yaraya baktı.

"Yarın o kesik orada olmazsa her gün dünkü bedeninde uyanıyorsun derdim. Pazartesiden pazara, sonra da cumartesiye gidiyorsun."

"Zaman yolculuğu yapmıyorum yani?"

"Evet. Söylesene..." Öne doğru eğildi. "Bu olduğunda herhangi bir... Nasıl desem... Sıkışma hissettin mi? Yoksa sadece dejavu hissi miydi?"

"Sadece dejavu."

"Çok tuhaf. Oğlun için hissettiğin panik... Sence bu duyguya o mu sebep oldu?"

"Bilmem," dedi Jen, neredeyse kendi kendine konuşur gibi kısık bir sesle. "Delice bu. Çok delice. Anlamıyorum. Daha sana telefon etmemiştim. Haftanın ilerleyen günlerinde ediyorum. Bir sürü mesaj bırakıyorum."

Kahvesini bitiren Andy, "Bana kalırsa, aslında içinde gönülsüzce bulunduğun bu evrenin kurallarını çoktan kavramışsın."

"Bana öyle gelmiyor," dediğinde bir kez daha Andy'nin yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Teorik bakımdan bir şekilde kapalı, zamanvari bir eğriye hapsolmana yol açacak bir kuvvet üretmiş olman mümkün."

"Teorik bakımdan mümkün. Peki. Yani nasıl... Nasıl kurtulacağım bundan?"

"Fiziği bir kenara bırakırsak bariz yanıt suçun temeline erişmen olurdu, değil mi? Todd'u bu suçu işlemeye iten şeye dönmen?"

"Peki tahmin yürütmen gerekirse sonra ne olacak?" Meydan okumadığını gösteren bir hareketle ellerini kaldırdı. "Risk yok, sadece tahmin. Ne olurdu sence?"

Andy gözleri masaya dikili hâlde alt dudağını ısırdıktan sonra ona baktı. "Suçun işlenmesine mâni olurdun."

Jen gözleri dolarak, "Tanrım, umarım," dedi.

"Sana yersiz bir şaka gibi gelebilir ama bir şey sorabilir miyim?" Andy'nin gözleri Jen'inkilerle buluşurken çevrelerindeki gürültü sanki kesildi.

"*Sence* bunlar başına neden geliyor?"

Jen tam da bilmediğini, onunla buluşmayı da bu yüzden istediğini söyleyecekken tereddüt etti. Bir şeyler ona engel oldu.

Zaman döngülerini, kelebek etkisini, ufak bir şeyin değişmesini düşündü.

"Acaba cinayeti önleyebilecek, sadece benim bildiğim bir şey mi var? Bilincimin derinliklerinde."

Andy başını sallayarak, "Bilgi," dedi. "Olay zamanda yolculuk, bilim ya da matematik değil. Bu sadece bir suçu önleyebilecek bilgiye –ve sevgiye– sahip olmanla ilgili değil mi?"

Jen, Todd'un çantasında bulduğu bıçağı ve Kuzey Eshe Yolu'nu düşündü. "Yani, şimdiye kadar tekrar yaşadığım her gün bir şeyleri farklı yaparak bir şeyler öğrendim... Birilerini takip ettim veya ilk seferinde görmediğim bir şeye şahit oldum. Hatta ufak tefek şeylere daha çok dikkat ettim."

Andy masada boş bardağıyla oynayarak yüzünü astı. Gözleri Jen'in arkasındaki pencereye dikili hâlde, hâlâ düşünüyordu. "O hâlde uyandığın her günün suç için bir bakıma manalı olduğu söylenebilir mi?"

"Galiba. Evet."

"Yani geriye doğru giderken bazen bir günü atlıyorsun. Bazen de bir haftayı."

"Belki. O hâlde hepsinde ipucu mu aramalıyım?"

Andy, "Evet, belki de," dedi basitçe.

"Sen, bilirsin işte, bana bu işin bir hilesini öğretirsin diye umuyordum. Kurtulmak için. Bilmiyorum, iki dinamit lokumu ve bir şifre falan."

Andy gülerek, "Dinamit," dedi. Ayaklanıp elini sıkmak üzere uzandı. El sıkıştıkları sırada Jen'in gözleri bir saniyeliğine kapandı. Gerçekti. Andy'nin eli gerçekti. *Jen* gerçekti.

Gözlerini açarak "Tekrar görüşmek üzere," dedi.

"Tekrar görüşmek üzere."

Jen onun peşinden kafeden çıktı. Bütün bunların ne manaya gelebileceğine dair fazla derin düşüncelere dalmıştı. Nerede olduğunu öğrenmek isteyerek Todd'u aradı. Bugünü ilk yaşayışında kaçırdığı bir şeyler yapıyor muydu bilmek istiyordu. İşleri nasıl değiştireceğini çözmeye, onu kurtarmaya yönelik şevk geri gelmişti.

"Efendim?" diye yanıtladı Todd. Arka plan sessizdi. Liverpool rüzgâr tüneline yakalanan Jen esintiye sırtını verdi.

"Sadece nerede olduğunu merak ettim."

"İnternetteyim," dediğinde Jen oğluna, güzelliğine gülümsemeden edemedi.

"İnternette derken bizim evde mi?"

"Bir dersim boştu. Yani evimizde, VPN'imize bağlı şekilde Crosby, Merseyside, Birleşik Krallık'ta bulunan yatağımdayım," dedi gülerek.

Jen gökyüzüne bakarak, *Eh, göreceğiz,* diye düşündü. Kasımdan önce ağustosa uyanabilirdi. Yine de, ne zaman olursa olsun sorunun çıkış noktasına ulaşacaktı.

Erkenci ay öğle saatinde doğmuş, tepelerinde asılı duruyordu. İkisi hangi versiyonlarıyla bu anda bulunuyorlarsa artık. Jen geçmişteydi. Todd da onu dört gün içinde birini öldürmeye itecek bir değişim ortasındaydı.

"Yakında evde olurum."

"*Sen* neredesin?"

"Evrende," dediğinde Todd güldü ve bu ses Jen'in kulağına âdeta kusursuz bir müzik gibi geldi.

***

Jen Clio'yu bulmayı umarak tekrar Kuzey Eshe Yolu'na gelmişti. Clio'nun, amcasıyla yaşadığını zannetmiyordu ama belki adam onu Clio'nun adresine yönlendirebilirdi.

Jen'e göre bu düğümü çözse çözse Clio çözecekti. Jen'in bildiği kadarıyla Todd onunla birkaç ay önce tanışmıştı ama ergenlerin gizliliğinden ötürü bu süreye en az birkaç hafta daha eklenebilirdi. Tıpkı Connor'la arkadaşlığı gibi bunun da aynı dönemde başlaması tesadüf olamazdı. *Bu* dediği, oğlunun tarifi güç, tuhaf değişimiydi. Suratsızlığı, gizemli hâlleri, yüzünde zaman zaman beliren tuhaf solgunluk...

Sonuç olarak buradaydı ve kapıyı çalıyordu. İşte o anda buzlu camda bir kadın figürü belirdi. Jen'in yüreği hopladı.

Kapı açıldığında Jen, Clio'nun güzelliğine hayran kalmadan edemedi. O kısa, şık kâkülleri, birbirine yakın gözleri... Açık saçları birbirine dolanmıştı ama güzel duruyordu. Jen saçını böyle yapsa deli gibi görünürdü.

"Selam," dedi.

Clio omzunun üzerinden arkaya baktı. Hızlı, düşünmeden yapılmış bir hareket olsa da Jen bunu yakalamıştı ve ne manaya geldiğini merak etti.

Kısa bir tereddüdün ardından, kendisi Clio'yla tanışmış olsa da Clio'nun kendisiyle tanışmamış olduğunu fark ederek, "Todd'un annesiyim," dedi.

"Yaa." Clio'nun çarpıcı yüz hatları şaşkınlıkla gevşedi.

"Sadece merak ettim de..." Aşağı baktı. Clio hafifçe gerilemişti. Jen'i içeri buyur edecek gibi değil de sanki kapıyı kapatmak üzereymiş gibiydi. Jen kızı aynı koridorun ucunda, yırtık kotuyla ilk gördüğü zaman yüzünde beliren meraklı ifadeyi hatırladı. Şimdi, Todd burada değilken Clio'nun yüzü bütünüyle farklıydı. "Biraz konuşabilir miyiz diye düşündüm sadece." Clio'yu işaret etti. "Aslına bakarsan konuşmak istediğim şeyin seninle bir alakası yok. İlişkinize karşı değilim. Bir dakikalığına içeriye gelebilir miyim? Burada mı yaşıyorsun?" dedi boş boş.

Clio, "Bakın, yapamam..." dedi. Jen koridora bakındı. Clio'nun montu Ezra'nın kapattığı dolabın kapağının üstüne atılmıştı. Montun üzerinde Chanel marka bir çanta vardı. Jen hakiki olduğunu düşünüyordu. En az beş bin pound değil miydi bunlar? Clio'nun maddi gücü böyle bir şey almaya nasıl yetmişti? Sahte değilse tabii.

Jen gözlerini çantadan ayırmadan, "Kötü bir şey yok," dedi.

Clio kaşlarını çattı. Ağzı kibar bir özürle bükülmeye başladı. "Gerçekten..." Ellerini huzursuzca ovuşturuyordu. Bir adım daha geriledi. "Çok özür dilerim. Gerçekten, yani gerçekten yapamam..."

Bütünüyle hayrete kapılan Jen, "Neyi yapamazsın?" diye sordu.

"Size gerçekten bundan söz edemem."

"Neden?" Jen aniden Kelly'nin, Todd'la kızın ayrıldıklarını düşündüğünü anımsadı. "Aranız mı bozuldu?"

Clio'nun yüzünden Jen'in adlandıramadığı bir ifade gelip geçti. Jen'in neyle alakalı olduğunu bilmediği bir idrak. "Lütfen açıkla," diye ekledi acınası bir şekilde.

"Ayrılmıştık ama dün barıştık. Durum biraz karışık."

"Nasıl yani?"

Clio sinerek Jen'den uzaklaştı. Kollarını karnına dolayıp dermanı kalmamış veya hasta hisseden biri gibi eğildi. "Üzgünüm," dedi zar zor duyulan bir sesle. Bir adım daha geriledi. "Yakında görüşürüz, tamam mı?" Kapıyı kapatarak Jen'i orada yalnız bıraktı.

Kapının dili ufak bir sesle yerine oturdu ve Jen buzlu camdan Clio'nun uzaklaşmasını izledi.

Gitmek üzere döndüğü sırada bir polis arabası yanından geçti. Çok yavaş gidiyordu. Jen'i başını kaldırıp arabaya bakmaya sevk eden de hızı oldu. Camlar kapalıydı, sürücü doğruca karşıya bakıyordu. Jen'in Todd'u gözaltına alan yakışıklı polis

memuru olduğundan emin olduğu yolcu ise gözlerini ona dikmişti. Clio'nun tepkisi karşısında yenik düşmüş, karşılaştığı gizemden afallamış hâlde arabasına ilerlerken polis aracı dönüp aksi yönde ilerledi.

Jen oradan uzaklaşırken Andy'nin söylediklerini düşündü. Bilinçaltını, bildiklerini, görüp kayda değer bulmayarak bir kenara atmış olabileceklerini ve burada olma amacına dair söylediklerini. *Başka çare yok,* diye düşündü. Oğluna sormak zorundaydı.

***

Todd'la köşedeki markete yürürlerken Jen sohbet edasıyla, "Sana danışmak istediğim bir şey var," dedi. Todd, Snickers alacaktı. Geçen sefer Jen bir şişe şarap almıştı ama bu gece havasında değildi. Todd'un bastırılamaz ergen iştahından ötürü –eh, aslında Jen'in sebebi de aynıydı– bu yürüyüşü sık sık yaparlardı.

Markette fötr şapkalı biri olacaktı, Jen'in kozu da buydu. Tahmin edilemez, canlı, gerçek. Bunu hatırladığı için minnettardı. Bu bilgiyi Todd'u ikna etmek için kullanabilir, sonra da hiç olmazsa bu durumda Todd'un, dâhi oğlunun, ne yapacağını öğrenebilirdi.

"Anlat," dedi Todd rahatça.

Bir ara sokağa saptılar. Gece havası diğer evlerde pişen akşam yemeklerinin kokusunu taşıyordu. Jen, ona küçükken anne babasıyla çıktığı kamp tatillerini anımsatan bu kokuyu çok nostaljik buluyordu. Sabit karavanların uzaklardaki turuncu ışıklarını, çatal bıçakların şıngırtılarını, mangallardan göğe yükselen dumanları daima hatırlayacaktı. Tanrım, babasını özlüyordu. Annesini zar zor hatırlasa da onu da özlüyordu herhâlde.

"Zamanda yolculuk edebilsen ne yapardın? Geleceğe mi giderdin geçmişe mi?" dediğinde oğlan hayretle baktı ona.

"Niye ki?"

Her zamanki gibi, Jen yanıtlayamadan o cevabını verdi. "Geçmişe giderdim." Nefesi gece havasında dumandan halkalar yarattı.

"Neden?"

"Geçmişteki hâlime bazı şeyleri anlatabilmek için." Todd kaldırıma bakarak gizlice gülümsedi. Jen de hafifçe güldü. Ah şu anlaşılmaz Z kuşağı.

"Ondan sonra da kendime e-posta gönderirdim. Geçmişteki benden gelecekteki bene. Gönderme zamanını planlardım. Bazı sitelerde bunu yapabiliyorsun."

"Kendine e-posta mı atardın?"

"Evet. Bilirsin işte. Kimin hisseleri uçuyormuş öğrenirdim. Sonra zamanda geriye gidip kendime zaman ayarlı bir e-posta yollardım: 2006 Eylül'de ya da her neyse, Apple hissesi al."

Kendime e-posta gönderirdim.

Eh, denenebilirdi. Takvimler ayın yirmi dokuzundan otuzuna dönerken, olayın yaşandığı sabah saat birde ulaşacak şekilde ayarlanarak gönderilmiş bir e-posta. Bunu talimatlar içerecek şekilde yazacaktı. Dışarı çık, cinayete mâni ol. Önceden uyarılmış olsa Todd'u fiziksel olarak engelleyebilirdi elbette, değil mi?

"Çok zekisin."

"Sağ ol."

"Neden sorduğumu merak ediyorsundur belki."

"Pek sayılmaz," dedi oğlan neşeyle.

Şimdilik suça değinmeyerek zamanda geriye gidişini açıklamaya başladı.

Konuşarak yürürlerken sürekli ona bakıyordu. Todd'un yanıtını tahmin etmeye çalışsa, ikna edilmeye gerek olmadığını

söylerdi. Jen onu tanıyordu. *Tanıyordu.* Birçok açıdan hâlâ çocuk olan Todd zaman döngülerine, zaman yolculuğuna, bilime, felsefeye, *havalı matematiğe*, genç zihninde hâlâ olağanüstü olduğunu düşündüğü hayatında istisnai şeyler olacağına sorgusuz sualsiz inanıyordu.

Soğukta yürürlerken Todd birkaç saniyeliğine hiçbir şey demedi. Gözleri spor ayakkabılarına dikiliydi, yüzünü buruşturmuştu. Jen'e bakıp bir kaşını kaldırdı. "Ciddi misin sen?"

"Tamamen. Kesinlikle."

"Geleceği gördün yani?"

"Gördüm."

"Peki o zaman, anne. Ne oluyor?" diye sordu neşeyle. Jen onun şaka yaptığını düşündüğünden epey emindi. "Meteorlar mı, yeni bir pandemi mi, ne?"

Ne kadar dürüst olması gerektiğine karar vermeye çalışan Jen hiçbir şey demedi.

Ona bakan Todd yüzündeki ifadeyi gördü. "Ciddi değilsin."

"Ciddiyim. Birazdan Snickers alacaksın. Markette fötr şapkalı birisi olacak."

"Peki." Başını sadece bir kez salladı. "Zaman döngüsü. Fötr şapka. Anlaştık." Todd'un kontrol edemeyeceği bir gelecek elementine, yani başkasına ait bir şapkaya odaklanmasına şaşırmayan Jen oğluna gülümsedi.

Tam da böyle yapacağını düşünmüştü. Todd'u ikna etmesi Kelly'den çok daha kolaydı.

"Nedenini biliyor musun?" diye sordu oğlan.

"Dört gün içinde bir şey olacak. Engel olmam gerektiğini düşündüğüm bir şey."

"Ne?" diye sordu tekrar.

"Ben... İyi bir şey değil, Todd. Dört gün içinde birini öldüreceksin." Bu kez yaşanacakları dile getirmek şenlik ateşi

yakmak gibiydi. Ufak bir kıvılcım, sonra bir parlama. Todd başını sertçe kaldırıp ona baktı. Jen tam ateşin dibinde duruyormuşçasına ısındı. Ya ona söyleyerek bunun olmasına sebep olan *kendisiydiyse*? Cinayet işleyebileceği, bilgisi bir insanda hasar yaratırdı elbette, değil mi?

Hayır. Bunu yapmaya karar vermişti ve sonuna kadar gitmeliydi. Oğlu bunu kaldırabilirdi. Todd gerçekleri severdi. İnsanların onunla lafı dolandırmadan konuşmasını severdi.

Bir dakikayı aşkın süre konuşmadı. Sonra geçen sefer sorduğu soruyu tekrarladı: "Kimi?"

"Bana yabancı biriydi. Sen tanıyor gibiydin."

Todd tepki vermedi. Çin restoranının yanındaki ışıklandırılmış markete ulaştılar ve önünde durdular. Nihayetinde Todd'un gözleri onunkileri buldu. Jen oğlunun gözlerinin nemlendiğini görünce şaşırdı. Hafifti ama görülüyordu. Bu gözyaşlarının hiçbir anlamı olmayabilirdi. Dükkânların ışıklarından, soğuk havadan kaynaklanmış olabilirdi. Todd onunla göz teması kurmayarak, "Eh, ben kimseyi öldürmezdim," dedi. Jen kollarını iki yana açtı.

"Ama öldürüyorsun. Adı Joseph Jones." Artık kendi gözleri de nemlenmişti. Todd'un gözleri onun yüzünde gezindi, sonra bir parmağını kaldırıp bekle işareti yaparak markete girdi. Elbette haklıydı; başka çaresi olduğu müddetçe kimseyi öldürmezdi. Jen onu *tanıyordu*. Todd işleri tatlıya bağlamaya çalışır, itiraf ederdi. Birini öldürmeden önce bir dünya şey yapardı. Bu, belki de Jen'in geçmişte bulduğu en faydalı bilgiydi.

Saniyeler sonra Todd dükkândan çıktı. Beden dili bütünüyle değişmişti. Ölçülemeyecek denli ufak bir değişimdi. Sanki birisi bir anlığına hareketlerini duraksatmış, sonra onu yeniden faaliyete geçirmişti. Bir teklemeydi sadece.

"Fötr şapka," dedi. Bir anlık duraksamadan sonra ekledi. "Mevcut ve doğru."

"Yani bana inanıyor musun?"

"Fötr şapkayı sokağın aşağısından gördüğünü varsayıyorum."

"Görmedim Todd, görmediğimi biliyorsun."

"Asla birini öldürmezdim. Asla, asla, asla." Gözlerini gökyüzüne çevirdi. Jen oğlunun yüzünde hayal kırıklığının yanı sıra bir kavrayış gördüğüne kesinkes emindi. Todd sanki bir şeyi anlamış gibiydi. Daha hikâyenin başındayken sonunda ne olacağını anlamış biri gibiydi. Tepkisi Jen'i gafil avlamıştı. Zekâsını yenilgiye uğratan zaman yolculuğu değil, ebeveynlik olmuştu.

Todd ona sırtını döndü. Jen onu tanıyordu. Detayları anlattığı anda kabuğuna çekilmişti Todd. "Clio'yla neden ayrıldınız?"

"Seni ilgilendirmez. Zaten barıştık."

Jen iç çekti. Soğuk bir sessizlik içinde eve yürüdüler.

Jen anahtarını çıkaramadan Kelly kapıyı açtı. Todd babasıyla konuşmadan yanından geçip üst kata çıktı. İlginç şekilde Kelly'ye Jen'in ona demin anlattıklarından söz etmemişti. Normalde olsa Jen birlik olup onunla dalga geçeceklerinden emindi.

Kelly turta yapıyordu. Jen mutfaktaki bar taburesine oturduğunda Kelly hamuru yaydığı kalıba sosu döküp fırını açtı. Fırının sıcaklığı ve buharı havayı öyle şiddetli titreştirdi ki Kelly gözlerinin önünde kaybolur gibi oldu.

O gece Jen internetten, nasıl zaman ayarlı e-posta gönderildiğini öğrenip umutla zaman boşluğuna bir tane gönderdi. Uykuya dalarken işe yaraması için dua etti. Gelecekte bir yerlerdeki hâlinin suça mâni olup zaman döngüsünü kırması için dua etti.

EKSİ SEKİZİNCİ GÜN, 08.00

E-posta işe yaramadı. Bıçakla açtığı kesik de kaybolmuştu. Üstelik Jen ilk kez bir günden fazla geriye gitmişti. Dört gün atlamıştı. Ayın yirmi biriydi. Yatakta doğrulup Andy'yi düşündü. Görünüşe bakılırsa adam haklıydı.

Belki de süreç hızlanıyordu ve yakında, her seferinde yıllarca geriye dönecek, sonrasında da bütünüyle yok olacaktı.

Hayır. Böyle düşünme. Todd'a odaklan.

Sözleşmişlercesine Todd'un odasının kapısını çarptığını duydu. "Nereye?" diye seslendi ona.

Oğlanın Kelly'nin odasının bulunduğu en üst kata çıktığını duydu. Sonra Todd yüzünde geniş bir gülümsemeyle kapıda belirdi. Kendi tabiriyle, neşeden patlıyor gibi duruyordu. "Babam beni koşuya çıkarıyor," dedi. "Benim için dua et."

"Kalbim seninle," dedi Jen evden çıkmalarını dinlerken. Todd'u böyle yanakları pembeleşmiş ve mutlu gördüğüne minnettardı.

Dakikalar içinde üzerinde sabahlığıyla tekrar Todd'un odasına daldı. Bir kez daha çalışma masasıyla komodinlerin çekmecelerini, döşeğin altını aradı. Karyolanın da altına baktı.

Arayışı sırasında bildiklerini sıraladı, "Todd Clio'yla yazın sonlarında tanıştı. Kelly suçun işlenmesinden önceki günlerde, 'Clio'yla hâlâ çıkıyorlar mı? Ayrıldık dedi sanıyordum,' dedi. Birkaç gün önce Todd ayrılıp barıştıklarını doğruladı."

Tabaklar, bardaklar, internetten çıktı alınmış okulla ilgili tomar tomar kâğıt. Gardırobun arkasında astrofizikle alakalı bir kâğıt.

Kayda değer olduğunu düşünerek, "Clio benimle konuşmaktan korktu," diye ekledi. "Bir de o tuhaf daireler çizen polis arabası var."

Yirmi dakika sonra nihayet kendi alakasız konuşmalarından daha elle tutulur gelen bir şey buldu.

Gardırobun üzerinde, en arkadaydı. Ama tozla kaplı olmadığına bakılırsa oraya konulalı çok olmamıştı.

Lastikle tutturulmuş ufak, gri, dikdörtgen bir paketti. Jen çalışma masasının sandalyesinden inip paketi avucunda tuttu. Uyuşturucu madde olabileceğini düşündü. Lastiği çıkarıp baloncuklu naylonu açarken elleri titriyordu.

Uyuşturucu değildi.

Pakette üç nesne vardı.

Merseyside Emniyeti'ne ait bir polis rozeti. Tam bir kimlik belgesi değildi, sadece üzerinde Merseyside arması bulunan deri bir cüzdandı. Üzerine bir numara ve isim işlenmişti: Ryan Hiles, 2648.

Jen cüzdanı parmaklarıyla yokladı. Soğuktu. Işığa doğru tuttu. Polis rozeti ergen bir oğlanın eline nasıl geçmişti? İyi bir sebepten olmadığı bariz olsa da bu düşüncenin peşinden o karanlık sokağa girmek istemedi.

Diğeri düzgün şekilde dörde katlanmış, bir köşesi kıvrılmış bir posterdi. Üzerinde üç dört aylık gibi görünen bir bebeğin fotoğrafı vardı. Fotoğrafın üzerinde kırmızı, köşeli harflerle KAYIP ARANIYOR yazıyordu. Kâğıdın köşesinde bir raptiye deliği vardı.

Jen şoke olmuş hâlde gözlerini kırpıştırdı. Kayıp. Kayıp bebekler? Polis rozetleri? Todd nasıl bir belaya bulaşmıştı böyle?

Sonuncusuysa kullan at bir telefona benziyordu. Kapalıydı. Açma tuşuna basarken Jen'in parmakları titredi. Telefonun açılmasını seyretti; ekranı fosforlu bir yeşildi. Parolası yoktu. Akıllı değil, eski moda bir kapaklı telefondu. Asla bulunmamasının amaçlandığı barizdi. Rehberi kontrol etti. Üç kişi kayıtlıydı: Joseph Jones, Ezra Michaels, bir de Nicola Williams diye birisi.

Jen, Todd'la Kelly dönerse diye kulağını dört açarak mesajlara baktı.

Joseph ve Ezra'yla buluşma zamanları. Bir keresinde gece on bir, başka bir sefer sabahın dokuzu.

Ama Nicola'yla durum farklıydı:

Kullan at telefon, 15 Ekim: Konuşmak güzeldi. 16'sında görüşüyor muyuz?

Nicola W, 15 Ekim: Gelebilirim.

Kullan at telefon, 15 Ekim: Yarın yardımcı olur musun?

Nicola W, 15 Ekim: Memnuniyetle.

Kullan at telefon, 17 Ekim: Beni ara.

Nicola W, 17 Ekim: Yerine ulaştı
ama bu gece görüşürüz.

Nicola W, 17 Ekim: Tanışmak güzeldi.
Memnuniyetle yaptım ama yaşananlar düşünülürse
bunun için çabalaman gerekecek.

Kullan at telefon, 17 Ekim: Tamam. Anladım.

Nicola W, 17 Ekim: Geri dön.

Kullan at telefon, 17 Ekim: Bebek olsa da
olmasa da.

Nicola W, 18 Ekim: Hepsi yerini aldı.
Elimizdekiler yeterli olduğunda harekete geçebiliriz.

Jen mesajlara bakakaldı. Bir altın madeniydi. Planlı yapılan bir işe ait tarihli, gerçek mesajlar. Jen neden söz ettiklerini çözebilirdi. Bu tarihlerde oğlunu takip edip kendini işleyişe dâhil edebilirdi.

Daha fazla bilgi arayarak diğer eşyaların altını üstüne getirdiyse de hiçbir şey yoktu.

Tekrar Todd'un sandalyesine oturdu. Zihnine felaketler üşüştü. Ölü polisler. Ölü çocuklar. Çocuk kaçırma. Fidyeler. Todd birilerinin elemanı, bir çetenin işlerini görmeye yolladığı yardakçısı mıydı?

Sandalyeye çıkıp paketi tam da bulduğu yere geri koydu, sonra oğlunun darmadağın olmuş odasında oturdu. Dizleri titriyordu. Onlara bakarken her şeyin kendi suçu olduğunu düşündü. Öyle olmalıydı.

Nicola Williams. Bu isim neden tanıdık geliyordu?

Facebook'ta Joseph, Clio, Ezra ve Nicola'yı arattı. Nicola hariç hepsinin profili vardı ve hepsi birbirleriyle arkadaştı. Joseph'in hesabı yeni olsa da çok sıradan bir adama benziyordu. At yarışlarıyla ilgiliydi, Brexit hakkında fikirleri vardı. Ezra'nın hesabı daha eskiydi. Profil resimlerinin on yıllık bir mazisi vardı ama profilinin kalan kısımları sadece arkadaş listesindekilere açıktı.

Ortalığı toparlayıp Todd'un yatağını kapattı. Eliyle yastığı düzeltti ama topak topaktı. Altında bir şey vardı. Oraya hiç bakmamıştı. Filmlerdeki gibi yatağın altına bakmıştı sadece. Bilgi edinmeyi umarak kabartıya uzandı ama tek bulduğu Bilim Ayıcık oldu. Todd iki yaşındayken alınmış, mavi bir Bunsen ocağıyla bir deney tüpü tutan oyuncak ayı. Hâlâ onunla uyuyor olmalıydı. Oracıkta, Todd'un odasında içi parçalandı. Oğlanın norovirüs kaptığı gece baş ucunda bekleyişini, sonra da cinayetin işlendiği diğer geceyi düşündü. Oğlu, yarı çocuk yarı yetişkindi.

***

Crosby karakolunun fuayesi dün gecekiyle aynı görünüyordu. Yıpranmıştı, kantin yemekleri ve kahve kokuyordu. Jen saat altıda Ryan Hiles'ı aramaya geldi. Mantıken bir sonraki adım buymuş gibi gelmişti. Todd'la Kelly onu markette sanıyordu.

Beklemesi söylendiğinde metal sandalyelerden birine oturup gözlerini bankonun solundaki beyaz kapıya dikti. Kapının ardındaki uzun koridorun ucunda, telefonuyla konuşarak dolanan, bir şeylere gülerek ağır ağır volta atan uzun boylu, ince polis memurunu görebiliyordu.

Bankodaki görevli sarışındı. Dudakları çatlamıştı. Teniyle ağzı arasındaki çizgi dudaklarını ıslatma alışkanlığı olan ki-

şilerde olduğu gibi belirginliğini yitirmişti ve yara olmuş gibi duruyordu.

Otomatik kapılar açılsa da içeri kimse girmedi.

Bankodaki görevli kapıları görmezden geldi. Klavyede hızlı hızlı bir şeyler yazıyor, gözlerini ekrandan ayırmıyordu.

Dışarısı alacakaranlıktı. Diğer herkese normal bir ekim gününün saat altısı gibi görünüyor olmalıydı. Arızalı otomatik kapı tekrardan kendi kendine açılıp kapanırken esinti içeri odun dumanı taşıdı. Jen ellerini kucağında birleştirip normal hayatı düşündü. Birbiri ardına gelen günlerin devamlılığını. Açılan, duraksayan, sonra kapanan kapılara bakıp Todd'un bir yerlerde, gelecekte, onsuz hayatına devam edip etmediğini merak etti. Müebbet hapisle karşı karşıya olurdu. En iyi avukat bile kurtaramazdı onu.

Bankodaki görevli, "Adınızı alabilir miyim?" diye sordu. Bu konuşmayı fuayenin diğer ucundan yapmaktan memnun görünüyordu.

Ryan Hiles'ın yerini ve rozetinin neden Todd'ta olduğunu öğrenmeden kimliğini açıklamaya henüz hazır olmayan Jen, "Alison," dedi. İşleri gelecekte Todd için daha beter hâle sokmak son isteyeceği şeydi. "Alison Bland," diye uydurdu.

"Peki. Ziyaretinizin..."

"Bir polis memurunu arıyorum. Elimde adı ve rozet numarası var."

"Kendisi neden görmek istiyorsunuz?" Görevli masadaki telefondan bir numara çevirdi.

Jen rozetin elinde olduğunu söylemedi. Kanıt sunmak, Todd'un parmak izlerini daha şeytani bir şeyle ilişkilendirmek istemiyordu. Yani şeytani bir şeyle *daha.*

"Sadece konuşmak istiyorum."

"Üzgünüm, sivillerin isim verip polislerle görüşmek istemesine müsaade edemeyiz," dedi görevli.

"Kötü bir durum yok. Onunla konuşmak istiyorum sadece."

"Böyle bir şey mümkün değil. Bir ihbarda mı bulunacaktınız?"

"Aslında..." Hayır, diyecekken tereddüt etti. Belki de polis ona yardımcı olabilirdi. Cinayet henüz işlenmedi diye hiçbir suç işlenmemiş demek değildi. Bıçak... Bıçak satın almak suçtu. Riskliydi bu, Todd daha bıçağı almamış olabilirdi. Ama bu riske girmeye hazırdı. Todd daha ufak bir şeyden ötürü soruşturma geçirirse belki bu daha büyük bir suç işlenmesine mâni olurdu.

Jen'in içinde bir şey alevlendi. Tek ihtiyaç duyduğu değişimdi. Bir dizi kibrit arasından bir tanesini söndürmek. Devrilecek olan bir domino taşını ayakta tutmak. Sonra, belki, yarına uyanırdı.

"Evet," dedi görevliyi bariz şekilde şaşırtarak. "Bir ihbarda bulunmak istiyorum."

***

Yirmi beş dakika sonra Jen bir memurla sorgu odasındaydı. Adam gençti, kurtlara benzeyen soluk mavi gözleri vardı. Gözleri her buluştuğunda gözlerinin tuhaflığı Jen'i sarsıyordu. Dış hatları koyu mavi, merkezinde ise açık mavi havuzlar olan gözbebekleri minicikti. Rengin bakışlarını boş gösteren bir yanı vardı. Yeni tıraş olmuştu. Üniforması üzerine biraz büyüktü.

"Peki, anlatın." Önlerinde iki plastik bardakta su duruyordu. Oda fotokopi makinesi mürekkebi ve bayat kahve kokuyordu. Jen'in yaratmak istediği tepki için ortam çok sıradan gibiydi. "Sadece not alacağım," diye ekledi memur. Jen'in istediği bu değildi; titiz notlar tutan ve sorulara yanıt vermeyen genç bir memur. Jen'in istediği başına buyruk bir tipti. Kayıt dışına

çıkan, eşini kaybetmiş, alkol sorunları olan biri; ona yardım edebilecek biri.

"Oğlumun bir şeylere bulaştığından epey eminim," dedi basitçe. Memurun bunu sorgulamayacağını umarak verdiği sahte ismi çabucak geçti ve sözü işin can alıcı noktasına getirdi. "Adı Todd Brotherhood."

İşte o anda oldu. Bu ismi tanımıştı; Jen emindi bundan. Adamın yüz hatlarından bir hayalet misali gelip geçmişti.

"Size bir şeylere bulaştığını düşündüren nedir?"

Memura tekstil şirketini, oğlunun Joseph Jones'la buluşmalarını ve bıçağı anlattı. Todd çoktan silahlandıysa silahı bulup onu gözaltına alarak suçu engelleyeceklerini umuyordu.

Bıçak lafı geçtiğinde memurun kalemi çok hafifçe duraksadı. Kısık gaz alevi rengindeki buz kesmiş gözleri bir an onunkilerle buluştu, sonra tekrar aşağı baktı. Jen burada bile havadaki değişimi hissedebiliyordu. Fitili ateşlemişti. Kelebek kanatlarını çırpmıştı.

"Peki bıçak nerede? Bıçak aldığını nereden biliyorsunuz?"

Bunun gelecekte yaşandığını belirtmeden, "Şu anda emin değilim ama bir keresinde okul çantasında görmüştüm," dedi.

"Evden bıçakla çıktığı oldu mu hiç?"

"Öyle zannediyorum."

"Peki o zaman..." dedi memur kalemini bırakarak. "Pekâlâ. Oğlunuzla konuşmamız gerekecek gibi görünüyor."

"Bugün mü?"

Memur yazmayı bitirip ona baktı. Duvardaki saate bir göz attı.

"Todd'u soruşturacağız."

Jen sıcak sorgu odasında ürperdi. Ya demin yaptığı hareket istenmeyen sonuçlar doğurursa? Belki de, korkunç bir işle bir alakası varsa, Joseph Jones *ölmeliydi* ve Jen'in tek yapması ge-

reken Todd'un bu işten paçayı kurtarmasına yardım etmekti. Hangisi olduğunu nereden bilecekti?

Karşıdan nasıl göründüğünü merak ederek, "Tamam... Şey, gidip Todd'u size getirebilirim," dedi. Kulağa ne kadar tuhaf geliyor olmalıydı. Şimdi bile, bu kaosun içinde, Jen hâlâ ebeveyn olarak yargılanacağından endişe ediyordu.

"Adresiniz yeterli olacaktır," dedi memur. Uzanıp eliyle kapıyı gösterdi. Postalanıyordu. *Gözaltına alın onu, lütfen alın ki başka bir şey yapamasın*, diye düşündü Jen.

"Bugün hiçbir şey yapamaz mısınız?" diye yokladı yeniden. Suça mâni olma şansı varsa bile Todd'u bu gece, Jen uyumadan önce almalılardı. Yarın yoktu, en azından Jen için.

Memur duraksayıp ayaklarına baktı, eli hâlâ havadaydı. "Elimden geleni yapacağım. Biliyor musunuz, genellikle genç erkeklerin bıçak taşıması çetelerle alakalıdır."

Jen, "Biliyorum," diye fısıldadı.

"Oğlunuzla konuşacağız ama çocukları bu işten kurtarmak için sebebini bulmanız gerek."

"Bulmaya çalışıyorum." Orada, sorgu odasının eşiğinde durdu, sonra sormaya karar verdi. "Bu bölgede kaybolan bebek oldu mu? Yakın zamanlarda?"

"Pardon? Kayıp bebek mi?"

"Evet. Yakın zamanlarda."

"Başka vakalardan söz edemem," dedi memur hiç açık vermeden.

Jen bunun üzerine oradan ayrıldı. İnce metalle bölmelere ayrılmış camlı kapıdan dışarı çıktığında burnuna bir koku doldu. Bu, beklediği şey değildi: Yağmurdan sonraki toprak kokusu. Kaldırımlardaki yağmur. Geri dönen yaz. Jen'e her daim vadideki evlerini, ufak beyaz kulübeyi anımsatan o soyut koku: Biçilen çimler, frenk maydanozu, sertleşmiş toprak. Orada, şehirden uzaktayken ne mutlulardı. Eskiden.

Eve dönerken Ryan Hiles'ı ve kayıp bebeği düşündü. Poster hâlâ gözünün önündeydi. Bebekte tanıdık bir şeyler vardı. İçgüdüsel bir aşinalık. Sanki uzak bir akraba veya yetişkin olarak tanıdığı biri olabilirmiş gibi. Belki de tanıştığı biriydi ama aklına getiremiyordu. Jen bebekler konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Todd'a Kelly'yle tanışmalarından sadece sekiz ay sonra, kazara hamile kalmıştı. Onlar için şok olsa da Kelly o sene on yıllık seviştik, diye dalga geçerdi, doğruydu da. O dönemden tek hatırladığı, karavan ve yere saçılmış kıyafetleriydi. Birbirine dayanan kalçaları, Kelly'nin alayla herkesin karavanlarının sallandığını görebileceğini söyleyişi. Jen'in umursamayışı.

Yirmilerinin başlarındaydılar. Jen doğum kontrol hapı kullanıyordu ve çoğunlukla prezervatif de kullanmışlardı. Hamileliğin imkânsızlığıyla ilgili bir şey, bebeği doğurmaya karar vermesine sebep oldu. Bu sebepten ve Kelly'nin söylediği tek bir cümleden ötürü: "Umarım bebeğin gözleri seninkilere benzer." Kendisinden önce milyonlarca kadının yaptığı gibi hemen, *Ama ben seninkilere benzemesini umuyorum*, diye düşünmüştü. Sperm yumurtayla buluşmuştu, Kelly'yle Jen'in düşünceleri de birbirlerininkiyle. Jen hemen kendini hazır hissetmişti. Sanki hamilelik testini yaptığı iki dakikada büyümüş de kendisine değil, gelecek nesle bakıyormuş gibi hissetmişti.

Ama hiç de hazır falan değildi.

Kimse onu doğum denen o korkunç olay için uyarmamıştı. Doğum yaparken bir an öleceğinden emin olmuş ve bu düşünceyi iyileştikten sonra bile asla aklından çıkaramamıştı. Kadınların hamilelik denen bu şeyi yaşadığına, bunu tekrar tekrar yapmayı seçtiklerine inanamamıştı. Böylesi bir acının gerçekten var olduğuna inanamamıştı.

Annelik serüvenine acının yanı sıra korkuyla başlamıştı: Evde bakım hemşirelerinin, aile hekimlerinin ve diğer annelerin onu yargılayacağına dair bir korku.

Todd *zor bir bebek* değildi. Mışıl mışıl uyurdu. Ama kolay bir bebek bile insanı zorluyordu ve suçu hep kendinden aramaya meraklı olan Jen kendini başka şartlar altında işkence sayılabilecek bir durumda bulmuştu. Yine de bunu böyle tasvir etmek onun için büyük bir tabuydu. Bir gece Todd'a bakıp, *Seni sevip sevmediğimi nereden bileceğim?* diye düşünmüştü.

Jen *her şeye* sahip olmak istemeye elverişli olduğunu şimdi görebiliyordu. Verebileceğinden fazlasını alan bir işte çalışan bir kadın olmak. Bastırılmış bir babanın çocuğu olmak. İnsanların yargılarından, söyledikleri ufacık sözlerden devasa anlamlar çıkarmaya açık biri olmak. Banal tanışma etkinliklerine katılmayı kabul etmesine ve gerçekçi bakıldığında idare edebileceğinden daha fazla dava almasına yol açan içindeki o yetersizlik hissi ebeveynlikte bocalamasına yol açmıştı.

Nefesini duyabilsin diye Todd'la aynı odada uyumak istemiş, emzirmek istemiş, istemiş de istemişti. Her şeyi kusursuz yapmak istemişti. Bu şekilde, hissedemediklerini telafi ediyordu belki de.

Evde bakım hemşirelerinden birine bütün bunları anlatmayı denediğinde hemşire sadece rahatsız olmuş görünerek kendisini öldürmek isteyip istemediğini sormuştu.

"Hayır," demişti Jen duygusuzca. Kendisini öldürmek istemiyordu. Yaptıklarını geri almak istiyordu. Babasını görmek için büroya gitmiş, zombi gibi etrafta dolanmıştı. Fuayede babası ona her zamankinden daha sıkı sarıldıysa da hiçbir şey dememişti. Hiçbir şey diyememişti: Ne *iyi iş çıkarıyorsun* ne de *yardıma ihtiyacın var mı?* Kendi kuşağından tipik bir erkekti ama yine de hiçbir şey dememesi Jen'i kırmıştı.

Tüm felaketler gibi bu da yavaş yavaş hafiflemişti ve Todd bir şeyler yapmaya, oturmaya, konuşmaya, kafasının her yanını Bourbon bisküvileriyle sıvamaya başladığında içinde kocaman bir sevgi tomurcuklanmıştı. Yakın zamanlara dek arkadaşları ergen suratsızlığına büründüklerinde Todd öyle yapmamıştı. Hâlâ sadece annesiyle paylaştığı kelime oyunları, kahkahalar ve bilgiyle doluydu. Bebekliğinde ona beslediği sevgi yaşadığı zorluklarının gölgesinde kalmıştı ama artık öyle değildi. Hepsi bundan ibaretti. Bu kadar büyük ve bu kadar ufak bir açıklamaydı.

Ama başka çocuk doğuramayacak kadar korkmuştu. Şimdi önünde uzanan yola bakarken posterdeki bebeğin kız olduğunu düşündü. O diğer çocuğu doğurmamanın pişmanlığını midesinde ufak, sert bir taş gibi hissetti. Todd'a bir kardeş, sırlarını açabileceği biri, şu anda ona Jen'den çok daha fazla yardımcı olabilecek biri.

Jen bu cinayetin işlenmesine izin veremezdi. Todd'un her şeyi kaybetmesine müsaade edemezdi. Bilmeden sık sık annesinin ağladığına şahit olan minik, sorunsuz bebeğin sonunun böyle olmasına dayanamazdı. Kötü olmasına dayanamazdı. Lütfen, n'olur, n'olur Todd (ve kendisi) iyi olsundu.

EKSİ SEKİZİNCİ GÜN, 19.30

Jen eve geldiğinde Kelly, "Hazır mısın?" dedi. Mutfakta ayağında spor ayakkabıları ve üzerinde parkasıyla gülümsüyordu. Jen'in gözlerinin nemlendiğini fark etmemişti.

"Neye?"

"Veli toplantısına?" Sesi sorgular gibiydi. VIII. Henry, Kelly'nin ayaklarının çevresinde dolanıyordu.

Veli toplantısı. Belki de bu yüzden birden fazla gün atlamıştı. Andy'nin dediği gibiydi. Bu, o ya da bu şekilde onun için bir fırsat olmalıydı. Bu toplantıyı endişeyle beklediğini hatırlıyordu ama bu gece heyecanlı hissediyordu. *Gönderin gelsin, neyse farkına varayım, çözeyim bu işi de bitsin.*

"Tabii," dedi neşeyle. "Evet, unutmuşum."

"Keşke. Gel gitmeyelim." Kelly de bu tür olaylardan nefret ediyordu, gerçi onun sebepleri farklıydı. Kurumlarla olan ilişkisindendi. Geçen sefer Jen, Facebook'a koyma arzusuyla arabada ikisinin bir fotoğrafını çekmişti de Kelly ona engel olmuştu.

Şimdi kapıyı onun için açıyordu. "Büro nasıldı?"

Jen üzerindeki kot ve tişörte baktı. Sanki çok tekrarlanan bir işi yapıyormuş gibi otomatikman, "İyiydi, eski bir müvekkilimle görüştük, ikinci kez boşanıyor," dedi. Kelly sorgulayacak kadar önemsiyor gibi görünmüyordu.

Okulun spor salonuna masalar öylesine eşit aralıklarla yerleştirilmişti ki askerî bir hava oluşturmuştu. Her masada bir öğretmen oturuyordu, önlerinde iki boş plastik sandalye vardı. Jen evde tek başına Xbox'ıyla oynayan, elinde olmaması mümkün bir bıçağı bulundurmaktan gözaltına alınacağını bilmeden bekleyen Todd'u düşündü.

Bu geceyi ilk yaşadığında öğretmenlerin Todd'la ilgili tüm bildirimleri Jen'in içini rahatlatacak şekilde güzeldi. Fizik öğretmeni Bay Adams, Todd'u *çok keyifli* olarak betimlemişti. Jen kafasının işten dolayı dağınık olduğunu hatırlıyordu. Gina'nın boşanması konusunda ne yapması gerektiğini, onu yakında eski olacak eşinin çocukları görmesine izin vermeye nasıl ikna edeceğini ölçüp biçiyordu. Ama o tek sözcük meşguliyetinin zarını yırtıp geçmişti ve Kelly nüktedan bir şekilde, "Tıpkı annesiyle babası gibi," dediğinde sırıtmıştı.

Jen şimdi aynı adamın karşısında oturuyordu. Salon ışıl ışıldı, yerler parlıyordu.

Jen ve Kelly Todd'u buraya, çok yönlü iyi bir liseye göndermişlerdi. Todd'un özel okula gitmesini, kuruluşun bir parçası olmasını istememişlerdi. İyi niyetli hocalar fakat korkunç, demode sınıflar ve grotesk tuvaletlerle dolu bir yer olan Burleigh Lisesi'nde karar kılmışlardı. Bazen, bilhassa da bugün, Jen keşke veli toplantısında Nespresso kahve ve rahat koltuklar sunacak başka bir yeri seçseydik, diyordu. Ama Kelly'nin bir keresinde dediği gibi, "Todd gelişme çağını bir dolu gerzekle koroda ilahi söyleyerek geçirirse hayatının ilerleyen dönemlerinde yumruğu yerdi."

Bay Adams, "Evet, zekâsı keskin, ilgili," diyordu. Jen dikkatini ona vermişti. Babacan bir adama benziyordu. Büyük kulakları, beyaz saçları, nazik bir yüzü vardı. Üşütmüştü, belirgin bir tatlı koku vardı üzerinde: Mendile sürülmüş Olbas yağı[11] kokusu. Geçen sefer bunu gözden kaçırmıştı. *Mühim* bir şey olmasa da kaçırmıştı yine de. Başka neler kaçırmıştı acaba?

"Bilmemiz gereken bir şey var mı?"

Bay Adams hayretle ona baktı. "Ne gibi?"

"Todd... Bilirsiniz işte, yeni birileriyle takılıyor mu? Derslerinden geri kalıyor mu? Karakterine uymayan bir şeyler yapıyor mu?"

"Laboratuvarda arada çılgın davranışlar sergiliyor olabilir."

İçe dönük bir insan olan eşi buraya geldiklerinden beri ilk kez ses vererek hafifçe güldü. Jen'in eline uzanıp alyansıyla oynamaya başladı. Bay Adams'la bu görüşmelerinin ardından ikram masasına gidip onlara iki çay alacak, birini yere düşürecekti. Bu bilginin absürtlüğü...

"Ah, ama en keskin zekâlar böyledir," dedi Bay Adams. "Gerçekten, çok keyifli bir çocuk." Jen'in kalbi ikinci kez ısındı. Çocuklarınızın iyi olduğu ne kadar söylenirse söylensin az gelirdi. Hele de o anda.

Sandalyelerinin ayaklarını yere sürttürerek, kalkıp arka taraftaki açılır kapanır masaya gittiler. Jen, *Çayı düşmeden önce Kelly'nin elinden alsam mı,* diye düşündü. Kelly'nin ellerini izledi.

Çay poşetleriyle oyalanırken Jen'e kısık sesle, "Bu toplantıların zerre kadar amacı yok," dedi. "O kadar distopik ki. Manyak bir değerlendirme sistemindeymişiz gibi."

"Biliyorum," dedi Jen ona sütü uzatarak. "Herkes her şeyi yargılıyor."

Kelly ona acı çekermiş gibi gülümsedi. *Ne zaman gidebiliriz?*

---

11 Bitkisel bazlı bir yağ karışımı. (ç.n.)

"Ne zaman gidebiliriz?"

"Yakında," diye söz verdi. "Sence Todd iyi bir çocuk mu? Dürüst ol."

"Ha?"

"Tehlikeyi geride bırakmış mıyızdır sence? Anlarsın işte, ergenlerin yoldan çıkması işini."

Bir ses Jen'in omzunun üzerinden, "Todd yoldan çıkmıyor herhâlde?" dedi.

Arkasına döndüğünde parlak mor bir elbise giymiş, bir parfüm bulutunun çevrelediği Pauline'i orada buldu. "Kim bilir?" dedi Jen iç çekerek. Bu konuşmayı unutmuştu. Burada denk geldiklerini unutmuştu.

Kelly tuvaletlerin olduğu tarafa seğirtti. Pauline kaşlarını kaldırdı. "Eşin benden nefret mi ediyor?" diye sordu. "Ben gelince hep kayboluveriyor."

"O herkesten nefret eder."

Pauline güldü. "Todd nasıl bakalım?"

"Bilmem. Sanırım gidişat biraz asilik yönünde."

"Connor'ın öğretmeni demin hiçbir ödevini teslim etmediğini söyledi."

"Hiçbirini mi?" Jen, *Bu işe yarar bir bilgi mi?* diye düşündü. Bu bilgi o kadar ufaktı ki Jen birkaç güne sorduğunda Pauline bunu çoktan unutmuş olacaktı.

"Kim bilir? Ergen oğlanlar işte. Kendi yasalarını koyuyorlar. Bir tek Theo'nun sicili lekesiz. Neyse, ben gideyim, coğrafyacı bekliyor. Bana dua et."

Yanından ayrılırken Jen onun omzuna dokundu. Kelly geri dönüp çayını hazırlamayı sürdürdü. Jen'e verdiği sırada bardak çay poşeti ve içindeki bej rengi sıvıyla beraber yeri boylayıverdi. Jen gözlerini yerde baloncuklar çıkaran çaya dikti.

Sırada Todd'un sınıf öğretmeni Bay Sampson vardı. Todd'tan azıcık daha büyük duruyordu. Koyu renk saçları yandan ayrılmıştı, yüzünde memnun etmeye hevesli bir ifade vardı.

Jen çayını yudumlarken adam kesin bir tavırla, hızlıca, "Her şey yolunda," dedi. Jen aniden, fena hâlde, Bay Sampson'ın Todd için gelecekte ne diyeceğini merak etti. Suçun işlenmesinin ertesi günü, ondan sonraki gün... Artı Birinci Gün. Artı İkinci Gün. Her biri Eksi Birinci Gün ve Eksi İkinci Gün'e eşit ve zıt birer tepkiydi. Bay Sampson hüzünle, "İyi çocuktu, böyle bir şey yapabileceğini hiç kestirmezdim," diyecekti. Jen bunu zihninde canlandırabiliyordu. "Bir sebepten mutsuzdu herhâlde."

Bay Sampson'a, "Fark ettiğiniz bir şey olmadı mı?" diye sordu.

"Birazcık içine kapanmaya başladı sanırım."

"Öyle mi? Bir şeylere bulaşmadı, değil mi? Herhangi bir şeye, bilmiyorum... Bazen biraz yoldan mı çıktı diye merak ediyorum."

Kelly hayretle ona dönse de Jen'in dikkati onda değildi. Bay Sampson biraz tereddüde kapılmıştı. "Hayır," dese de sözleri sonunda görünmez bir üç nokta barındırıyordu. Kahvesinden bir yudum aldı. Yutkunurken irkildi. Bu kez daha kesin bir şekilde, "Hayır," diye tekrarladı ama Jen'in gözlerine bakmamıştı.

RYAN

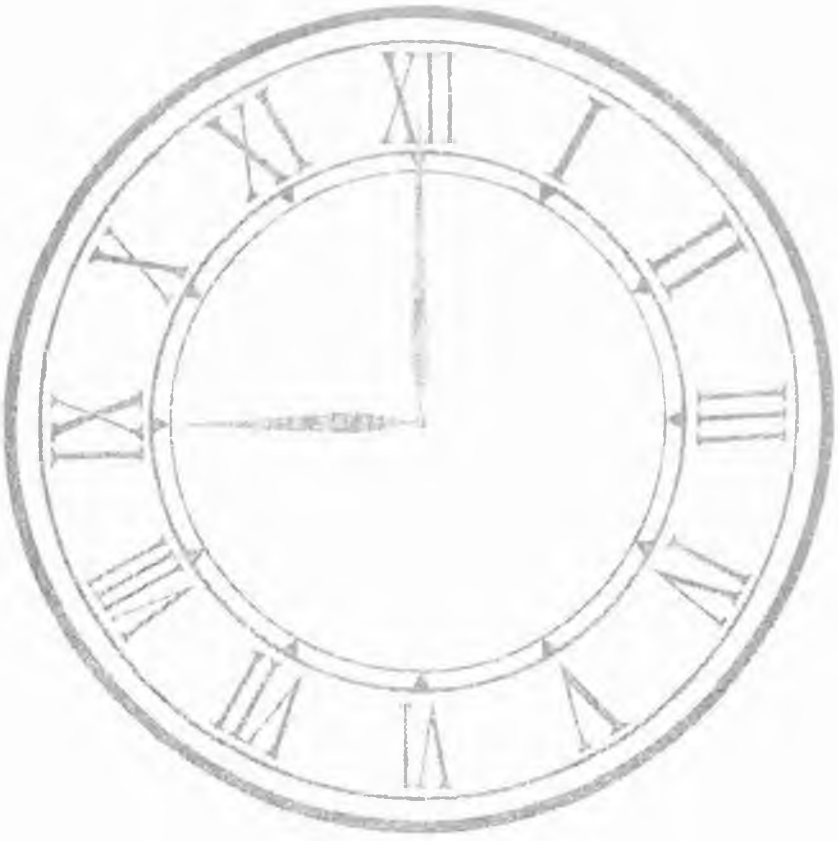

O gün cumaydı, Ryan'ın işteki beşinci günü. Her şeyin değişmesine beş dakika vardı. Karakola gelmişti ve Leo denen bu adam ona bugün devriyeye çıkmayacağını söylemişti. Ryan'a karakolun arka tarafındaki büyük bir toplantı odasına kadar eşlik etmişti. Ryan merakla kapıyı peşlerinden kilitlemesini izlemişti.

Leo kırklarında olabilirdi. Zayıf olsa da gıdısı vardı. Saçları dökülmeye başlamıştı. Mütemadiyen aptallarla konuşuyormuşçasına bıkkınca kısa cümleler kuruyordu. Bradford'a benzese de Ryan'ı hedef almıyordu. En azından henüz almamıştı. Artık küsmüş bir ast olan Ryan'ın namını bildiği Bradford'un aksine Leo'ya genel olarak deli bir dâhi gözüyle bakılıyordu. Birçok açıdan daha beter olmakla birlikte çok daha ilginçti de.

Onlara muhtemelen otuzlarında olan Jamie de katılmıştı. Bu adamlar sivil giyinmeyi abartmıştı, kılık kıyafetleri aşırı paspaldı: Jaime'nin üzerinde eşofman altı, lekeli bir tişört ve siyah bir kasket vardı. Leo bir futbol takımına koçluk etmeye gitmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Kocaman bir masada bu adamların karşısına oturan Ryan bu aşamada epey rahatsız hissediyordu. "Pardon ama neler olu..." diye sorusuna başladı.

Leo, "O konuya geleceğiz," dedi. Doğu Londra aksanıyla konuşuyordu. Sol elinin küçük parmağında ahşap masaya vuran bir mühür yüzüğü vardı. "Nereliyim demiştin, Ryan?"

Ryan birazdan kovulup kovulmayacağını merak ederek, "Manchester..." dedi. "Sadece bir şey sorabilir..."

Yanındaki Jamie kasketini çıkarıp saçlarını karıştırdı. Kasketi, Ryan'a çok bilinçli görünen bir hareketle kayıt cihazının üzerine gelecek şekilde masaya koydu. Leo, "Acil yardım hattına gelen çağrılar epey sıkıcı, değil mi?" diye sordu.

"Kesinlikle."

"Bak. Daha ilginç bir şey hoşuna gider miydi? Araştırma diyebiliriz."

"Araştırma mı?"

"Bize Liverpool çevresinde faaliyet gösteren bir organize suç çetesine dair bilgi lazım."

EKSİ DOKUZUNCU GÜN, 15.00

Eksi Dokuzuncu Gün olması Jen'e mantıklı gelmişti.

Okula gelmişti. Veli toplantısından önceki gün, Bay Sampson'la baş başa görüşerek dün geceki tereddüdünün altında yatanlara dair farklı bir bilgi edinebilecek mi görmek istemişti. İnsanlar baş başa görüşmelerde daima itiraf etmeye meyilli olurdu.

"Birileriyle arasının bozulduğundan söz ettiğini anımsıyorum," diyordu Jen'e.

Bay Sampson coğrafya öğretmeniydi. Arkasındaki duvarda en sevdiği yeryüzü şekillerine methiyeye benzeyen görseller asılıydı: Mısır'dan beyaz kumlu bir çöl, Meksika'daki bir kristal mağarası. Yüzü Jen'e dönük şekilde masasına yaslanmıştı.

"Ne zaman? Ve kiminle?" Her sabah Todd'un ilk dersini işlediği sınıfa şöyle bir baktı. Jen burayı daha önce hiç görmemişti çünkü işinden ötürü hiç vakti olmamıştı. Yeşil benekli halılar. İki kişilik beyaz sıralar. Mavi plastik sandalyeler. Annesinin öldüğünü tıpkı bunun gibi bir sınıfta öğrenmişti. Müdür çağırmıştı. Sonrasında birkaç gün okula gitmemişti.

Babası bu kaybın neredeyse lafını bile etmemişti. Bir keresinde, "Olanları değiştiremezsin," demişti. Duygularını bastıran, zaman zaman mutsuz, tipik bir avukattı. Jen farklı bir ebeveyn olmak konusunda çok kararlıydı. Açık, dürüst, insancıl. Ama belki kendisi de işi babası kadar eline yüzüne bulaştırmıştı. Larkin[12] öyle demiyor muydu?

Sandalyede duran çantasının içinde telefonu çaldı. Bay Sampson'ın gözleri oraya kaydı. Jen ekrana baktı. "Sadece iş," diyerek telefonu kapattı. Anında yeniden çaldı.

"Cevap verin," dedi adam elini sallayarak.

Jen istemeye istemeye telefonu açtı. Buraya bunun için gelmemişti. Jen'in sekreteri Shaz, "Birisi seni görmeye geldi," dedi. Bay Sampson masasındaki bir şeylerle meşgul oluyordu.

"Geç geleceğim."

"Gelen Gina. Ne diyeyim ona?"

Jen gözlerini kırpıştırdı. Gina. Eşinin çocukları görmesini istemeyen müvekkil. Jen'in aklında bir anı şekilleniyordu, Gina'nın hayatından ufak bir detay. "Şey..." diye oyalayarak düşünmeye çalıştı. Doğru ya, son görüşmelerinde Gina ofisin eşiğinde Jen'e dönüp, "Böyle olacağını tahmin etmeliydim. Resmî işim bu benim. Özel dedektifim. Günahlarımın cezası bu," demişti. Jen anlayışla ağır ağır başını sallamıştı.

Jen'in bugüne, Gina'nın ofisine geldiği güne uyanmış olması tesadüf olamazdı. Belki de işin Bay Sampson'ı görmekle alakası yoktu. "Geliyorum, söyle beklesin," dedi. Telefonu kapatıp Bay Sampson'a döndü. "Kusura bakmayın," dedi alelacele. "Bu bozuşmayı ne zaman duydunuz?"

"Bir hafta önce galiba? Kavga ettik, dedi. Hepsi..."

"Kiminle?"

---

12 Yazar burada Philip Larkin'in "This Be The Verse" adlı şiirine atıfta bulunuyor. (ç.n.)

"Söylemedi. Biriyle konuşuyordu, ben yalnızca kulak misafiri oldum."

"Konuştuğu kimdi?"

"Connor."

Aynı isimler. Aynı isimler sürekli karşısına çıkıyordu. Connor, Ezra, Clio, Joseph'in kendisi.

"Bir de bebekle ilgili bir şeyler dedi."

"Ne?"

"Emin değilim, bu detay az önce aklıma geldi. Bir bebekle alakalı bir şey."

Jen'in ailesi veya iş arkadaşları dışında birine tam da aklından geçenleri söylediği birkaç seferden biriydi bu. "Peki. Daha önce haberim olsa iyi olurdu." Böyle çıkışınca kendini ne kadar özgür hissetmişti. Bir sonraki adım müvekkillerine defolup gitmelerini söylemek olacaktı.

Bay Sampson sıkıntıyla, "Tabii..." dedi.

Jen pencereden dışarı baktı. Sisli olsa da hava hâlâ ılıktı. Yaz hâlâ uzansa dokunabilecek kadar yakın geliyordu. Çok da koyu olmayan sisin spor sahaları üzerinde dalga misali ileri geri savruluşunu izledi.

Hiçbir şey demeden dostane ama çaresiz bir havayla omuz silkti. Kelly'nin büründüğü türden soğuk bir sessizlikti. Hareketlerinin sonuçlarına katlanmak zorunda olmamak iyileştiriciydi. Bu görüşme bir rüya, hiçbir şey hatırlamayacak sarhoş biriyle yapılan bir konuşma gibi bağlamdan kopuktu.

"Yarın onunla konuşacağım," dedi Bay Sampson. Jen, gelecekte bir noktada bunun belki faydası olur diye umdu.

Arabasına doğru giderken pus çisentiye, çisenti yağmura döndü. Dalgın dalgın Todd'un arabasına bakındı ve onu hemen buldu. O izlerken Connor da geldi. Geç kalmıştı. Jen bir eli arabanın kapısında durup bir şeyler görmeyi umarak onu izledi.

Ama hiçbir şey olmadı. Connor arabasını kilitleyip sigara içerek binaya doğru yürüdü. Bugün giydiği bisiklet yaka kazak dövmesini gizliyordu. Kapıda Jen'e döndü ve elini kaldırarak selamladı. Jen de ona el salladı ama şaşırmıştı. Oğlanın onu gördüğünü fark etmemişti.

***

Jen eve döndüğünde polis rozeti, kayıp bebek posteri ve telefon Todd'un gardırobunun üzerinde değildi. Onları arayıp durduysa da bulamadı. Henüz Todd'un eline geçmediğini farz etse de telefondaki mesajların tarihleri 15 Ekim kadar eskiye gidiyordu. Artık elinde, bir saatten fazladır beklettiği Gina'ya gösterecek hiçbir şey yoktu.

Gina yüzünde düz bir ifade, üzerinde bej bir trençkotla Jen'in ofisindeki koltukta oturuyordu.

"Çok özür dilerim, çok affedersin," dedi Jen. "Ailevi bir sorun yaşıyorum."

Şemsiyesini bıraktığında halıda damlacıklar kaldı. "Sorun yok, endişelenme," dedi Gina içtenlikle. Jen müvekkilleriyle arasındaki ilişkinin profesyonellik sınırlarını aşıp arkadaşlığa evrilmesinden çekinse de son birkaç haftada Gina'yla o sınırı çoktan aşmıştı. Mühim değildi, neticede iş yerinin sahibi Jen'di. Ama şimdi bunların belirli bir sebepten ötürü yaşanıp yaşanmadığını merak ediyordu.

Önceki sefer bu görüşmede ne söylediğini hatırlamaya çalıştı. Montunu çıkarıp bilgisayarını açarken profesyonel danışman Jen kimliğine bürünmeye çabaladı. "Eski eşinin çocuklarla görüşmesini engellemeyi başardıktan sonraki planın nedir, sorabilir miyim?"

"Bana döner, değil mi? Çocukları görebilmek için."

Jen dudağını ısırdı. "Ama Gina. Bu işler öyle olmuyor."

Gina'nın panik dolu gözleri Jen'in ofisinde gezindi. "Deli gibi davrandığımı biliyorum." Başını eğdi. "Bunu fark etmeme yardımcı oldun."

Jen elinde olmadan boğazında bir yumru hissetti. Tanrım, artık bunu anlayabiliyordu. Bu çaresizliği, bu inkârı. Bu delice kontrolü ele alma dürtüsünü.

"Bunun için buradayım," dedi Jen boğuk bir sesle. "Ama bilirsin işte. Aşmak daha iyi, değil mi? İleriye bakmak."

"Tanrım, yine kaygılanıyorum." Gina ellerini gözlerinin önünde salladı.

Jen, "Bunun için ücret almamamın sebebi aslında yapmayı planlamıyor olmam," dedi kibarca.

"Peki." Gina oturduğu yerde bir bacağını diğerinin üzerine atıp sonra geri indirdi. Kıyafetleri kırış kırıştı. "Biliyorum. Biliyorum. Kahrolasıca *Love Island*'tan bahsettiğimiz sırada bunun farkına vardım." Gözlerini sildi. "Kendi kendime dedim ki, o kızlar olsa asla yalvarmazdı. Aptal bir televizyon programından ders çıkarmak ne kadar acınası, değil mi?"

"Çok bilgilendirici bir program," dedi Jen kuru bir sesle.

Gina kucağına baktı. "Sadece... Bilmiyorum. Yalnızca biraz zamana ihtiyacım var. Tamam mı?"

"Tamam, güzel. İyi." Bu görüşme geçen seferkinden daha iyi gitmişti.

Gina yorgun bir sesle, "Ailevi sorununla dikkatimi dağıtmak ister misin?" diye sordu.

"Belki?" diye yanıtladı Jen titrek bir gülümsemeyle. Koltukta doğrulan Gina'ya baktı.

"Anlat."

Jen tereddüt etti. Bu hem etiğe aykırı hem de muhtemelen tehlikeliydi. Ama yine de çok faydalı olabilirdi. İşte burada, bu günde, bu görüşmedeydi. Bunun elbette bir sebebi olmalıydı.

Gina'ya posteri, rozeti ve kullan at telefondaki mesajları sormaya zaten karar vermişti. *Bebek olsa da olmasa da.* Bunun manası neydi? Jen'in henüz Gina'nın ne iş yaptığını bilmiyor olması gerekiyordu, ona söylememişti. Ama bu detayı hızlıca geçiştirdi, Gina da fark etmişe benzemiyordu.

Todd'un tuhaf davrandığını, sonra da içinde polis rozetiyle posterin olduğu bir paket bulduğunu anlattı.

Gina, "Şimdi yanında değiller mi?" diye sordu. Artık canlanmış gözleri Jen'in üzerindeydi.

"Hayır. Üzgünüm. Oğlumun odasındaydılar ama artık orada değiller." Dudaklarını ıslattı. "Karanlık işlere bulaştığından emin gibiyim. Neye bulaştığını çözecek birisi lazım bana."

Gina onun gözlerine baktı ve sadece bir kez gözlerini kırptı. Cep telefonu çalmaya başladığında duymazdan geldi. "Yani ben."

"Evet."

"Yani, emin olmak için soruyorum, polis memuru Ryan ve kayıp bebekle ilgili olabildiğince çok bilgi toplamamı istiyorsun, değil mi? Bir de Nicola Williams'la ilgili?"

"Aynen." Jen, Gina'nın dik duruşuna hayranlıkla baktı. İş üstündeki hâlimiz içimizde yaşananlardan ne kadar da farklıydı.

"Bu iş bende," dediğinde Jen onu öpebilirdi. Nihayet birinden yardım alacaktı.

Gina onun gözlerine baktı. "Ve teşekkür ederim. Bilirsin işte. *Love Island* için."

"Ne demek," dedi Jen nemli gözlerle.

"Bilgi acil mi lazım?"

"Bugün ideal olur. Sorun olur mu? Bilgi toplaman için ne kadar gerekiyorsa bu akşama kadar ödemiş olurum."

Gina elini havada salladı. "Ne diyordunuz... Adli yardım mı?"

"Doğru. Evet, adli yardım. Toplum yararı için." Neticede bir cinayete mâni olmak toplumun yararına değil miydi?

***

Jen ofiste kalıp elinin altındaki araçlardan faydalanarak bilgi aradı.

Büronun arşivcisine e-posta göndererek yakın zamanlarda Liverpool'da kaybolan bebeklere dair detayları bulmasını istedi. Arşivci birkaç makale gönderdi: Hukuk savaşları, çocuklarının kaçırıldığına dair yalan söyleyen ebeveynler, bebeği süpermarketin önünden kaçırılıp bir doktorun muayenehanesine bırakılan bir kadın.

Jen bunları metodik şekilde okudu. Hiçbiri kayıp bir bebekle alakalı görünmüyordu. Bunu tanıdık bir sebepten biliyordu. Annelik içgüdülerinden biri olsa gerekti.

Sonra Nicola Williams'ı araştırdı ama isim çok yaygındı, Jen'in elinde araştırmayı derinleştirebilecek başka bir şey yoktu. Keşke numarayı not alsaydı. Ezberleseydi.

Nicola. Nicola Williams.

Bir dakika. O ilk gece. Karakolda. Todd'un gözaltına alındığı gece karakolda duyduğu isim Nicola Williams mıydı? İki gece önce bıçaklanan kişinin adı?

Jen başını masada duran ellerine gömdü. Öyle miydi? Öyle olduğundan emin gibiydi ama ileri gidemiyordu, sadece geriye gidebiliyordu. İnternette aratmak da beyhudeydi, olay daha gerçekleşmemişti ki.

Diyelim ki yaralanan gerçekten de Nicola'ydı... Bunun düşüncesi bile Jen'in kanını dondurmaya yetti. Todd neredeydi? Eksi İkinci Gün'de neler yapmıştı? Bununla bir alakası var mıydı? Hatırlayamıyordu. Her şey bulanıktı.

Jen bilmiyordu. Bilmiyordu işte.

Bürodan çıkıp arabayla amaçsızca dolandı. Yağmur şiddetini artırmıştı. Eve gitmek istemiyordu. Suç mahalline dönmek, işleri çözmeyi başaramadan öylece evde oturmak istemiyordu. Arabayı ağır ağır sahile sürdü. Yağmurlu havada plaja gitmenin delilik olduğunu bilse de delirmiş gibi hissediyordu. Orada durup her bir yağmur damlasını cildinde hissetmek istiyordu. Alıştığı şekilde olmasa da hâlâ burada, hayatta olduğunu kendisine hatırlatmak istiyordu.

Crosby plajına park etti. İn cin top oynuyordu. Yağmur suları denize giden patikadan yol yol, kıvrılarak akıyordu, şimdiden birkaç santim derinliğe ulaşmıştı. Jen'in saçı saniyeler içinde sırılsıklam oldu. Havada soğuk, tuzlu su kokusu vardı. Rüzgâr kum tanelerini yüzüne savuruyordu.

Araba parkmetresinin yanında oturan evsiz bir adamın önünden geçti. Adam iliklerine kadar ıslanmıştı ve Jen o kadar suçlu hissetti ki ona ıslak bir beş pound uzattı.

Plajda Antony Gormley sergisi vardı: *Başka Bir Yer.* Denize bakan düzinelerce bronz heykel. Jen onlara yaklaştı. Sağanağın sesi tren uğultusu kadar yüksekti. Plajdaki tek insan kendisiydi.

Ayakları kar misali ezilen soluk renkli kuma battı.

Metal figürlerden birinin yanında, onunla omuz omuza durup bulanıklaşmış, yağmurlu ufka baktı. Başka bir insan yerine bir heykelle vakit geçiriyordu. Keşke... Keşke bu işi beraberce çözebileceği birisi olsaydı. Tek başına olmasa bu işleri çok daha çabuk çözeceğinden emindi. Heykelin avucuna değen bedeni buz gibiydi, ağzından tek söz çıkmıyordu. Beraberce her biri başka bir zamanda, başka bir mekânda, yapayalnız hâlde cevap arayarak denize bakan bütün metal figürleri seyrettiler.

***

O gecenin ilerleyen saatlerinde Jen evden çıkıp bir şeyler görmek umuduyla Kuzey Eshe Yolu'na döndü. Kötü, yasa dışı şeyler sadece geceleri olduğundan oturup evi gözetleyebilirdi.

Gina'dan hâlâ haber almamıştı.

Onu çeyrek geçe Ezra evden çıkıp arabasına bindi. Üzerinde bir tür üniforma vardı: Koyu yeşil pantolon, yeşil ceket, fosforlu yelek.

Jen epey geriden onu takip etti. Farları açıktı; sadece normal bir sürücüydü, bu da bir tesadüften ibaretti. Bu şekilde bir süre tali yoldan gidip kavşaktan geçtiler.

Onu Birkenhead limanına kadar takip etti. Ezra arabadan inip oradaki adamın birinden bir dosya aldı. Bir eliyle kimlik kartını boynuna geçirirken diğeriyle sigara arandı. Arabaların giriş iznini kontrol etmek üzere yerini alıp sigara içmek haricinde bir şey yapmadan orada durdu.

Jen'in omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. Burada çalışıyordu demek.

Motoru boşa alıp izlediği sırada bir Tesla belirdi. Liman rüzgârlıydı, esintide yapraklar uçuşuyordu. Gelip giden arabalardan ötürü yoğundu da ama Tesla farklı bir şey yaptı: Farlarını yakıp söndürdükten sonra ağır ağır bir ara sokakta gözden kayboldu. Ezra yaya hâlde peşinden gitti. Jen vitesi taktı, hemen arkalarındaydı. Orada yaşayan biri gibi görünmeyi umarak rastgele bir garaj yoluna park etti ve farlarını kapattı.

Tesla'dan kolunun altında dikdörtgen bir paketle anca Todd yaşlarında ama daha kısa ve sarışın bir oğlan indi. Ezra'yla el sıkışarak selamlaştıktan sonra Tesla'nın önünde yere çöktüler. Jen'in ne yaptıklarını anlaması birkaç dakika aldı: Tesla'nın plakalarını söküp farklı plaka takıyorlardı.

Çocuk oradan ayrılırken Ezra, Tesla'yı otopark bariyerinden geçirip bir gemiye yüklenmek üzere bıraktı.

Ezra limanda çalışıyordu demek. Çalıntı arabaları alıp plakalarını değiştiriyor ve satılmak üzere bir yerlere gönderiyordu. Şüphesiz bunun karşılığında el altından nakit ödeme alıyordu. Jen'in tahmini sarışın oğlanın ileride çetede yükselebileceği vaadi karşılığında üç kuruşa insanların garaj yollarından araba çalan bir eleman olduğu yönündeydi. Ya Todd da Ezra ve Joseph için çalışıyorduysa? Bir şekilde işler ters gitmiş ve o Joseph'i öldürmüştü. Jen buna inanmak istemese de doğru olmadığı manasına gelmiyordu.

Oradan ayrılmadan önce bir dakika bekledi. Yolun kenarından yürüyen oğlanın yanından geçti. Ona dikkatle baktı. Oğlan gözlerini önüne dikmişti. Yaşı on altıdan büyük olamazdı, daha ergendi, bebekti, pırıl pırıldı. Evde pencere başında bekleyen annesine verdiği zarardan haberi bile yoktu.

***

Neredeyse gece yarısıydı. Gina geçen yıl İngiltere'de kaybolan on iki bebeğin fotoğraflarını göndermişti. Hiçbiri Merseyside yakınlarında yaşanmamıştı. Hiçbiri posterdeki bebek değildi. Bazılarının saçı daha açık renkti, bazılarının ise gözleri daha büyük. Gerçi farklı bebekler olduklarından emin olmak zordu. Jen'in aklına aniden, korkunç şekilde, bebeğin henüz kaybolmamış olabileceği fikri düştü.

Gina'nın mesajlarında yukarılara çıktı. Limanda dikkati dağınıkken hepsini kaçırmıştı.

Nicola'ya dair hiçbir şey yok. İsim fazla yaygın.
Gerçi elimde Ryan'la ilgili bir şey var; ölmüş.

Jen'in başından aşağıya kaynar sular döküldü. Hemen Gina'yı arasa da telefona bakan olmadı. Tekrar tekrar çaldırdı

ama Gina bugün telefonu açmayacaktı; bitmişti. Yarın sıfırdan başlamaları gerekecekti; yarın, yarın ya da dün.

EKSİ ON İKİNCİ GÜN, 08.00

On iki gün öncesiydi. Jen gözlerini tam da Nicola Williams'ın Todd'un kullan at telefonuna, *Yerine ulaştı ama bu gece görüşürüz,* mesajını gönderdiği günde açtı. Bu yüzden bugün Todd'u takip edip gözünün önünden ayırmamaya kararlıydı. Özel dedektiflerin canı cehennemeydi. Böylesi daha iyiydi. Jen bugün Gina'yla sıfırdan başlayamazdı. Uyuduğunda her şeyi kaybetmek cesaretini fazlasıyla kırmıştı.

Todd'u okula kadar takip etti. Bütün gün okulun dışında, otoparkta beklemeye niyetliydi. Ne kadar sürerse sürsün, yapacak daha iyi bir işi yoktu. Bugünkü tek hedefi Todd'a Nicola'yla yalnız buluşma fırsatı vermemekti.

Beklerken işle ilgili birkaç e-posta gönderdi. Gözleri Todd'un arabasıyla okul kapısındaydı. Çevrede kaybolan bebekleri araştırdı ve Ryan'ı araştırarak veraset kayıtlarını deşti ama hiçbir şey bulamadı.

Saat on bir civarında, ön camına bozuk paralar misali çarpıp yok olan iri damlalarla yağmur başladı. Otopark hareketli,

titreşen bir nehre dönüşürken camdan dışarıyı seyretti. Bunu unutmuştu. Ekimin ortası normalden daha yağışlı geçmişti.

Jen ön cama vuran yağmura bakarak havayı, oğlunu, tek bir yağmur damlasının yaratabildiği dalgalanmaları düşündü.

Bugün yarattığı farklılıkların ne anlama geliyor olabileceğine kafa yordu. Keşke anlasaydı. Belki anlayabilirdi. İlk olarak sıkıcı bir açıklama yapması gerekecekti.

Andy'nin ofisini aradı. Telefon hemen açıldığında şaşırdı.

"Beni tanımazsınız," diye söze başladı tereddütle.

"Hayır, belli ki tanımıyorum," dedi Andy dümdüz bir sesle.

Derdini elinden geldiğince kısa şekilde açıklarken hattın ucundaki Andy yanıt vermek yerine afallamış ve yargılayıcı bir sessizliğe büründü.

Jen, "Bu kadar," diye bitirdi sözlerini.

Bir anlık sessizlikten sonra Andy, "Peki," dedi. "Zaman zaman böyle telefonlar alıyorum, yani şaşırdım diyemeyeceğim."

"Doğru. Genellikle dalgacı tiplerden geliyor, değil mi?" O tür insanlara o da sağda solda denk geliyordu. Bu sabah Reddit'te 2022'den 2031'e gittiğini iddia eden birinin gönderisini okumuştu. Hemen hemen aynı şeyi yaşıyor olsalar da yazdıklarına inanmamıştı. Adam kanıt bile sunamıyordu. 2031'de nükleer savaş olduğunu söylüyordu ama bunun aksini kim ispatlayabilirdi ki?

"Evet, aynen. Kime inanacağını bilmek zor, değil mi?" dediğinde Jen buna dayanamadı. Kimsenin, hemen hemen yabancı olan bu adamın bile delirmiş, ilgi isteyen veya hasta numarası yapan, profesörleri arayıp saçmalayan biri olduğunu düşünmesine katlanamıyordu.

"Doğru. Bak, bu ayın ilerleyen günlerinde bir ödül için kısa listeye kalacaksın ve kazanacaksın. Penny Jameson Ödülü. Bugün pek işime yaramayacak ama bil diye söylüyorum, kazanacaksın."

"O ödülde..."

"Gizlilik uygulanıyor. Biliyorum."

"Aday olduğumu biliyorum ama kısa listeye kaldığımı bilmiyordum. Senin bilmemen gerekirdi."

"Evet. Elimde kanıt olarak bir tek bu var."

Andy, "Kanıtını beğendim," dedi kısaca. "Seve seve kabul ederim." Bilim insanlarının netliği. "Az önce internetten o ödülü araştırdım. Hiçbir yerde yok."

"Gelecek sefer de böyle diyeceksin."

Andy duyduklarını değerlendiriyor olacak ki tekrardan sessizlik oldu. "Nerede? Tanıştık mı?" Sesinin tonu fark edilir derecede samimileşti.

"Liverpool şehir merkezindeki bir kafede. Mekânı ben önermiştim. Üzerinde *Franny ve Zooey* yazan bir tişört giymiştin."

Andy, "J.D. Salinger tişörtüm," dedi hayretle. "Söylesene, ofisimin penceresinin önünde misin yoksa?"

"Hayır," dedi Jen gülerek.

"Bu çok sinir bozucu olmalı o hâlde. Her seferinde bu güvenlik sorularını yanıtlamak."

Jen, "Evet, öyle," dedi dürüstçe.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir hafta sonra Liverpool'da buluştuğumuzda bilinçaltımın farkında olmadan beni belli günlere götürdüğünü söyleyeceksin."

"Pekâlâ," dedi Andy. Yağmurun altında ufacık arabasının içinde bekleyen Jen'in kafasına bir gerçeklik dank etti; mühim olan Andy'nin uzmanlığı değildi. Sadece telefonun ucunda sempatiyle, dikkatle onu dinliyor olmasıydı. Düşüncelerine net bir şekilde bakmasını sağlıyordu. Herkesin ihtiyaç duyduğu da bu değil miydi zaten? Gina'nın da, hatta Todd'un da.

"Şey, kesinlikle öyle oluyor. Artık birkaç gün birden atlıyorum. Sanırım uyandığım günlerin bir açıdan kayda değer önemleri var."

"Eh, iyi. Elindeki bilgiler dâhilinde işleri çözebildiğine sevindim." Jen sürtünme sesi duydu; sakalını sıvazlıyordu. "Peki, başka sorun var mı?"

"Evet. Birkaç güne, birkaç haftaya bu işi çözdüm diyelim."

"Evet."

"Aslında sadece yaptıklarımın ne derece kalıcı olacağını bilmek istiyorum. Mesela günlerden birinde Todd'a gelecekte birini öldüreceğini söyledim. Ama şimdi bu konuşmanın öncesine döndüm. Yani konuşma anılardan silinmiş mi oldu?"

Andy duraksadı ki Jen buna minnettardı. Ona söylediklerini gözden geçirecek biri lazımdı. Sessizliği dağıtmak adına çılgınca tahminlerde bulunarak konuşan biri değil. Nihayetinde Andy, "Kelebek etkisi bu, değil mi? Diyelim ki Eksi Onuncu Gün sana piyango çıktı ve zamanda geri gitmeyi sürdürdün, yani Eksi On Birinci, On İkinci günlere falan. Bir noktada cinayeti çözüp Sıfırıncı Gün'de hâlâ Eksi Onuncu Gün'deki piyangonun talihlisi olarak mı uyanacaksın?"

"Tam da bunu bilmek istiyorum."

"Sanmam. Şu anda yaptıklarının kalıcı olacağını sanmıyorum. Bence işi çözdüğün günden devam edeceksin ve sadece o günden itibaren yaptığın değişiklikler kalıcı olacak. Geri kalanları silinip gidecek. Benim hislerim bu yönde."

Yağmur damlaları *tap, tap, tap* diye damlıyordu. Jen onların cama çarpıp yayılarak derecikler oluşturmasını seyretti. Camı açıp kolunu dışarı uzattı. Sadece yağmuru, gerçek yağmuru, daha önce bir kez daha yaşadığı yağmuru cildinde hissetti. "Peki, diyelim ki çözemedim."

"Bence netlik kazanacak. İnancını yitirme, Jen. Her şeyin bazen bizim bile bilmediğimiz bir düzeni vardır."

Telefonun öbür ucundaki bu kibar, zeki adam Jen'in gurusu oldu. Yaşlı, bilge bir profesör, bir Gandalf, bir Dumbledore. "Ama mesela... Ya kırk sene geriye gidip hiçliğe karışırsam ve yolun sonu buysa?" Artık en büyük korkusu buydu. Bu korkunç, felaket fikri düşünürken yutkundu. Ah, kendi kendine eziyet etmeyen bir beyni olsaydı keşke.

"Eh, hepimiz öyle yapmıyor muyuz zaten? Sadece ters yönde ilerliyoruz." Bu sözler Jen'in kaygılarını zerre kadar hafifletmemişti.

"Sana bildiğim her şeyi anlatsam olur mu? Belki sen bir şeyler yakalarsın diye bakmak için sadece."

"Anlat. Yanımda defter kalem var. Önsezilerin doğruysa yakında Britanya'nın en parlak fizikçilerinden biri unvanını alacağım."

"Ah, doğru. Peki, şimdi şöyle..."

Ona anlattı. Kayıp bebek posterini, ölü polisi, kullan at telefonu ve Nicola Williams'a gönderilen mesajları sıraladı. Liman işçisini ve organize bir suçtan şüphelendiğini anlattı. Nicola Williams'ın da bıçaklanmış olabileceğinden bahsetti. Bildiği tüm tarihleri, her saati söyledi. Konuşurken bir kalemin kapağının açıldığını duydu. Muhtemelen dolma kalemdi; ayırt edilebilen, sert bir *klik* sesi çıkarmıştı. "Hepsi bu kadar," dedi. Her şeyi sayıp döktüğü için nefes nefeseydi.

"Peki, bunları kronolojik sıraya koyarsak... Tamam, evet. Todd, Clio'yla ağustosta tanışıyor. Clio'nun amcası bir nevi... Bilmiyorum. Suç çetesinin elebaşı."

"Tamam, sonra ekime gelirsek." Jen onun sayfaları karıştırdığını duydu. "Todd'un Nicola Williams diye birinden yardım istediğini söylüyorsun. Belki de buluşma bir tuzaktı ve kadın o esnada zarar gördü?"

"Evet. Bu açıdan bakınca 17 Ekim'de bebek muhtemelen çoktan kaybolmuştu ve polis de ölmüştü. Rozetini almışlardı."

Jen arkasına yaslandı. Önceden fırtınalı olan okyanus artık öyle berraklaşmıştı ki dibindeki kayaları görebiliyordu. "Bu kadar."

"Eh, o zaman kayıp parça Nicola'ymış gibi duruyor. Hakkında en az şey bildiğin kişi o. Ayrıca Todd'la doğrudan bağlantılı görünen ve cinayetten iki gece önce yaralanan da o."

Aynı fikirde olan Jen, "Tamam, şimdi oldu. Nicola'yı bulmalıyım," dedi.

***

Saat üç buçukta Jen, Todd'u eve kadar takip etti. Oğlandan iki dakika sonra kapıdaydı.

Todd'un yüzü belki biraz solgundu ama onun dışında epey keyifli görünüyordu. "Pirelerin roketlerden daha hızlı ivme kazanabildiğini biliyor muydun?"

Jen alaycı bir edayla, "İyiyim, sağ ol, bugün yarım gün çalıştım," dedi.

"İyi o zaman anne, şuna bak." Çantasını yere koyup karıştırmaya başladı. Yüzünde neşeli bir ifade vardı. Organize suçun, çetelerin, şiddetin, ölü polislerin, herhangi bir şeyin esamesi okunmuyordu. "Bak." A+ aldığı bir ödevi uzattığında parmakları bir tüy hafifliğinde annesininkilere değdi.

Jen biyoloji ödevine baktı. Bunu hayal meyal hatırlıyordu. Geçen sefer, geceleyin, formaliteden bir aferin, demişti. Bu kez yazılanları düzgünce okudu ve birkaç dakika sonra, "Harika," dedi. Todd hayretle gözlerini kırpıştırdığında kalbi biraz kırıldı. Jen çok çabalamış olsa da Todd'un şoku ortadaydı. "Bunu yazman ne kadar sürdü?"

"Çok uzun sürmedi ya."

"Eh, ben yazamazdım. Fotosentez ne onu bile bilmiyorum."

"Evet." Hafifçe güldü. "Bitkiler, anne."

Gözleri ödevinde dolaştı, tekrar okudu. Yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. Kendine çok güveniyordu. Jen hiç değilse bir şeyi doğru yapmıştı. Todd'un gelecekte bir gece yatakta dönüp kendi ebeveynliğinden, zekâsından, benliğinden şüphe etmeyeceğini umdu.

"Bu gece kutlamak için ne yapacaksın?"

Todd ona baktı.

"Hiçbir şey?"

Jen, "Bir planın yok mu?" diye sordu tekrar.

"Mahkemede miyim, neden sorgulanıyorum?" Todd ellerini havaya kaldırdı.

"Kimseyle buluşmuyor musun? Clio? Connor?"

"Merakına yenildin, değil mi? Clio konusuna ne zaman burnunu sokacağını merak ediyordum."

"Bugünü o gün say," dedi Jen cılız bir sesle.

Todd ona sırtını dönüp mutfağa yöneldi. "Boş ver."

"Boş ver mi?"

"Süreceğinden emin değilim."

"Ne? Clio resmen kız arkadaşındı."

"Artık değil," dedi Todd dişlerini sıkarak. Gözlerini telefonuna dikmişti.

Kelly mutfağa girdi. Bakışları Todd'u izliyordu. Bir şey demese de derin düşüncelere dalmış gibiydi. "Bir işim var." Montunu giydi.

"Tabii," dedi Jen muğlak bir şekilde. "Clio'yla aranızda ne oldu?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi Todd gergin bir tavırla. Kelly dolaptaki teneke kutuları tıngırdatıp küfür etti. "O kolalar benim," dedi Todd.

"Şey, sonra görüşürüz o zaman," dedi Kelly. "Kendi kolamı alırım."

"Adios," dedi Todd, belki biraz tersçe. "Sanırım kutlamayı beynimi Xbox'ta eriterek yapacağım," dedi Jen'e.

Meyve kâsesinden bir portakal alıp annesine fırlattı. Kahkahası o kadar yüksek perdedendi ki Jen'in kalbini bas davul misali titretti. Portakalı yakalarken, *Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum,* diye düşündü. "Bu şu anda fotosentez yapıyor mu?" diye sordu portakalı havaya kaldırarak.

"Anlamını bilmediğin kelimeleri kullanma," dedi Todd, gelip onun saçını karıştırarak. Ne yapmış olursan ol, diye düşündü Jen, asla seni sevmeyi bırakmayacağım.

Todd bütün gece evden ayrılmadı. Jen gece yarısı onu kontrol ettiğinde de uyuyordu. Sırf emin olmak için saat dörde kadar uyanık bekledikten sonra yatmaya gitti. Bugün Nicola Williams'ı görmüş olmasına imkân yoktu. Hem de hiç.

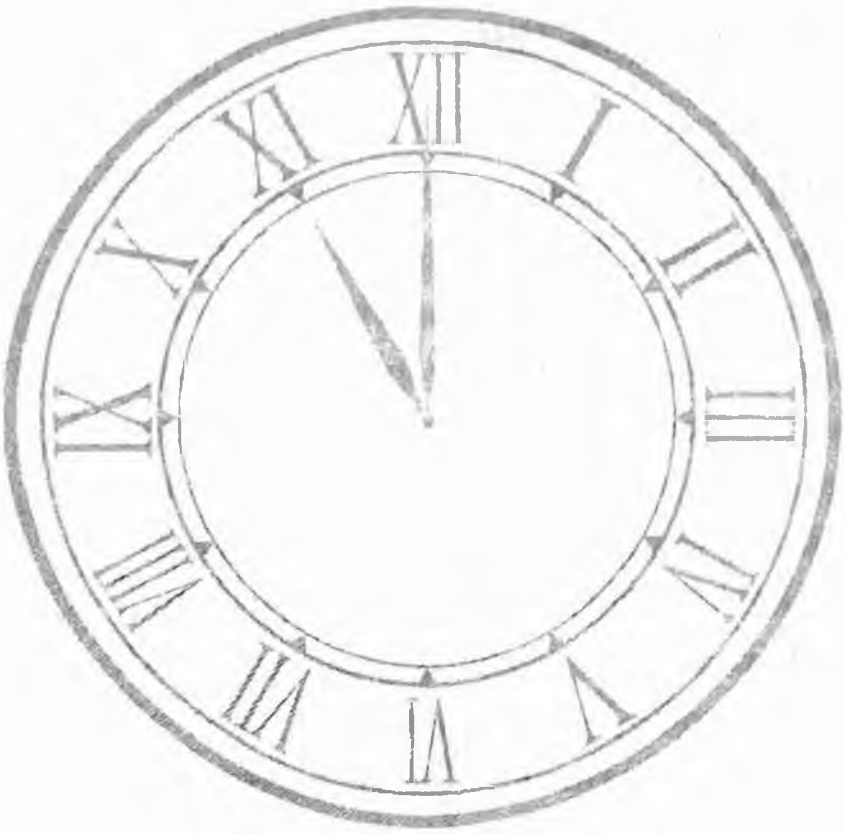

RYAN

Ryan'ın Manchester'da aldığı geliştirici eğitimin en iyi yanı önünde uzanan bu ilginç, uzun ve çok yönlü kariyerde karşısına neler çıkabileceğine dair ipuçlarıydı. Rehine pazarlığı, terörün önlenmesine yönelik eğitim, gizli görevler... Polis memuru olarak kendini geliştirmenin çok fazla yolu vardı. Makul güç kullanımı yönetmeliği konusunda eğitim veren bir memur konferans vermişti, Ryan da konferans salonunun en ön sırasında durup dinlemişti. Memur, Ryan'ın ömründe duyduğu en ilginç cümlelerden birini kurmuştu: "Polisler temelde gayet net olarak iki gruba ayrılabilir: Gerektiğinde adam öldürebilecek olanlar ve öldüremeyecek olanlar."

Ryan'ın kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Kendisi hangi gruptandı? Şartlar gerektiği takdirde bunu yapabilir miydi? Tetiği çekebilir miydi?

Bugün aklı hâlâ konferansta konuşulanlardayken araştırma yapmak için devriye görevinden alındığı haberinin üstüne Jamie'nin ona verebilecekleri boş bir ofis olmadığını söylemesi iki kat hayal kırıklığı yaratmıştı. Onun için temizlik

malzemelerinin olduğu ardiyeye bir masa koymuşlardı, sorun olur muydu? Ryan memnuniyetle ardiyede de çalışırdı ama orada *ne* yapacaktı?

Çevresine bakındı. İçerisi buz gibiydi. Isıtıcı yoktu, hava da soğuktu. Yer gri linolyumla kaplıydı. Dizi dizi raflar vardı. İçeriye geçici olarak bir masa konmuştu, üzerinde bir organizer duruyordu. Duvara yaslı bir mantar pano ve paspas kovası vardı. Bu kadardı. Haklarını vermeliydi ki diğer temizlik malzemelerini kaldırmışlardı.

Gergin görünen Leo ardiyeye girdi. "Tanrım, bu oda ne kadar ufak böyle. Boş hücre yok muymuş?" Organizerde özensizce duran bir kâğıdı aldı. Çizgili kâğıdın düz tarafını çevirdi. "Peki." Kapıdan uzaklaşan Jamie'ye, "Kapıyı kapat," dedi.

Ryan nihayet bir açıklama duyacaktı. "Şey..." diye söze başladı.

"Bildiklerimiz şunlar." Leo âdeti olduğu üzere sözünü kesmişti. "Bu bölgede gerçekleşen iki ayrı organize suç faaliyeti var, tamam mı? Ortak noktaları olsa da kabaca anlatmak gerekirse birisi araba çalıyor, diğeriyse yurt dışından uyuşturucu getiriyor. İkisinin geliri de aklanıyor." Kâğıda pilot kalemle bir nokta koyup yukarıyı gösteren bir ok çizdi. "Adli takipten henüz tutuklanmamış üç tedarikçinin isimlerini biliyoruz. Ama aradığımız ithalatçılar, tedarikçilerin bir üst kademesi."

Ryan hevesle başını salladı. "Evet, hepsini anladım."

"İyi, her neyse, devam edelim," diye konuşmayı sürdürdü Leo. "Çete iki koldan oluşuyor; uyuşturucu ve hırsızlık. Yurt dışından uyuşturucu geliyor ama aynı liman işçileri yurt dışına gönderilen şeyi, diğer kolu, görmezden geliyor; yani çalıntı araçları. Zannediyoruz ki başka birileri," kalemi kâğıda sürterek okların uzağına bir kutu çizdi, "araçları çalıyor. Gece çalıp limana götürüyorlar, ardından araçlar sahipleri daha uyanma-

dan Orta Doğu'ya gidiveriyor. Sonra da parayı aklıyorlar. İki faaliyet asla çakışmıyor."

"Elbette," dedi Ryan.

"Bariz mi sence bu?"

"Abim..."

Leo, "Doğru, abin," dedi. "Bize abinden söz et." Gözlerinde tuhaf bir parıltıyla öne eğildi.

"İK'ya ve güvenlik incelemesinde onun durumunu açıklamıştım," dedi Ryan panikleyerek.

Leo sabırsızlığını gösteren bir hareket yaptı. "Biliyorum. Onaylayan bendim. Şüphelendiğim falan yok. Abin bizim için *faydalı* bir durum. Bir çetede kimim kim olduğunu bu insanların nasıl iş yaptığına şahit olan birinden daha iyi kim çözebilir ki?"

"Anladım..." dedi Ryan ağır ağır.

"Onun faaliyetleri de ayrı mı olurdu?"

"Evet, daima. Uyuşturucu getirmek için asla çalıntı bir araç kullanmazlar mesela. Çünkü anında enselenirler."

"Doğru," dedi Leo. "Doğru. Bize abinle ilgili daha fazla şey anlatabilir misin? Senden çok daha büyüktü, değil mi? Ama babanız aynıydı?" Soru üzerine soru üzerine soru.

"Leo'yu takma," dedi Jamie kuru bir sesle. "Kendini kaptırdı mı başka bir şey düşünemez."

"Cevapla lütfen," dedi Leo.

"Evet," dedi Ryan. "Tamam, şey, benden epey büyüktü, evet. Bazı işlere bulaştı. Bilmiyorum, biz epeyce öfkeliydik sanırım. İkimiz de oldum olası hırslıydık. Ama onunki biraz yanlış yola saptı. Para lazımdı, bu yüzden uyuşturucu satmaya başladı."

"Hangi uyuşturucuyu? Sırf şeyden bahsedebilelim diye, anlarsın ya. Becerilerinden."

"Şey, o çok klişe bir yoldan ilerledi. Esrar, sonra kokain, ardından eroin."

"Eroini eve getirir miydi?" Leo, Ryan'ı dikkatle izliyordu.

"Bazen."

"Gördün mü?"

Ryan gözlerini kırpıştırarak, "Yani, evet," dedi.

"Şimdi elimizde eroin olsa ne yapardın?"

Ryan düşünmeye gerek bile duymadan, "Deli gibi saldırırdım," dedi.

"Aynen öyle!" diye bağırdı Leo masaya vurarak. Ryan'ı ürkütmüştü. Gerçekten o deli dâhilerden biri olabilirdi. Sadece deli olması da mümkündü tabii.

"Ona çok yardım ettim. Eroin insanın hayatını işgal ediyor, bilirsiniz? Meraklıydım. Sonunda," Ryan ümitsiz bir kahkaha attı, "malı birlikte seyreltir olduk."

"Güzel. Bunu bilmen güzel."

Kafası hayatında hiç olmadığı kadar karışan Ryan hiçbir şey demedi.

Leo, Jaime'ye kaçamak bir bakış attı. "Araştırmandan sonra sana bir iş verebiliriz," dedi. Çayını alıp üç gürültülü yudumda bitirdi. Bardağı masaya koydu. "İlgini çekerse."

"Çok," dedi Ryan doğruca Leo'ya bakarak.

"Bize zeki biri lazım. Neden biliyor musun? Bu çetede muhtemelen bir inek var. Anladın mı? Onlar için işleri çözen biri. Bir tür eleman."

"Pekâlâ."

"Bizim de kendi ineğimiz olmalı," dedi Leo uzanıp Ryan'ın omzuna hafifçe dokunarak. "Bilgiyi analiz edebilmesi için. Sadece bu da değil, bu işin nasıl yapıldığını gerçekten bilen bir inek lazım bize. Satıcılardan üçünün kimliğini biliyoruz ama araba hırsızlarından tanıdığımız kimse yok. İsimleri, eşkâlleri, birbirleriyle ilişkileri lazım. Suçlulardan oluşan büyük

bir soyağacı. Var mısın?" Mantar panoyu işaret etti. "Senin görevin bu güvenlik kamerası kaydının her dakikasını izleyip araçları kimin getirdiğini bulmak. Tamam mı?"

"Tamam, olur." Kalbinin hızla attığını fark etti. Göğsünde kuvvetli, temiz, heyecanlı bir çarpıntı vardı.

"Kim olduklarından ve hareketlerinden haberdar olduğumuzda suçüstü yapacağız. Bilirsin, yasal sınırlar dâhilinde tuzağa düşürmek gibi bir şey," dedi rahatça.

Ryan'ın kollarıyla bacakları bile heyecana kapılmıştı. Kalkıp, kollarıyla bacaklarını iki yana açarak havaya sıçrayacakmış gibi hissediyordu. Nihayet eline ehemmiyeti olan bir fırsat geçmişti. İyi olabileceği bir iş. Fark yaratabileceği bir iş.

Leo mantar panoyu alıp masaya koydu. Hareketin dramatikliği Ryan'ın hoşuna gitmişti. Polisliğin getirdiği bu hararet. Buradaydı işte; evinde. Leo kâğıdı panoya tutturup bir isim yazdı. "Bu herif limanda çalışıyor. Yozlaşmış. Görmezden gelip çalıntı araçların geçişine izin veriyor. Güvenlik kamerası kaydının köşesinde görünüyor. Bu işteki rolünü görmek istediğimizden henüz tepesine binmedik. Tamam mı?"

Ryan panodaki kâğıda baktı: Ezra Michaels.

"Ezra'ya arabaları kim getiriyor, ona bak. Tamam mı?" dedi Leo.

Ryan ümitle Leo'ya bakarak, "Sonrasında, yani haklarında daha fazlasını öğrendiğimizde... Şey," Leo'nun pejmürde kılığını, Jamie'nin kasketini işaret etti, "sizin büroyu doğru anladım, değil mi? Gizli operasyonlar yapıyorsunuz?"

"Evet," dedi Leo basitçe, şimdiye dek dillendirmedikleri bir şeyi söyleyerek. "Gizli görev."

EKSİ ON ÜÇÜNCÜ GÜN, 19.00

Bugün bir polis arabası Todd'u eve kadar takip etmişti. Jen bundan emindi. Clio'nun evinin önünden iki kez geçen arabayı düşündü.

Artık gece çökmüştü. Todd'la Kelly karşılıklı oturuyorlardı. Ada tezgâhın üzerindeki lamba açıktı, camların ardındaki gökyüzü parlak bir gümüş rengindeydi.

Dışarıdaki ağaçlarda hâlâ çok yaprak vardı. Daha birkaç gün önce verandada kalın bir örtü oluşturan yapraklar şimdi tekrar ağaçlardaki yerlerini almış, parlak kırmızı bayrak kümeleri gibi görünüyorlardı.

"İyi akşamlar, hanımefendi," dedi Todd ona. "Schrödinger'in kedisinden bahsediyoruz."

Jen sabahı normalmiş gibi yaparak işte geçirmişti. Birkaç görüşme sonra aslında eşinden ayrılmak istemediğini söyleyeceğini bildiği yeni bir müvekkille ilk görüşmesini yapmıştı. Bu kez çok daha az şeyi not etmişti.

Todd Çin yemeğini tam bir Amerikalı gibi kabından yese de çok şükür ki içinde çubuklar olan zevksiz bir karton kutu yerine plastik bir Tupperware kullanıyordu.

Kelly barın öbür tarafından Jen'e kocaman açtığı gözlerle baktı. "Biz değil," dedi gülerek. "*Sen* bahsediyordun. *Ben* tavuk kanatlarımı yiyordum."

Jen, "Babanın iyi bir dinleyici olduğundan çok emin değilim," dedi ve eşinin nefesini kusursuz, eğlenir gibi bir sesle bırakarak güldüğünü duydu.

Kelly, "Venüs ve Mars projesine ne oldu?" diye sordu.

Todd telefonunu cebinden çıkarıp Kelly'ye uzattı. Bugün ilk yaşandığında Jen işteydi. Bu projeyle ilgili hiçbir şey bilmiyordu.

Kelly birkaç saniyeliğine Todd'un ekranındaki bir şeyi okuduktan sonra, "Ah, bir A! Astrofizik dâhisinin A'sı," dedi.

"Alexander Kuzemsky'nin A'sı," dedi Todd.

"Ana dilimizde konuşabilir misiniz lütfen?" dedi Jen.

"O harika bir fizikçi," dedi Todd. "Bu ödev." Telefonu ona uzattı.

Jen içtenlikle, "Aferin," dedi. Kısmen de işine yarayabilecek bilimsel bir şeyler içerip içermediğini merak ettiğinden ödevi ilgiyle okumaya başlamıştı ki Todd telefonu elinden aldı.

"Cidden, okumakla uğraşma."

"İlgimi çekti!"

"Genelde çekmez," diye yanıtladı Todd.

Suçluluk midesine bir taş misali oturdu. Hayatının büyük bir kısmında bu hissi engellemeye çabalasa da oraya bir şekilde çöken annelere has suçluluktu. *Genelde çekmez.*

"İyi misin?" dedi Kelly gülerek. "Ölüm meleğine benziyorsun."

Todd ağzında yemekle burnundan gülerken Jen kendi yemeğini tabağa koydu.

Cep telefonu çaldığında Kelly yerinden kalktı. Jen gözlerini koridora dikerek Todd'u düşündü.

"Ne demek istedin?"

"Yani genelde benim konularımla ilgilenmiyorsun."

"Senin konuların mı?" Dünya aniden durmuş gibiydi. Todd bir şey demeden bir tavuk parçası alıp bütün hâlde ağzına attı. "Seni dinlemediğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu Jen.

Üzerine bulut örtüsü misali puslu bir farkındalık çöküyordu. İçindeyken tam görülmese de hissedilebiliyordu.

Çatık kaşlarla tabağına bakan Todd hararetli şekilde ne cevap vereceğini düşünüyor gibi görünüyordu. "Belki," dedi sonunda.

Gözleri hâlâ annesindeydi. Kelly'nin gözlerini almıştı. Ama diğer bütün yönleri Jen'e çekmişti. Koyu renk, kabarık saçlar. Soluk ten. Bitmek bilmeyen bir iştah. Onu Jen yapmıştı. Ama bak işte, annesinin onu dinlemediğini düşünüyordu. Bunu bilinen bir gerçekmiş gibi öylece söyleyivermişti.

"İlginç bulmuyorsun," diye ekledi Todd.

Jen, "Yaa," diye fısıldadı.

"Fizik benim için önemli. Yani Alexander Kuzemsky'yi önemsemem komik değil. Benim için gerçekten önemli."

Jen tartışmada hatalı taraf olduğuna dair tuhaf bir hisse kapıldı. Çok hatalı. Zihni kendini haklı çıkarmaya uğraşıyordu. Konu gezegenler değildi. Konu ikisinin ilişkisiydi.

Todd'un eğlenceli bilimsel bilgileri ve beş karış havadaki aklı. Jen'in konu hakkındaki cahilliğinden dolayı onun neden bahsettiğini anlayamaması. İkisini oldum olası böyle düşünmüştü. Kelly'yle böylesi zeki bir çocuk yaptıklarına inanamamışlardı. Onlardan çok farklı bir zekâsı vardı. İkisi de fazlasıyla ayakları yere basan insanlarken, Todd hiç öyle değildi. Ama Todd *yapılmış* bir *şey* değildi ki. Bir nesne değildi. Burada, tam karşısındaydı ve ona kim olduğunu anlatıyordu. Kendi

aptallığından utandığı için oğlunun entelektüel görüşlerini *alay konusu* hâline getirmişti.

"Tanrım." Başını ellerinin arasına aldı. "Tamam. Anladım. Çok özür dilerim. Çok çok özür dilerim," diye bitirdi zayıfça.

"Tamam."

"Yaptığın her şeyi ilginç buluyorum." Ertesi gün burada olmayacak birine özgü pervasız bir kadercilikle gözleri yaşla doldu. Ölüm döşeğinde yapılmış bir açıklama, hava korsanlarının kaçırdığı bir uçaktan yapılan bir arama gibi. Oğluyla ne kadar bağ kurarsa kursun devamlı olmayacağı için bir anlamı olmayacak bir kadın. Yaş dolu gözlerle, "Hayatımda kimseyi seni sevdiğim kadar sevmedim. Asla da sevmeyeceğim," dedi açıkça. "Sana bunu gösteremediysem hata yapmışımdır çünkü bu söylediklerim çok gerçek, dünyadaki en gerçek şey."

Todd gözlerini kırpıştırdı. Yüz ifadesi gölete atılan bir taş misali titreşip hüzne dönüştü. "Teşekkürler. Sadece... Bilirsin işte."

"Biliyorum," dedi Jen. "Biliyorum."

Oğlan, "Teşekkürler," diye tekrarladı.

Jen tam da Kelly içeri girdiği sırada, "Rica ederim," dedi kısık sesle.

Todd gülümseyerek, "Bütün tavukları ben yedim, sonuncuyu da alıyorum," dedi. Şakası tamamen dikkat dağıtmak amaçlıydı, ailenin diğer ferdinin bu mahrem ana şahit olmaması için örülen bir duvardı. Jen ağlamak istemesine rağmen yine de güldü.

Kelly gereksizce, "Bir müşterimdi," dedi. Jen tekrar Todd'a baktı. Oğlan son tavuk parçasını ağzına atıp annesine gözleriyle gülümsedi. Jen saçını karıştırmak için uzandığında oğlu ihmal edilmiş bir hayvan gibi başını onun eline yasladı.

Todd, Tupperware kabı direkt çöpe attı. Jen genellikle bundan şikâyet ederdi ama bugün etmemeyi yeğledi.

"Bu akşam nereye?" diye sordu ona.

"Bilardoya." Birleştirdiği parmak uçlarını öperek harika bir planı olduğunu belirtti.

Jen hızlıca başını salladı. "Eh, iyi eğlenceler." Sonra ekledi, "Ben de çıkacağım. Pauline'le bir şeyler içeceğiz."

"Öyle mi?" dedi Kelly hayretle.

"Evet, söylemiştim sana." Yalandı. Merak etmiş gibi görüneceğini umarak, "Hangi salona gidiyorsunuz?" diye sordu Todd'a.

"Crosby."

Oğluna gülümsedi. Çünkü aslında nereye gidiyorduysa Jen de peşinde olacaktı.

***

Crosby bilardo salonuna ana cadde üzerinde küçük, siyah bir kapıdan giriliyordu. Üzerinde retro bir neon tabela vardı. Onun üzerinde de İngiltere bayrağı asılıydı. Bölmeli pencereleri, kırmızı tuğlaları ve tepesinde üç bacası olan, yirmilerden kalma bir binaydı.

Jen iki restoranın, bilardo salonunun ve Travelodge'un ortak kullandığı arka taraftaki otoparka girdi. Arabadan inerken burnuna bir yerlerdeki bir havalandırmadan sonbahar havasına yayılan közde pişmiş et kokusu geldi. Tanrım, Çin yemeği yemiş olsa da hamburgere kesinlikle hayır demezdi.

Yangın çıkışı gibi dursa da barın arka tarafındaki kapıyı denedi. Sıkıca kapatılmıştı, kilitliydi. Ön tarafa gidip ellerini başının iki yanına koyarak camdan içeri baktı. İçerisi karanlıktı. Hiçbir şey göremiyordu. Cam alnını serinletti. Burada kalabileceğini düşündü, çok yorgundu. O kadar yorgundu ki sadece burada kalıp yeryüzünden silinmek istedi. Eziyet

çeken, kanlı canlı bir insan olmak yerine bilardo salonunun bir parçası, bir süsü olsaydı keşke.

İçeride kırmızı tonlu, loş bir ışık yanıp tam önünde duran şeyi aydınlattı: Siyaha boyanmış merdivenleri. Yıkık dökük, lekeli, eski ve en önemlisi boştu.

Kapıdan girip mümkün olduğunca sessiz şekilde üst kata çıktı. Merdiven boş bir sahanlığa açıldı, iki yanında iki tane kapalı kapı vardı. Oturup dinlemek ve risk almak için mükemmel bir yerdi.

Nefesini tuttu. Birkaç saniye sonra kulağına topların birbirine çarpma sesi geldi, ıstakanın ucunun yere vuruşu.

Arkasındaki art deco stilinde, yerden tavana pencereden sokak lambalarının ışığı geliyordu. Zemin hareket ettikçe gıcırdayan, siyaha boyanmış, kırık dökük parkelerle kaplıydı.

"Gelecek hafta kesin," dedi Todd. Bir *klik* sesi duyuldu. Atışını yapmış olmalıydı. Jen kapının menteşelerine doğru eğilerek karanlıkta kimsenin tek bir gözü fark etmeyeceğini umarak içeri baktı.

"Belki gelecek yaza gidebiliriz," dedi Clio. Clio olduğu kesindi, onun hülyalı sesiydi bu.

Todd görüş alanında ileri geri hareket ediyordu. Istakasını tam da en sevdiği bilgisayar oyunundaki büyücünün yaptığı gibi değnek misali tutuyordu. Ağırlığını ona vermişti, diğer eli kalçasındaydı. Oğluna bakarken Jen'in kalbi sıkıştı. Todd rol yapıyordu. Bundan emindi.

Saçını şekillendirmişti. Beyaz spor ayakkabıları pırıl pırıldı. Ağır ağır bilardo masasının çevresinde dönerken Jen'in görüş alanına bir girip bir çıkıyordu. Bütünüyle gövde gösterisi yapıyordu.

"Ayrılmamış olursanız," dedi bir erkek sesi. Jen göremese de bunun Joseph olduğundan epey emindi.

"Eminim ayrılmayız," dedi Todd. Sesi gerginlikten titriyordu, Jen bunu duyabiliyordu. Piyanonun bir tuşuna basıldıktan sonraki titreşim gibi, sadece annesinin fark ettiği bir gerginlik.

"İyi atıştı," dedi başka bir ses. Belki de Ezra'ydı.

"Umarım bölmüyorumdur." Bu kez bir kadın sesiydi. Jen görebilmek için duruşunu değiştirdi. Bilardo salonunun diğer ucundaki karanlık kapıdan bir kadın girmişti. Jen yaşlarında, belki biraz daha büyüktü. Kırlaşan saçları düzgünce atkuyruğu yapılmıştı. Üzerinde rahat görünen bir kıyafet vardı: Eşofman altı ve bir tişört. Sporculara benzer şekilde çevik, şevk dolu bir tavırla içeriye girdi.

"Nicola," dedi Joseph. "Ne hoş sürpriz."

Nicola. Jen hayret nidasını zar zor bastırabildi.

"Uzun zaman oldu."

"Gerçekten." Joseph görüş alanına girdi. Istakasına dayanıyordu. Nicola da peşinden geldi. "Bunlar, Todd'la Clio. Ezra'yı tanıyorsun. Nicola eskiden bizimle çalışıyordu."

"Nicola Williams, kanlı canlı karşımızda," dedi Ezra.

Jen kaşlarını çatarak, basamaklara oturup konuşmayı dinledi. Todd, Nicola'ya *takdim* ediliyordu. Ama Todd zaten Nicola'ya mesaj atmıştı. Atmamış mıydı? Aklından telefondaki mesajların tarihlerini geçirdi. Evet, atmıştı. Ayın on beşinde, *Konuşmak güzeldi,* yazmıştı. Bugün on altısıydı. Ama onunla on yedisinde buluşuyordu. Öyle değil miydi?

Jen mümkün olduğunca sessiz bir şekilde duruşunu değiştirdi, gözlerini zorlayarak yeşil ışıkla aydınlanan bilardo masasının arkasına ve daha da ötesine baktı. Uzaktaki duvara dayalı kırmızı, pelüş kanepede Clio oturuyordu. Bronz bacakları ve kısa kâkülüyle oradaydı. Jen gözlerini kırpıştırıp, havadan sudan sohbetlerinin bitmesini bekleyerek onları izledi.

Nicola, "Ufaklığa yer var mı?" diye sorup Todd'un istakasını aldı. Todd gidip oturdu. Gayet normal bir etkin-

liğe benziyordu. Todd'un kız arkadaşı ve kızın ailesi. Ama Nicola'nın gelişi bir şeyleri tetiklemişti. Belki Jen, Todd'un yalan söylediğini bildiğinden böyle hissediyordu, belki de öyle değildi. Şimdi ortama sudaki bir köpek balığı misali meşum bir hava hâkimdi.

Jen kanepede Clio'nun yanına oturan Todd'a bakmak için yeniden pozisyon değiştirdi. Todd kıza geçen geceki kadar yakın durmuyordu. Yine de birliktelerdi. Yoksa ondan bu gece mi ayrılıyordu?

Aniden müzik çalmaya başladı. Seslerini bastıran gürültülü, bas ağırlıklı bir rap şarkısıydı. Jen içeri bakıp müziğin daha önce fark etmediği müzik kutusundan geldiğini gördü. Ekranı beyaz ışıklarla çevrili, retro görünümlü kırmızı bir cihazdı.

Müziğin duracağını umarak şarkı boyunca oturdu ama başka bir şarkı başladı. Todd, Joseph'le konuşuyordu. Clio da kalkıp Nicola'yla birlikte onlara katıldı. Ama Jen hiçbir şey duyamıyordu. Yalnızca sahneyi izleyebiliyordu. Gündelik bir konuşma gibi görünse de Todd'un rahatsız olduğunu anlayabiliyordu. Volta atan bir aslan gibi masanın çevresini ağır ağır turlamasından anlamıştı.

Jen aniden müziğin laf olsun diye çalmadığını fark etti. Onun gibiler kulak misafiri olamasın diyeydi. Başkaları, diye düşündü, tur atan polisleri anımsayarak.

Bir saat sonra Joseph montunu giydi. Todd da etrafı toparladıktan sonra kendine has bir tavırla hiç çaba sarf etmeden tüm topları deliklere soktu. Joseph, Nicola'yla birlikte oradan ayrılırken Jen tuvalete açıldığını keşfettiği soldaki kapıdan içeri daldı. Retro tarzda dekore edilmiş tuvalette tek başına durup ayak seslerini dinledi.

Tuvaletin duvarları pembe deniztarağı desenli vintage duvar kâğıdı kaplıydı. Dokusu eskidikçe pürüzlenmişti. Yine pembe olan iki lavabonun ortasında içinde kâğıt havlu olan

iki tane ahşap kutu duruyordu. Duvarda altın çerçeveli bir boy aynası asılıydı.

Lavabolara dayanıp aklından bildiklerini geçirdi:

Todd, Clio'yla ağustosta tanışmıştı.

Şu anda hâlâ beraberlerdi ama Todd yarın kızdan soğumuş olacaktı. Ama sonra, suçun işlenmesine beş gün kala, barışacaklardı.

Dün Nicola'dan bir şey için yardım istemişti.

Bugün Nicola bilardo kulübüne gelmişti. Todd onu tanımıyor gibi yapmıştı. Nicola'nın Clio'nun amcasını tanıdığı belliydi, geçmişte *onun için çalışmıştı.*

Birkaç gün içinde sarışın bir çocuk Ezra için bir araba çalacaktı. Clio'nun ailesinin suçlulardan oluştuğu açıktı. Chanel çanta. Birkaç gün geçtikten sonra da Nicola yaralanıyordu. Ardından Todd katil oluyordu.

Jen dışarı bakarak olayların zaman çizelgesini aklında evirip çevirdi. Cam açıktı, içeriye serin gece havası giriyordu. Oradan ayrılmayı aklından geçirmeden önce en az on dakika bekledi, sonra dışarıdan kısık bir ses, gülüşmeler duydu. Düşünmeden iki lavabonun olduğu tezgâha tırmanıp çatlaktan dışarı baktı. Sert zemin dizlerini acıtıyordu. Ses Todd'tan gelmişti. Telefondaydı. Arka tarafa park ettiği arabasına ulaşmıştı. Hararetle konuşurken dirseklerini arabanın tavanına yasladı; boyu ne kadar da uzundu.

Jen kulak kabarttı. Dışarısı sessizdi. Duyabiliyor olması gerekirdi. Yan tarafa uzanıp ışığı kapattı ki pencerenin başında yine görünmeden oturabilsin.

"Az kalsın gizli telefonu arayacaktım. Clio'yu yavaş yavaş uzaklaştırmaya çabalıyorum. Merak etme, pis işlerin benimle güvende." Ses tonu limon kadar ekşiydi.

Bir duraksama oldu. Jen nefes almayı bıraktı. "Evet, yani kim bilir," diye ekledi Todd. Kiminle konuştuğuna dair hiçbir

fikri yoktu, tahmin edemiyordu. Bir arkadaşı değildi. Kendi dengi biri değildi.

Todd tekrar güldü. Sert, acı, küçümseyici bir gülüştü. "Hayır. Demeye çalıştığım buydu. Yolun sonuna geldik, değil mi?" Başını arkaya eğip gökyüzüne baktı. Ay çıkmıştı, gökyüzünde solgun bir hologram gibi parlıyordu. Hava soğuyordu. Lavaboların üstünde diz çökmüş, *yolun sonuna geldiklerini* düşünüyor gibi görünen oğlunu dinleyen Jen üşüdü. Şaşırtıcı derecede yetişkinlere has bu ifadenin manası neydi? Todd'un iki haftadan kısa süre içinde birinin canına kıyacak olmasının sebebi bu muydu?

Todd ağır ağır düşen bir topu izlermiş gibi bakışlarını indirerek doğruca Jen'in penceresine baktı. Bakışları buluşurken Jen gözlerini kaçıramadı ama Todd hızlıca başka yere baktı. Onu görmüş olamazdı. Penceredeki buzlu camdı, ışıklar da kapalıydı.

"Tamam, olur," dedi Todd.

Bir duraksama daha oldu.

"Nicola'ya sor. Evde görüşürüz."

Dünya bir anlığına durmuş gibi oldu. Evde görüşürüz. Evde görüşürüz. Evde görüşürüz.

Bu sadece tek bir kişi olabilirdi: Eşi.

EKSİ ON ÜÇÜNCÜ GÜN, 20.40

Todd arabasına binip motoru çalıştırdı ve uzaklaştı. Jen'i karanlık tuvalette, dizleri lavabonun yanındaki sudan ıslak hâlde yalnız bıraktı.

Evde görüşürüz.

Telefonun diğer ucundaki kişi Kelly'ydi.

Nicola'ya sor.

Nicola'yı tanıyan Todd değil Kelly'ydi. Tanıştırılırlarken Todd yalan söylememişti.

Az kalsın gizli telefonu arayacaktım.

Kullan at telefon Kelly'nindi. Nicola'ya mesaj atan da oydu.

***

Jen kapıdan girer girmez, "Demin Todd'la telefondaydın," dedi. Todd daha gelmemişti. Belki kendini yine Clio'ya kaptırmıştı. Jen de bekleyemezdi. Kimin umurundaydı ki? Yarını yoktu. Kelly'ye şimdi sormak zorundaydı.

Kelly'nin üzerinde solmuş bir kot pantolonla beyaz bir tişört vardı. Kadife kanepelerinde oturuyordu. Kanepeyi salondaki cumbaya koymuşlardı. O alana tam oturmuştu, bir santimlik bile pay kalmamıştı. Kanepeyi yerine itmeye çalışırken ne çok gülmüşlerdi. Kelly kayganlaştırıcı kullanmayı önerdiğinde Jen kıkırtılarını bastıramamıştı.

Çantasını parke zemine bıraktı. Ev sessizdi, lambalar kısılmıştı.

Anlaşılan Kelly'nin bir süre düşünmesi lazımdı. O üç saniye Jen'in içini parçaladı.

Jen, "Todd'un riskli bir şeylere bulaştığını ikimiz de biliyoruz," dedi.

Belli ki Kelly düpedüz inkârda karar kılmıştı. "Kız meselesi." Bu sözcükleri, bu yalanları söylerken bakışları değişmemişti. "Jen?" Elini ona uzattı.

"Seni duydum."

"Clio'dan bahsettik."

"Nicola kim?"

"Ne? Nicola diye birini tanımıyorum."

"Kelly." Kelime ağzından bir patlama gibi çıktı. "Onları tanıdığını biliyorum. Joseph Jones kim?"

Kelly bir an bile beklemeden, "Hiçbir fikrim yok," dedi hızlıca. Kalkıp tepedeki lambayı yakmakla meşgul oldu. Anlaşılması güç eşi gizemli biri miydi yoksa yalancı mıydı? Kelly ona döndü. "Üzgünüm, neden söz ettiğini bilmiyorum."

O dönerken Jen ışıkta alnındaki terin bir anlığına parladığını gördü. Kelly bir kez daha uzaklaşmaya başladığında sırtına konuşarak, "Yalan söylediğini biliyorum," dedi. Kelly şimdi ayakkabılarını giyiyordu, montunu sırtına geçirmişti.

"Bu konu tartışmaya kapalı," dedi. Evden çıktı. Kapıyı arkasından çarparak kapattığında kapının çerçevesi sallandı.

RYAN

Ryan kendi ortamındaydı. Ryan nihayet bir işte iyiydi.

Üç gün önce idari bürodan istediği daha büyük boy mantar pano tıpkı filmlerdeki gibi önünde duruyordu. Doksana yüz yirmi ebatlarındaydı (henüz onu asma yetkisine sahip değildi). Pano duvara dayalıydı, Ryan da önünde, yerde bağdaş kurmuş oturuyordu.

İki aydır adli takip bilgilerini derliyordu. Ardiye odasına bir televizyon getirerek işe başlamıştı. Mahmur gözlerle saatlerce limanın güvenlik kamerası kayıtlarını gözden geçirmişti. Geceleri ve hafta sonları da çalışarak kaset üzerine kaset izlemişti. Birden fazla kez gelen, Ezra'yla konuşan veya onunla birlikte ortadan kaybolan tüm ziyaretçileri not ederek dikkatlice seyretmişti. Notlarını yapışkanlı not kâğıtlarına yazıp bunları panoya tutturmuştu.

Ayın sonuna doğru, elinde düzenli ziyaretçilerin bir listesi vardı.

Bir cuma akşamı oradan geçen bir analiste, "Bu yüzler sistemdekilerle eşleşiyor mu bakabilir misin?" diye sormuştu. Ekran görüntüsü alıp bastırdığı yüzleri işaret etmişti.

Analist hemen, "Hallederim," demişti.

Şimdi elindelerdi işte: Elemanlar.

Artık gizli görevdeki ekipten uyuşturucu tedarikçilerinin isimlerini de öğrenmişti. Sivil bir polis çeteye sızmıştı. Mekânlarına denemek için gelen bir alıcı olarak gitmişti. Leo'nun dediğine göre, pejmürde kıyafetler içinde eroin sormuştu. Leo'nun ekibinin gözetiminde alışveriş tamamlanmıştı ve memur satıcının ismini bildirmişti. İsim şimdi Ryan'ın panosuna ekleniyordu.

Memur bunu beş kez tekrarlamış, beş deneme alışverişi daha yapmıştı. Sonra da taşındığını, alıcı olabilecek birkaç tanıdığı olduğunu, deneme amaçlı bir parça tedarik etmek istediğini söylemişti. Satıcı onu tedarikçiyle tanıştırmıştı. Tedarikçinin ismi de Ryan'ın panosuna eklenmişti.

Uzun adımlarla odaya giren Leo, "Ryan, sen gerçekten bir dâhisin," dedi.

Bu, Ryan'ın ömründe çalıştığı en iyi işti. En eğlencelisiydi. En tatmin edicisiydi. Aynı zamanda en bağımsızıydı. İçinde kendisi ve mantar panosu adına bir gurur dalgasının kabardığını hissetti.

"Bu daha başlangıç," dedi Leo'ya. "Tablonun bir parçası sadece. En tepedeki adam on civarı farklı iş yürütüyor."

İkisi sessizce mantar panoya baktılar.

Leo bir dakikalığına, belki daha uzun süre sessiz kaldı. Kapının önünden bir başka memur geçti. Başını içeri uzatarak, "Bir saniyeni alabilir miyim?" diye sordu Leo'ya.

Leo sertçe, "Hayır," diyerek kapıyı kapattı. Yönetimdeki çoğu kişi gibi Leo'nun da iyi tarafına denk gelirseniz hayat güzel, kötü tarafına gelirseniz berbattı.

Leo bu konuşma hiç yaşanmamış gibi düşüncelere dalmış hâlde, "Son operasyonda en tepedeki adam çok kendi hâlinde bir tipti. Çok normaldi. Sadece normaldi, dikkat çekmiyordu. Bilirsin işte, düzgün bir işi yoktu. Serbest çalışıyordu. Vergi eşiğini geçmiyordu. Seyahat etmiyordu."

"İmkânsız gibi duruyor."

"Tabii, neyse, şuna bir bak lütfen. Bir profil oluşturuyoruz." Leo gıcırdayan sandalyeye otururken Ryan çeşitli elemanların kâğıtlarını yerlerinden söküp öbür tarafa taşıdı. "Belki de sana daha iyi bir ofis ayarlamalıyız," dedi Leo gülerek.

"Hoş olurdu..."

"Tamam, profil. Derse hazır mısın?"

"Hazırım."

"Memurlar gizli göreve çıktılarında uzun zaman önce yarattığımız bir kişiliğe bürünürler, tamam mı?"

"Tamam."

"Yani biri eroin alıyorsa suçlular daima narkotikçilerden şüphelenir. Bu yüzden önden bir profil oluştururuz. Adam şurada yaşıyor, şu arabayı kullanıyor, işi surada, bunu yapıyor. Elimizde tarihçe olur, anlatabiliyor muyum? Sokabildiğimiz her yere bu bilgileri işleriz, internete falan bile. Sonra memur bu kişiliğe bürünür. İşte, şimdi böyle bir profil üzerinde çalışıyoruz."

Çenesini ovuşturup Ryan'ın çayından bir yudum aldı. Bu hareketi Ryan'ın canını sıkmıştı ama bir şey demedi. Leo düşünürken böyle şeyler yapıyordu. Çok da zeki olduğundan bir şey üzerine düşündüğü zamanlarda herkes bu hâllerine katlanıyordu.

Jamie kapıyı açarken, "Leo," dedi. Gergin görünüyordu, saçları diken diken olmuştu. "Bir sorun var."

"Ne?" Leo, Ryan'ın raptiyelerinden biriyle oynuyordu, onu tekrar mantar panoya sapladı. "Konuşmamızı bölüp durmayı..."

"Dün gece elemanlardan ikisi Wallasey'deki lüks mahallelerden birinden bir araba çalmış. Bize bildirildi."

"Peki..."

"Söylentilere bakılırsa hedefledikleri boş evlerden biri sanmışlar ama değilmiş..."

Ryan başını çevirip Jamie'ye baktı.

"Arabanın arka koltuğunda bir bebek varmış. Çalmışlar. Araba limana gidiyor, bebek de içinde."

EKSİ YİRMİ İKİNCİ GÜN, 18.30

Jen sığınağı olarak gördüğü yerde, yani ofisindeydi. Burada, işte olmak istemişti; tamamen kontrolü altında olan, en azından öyleymiş gibi yapabildiği bu sakin, derli toplu ortamda. Kelly'nin bu işin parçası olduğu bilgisi zihninde dönüp duruyordu. Bir gemideymiş gibi hissediyordu. Ayaklarının altındaki zemin gidip geliyordu. Kelly. Onun Kelly'si. Her şeyi anlatabildiği adam. Ama belli ki bu his karşılıklı değildi. Jen'e inandığı gece nasıl bu işi birlikte çözmüşler gibi davranabilmişti?

Aşağıdaki sokak alışveriş yapan, yazın son sıcaklarının keyfini çıkaran insanlarla doluydu. Ekimin başları sonundan farklı bir görüntüdeydi. Dışarıdaki ışık zencefilli çörek rengiydi, yapraklarsa bal. Yazın son demleriydi. Jen camı açtı, havada çok hafif bir serinlik vardı; yakında suda yayılacak olan tek bir boya damlası gibi.

İç çekerek koridorda ilerledi. Babasının geçen baharki ölümünden sonra büroyu tadilata sokmuştu. Bir zamanlar babasının olan odada –onun arzuları doğrultusunda levhaya *Yönetici Ortak* yazılmıştı– şimdi ufak bir mutfak bulunuyordu.

Jen babasının eski odasının kapısına bakmak veya daha kötüsü, orada çalışmak zorunda kalmamak için böyle bir karar vermişti.

Babası iyi bir avukattı. Zeki, ihtiyatlı, kötü haberleri kendini kandırmadan kabullenip onlarla yüzleşebilen biriydi. Matem içinde dönüp baktığında onu çetin ceviz, diye tarif ederdi. Metindi de. Bir keresinde haftalık mesaisi bittiğinde babasının işi bitirebilmek için iki gece büroda kaldığını ve kendisine hiç söylemediğini öğrenmişti.

Artık hiç beklemediği kadar geriye dönmüştü. En büyük korkusu suçun başlangıç noktasını geçmekti. Babasına akıl danışabilseydi keşke. Kenneth Charles Eagles. KC[13] adını kullanırdı. Jen ve Kelly'nin bir kızları olsa adını Kacie koyarlardı. KC. Bu, babasının hoşuna giderdi.

On sekiz ay önce evinde tek başına ölmüştü. Gece saatlerinde anevrizma geçirmişti. Koltuğunda oturuyordu. Yanında bir paket yer fıstığı ve yarısı içilmiş bir şişe bira vardı. Jen ilk günlerde sadece tek yöne gitmek isteyen bir geminin dümenini çevirmeye çalışır gibi zihnini babasının son anlarından uzaklaştırmak zorunda kalmıştı. Artık bakabilme, onun bir zamanlar durduğu yerde durabilme yetisi artmıştı. Ama bugün onu hiç özlemediği kadar özlüyordu. Babası zamanda yolculuk teorilerine hiç sempati duymazdı. Jen yargılanma endişesinden ona anlatamaya korkardı. Ama yine de özlüyordu onu. Çocukların daima ebeveynlerinin yol gösteren ellerini, sorunlarını geçici bir süreliğine de olsa onlardan uzak tutabilme becerilerini özledikleri gibi özlüyordu.

Bir fincan çay yapıp mutfaktan çıktı. Rakesh yanında yine Avukat Sara'yla birlikte Jen'in ofisinin önünden geçti.

"Eşi sırf kadın eşofman giydiği için nafakasını yarı yarıya azaltmamızı istedi. Kıyafet için istenen bütün tutarların

13 İngilizcede bu harfler, sözü geçen isimle aynı şekilde, Key-Si diye okunur. (ç.n.)

üstünü çizmiş. Ayrıca kuaför ve sütyen harcamalarının da. Dilekçeye de kadının eski, grileşmiş iç çamaşırları giydiğini yazmış," diyordu Sara.

Rakesh'in hayret dolu kahkahası kilise çanı misali çınladı.

Jen bitkince gülümsedi. Burada, işkolikler ve kara mizahla çevriliyken kendini oldum olası evinde hissederdi.

Memnuniyetle bazı bilgiler paylaşıp tavsiyelerde bulunduğu birkaç e-posta gönderdi. Gözü kapalı yapabileceği şeylerdi bunlar, yirmi senedir yapıyordu.

Akşam yedide Jen'in müvekkillerinden birinin yakında boşanacağı eşinden, içinde hesaplarının dökümüne dair evrakların bulunduğu yirmi beşten fazla kutu geldi. Jen kutuları amele yanığı olmuş, bıkkın bir DPD şoföründen teslim aldı. Geçen sefer büroda kalıp kutuları incelemeye, içindekileri sıraya koymaya ve kutuları düzgünce ofisine istiflemeye başlamıştı. Rakesh başını içeri uzatıp, "Kale mi yapıyorsun?" diye sormuştu.

Rakesh şimdi de aynı zamanda oradan geçti. Ama bugün canı ne kutu karıştırmak ne de eve gitmek isteyen Jen, ona bir şeyler içmek isteyip istemediğini sordu.

"Tabii," dedi Rakesh sakız çiğneyerek. "Bunlar ne? Kale mi yapıyorsun?"

Jen kendi kendine gülümsedi. Geriye döndükçe günleri teker teker hatırlamak gitgide daha da zorlaşıyordu. Tahminlerinin gerçekleştiğini görmek komik bir şekilde güzeldi.

"Pazartesi bakacağım. Karşı tarafın bilgileri. Müvekkilimin eşinin hesap detayları."

"Ne iş yapıyor bu adam, canına yandığımın Merkez Bankası'nda mı çalışıyor?"

Jen, Rakesh'in yanına gidecek yolu açmak için bir kutuyu çekerek, "Klasik taktikler," dedi. "Çok fazla kutu gönderip kimsenin asla bakmayacağını umuyor."

"Pazartesi bunların altına canlı canlı gömülmediğinden emin olacağım. Bana damardan şarap lazım," dedi Rakesh, Jen'in montunu alırken.

"Kötü bir gün müydü?"

"Bugün müvekkilime bir dilekçe gönderdim. Sadece imzalasın diye, o kadar. Makul olmayan davranışların dördüncü maddesinin yanına kalemle, *Ayrıca durmadan çoraplarıyla mastürbasyon yapıyordu,* yazmış. Sanki bunu eklemese olmazmış gibi. Şimdi dilekçeyi ona tekrar göndermem lazım. Bu dosyayı mahkemeye sunamayız."

"Adil bir şikâyet," dedi Jen. "Çoraplar hoş bir detaymış."

"Duruşmada adamı görmek zorunda kalacak olan sen değilsin."

"Peşinden tuvalete gitme."

Artık sonbaharın çok başlarında olduklarından montlarını kollarına atarak bürodan çıktıklarında Jen'e tekrar işte, insanların hayatlarının en özel zamanlarından bazılarını geçirdikleri yerde olmak çok güzel gelmişti. On yılı aşkın süredir Rakesh'le birlikte çalışıyorlardı. Öğle yemeğinde çoğunlukla kumpir yediğini, saat üçte yorgunluk çöktüğünde *Daily Mail*'in internet sitesinde pinekliediğini biliyordu. Telefonu her çaldığında sessizce dudaklarını oynatarak, *Git başımdan,* dediğini biliyordu. Bir keresinde bilhassa alengirli bir duruşma sırasında pantolonunun ter içinde kaldığını biliyordu. Sandalyesinde iz kaldığını söylerdi.

Ayrıca bu gece aile yaşantısının döküntülerinden uzaklaşmak da çok hoştu. Gizemden uzaklaşıp eski dostuyla bir kadeh şarap içmeyi ummak... İlk kimin kimi aldattığının kavgasını veren müvekkillerini tartışmak... İki ya da üç kadeh içip barın bahçesinde sigaralarını tüttürürken bunlara gülmek... Rol yapmak çok, çok güzeldi.

***

Jen araba kullanamayacak kadar çok şarap içtiğinden eve yürüyerek döndü. Saat dokuzu henüz geçiyordu. Kaldırımda yürürken hemen ilerideki, ışıkları yanan evine bakarak gece mesaiye kalacağını söylediği eşini düşündü.

Kasvetli kasvetli, boşanma avukatı olmasına rağmen uğradığı ihanetin farkına varmadığını düşündü. Hiçbir şekilde, biraz bile tahmin edememişti bunu.

Artık bildiklerinin ışığında olayları tekrar düzene sokmaya çalıştı. Şarap zihninin gevşemesine yardımcı olmuştu; serin gece havasında gevşemiş ve özgür hissediyordu. Bir kerecik olsun nevrotik ve içine kapanık değil, açık fikirli hissediyordu.

Kullan at telefon Kelly'nindi. O hâlde kayıp bebek posteriyle polis rozeti de onun olmalıydı. Ama neden Todd'un odasındaydılar?

Eve yaklaşırken sesler duydu. Dışarıdan, açık havada bir yerlerden geliyorlardı. İçeriden gelemeyecek kadar yüksektiler. Kelly'nin arabasının yanında durdu. Araç ısı yayıyordu. Elini kaputa koydu; motor henüz durmuştu.

Sesler düşüncelerinin öznelerine, yani eşiyle oğluna aitti. Telaşla bağrışıyorlardı.

Arka bahçedeydiler. Jen elinden geldiğince sessiz bir şekilde hızla kapıya ilerledi. Bir parmağı soğuk, siyah sürgüde durdu. O anda aniden ayılıvermişti.

"Bunu bana neden anlattın?" dedi Todd. Paniklemiş, ağlamaklı sesi Jen'i rahatsız etti.

Kelly, "Çünkü senden bir şey istemem lazım," dedi. "Tamam mı? Yoksa anlatmazdım."

"Neymiş?"

"Clio'dan ayrılmak zorundasın."

"Ne?"

"Mecbursun. Nicola'dan yardım isteyebilirim ama bütün bunlar göz önüne alınınca Clio'yla görüşmeye devam edemezsin."

Jen'in midesi buruldu. Üzerine aniden içkiyle alakası olmayan bir bulantı hissi çökmüştü.

"Ayrılmamız daha da şüphe çeker. Kalbimin parçalamasından söz etmiyorum bile."

Jen'in dizlerinin bağı çözülür gibi oldu. Bebeğinin sesi acı doluydu.

"Üzgünüm," dedi Kelly. "Üzgünüm. Özür dilerim. Kaç kez söyleyebilirim?"

"Bu, ömrümde başıma gelen en berbat şey," dedi Todd. Söyledi demek az kalırdı; bir haykırıştı bu. Istırap dolu bir çığlıktı.

Bir şey bir yere vurdu; masaya inen bir yumruktu belki de. "Denedim!" dedi Kelly. Sesi boğuktu, ağlamaklıydı. Jen onun bu yüzünü sadece birkaç kez görmüştü. Bunlardan biri de Todd'un gözaltına alınmasından sonra karakolda yaşanmıştı. Şaşırtıcı değildi. Kelly bu yaşananlara mâni olmaya çabalıyordu. Başarılı olamadığı barizdi. "Çok çabaladım. Joseph ya biliyor ya da öğrenmek üzere. Onunla bağlarımızı koparmalıyız. Sebebini bilmemeli."

"Arada zarar görenlerin de canı cehenneme, değil mi?" dedi Todd. "Benim yani." Jen, Clio'nun ayrılıklarından söz etmeyi reddedişini düşünüp, Todd'un bir şekilde Clio'ya bu konuşmayla ilgili bir şeyler anlatıp anlatmadığını merak etti. Anlatmaması gereken bir şeyler.

"Evet," dedi Kelly kısık bir sesle. Jen üşümüş ve yalnız başına durduğu kapıdan uzaklaşarak, gidip eşini sarsmak istedi. O, gerçek bir soru değildi, derdi. Todd sana bunu önermiyordu, aptal herif.

"Bildiğini gösteren hiçbir işaret yok," dedi Todd.

"Öğrendiği anda buraya gelip..."

"Varsayımlar üzerine konuşuyorsun. Beni bu işe bulaştırdığına inanamıyorum. Yalanlar? Kaçırılmış çocuklar?"

Jen donakaldı, bütün tüyleri diken diken olmuştu. Bebek.

"Ya böyle olacak ya da çok daha beteri," dedi Kelly. Sesinde kapkaranlık bir tını vardı.

Todd, "Ah evet, ne pahasına olursa olsun bunu gizli tutalım, değil mi? Ben ve ilk aşkım kimin umurunda!" diye bağırdı. Arka kapı çarpıldı. İçerideki merdivende ayak sesleri duyuldu.

Jen kapının yanında durup nefes almaya çabaladı.

Onlara sormak manasızdı. Belli ki yalan söyleyeceklerdi. İlişkilerinin merkezinde saklamak uğruna her şeyi yapacakları bir sır olduğu barizdi. Jen'e söylemek dışında her şeyi yaparlardı.

Oğlunun katil olmasına üç hafta kala, gecenin serin havasında Jen eşinin bahçede ağlamaya başladığını duydu. Hıçkırıkları ağır ağır ölen yaralı bir hayvan misali gittikçe sessizleşti.

EKSİ KIRK YEDİNCİ GÜN, 08.30

Üç haftada çok şey olabilirdi. Bu, şimdiye dek geçmişe yaptığı en büyük atlamaydı.

Sabah saat sekiz buçuktu. Eksi Kırk Yedinci Gün'dü. Toplamda neredeyse yedi hafta geriye gitmişti.

Jen aşağı inerken pencerenin önünde durdu. Sokak bütünüyle normal görünüyordu. Yaz sonunun sarımsı kahverengiliği, yağmursuzluktan suya hasret kalmış çimler. Kollarına değen esinti sıcaktı. Andy'nin bu konuda ne söyleyeceğini merak etti.

Dün gece yatağa Kelly'yle beraber girmişlerdi. Eşi takdir edilecek kadar normal davranmıştı. Kulak misafiri olmamış olsa bir şeyler yaşandığını anlamazdı bile.

Elleri başının altında, dirsekleri yanlara açık hâlde yatağa uzanmıştı. Gevşemiş bir adamın karikatürü gibiydi. "İş iyi miydi?"

"Bir sürü belgeyle uğraştım. Sen neler yaptın?"

"Her zamanki şeyler. Duş, yemek, yani büyüleyici işler."

Jen bu lafı geçen seferden hatırlıyordu. Kelly'nin espri yaptığını sanmıştı ama dün gece sözlerinin altında titrek bir öfke vardı. Durumun kontrolünü yitiren bir adamın öfkesi.

Jen onun, hain eşinin yanında uyumuştu çünkü başka ne yapacağını bilmiyordu. Kelly her zamanki gibi sıcak bedeniyle onu sarmalamıştı. O uyuduğunda Jen kollarının derisine bakmıştı. Jen'inkinden farklı görünmese de Kelly'nin mayası sandığından farklıydı.

Şimdiyse kırk yedi gün geriye gitmişti. İlk birkaç gün olduğu gibi yine kendini her şeye bütünüyle yabancılaşmış hissediyordu. Ayak parmaklarında pembe ojeler vardı. Ağustosun son demlerinde parmak arası terlik giyilebilecek son birkaç sıcak günü fırsat bilerek o ojeyi sürdüğünü hatırladı.

Eylülün ortasıydı. Neler biliyordu peki? Kelly, Joseph'in bir şeyi öğreneceğini düşündüğünden Todd'tan Clio'yla görüşmeyi bırakmasını istiyordu. Todd da bırakıyordu ama sonra barışıyorlardı. Kelly, Nicola Williams'tan yardım istiyordu. Nicola yaralanıyordu. Sonra Joseph eve geliyordu, Todd da onu öldürüyordu.

Jen öncekine göre daha fazla şey bilse de o kadar kafa karıştırıcıydılar ki sanki hiçbir şey bilmiyor gibi hissediyordu. Kapının zili düşüncelerini böldü.

Tekrar tarihe baktı. Doğru, okulun, yani Todd'un son senesinin ilk günüydü. Yeniden harekete geçmeye çalıştı.

"Kim o?" diye seslendi.

"Clio!" dedi Todd. Jen pencereden uzaklaşıp odasına daldı. Bu geçen sefer yaşanmış mıydı? Saat sekiz buçuktu, normalde bu saatlerde çoktan evden çıkmış olurdu. Takımını ve botlarını kuşanır, sıradan bir çalışma gününde, elinde sütlü kahvesi, boşanma davalarına hazır ve nazır hâlde ofise giderdi. Ama sır burada, aile yaşantısının merkezinde gizliydi. *Öğrenirse buraya gelir.* Kelly öyle demişti.

"Ben bakarım!" diye seslendi Jen. Üzerinde eprimiş, fi tarihinden kalma bir hamile şortu –Tanrı aşkına, eylül ayında pijama olarak daha şık bir şey giyemez miydi?– ve göğüslerini gösteren bir tişört olsa da kapıya bakacaktı. Üzerine sabahlığını geçirip basamakları ikişer ikişer indi.

"Selam," dedi Clio. İşte buradaydı: Oğlunun âşık olduğu, ayrıldığı ve barıştığı kız. Babası tarafından terk etmeye zorlandığı. Kesinlikle bu meselenin merkezinde Clio vardı.

Jen ilk ne soracağını bilemedi.

"Jen, değil mi?" dedi Clio. Sevimli bir tavırla uzanıp Jen'in elini sıktı. Parmakları uzundu ve yazın güneşte bronzlaşmışlardı. Tutuşu gevşekti. Teni kuru olsa da yumuşaktı, hâlâ çocuklarınki gibiydi. Bunlar haricinde ekimdeki hâliyle aynı görünüyordu. Aynı kâkül, beyazı sağlıklı bir şekilde parlayan aynı iri gözler.

"Evet, tanıştığımıza sevindim," dedi Jen.

Clio, "Benim okulum yarın açılıyor ama Todd'a ona eşlik edeceğimi söylemiştim," diye açıkladı.

"Bu kadar yeter," dedi Todd. Sırt çantası tıpkı beş, sekiz, on iki yaşlarındayken olduğu gibi omzundaydı. O da bronzlaşmıştı. Ekim ayındaki hâline göre çok daha sağlıklı görünüyordu. Omuzlarında daha az yük varmış gibi. Jen ona bakmadan edemiyordu. Dün gece döktüğü gözyaşlarını, öfkesini düşündü. Şiddetli bir tartışma yaşamışlardı, şimdi de bugüne uyanmıştı: Geriye doğru devasa bir sıçrama. Bunun anlamı neydi?

Kelly mutfaktan çıktı ama Jen'i gördüğünde olduğu yerde durdu. "İşe mi gidiyordun? Seni uyandırmak istememiştim..."

"Galiba hastalandım," dedi Jen anlık bir kararla. "Alarmımı kapattım. Boğazım çok ağrıyor."

"Bugün işi as. Avukatların canı cehenneme," dedi Kelly.

"Babadan hayret verici bir iş etiği tavsiyesi," diye yorumladı Todd.

Kelly bakışlarını ona çevirdi. "Yeterince sıkı çalışırsan bir gün sen de işi asmayı hak edersin."

Jen'i duraksatan, bu anı durdurup sindirebilmeyi dilemesine yol açan söyledikleri değil, Kelly'yle Todd'un birbirlerine bakışıydı. Saf sevgi. Altında yatan iğneleyici hiçbir şey yoktu. Gözleri ışıl ışıldı.

Onları en son ne zaman böyle konuşurken görmüştü? Hatırlayamıyordu.

Todd şaka yollu uzanıp onu iter gibi yaptı. Jen gözlerini onlara dikti.

Kariyeri boyunca, ortada olanlar kadar eksik şeyleri de araştırmıştı. Kanıtlar genellikle insanların söylemediklerinde gizliydi. Hikâyenin anlatılmayan kısmında. Hesaplarıyla oynayarak devasa kişisel kazancını avukatların incelemeye zahmet etmeyeceğini umduğu yirmi beş kutu beyanat belgesine gömmeye çalışan o adam gibi.

Ama evde bunu gözden kaçırmıştı; bu rahat atışmaların eksikliğini. Bu da başlı başına bir ipucuydu.

Bugüne bunun için, tezatı gözlemlemeye gelmiş olabileceğini düşündü. Kapıda kulak misafiri olduğu tartışma onlar için bir şeyleri değiştirmiş, parçalamıştı. Jen ise artık burada, o tartışmanın öncesindeydi. Her şey bütünüyle farklı görünmüyor muydu?

Todd onu dışarı yönlendirirken Clio, "Her neyse, sizinle tanıştığıma sevindim," dedi Jen'e. Kelly'ye bakarak, "Sizi tekrar görmek de güzeldi," diye ekledi. Jen'in dikkatini Clio'dan uzaklaştırıp Kelly'ye yönlendiren de bu cümle oldu.

Todd arkasından kapıyı kapatırken Jen'in bakışları eşinin gözlerine kaydı. Todd'un arabasının motorunu duymamıştı.

Muhtemelen güneşli havada birlikte yürüyeceklerdi. "*Yeniden* görmek mi güzeldi?" diye sordu Kelly'ye.

"Ha?" Jen'e sırtını dönmüş, mutfağa ilerliyordu. Jen ona uzandı. Haklıydı. *Clio'nun ona bunu neden söylediğini sormam çok yerinde,* dedi kendi kendine. Neden böyle düşünme gereği hissetmişti ki? Duraksadı. Zihninin derinliklerinden bir yerden yanıt geldi: Çünkü eşi kaçamak yanıtlar verebiliyordu.

"Clio'yla daha önce tanıştın mı?"

"Evet, bir gün Todd'la öğle yemeğine geldi."

"Öyle mi?"

Kelly sevimli bir gülümsemeyle, "Beş dakikalığına falan. Sanırım onu sorguya çektim," dedi. Jen kafasındaki çarkların döndüğünü görebiliyordu.

"Hiç bahsetmemiştin. Onunla tanıştığınızı hiç söylemedin."

Kelly kısaca omuz silkti. "Önemli olduğunu düşünmedim."

"Ama benim önemseyeceğimi biliyordun." Eşine nadiren böyle meydan okurdu. Daima şey olmak istemişti... Uyumlu. Birlikte yaşaması kolay biri. "Nasıl biri olduğunu merak ettiğimi biliyordun." Kelly'nin Clio'nun amcasının arkadaşını tanıdığını bildiğini ekleyecek gibi oldu. Sonradan Todd'tan Clio'yla görüşmeyi kesmesini istediğini bildiğini. Ama kendini tuttu. Kelly sadece yalan söyleyecekti.

"Hoş bir kız," dedi Kelly. Jen ısrar ettikçe o lafı geçiştiriyordu. Bu ayak oyunlarını daha önce hiç fark etmemişti. Farklı bir soruya yanıt vermek. Esas soruya yanıt vermemek. Kelly mutfağa gidip bir kutu kola açtı. Açma halkasının silah sesine benzeyen çatırtısı Jen'i ürküttü.

***

Jen ne yapması gerektiğini düşünüp taşındı, ardından giyinip spor ayakkabılarını ayağına geçirdi. "Boğazım için bir şeyler alacağım," diye seslendi.

Kelly her zamanki düşünceliliğiyle, "Ben giderim!" dedi. "Ya da dur, evde o şeyden yok mu..."

Jen, "Sorun yok," deyip o itiraz edemeden kapıyı çarparak kapattı.

Arabayla okula gidip ara sokağın birinde Todd ve Clio'nun ortaya çıkmasını bekledi. Daha beş dakika geçmemişti ki belirdiler. Uzun uzuvlarıyla parlayan güneşin altında el ele tutuşuyorlardı, *Truman Show*'dan bir kare gibiydiler. Clio'nun üzerinde, Jen giyse şişman bir hademeye benzeyeceği bej bir tulum vardı. Todd'un üzerinde dar paça kot pantolon, spor ayakkabı ve beyaz bir tişört vardı. Çorap giymemişti. Tatlı bir vitamin reklamından fırlamış gibi görünüyorlardı.

Jen, peşlerinden buraya geldiği için deli değilmiş gibi davranmayı deneyecek ve Clio'yu eve bırakmayı teklif edecekti.

Clio'nun Todd'u geçirmesini bekledi. Ama elbette önce öpüştüler. Arabada oturan tuhaf bir tip gibi gözlerini dikip bakmaması lazımdı ama kendine engel olamıyordu. Bedenleri biri onları yapıştırmışçasına ayaklarından dudaklarına kadar birbirine yaslanmıştı. Jen onları izlerken bir saniyeliğine Kelly'yi düşündü. Onlar da bazen böyle öpüşüyordu. Kelly bu işte iyiydi: Aralarındaki çekimi korumakta, Jen'in ilgisini canlı tutmakta. Ama yine de aynı şey değildi.

Nihayet ayrıldılar. Todd sırıtarak havalı bir şekilde yürümeye başladığında Jen ara sokaktan çıkıp arabayı Clio'nun yanına çekti.

"Buradan geçiyordum. Bırakmamı ister misin?"

Clio şaşırmışa benziyordu. "İşe gitmiyor muydunuz?" Kararsız kalmış hâlde Jen'e bakarken bir ayağı kaldırımdaydı, diğeri kenardan sarkıyordu. Tanrım, Jen kendini oğlunun

sevgilisini kaçıran şeytani bir suçlu gibi hissediyordu ama arabada geçireceği beş dakikada Clio'ya istediğini sorabilecekti. Kaçırılamayacak cazip bir fırsattı.

"Yok, hayır. Todd'a bir şey bırakmaya geldim. Şimdi dönüyorum."

"Şey, tabii," dedi Clio memnuniyetle. Clio'nun da tıpkı kendisi gibi yatıştırıcı biri olduğunu fark etmek Jen'i biraz sevindirmişti. Clio bu noktada kolayca aralarına bir sınır koyabilirdi ama koymamıştı. Bunun yerine yolcu koltuğuna bindi. Diş macunu –belki de Todd'unkidir diye düşündü Jen kara kara– ve deodorant gibi kokuyordu. Temiz bir kokuydu. Tulumunun kıvrılmış paçalarından pürüzsüz, bronz, ince bilekleri görünüyordu. Jen kızın bileklerine bakıp eski günlere dair nostaljik hissetti. Eski günler ne zamandıysa artık; artık bilinmeyen bir zaman dilimi gibi geliyordu. Barlara gittiği, oğlanları öptüğü, zayıf olduğu (hiç olmamıştı) zamanlar. Her şeyin onu beklediği zamanlar.

"Nereye?" Neden kapıda olduğuna dair başka bir açıklama getirmedi. Bazı açılardan Jen yalan söyleme konusunda sırlarını göz önünde gizleyecek kadar iyi olan eşinden ilham alıyordu. Hiçbir şeyi fazla açık etmemiş, hatta hiç detay vermemişti. En iyi yalancı tipi. En zeki.

"Appleby Yolu," dedi Clio. Kuzey Eshe Yolu'nun bir arka sokağıydı. Mantıklıydı.

Jen motoru çalıştırıp oradan ayrılırlarken, "Yaa, Eshe Yolu'nda oturmuyor muydunuz?" diye sordu umursamazca.

"Yok, hayır," dedi Clio ama Jen adresini bildiği için şaşırmışa benziyordu. Doğru ya, Jen oraya hiç gitmemişti. Hiç gitmemiş olması gerekiyordu. "Appleby'da sadece annemle yaşıyorum." Clio geçen seferki gibi detaya girmedi.

Jen döner kavşakta dururken hızlıca ona baktı. Bir anlığına göz göze geldiler.

Clio gözlerini kaçırıp kalçasını yukarı kaldırarak cebinden telefonunu çıkardı. "Kelly amca Eshe Yolu'nda yaşıyorum sanmış olmalı," dedi gülerek.

Jen tepki vermemeye çalıştı. "Niye ki?"

"Hep oradayım ya." Duraksadı. "Kelly amcanın, Ezra ve Joseph amcayla uzun bir mazisi var, değil mi?"

"Doğru, evet. Pardon, Todd'la seni Kelly mi tanıştırdı?"

"Evet, aynen. Şey, Joseph amcayla birlikte Kelly amcaya bir şey bırakmaya gelmiştik, kapıyı da Todd açtı ve sonra... Size hiç anlatmadı mı?"

"Biliyor musun, Kelly'nin o kadar çok arkadaşı var ki unutmuşum." Bu cümle gerçeğin tam tersiydi.

Clio bakışlarını soluna çevirip az önce verdiği bilginin öneminden habersiz yolcu camından dışarıyı izledi.

Afallayan Jen yolculuğun geri kalanında sessizdi. Clio'yu eve bıraktığında kızın annesi garaj yoluna çıkıp Jen'e el salladı. Kızına hiç benzemiyordu. Clio da Todd gibi babasına çekmişti herhâlde.

***

İki saat sonra, Jen hayatında ilk kez yoga yapmaya karar vermiş gibi poposu komşunun pencerelerine bakar hâlde, kafasını Kelly'nin arabasının koltuğunun altına eğdi. Artık Kelly'ye ait olduğunu düşündüğü o kullan at telefonu bulması lazımdı. Onunla Nicola'yı aramak istiyordu.

Dolayısıyla Kelly koşudayken bunu yapmaya karar vermişti.

Ama arabada hiçbir şey yoktu. Birkaç kullanılmış kahve bardağı, bir kriko, açılmamış bir şişe Sprite. Komik bir şekilde Kelly telefonu buraya, koltukların altına veya bagajda yedek lastiğin yanına saklamadığı için memnun oldu. Kelly asla klişe biri olmamıştı. Bütün yalancı erkekler gibi davranmamış

olması da Jen'in hoşuna gitmişti. Tüm bu karmaşanın da ötesinde onu hâlâ tanıyormuş gibi hissetmişti.

Başını sallayarak eve dönüp arayışını sürdürdü. Alet çantaları, kombi dolabı, eski montlar. Her yere baktı.

Daha sonra Kelly geldi ve Jen aniden durup yarattığı dağınıklığın bir kısmını toparlamaya çalıştı. Eşi duştayken onun normal telefonunu alıp takip edebilmek için Telefonumu Bul özelliğini açtı. Zamanda geri gittiği için bunu her sabah yapması gerekecekti ama olsun. Ne gerekirse yapacaktı.

***

Gece saat sekize beş vardı. Kelly ve Jen daha yemek yememişlerdi. Jen, Kelly'yle yüzleşmek için fırsat kolluyordu. Hem de her konuda. Sadece konuşmaya nereden başlayacağını planlaması gerekiyordu.

Todd üst katta Xbox'ıyla oynuyordu. Jen oyundan gelen sesleri tepelerinde gök gürlüyor ya da şimşek çakıyormuş gibi duyabiliyordu.

"Biraz içine mi kapanıyor sence?" diye sordu. Muftak sandalyelerinden birinde oturuyordu. Kelly ise dirseklerini mutfak tezgâhına dayamış, ona bakıyordu.

"Yok ya, mümkün değil. Onun yaşındayken ben de böyleydim."

"Bilgisayar oyunu mu oynardın?"

"Eh, bilirsin işte. Sana bunu söylemek istemezdim ama porno sitelerine bakıyordur." Kelly, hep sahip oldukları ortak espri anlayışıyla avuçları Jen'e dönük şekilde ellerini havaya kaldırdı. Onunla bu şekilde konuşmak ne kolaydı. Kafedeki ilk buluşmalarında Kelly çok sessiz, çok ihtiyatlı davransa da gecenin sonuna gelindiğinde Jen'i o kadar güldürmüştü ki kendilerini yatakta bulmuşlardı.

"Ne? *Call of Duty*'deki savaşın ortasında mı?"

"Elbette. Porno için kulaklıklarını takmış, *Call of Duty*'yi aldatmaca olarak açmıştır." Kalkıp ilgisizce dolapları açıp kapattı. "Yiyecek hiçbir şey kalmamış."

"İştahım kaçtı."

"Ah, yapma ama. Bu çok *doğal* bir durum, Jennifer."

"Ne, sahte memeli kadınların sahte orgazmlarını izlemek mi?"

"Benim eğitimime katkıları büyük." Kelly ona dönüp bir kaşını kaldırdığında her şeye rağmen Jen'in içinde bir şey alevlendi. O ufak, karanlık bakış sadece onun içindi. Kelly iyi bir eşti ya da Jen öyle olduğunu sanıyordu. Pek hırslı denemezdi, zaman zaman yetersiz kalıyordu ama ilginç, derinlikli ve seksiydi. Jen de daima bunu istememiş miydi?

O, zihninde evliliklerini parçalarına ayırırken belli ki yemek düşünmüş olan Kelly, "Köri yiyebilirim," diye ekledi.

Jen'in kulağına bir telefonun titreyişi çalındı. Evlerinden hiç eksik olmadığı için genellikle duymazdan geldiği türde bir sesti bu. Kelly düşünmeden elini ön cebine attı ama döndüğünde Jen, iPhone'unun arka cebinde olduğunu gördü. Eşini dikkatle izledi. İki telefonu vardı ve ikisini de üzerinde taşıyordu. Bunu daha önce asla fark etmemişti. Neden etsindi ki? Kullan at telefon bir çakıl taşı kadar ufaktı. Kelly'nin kotları da bol ve düşük belliydi. Hep öyle olmuştu.

Jen başını geriye çevirerek onu süzdü. "Olur." Hint restoranı üç sokak yukarıdaydı. Pahalı olsa da (belki de bu yüzden) seviyorlardı orayı. Bütün mekân Center Parcs'taki bir yapı gibi lambri kaplıydı ve çok güzel bir ışıklandırması vardı. Garsonlar paket servis almaya gittiklerinde onları sık sık ev hâlleriyle (yani pijamalarıyla) gördüğünden Jen'le Kelly asla orada yemek yiyemeyeceklerini söylerlerdi.

Kelly, "Ben giderim," dedi.

Evet, böyle olmuştu, değil mi? Dışarı çıkıp eve şenlikli kokular saçan Hint yemeği dolu poşetlerle dönmüştü. Dönmesi Jen'in beklediğinden daha uzun sürmüş müydü? Zannetmiyordu. Tanrım, her şey ipucu olamazdı, değil mi?

"Ben de geleyim."

"Yok. Ben giderim. Sen dinlen. Biraz porno izle," dedi çıkarken, omzunun üzerinden. Jen onun kapıyı açarken güldüğünü duyabiliyordu. Sanki hiçbir terslik yokmuş gibi.

***

Ya telefondaydı ya da biriyle buluşacaktı. Jen bu sonuca varmıştı. Dolayısıyla o evden çıkar çıkmaz gidişini izlemek için pencereye yanaştı. Işıkları yakmamıştı. Orada görünmez hâlde durup yürümesini seyretti.

Birkaç ev aşağıda birisi bekliyordu. Kelly elini kaldırıp onu selamladı. Jen izlemeye devam edebilmek için yer değiştirdi. Pencereye o kadar yakındı ki nefesi camı buğulandırıyordu. Gözlerini kısarak kim olduğunu anlamaya çalıştı.

Güneş daha yeni batmıştı. Jen yaza dünden çok daha yakındı. Gökyüzü evlerin siyah silüetlerinin ardında hâlâ gümüş renginde görünüyordu. İkisini aydınlatıyordu. Jen, Kelly'nin adamın omzunu kavradığını gördü. Bir öğretmenden beklenecek türde bir jestti. Bir akıl hocasından, bir terapistten.

Ya da çok eski bir dosttan.

Bütün bunların başladığı gecenin neredeyse fazla mükemmel bir yankısı gibiydi, döndüklerinde Jen, Kelly'nin selamlaştığı kişinin Joseph olduğunu gördü.

Yolda birkaç metre ilerledikten sonra Joseph bir şey söyledi. Durdular. Ufak, kahverengi, Kelly'nin avucu kadar bir paket Joseph'le Kelly arasında el değiştirdi. Eşi paketi açmadı veya içinde ne olduğuna bakmadı. Paketi kotunun cebine koyup

tekrar Joseph'in omzuna dokundu. Uzaklaşırken elini arkasına doğru kaldırdı. Joseph geriye dönüp evlerinin önünden geçti. Jen görünmemek için kenara büzüldü. Joseph'in gözleri geçtiği evlerin pencerelerindeydi.

Todd odasından çıktığında Jen durumu etraflıca düşünmekteydi: Yiyecek hiçbir şey kalmadığına dair o muhabbet bir mimar dikkatiyle yapılmakta olan bir yoldu demek ki. Kelly o telefonun titremesini, Joseph'in geldiğini ona haber vermesini bekliyordu. Hayatı tersten yaşamak ne kadar kötüydü. İlk seferinde görmediklerinizi görmek. Çevrenizde yaşandığından bihaber olduğunuz olayların korkunç ehemmiyetinin farkına varmak. Eşinizin söylediği yalanları yakalamak. Jen hep Kelly'nin çok dürüst olduğunu söylerdi. Ama bütün iyi yalancılar öyle görünmez miydi zaten?

Arkasından gelen Todd, "Buralarda yemek bulma ihtimalim var mı yoksa sosyal hizmetleri mi aramalıyım?" diye sordu.

"Bu kim, biliyor musun?" Jen sokağın aşağısını işaret etti. Kelly'ye sormaktan kesinlikle daha iyiydi. Todd'un şu anda Joseph'le Jen'in sandığı kadar bağlantısı yoktu. Ayrıca onu öldürmesine de neredeyse iki ay vardı. Belki yalan söylemezdi.

Todd gözlerini kıstı. "O, Clio'nun amcasının arkadaşının arabası."

"Baban nereden tanıyor onu? Az önce konuştuklarını gördüm."

Todd hafifçe geriledi, tam bir adım bile değildi. Jen ona baktı. Todd'un aklından kayda değer bir şey geçmişti ama Jen'in ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Tanışıyorlar mı?" diye sordu tekrar. İkisinin gözleri de yeniden sokağın aşağısına kaydı. Karanlık çöküyordu. Eşi az önce oracıkta, çok rahat şekilde bir alışveriş gerçekleştirmişti. Jen bunun da, Kelly'yle Todd'un ilerideki tartışmasının da

önemini sezebiliyordu. Durmadan yeni bilgilerle karşılaşıyordu. Belki de bitiş çizgisine yaklaşmıştı.

"Bilmem gerek," dedi Todd'a.

"Bak, ben... Evliliğinizde sorun yaratmak istemiyorum."

Jen, "Todd, komedi dizisinde değilsin," dedi tersçe.

"İnanır mısın, bunu biliyorum. Evet, babam Clio'nun amcasıyla arkadaşını tanıyor. Sana söylemememi istedi." Çıplak ayaklarını halıya sürttü.

"Ne? Neden?"

"Eski arkadaşları olduğunu, senin de onlara sinir olduğunu söyledi. Tekrar görüşmeye başlamaları hoşuna gitmezmiş."

"Bana yalan söylemeni mi istedi?"

"Onlara sinir olmuyor musun?"

"Onları tanımıyorum bile." Jen'in aklı büsbütün karışmıştı. Birkaç haftaya Kelly Todd'a artık Clio'yla görüşemeyeceğini, artık hiçbiriyle bağlantısının olamayacağını söyleyecekti. Ama şu işe bak; sokak lambaları altında el değiştiren paketler, kullan at telefonlarda planlanan değiş tokuşlar.

Kelly'nin Joseph'le bir bağlantısı vardı. Clio ve Todd çıkmaya başladığında işi karıştırmışlardı. Kelly de... Kelly onların ilişkisinin sönüp gideceğini, böylece kendi sırrını yeterince uzun süre gizleyebileceğini düşünmüştü. Yapamayacağı belli olunca da Todd'a ilişkiyi bitirmesini söylemişti. Peki neden?

Kayıp parça bu işin sebebiydi. Jen bugün Todd'un sebebi bilmediğinden kesinlikle emin olmuştu. Sadece Kelly biliyordu.

Todd ellerini havaya kaldırdı. "Tüm bildiğim bu."

Sorular zihninde havai fişekler gibi patlarken, "Joseph tehlikeli biri mi?" diye sordu Jen merakla.

"Dalavereci olabilir. Bilmiyorum. Biraz üçkâğıtçı."

"Ne açıdan?"

Todd yüzünü astı. "Bilmiyorum. Çalışmıyor ama parası var. Gerçekten bilmiyorum."

"Clio'nun bu konu hakkında daha fazla bilgisi var mı?"

"Hayır."

"Babana soracağım."

Jen bir ceket alıp ayaklarına spor ayakkabılarını geçirdi. Yazın son demlerini yaşayan ılık, nemli geceye çıktı. Bunu Todd'tan uzakta yapacakları için memnundu. Todd'un hâlihazırda çok fazla şey bildiği barizdi.

Todd'u sorguya çekerek endişelenmesine yol açtığı için suçlu hissederek hızlı adımlarla restorana yöneldi. Canı yansa da bir şekilde bu işte payı olmuş gibi hissediyordu. Todd daha çocuktu. Elbette muhteşem kız arkadaşından ayrılmamak için yalan söyleyecekti.

Yarı yürür yarı koşar hâlde ilerlerken Jen'in ayak sesleri sokaklarda yankılanıyordu. Hava kapalıydı. Bulut örtüsünün griye boyadığı gün batımı tek renkliydi. Birkaç eylül yaprağı sokağa dökülmüştü. Bir çocuk çizimi gibi kahverengi ve üç uçlulardı. Gittikçe daha fazlası dökülüp birikecekti ve Jen hiçbirini göremeyecekti.

Köşeyi dönüp restoranın olduğu sokağa girdi ve Kelly'yi görünce durdu. Eşinin sırtı ona dönüktü, bir sokak tabelasına yaslanmıştı. Bacaklarını önünde çaprazlamış, telefonla konuşuyordu; Jen'in ekimde Todd'un odasında bulacağı kullan at telefonla. Jen, o telefonu Kelly'yle Todd'un kavgasından sonra bulduğunu artık bildiğinden telefonun neden oğlunun odasında olduğunu merak etti. Onu Kelly'den Todd mu almıştı?

"Yaptım," diyordu Kelly. "Senin de işe dâhil olman gerekecek."

Jen hiçbir şey söylemeden orada bekledi. Sessizce birkaç metre geriye yürüyüp sokağın köşesine gizlendi. Konuşmayı oradan da duyabiliyordu.

"Sana getireceğim. Yedek anahtar, Mandolin Bulvarı'nda, çok uzakta değil. Şimdi gitmem lazım. Evde olmalıyım."

Son cümle Jen'in canını diğerlerinden daha çok yaktı.

Tüm dünyası çevresinde dönerken ellerini duvara yaslayıp ağzı açık öylece durdu. Kelly'nin üzerine yürümek, onu pusuya düşürmek, bağırmak üzereydi ki Kelly, "Sağ ol. Teşekkürler, Nic," dedi.

***

Yalancı eşi elinde yemek paketleriyle ortaya çıkarken Jen kendini topladı. Onunla yüzleşmektense olabildiğince çok bilgi edindiğinden emin olmak istiyordu.

Onu gördüğünde Kelly'nin adımları yavaşladı.

"Selam?" Gülümsemesi rahat ama temkinliydi. Aptal değildi. Jen'in bir şeyler bildiğinin farkındaydı.

"Neler oluyor?"

Jen'in ne demek istediğini hemen anladı, bu soruların ne tür bir uyarı olduğunu da biliyordu. "Nic'le olan telefon konuşmasını mı diyorsun? Hayır..." dedi akıllıca tahmin yürüterek. "Öyle sanmadın..."

"Ceplerini göster."

Gözleri önce yola indi, sonra restorana döndü. Daha sonra ayaklarına baktı. Dudağını ısırıp yemek paketlerini yere bırakarak isteneni yaptı. Jen yanına gitti.

Jen'in eline iki telefon ve anahtarın bulunduğu kahverengi paket düştü.

Hiçbir şey demeden bir açıklama bekledi.

"Ben... Bu, müşterim Nicola'nın telefonu. Araba da onun."

"Yalan söylemeyi kes!" Sözcükleri sokakta yankılandı. Kelly'nin yüzü şokla gerildi. "Bana yalan söylüyorsun," dedi Jen, tutamadığı bir hıçkırıkla. Niyeti başka türlü olsa ve kavgadan kaçınmak istese de iş oraya varmıştı. Kelly'nin karşısında kendine engel olamayıp duygularına yeniliyordu.

Kelly elini saçından geçirip olduğu yerde döndü. Öfkeliydi.

"Kullan at telefonlar kullanıyor ve yasa dışı alışverişler yapıyorsun, Kelly."

Eşi hiçbir şey demedi, sadece dudağını ısırıp ona baktı.

"Tamam, evet. O paket bir müşterinin arabasının anahtarı değil."

"Kiminkinin o hâlde?"

Kelly yine sessizliğe büründü. Genellikle eslerin uzamasına müsaade eder, başkalarının konuşacağı yerde hiçbir şey dememeyi yeğlerdi. İlk konuşan hep bir başkası olurdu. Ama bu sefer Jen de sessiz kalıp karanlık sokağın karşısından ona bakarak bekledi.

Kelly'nin gözleri yüzünde dolaştı. Neler bildiğini anlamaya çalışıyordu. Kartlarını nasıl oynayacağını belirlemeye çabasındaydı. "Araba çalıntı ama düşündüğün gibi değil," dedi sonunda.

"Ne o zaman?"

"Söyleyemem."

"Niye?"

Yine konuşmayı keserek ayaklarına baktı. Düşündüğü belliydi.

"Ne? Anlatmazsan bu işin peşini bırakmam, Kelly." Elini havaya kaldırdı. "Çok ciddiyim."

Kelly gergince, "Çok ciddi olduğunun gayet farkındayım," dedi. "Ben de çok ciddiyim."

"Ne haltlar yediğini bana anlat yoksa giderim."

"Ben..." Tekrar hareketlendi ve sadece deşarj olmasına yarıyormuş gibi olduğu yerde gereksiz bir daire daha çizdi. "Jen, bak..." Yanakları kızarmıştı. Jen onu kızdırdığını anlayabiliyordu. Eşi sakin biri olabilirdi ama onun bile bir sınırı vardı. Her şeyin başladığı gece karakolda yaptıklarına bakmak yeterliydi.

"Anahtarın kime gideceğini söyle. Demin buluştuğun adam kimdi, onu söyle sadece."

"O... Yapabilsem sana söylerdim."

"Bana neye bulaştığını söylemek istemiyorsun. Bu durum o kadar basit, değil mi? Yorum yok deyip durduğun bir röportaj veriyorsun bana."

"Hiç de öyle basit değil."

"Kenarda durup evimin önünde yasa dışı işler dönmesine müsaade edemem."

"Biliyorum, biliyorum."

"Kayıp bebekler. Çalıntı arabalar."

"Kayıp bebekler mi?" Gözleri parladı, sonra onun gözlerine baktı. Yüzündeki ifade sinirden paniğe evriliyordu.

"Kayıp bebek."

Kelly nefes nefese duraksadı, sonra ona baktı. "Bir şey desem bana güvenir misin?"

Jen oracıkta, sokağın ortasında kollarını kocaman açtı. "Elbette."

Kelly yanına gelip telaşla omuzlarını kavradı. "O bebeği araştırma."

Hiçbir şey Jen'i bu cümle kadar şaşırtamazdı. "Ne?"

"Ne bulduysan. Bırak peşini."

"Joseph Jones kim?"

"Joseph Jones'u *araştırayım deme.*" Sesi bir yılanın tıslaması kadar şiddet dolu ve keskindi.

Birkaç saniye orada sessizce durdular. Jen hâlâ eşinin kollarındaydı.

"Kelly, benden ne istediğinin farkı..."

"Sadece dur. Ne yapıyorsan bırak."

Jen sesinin bu tonundan nefret ediyordu. İçinde kadim bir duyguyu tetikliyordu. Bedeni koşmak, kaçmak istiyordu. Bu duygu korkuydu.

"Neden?" dedi, fısıltı bile denemeyecek bir sesle.

Kelly'nin nihayet tepesinin tası attı. "Tehlikedesin, Jen." Jen şok içinde ondan uzaklaştı. Omuzları ürpermişti. Kendini yapayalnız hissederek titremeye başladı. Kime güvenebilirdi?

Kelly ona bakıyordu. Jen, yüzünün hatlarında, hüznün ardında başka bir his görebildiğinden emindi. Daha önce yüzünde görmediği, okuyamadığı bir histi.

Başka bir şey anlatmayacaksa eve gelmemesini söyledi, Kelly de gelmedi. Oradan ayrıldı. Rüzgârda hafifçe çırpınan yemek poşeti yerde duruyordu. Jen onu alıp Todd yesin diye eve götürdü. Kendisinin ilk kez hiç iştahı yoktu.

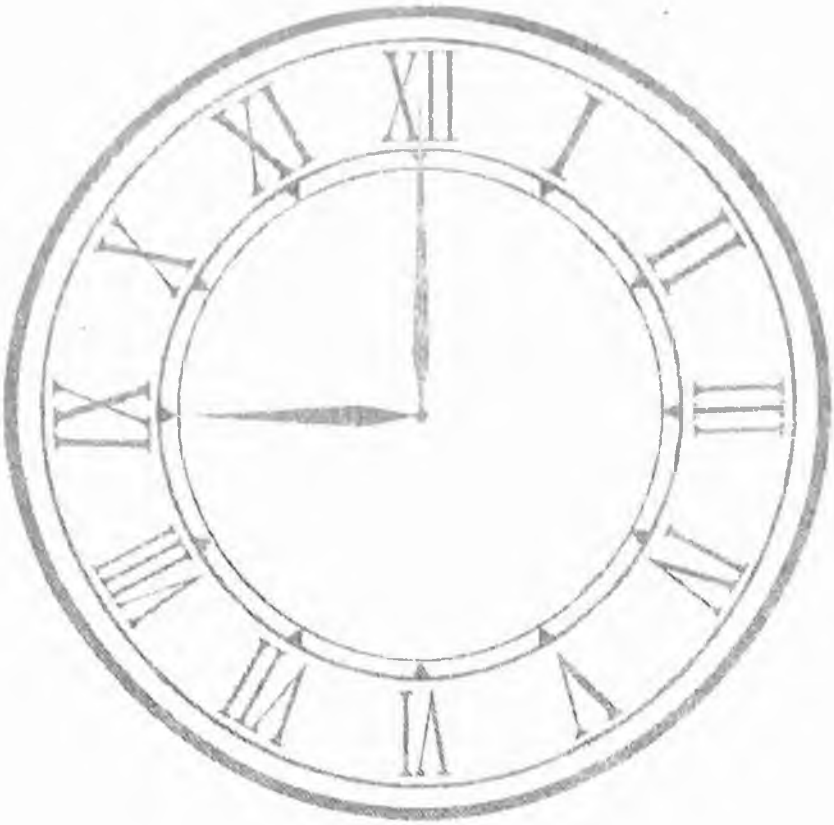

RYAN

Ryan, Komiser Muavini Joanne Zamo'nun liderliğindeki acil durum toplantısından önce boş boş takılıyordu.

Leo, Jaime ve Ryan toplantı odasının arka duvarının önünde dikiliyorlardı. Zamo konuşmaya başlamadan önce Jaime, "Sana bir bilgi," dedi. "OSÖ, organize suç örgütü demek."

"Sağ ol," dedi Ryan. "Bunu biliyordum."

"Pekâlâ," dedi Zamo. Üzerinde takım elbiseyle düz tabanlı siyah ayakkabılar, elindeyse kahve fincanı vardı. Ağırlığını tek bacağına vermişti. Gözleri yere dikiliydi ama muhtemelen hiçbir şey görmüyordu. Kaşlarını hafifçe çatmıştı, düşündüğü belliydi. "Adli takip artık bize bazı bilgiler geçiyor. Herkes hazır mı?"

Toplantı odası genellikle olmadığı şekilde adrenalin doluydu. Ryan'ın adını bilmediği bir memur bir panoyu ayaklığa yerleştirip üzerine çeşitli şeyler tutturdu. Diğer iki memur telefondaydı, sesleri gittikçe yükseliyordu.

"Tamam," dedi Zamo. "Adli takip bize OSÖ'nün boş bir evi hedef aldığını bildirdi. Sonra yan taraftaki evin garaj

yolunda vitesi boşta duran bir BMW görmüşler. Anahtarları üzerinde, motor çalışır vaziyetteymiş. Onlar da arabayı almışlar." Dudaklarını birbirine bastırdığında ağzının iki yanında gamzeler belirdi. "Bilmedikleriyse aracın sahibinin bebeğini uyutmak için gece gezintisine çıkarmaya niyetlenen yeni bir anne olduğuymuş. Bebeği araba koltuğuna koyup telefonunu almak için birkaç saniyeliğine eve koşmuş..."

Ryan'ın kalbi sıkıştı. Her şeyi gözünde canlandırabiliyordu. Panik. Dehşet. Kadının arabanın hareket etmeye başladığını görmesi. Peşinden koşması. Polisi araması...

"Olayın üzerinden beş saat geçti. Araba henüz görülmedi ama varış yeri olan limanı izliyoruz."

Ryan o bebeğin suçluların elinde olduğunu hayal etti. Veya uluslararası sulardaki bir gemide, bir arabanın arka koltuğunda yalnız hâlde.

"Adli takip PTS[14] vasıtasıyla aracı arıyor ama plakayı değiştirdiklerinden şüpheleniyoruz. Tüm feribotları durdurduk. Hadi, bebek Eve'i bulalım."

Leo, Ryan'a anlamlandıramadığı bir bakış attı.

Ryan'ın zannınca şimdi işi, gidip mantar panosundaki isimleri getirmekti. Arabayı ve bebeği bulup bulamayacaklarını görmek için hepsinin peşine daha fazla takip memuru takacaklardı.

Gözlerini panoda asılı olan kayıp posterine dikti. Parmağını uzatıp dokundu. Kâğıt yumuşak ve inceydi.

Güzel bir bebekti. Ryan hep çocuğu olsun istemişti. İki tane, bir kız bir oğlan. Çok eski kafalı bir düşünce olduğunu bilse de içinden hep öyle geçmişti. İki çocuk ve onu güldürebilen bir kadın. Yetişme çağında içinde bulunduğu enkazdan

14 Plaka Tanıma Sistemi. (ç.n.)

sağ çıkıp kendine yeniden bir aile kurmak. Geride bıraktıklarından bir fayda yoksa yeni insanlarla yeni bir hayat kurardı.

Dört aylıktı bebek. Hisli minik bir aslan misali çok güzel gözleri vardı. Ryan'ın vazifesi ise onu bulmaktı.

***

Bir saat sonra Leo, "Pekâlâ, Ryan," dedi. "Gecikme için üzgünüm. Daha fazla sivil polis için onay alıyordum." Kahvesinden bir yudum aldı.

Ryan o kahveden içmek istiyordu. O kadar yorgundu ki. Karakoldaki kahveyi yeğlemeye başladığından, hatta evde de plastik bardağa geçebileceğinden endişelenmeye başlamıştı.

Leo, "Sence bebeği nereye götürürler?" diye sordu. "Senin fikrine göre."

"En kolay yere. Ona, yani bebeğe ne olacağını umursamazlar."

"Doğru, yani limana mı götürürler?"

"Emir neyse onu uygularlar. Öncelikleri bu. Bebeği yol üstünde bir yere bırakabilirler. PTS'den ötürü ana yolları veya otoyolları kullanmazlar. Taşraya giderler. Yani abim olsa öyle yapardı." Kelimeler ona ihanet gibi geliyordu. Abisi. Bir bakıma daima Ryan'ı koruyup kollamıştı. Bir de şimdiki hâllerine bak. "Hep, 'Federallerin gözü üstümüzde,' derdi."

"Sen teşkilat için kıymetli birisin," dedi Leo. "Abinin işlerinden ötürü. Biliyorsun, değil mi?"

Utanan Ryan omuz silkti. "Şey..."

Leo, "Tevazuya lüzum yok," dedi. Sandalyeden kalktı. "Demek istediğim şu: Bunları biliyorsun ama yine de buradasın. Orada büyüsen de," –sol elini yana açtı– "buraya geldin."

"Teşekkürler," dedi Ryan duygu yüklü bir sesle. "Yani... Bazı bakımlardan Kelly bana çok şey öğretti. Sanırım en iyi suçlular öyle yapar."

EKSİ ALTMIŞINCI GÜN, 08.00

"Günaydın güzellik." Kelly üzerinde sadece iç çamaşırıyla yatak odasına girdi. Jen irkildi.

Çığlık atabilirdi. Onunla geçirdiği son günde bu adamı sokakta bırakıp gitmişti. Kavga etmişlerdi. Meşum, karanlık bir sokağın köşesinde; ihanet ve suçlar yüzünden. Burada, on üç gün öncesindeyse onu uykulu şekilde selamlıyordu. Yüzündeki ifade dışarıdaki ağustos güneşi kadar dostaneydi.

Başka ne diyeceğini bilemediğinden, "Günaydın," diye mırıldandı. Kayıp arabalar, kaçırılan bebekler, ölü polisler, Joseph Jones'u araştırayım deme, bebeği bulmaya çalışma. Oğlunun arka bahçelerindeki ıstırap dolu bağırışları.

Şimdi de bu: Kelly, burada, üstü çıplak hâlde ona sırıtıyordu.

Kotunu uyluklarının yarısına kadar çekmişken giyinmeyi bıraktı. Gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. "Ne oldu?"

"Yok, bir şey yok. Erken gitmem lazım. Stajyerlerin görev değişim günü." Söyleyene kadar bu gerçeğin kendisi de farkında değildi. Bilinçaltının gücü. Hukukçu olarak geçirdiği

yirmi yıldan sonra, tarihi görür görmez bugün stajyerlerin görev değişim günü olduğunu hemen anlamıştı.

Başka ne biliyordu peki?

Todd da odaya girdi ve... Tanrım. Büyüyen biriyle yaşarken hiç fark etmediğiniz küçük şeyler. Şu anda ekim ayındaki hâline göre iki üç santim daha kısaydı. Göğsü de daha dardı. Jen'in şifonyerinden bir parfüm şişesi alıp kokladı. Kelly tişörtünü üzerine geçirdi.

"Çıldırmış gibi görünüyorsun," dedi Todd annesine duygusuzca. "Zavallı stajyerin."

Jen eliyle onu kovdu ama ciddi değildi. Sonsuza dek burada onunla kalabilirdi. Ve itiraf etmeye utansa da, eşiyle de. Her şeyi durdurabilirdi. Todd'un parfümü koklayışı. Tişörtün yakasından başını çıkaran Kelly. Heykellermiş gibi etraflarında gezinebilirdi. Sadece onları sever ve gelecekte onları bekleyen karanlığa ve yalanlara doğru asla gitmezdi. Cehaletin saadeti içinde burada kalabilirdi.

Kelly duşa girdi. Jen kahvaltı etmek kadar rutin bir hareketle eşinin iPhone'unu aldı, tekrar konum takip özelliğini açtı.

***

Bazı avukatlar kariyerlerinde arada bir de olsa dâhiyane anlar yaşar. Hukukçu olmak çoğunlukla sıradan bir iştir: Form doldurmak, maliyet yönetimi, herkesin mümkün olan en az hasarla işin içinden çıkmasına yardımcı olmak. Ama bazen gerçek aydınlanma anları da yaşandığı olur. Jen de o gün kendininkini yaşıyordu. O günün stajyerlerin görev değişim günü olmasının mühim olduğu ortaya çıkmıştı. Çünkü bugün ofisinde, Jen'in eşinin adını bilmeyen yepyeni bir stajyer duruyordu.

Telefonumu Bul özelliğine bakılırsa Kelly de yakınlarda bir yerde tıkalı bir bacayı açmak yerine Liverpool şehir merkezindeki Grosvenor Oteli'ndeydi.

Jen ajanlık kısmını kendisi yapmaya çalışmıştı. Ama artık bunu yapması için stajyerini gönderebilirdi.

Jen'e verilen stajyerin adı Natalia'ydı. Klasik bir stajyer avukattı; düzenliydi, fazla neşeliydi, hem işleri hem görünüşü derli topluydu. Saçını geriye doğru tarayıp tokayla öyle kusursuz tutturmuştu ki Jen ofisine vuran güneş ışığında bir an için hayranlıkla onun saçına baktı. Bir atın kuyruğu gibiydi.

Natalia'nın hayatının ekimin başlarında altüst olacağını biliyordu. Eve gittiğinde erkek arkadaşının eşyalarını toplayıp ortadan kaybolduğunu görecekti. Adam bu konuyu onunla konuşmayacak, onunla neredeyse hiç iletişime geçmeyecekti. Natalia dolu gözlerle ve üretkenlikten uzak geçen birkaç günün ardından konuyu Jen'e açacaktı.

"Sana bir görev vereceğim," dedi Jen. Sesi muhtemelen fazla samimiydi. Ama Natalia'yla çoktan sekiz hafta çalışmıştı. Natalia ağlayarak Simon'dan nefret ettiğini söylerken pepperonili bir Domino's Pizza paylaşmışlardı. Natalia ses tonunu şaşırtıcı bulduysa bile bunu iyi gizledi.

Jen bilgisayarında eşinin bir fotoğrafını açtı. Kelly'nin şaşırtacak kadar az fotoğrafı vardı. "Pekâlâ, bu biraz alışılmışın dışında olabilir."

"Hiç sorun değil. Her şeyi yaparım," dedi Natalia neşeyle.

"Bu adam tam şu anda Grosvenor Oteli'nde." Jen ekranı işaret etti. "Tahminen yanında biri var. Ne konuştuklarını bilmemiz gerekiyor."

Natalia gözlerini kırpıştırdı. Göz kapakları bile kusursuzdu. Jen böyle bir detayı fark etmenin tuhaf olduğunu düşünse de öylelerdi. Pürüzsüzlerdi ve teninden azıcık daha açık bir renge boyanmışlardı. Onu hareketli ve canlı göstermeye yetiyordu.

"Vay canına, peki. Yani, aldatan eş takibi gibi mi?"

"Aynen," dedi Jen kaygısızca. "Evet." Yalanını sağlamlaştırdı. "Zinaya dair kanıt sunabilirsek, mahkeme kadına çok daha iyi davranacaktır." Bu, hukuki açıdan harfiyen doğruydu ama Jen genellikle asla böyle yollara başvurmazdı.

"Harika." Natalia bir defterle kalem alıp kapıya yöneldi.

"Onu bulmakta zorlanırsan beni ara," dedi Jen.

***

Natalia dışarıdayken Jen iş yapmakta zorlandı ama gerçekte bir önemi de yoktu herhâlde. Onun yerine beklerken beyhude çalışma çizelgelerini doldurup dosyalama işini üstlendi.

Natalia iki saatten uzun bir süre sonra, saat birde döndü. Elinde mavi bir defterle Jen'in babasının seneler önce tasarladığı, Eagles logosunu taşıyan bir kalem vardı. Saçının tek bir teli bile bozulmamıştı. "Bir kola aldım, umarım sorun değildir?" dedi.

Jen ani bir suçluluk hissetti. Tanrım, ilk gününde bir stajyere ne pis bir iş vermişti. Kıza harcamalarla ilgili bilgilendirme bile yapmamıştı. "Tanrım, elbette," dedi. Çantasından on pound çıkarıp Natalia'ya uzattı.

"Bunu sisteme girmem gerekmez miydi?"

"Sistem benim," dedi Jen kesin bir şekilde. "Merak etme."

Natalia, "Peki," dediğinde Jen aniden kendini bir tür psikopat gibi hissetti. Yepyeni bir stajyeri eşini gözetlemeye yollamıştı. Dengesiz, gücünü kötüye kullanan birinin yapacağı türde çaresiz bir hareketti. Bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Çoğunluğun iyiliği için bunu yapmak zorundaydı.

"Pekâlâ," diye devam etti Natalia. "Adam –Kelly– bir kadınla buluştu. Ona Nic diyor. Bir ilişkileri olduğunu düşünmüyorum ama."

Nicola Williams. Yine yeni yeniden. Jen onun eşkâlini bilse de internette izini hâlâ bulamamıştı.

"Öyle mi diyorsun?"

"Öyle görünmüyordu. İş toplantısı gibiydi."

Jen yutkundu. "Peki. Anlat bakalım."

"Bir tür anlaşmayı yeniden yürürlüğe koyuyor gibiydiler. Ne olduğunu söylemek zor. Joe diye birisi için çalışmakla alakalı gibi görünüyor... Bilmiyorum. Kelly yapmak istemiyordu. Nic onun yapmasını istedi, şey gibi duruyordu... Kelly'nin ona borçlu olduğunu düşünüyor gibi sanki. Üstü kapalı bir konuşmaydı. Bilemiyorum..."

"Peki. Joe orada değil miydi?"

"Hayır, içeride olduğunu söyleyip durdular. Ama pek anlamadım çünkü *onlar* zaten içerideydi?" Natalia konuşmayı bırakıp, kalemi defterin üzerinde, sayfaları karıştırmaya başladı. Kusursuz notlarla dolu bir sürü sayfa. Aman Tanrım, diye düşündü Jen. Natalia Oxford mezunuydu, ondan önce de Marlborough Üniversitesi'ne gitmişti. Bunlara rağmen "içeride"nin manasını bilmiyordu. Ah, bu çocuklar. Bu saf çocuklar.

Natalia, "Sanırım bu kadar. Joe için ne iş yapacaklarıyla ilgili bol bol konuştular ama spesifik bir şeyden bahsedilmedi," diye sözlerini bitirdi.

İçeride.

Jen bir parmağını kaldırıp internette *Joseph Jones hapis* diye arattı. Onunla alakalı bilgiler başından beri buradaydı, yaygın isimlerin arasında gizlenmişti. Geçen hafta Altcourse Hapishanesi'nden salınmıştı ve yirmi yıl önce türünün en büyük duruşmalarından birinde hüküm giymişti.

Satma amacıyla uyuşturucu madde bulundurma, nitelikli hırsızlık, sahte para üretimi, on sekizinci maddeye tabi kasten yaralama. Suçlamaların listesi uzadıkça uzuyordu. Uyuşturucu, kara para aklama, kapkaç, araba hırsızlığı, ev soygunları,

şiddet. Todd'un onu öldürdüğü gece pusun ortasındaki su damlacıkları kadar çok suç. Natalia sessizce orada dururken Jen her birini okudu. Gitgide bu suçlara, bunun eşi ve oğlu için ne manaya gelebileceğine dair hissizleşti.

Bir saniye durduktan sonra Natalia'ya kısık sesle, "Teşekkürler," dedi. "Harika bir iş çıkardın."

"Aldatmaması yazık oldu," dedi Natalia. "Bize faydalı olurdu. Aslında eşini ne kadar çok sevdiğinden bahsetti."

Jen bilgisayarına ve Natalia'ya sırtını dönüp dolan gözlerle camdan dışarıya, aşağıdaki sokağa baktı. "Öyle mi dedi?"

"Evet. Eşimi seviyorum, dedi sadece. Aslında Joe'yla ilgili muhabbetin arasında bağlamdan kopuktu."

Jen başını sallayarak tekrar Natalia'ya döndü. O anda Natalia'nın gelecekte nelerle karşılaşacağını bildiğinden bu noktada ona biraz akıl verirse neler olacağını merak etti.

Ama geleceği bilmek bilmemekten beterdi. Değil mi?

EKSİ ALTMIŞ BEŞİNCİ GÜN, 17.05

Jen hafta içleri büroya gitmeyi, o gün onu bekleyen işleri azar azar yapmayı rahatlatıcı buluyordu. Eylülde Natalia'yla duruşma öncesi mali bir araştırma yürütüyorlardı. Ağustostaysa çocukların korunmasına dair bir tavsiye yazmakla meşguldü. Konu onun alanının biraz dışında kalsa da, her geçen gün bir kısmının daha silinmesine rağmen yine de keyifliydi. Eylülde işi bırakıp rakip bir firmaya geçecek olan Chance diye bir stajyeri vardı. Jen bu bilgiyi şimdilik elinden geldiğince unutmaya çalışıyordu.

Beşi beş geçe masasındaki telefon çaldı.

"Benim," dedi resepsiyonistleri Valerie. "Resepsiyonda biri var. Biliyorum, biliyorum, çok yoğunsun."

Jen gözlerini kırpıştırdı. "Öyle miyim?" Azıcık bile yoğun hissetmiyordu. Çocuğun korunmasına dair tavsiyenin yarısı bitmişti. Masasında bir fincan sıcak çay vardı. Eve dönüp Todd'u görmeyi iple çekiyordu. Oğlu kurabiye yapıyor, ona her çeşidin fotoğrafını gönderiyordu. Jen nefis olduklarını

hatırladığından daha da heyecanlıydı. Geriye doğru giden berbat hâldeki dünyasında ufak bir vaha gibiydi.

"Rakesh dün ve bugün çocuğun korunması tavsiyesi üzerinde çalıştığını söyledi, haberim var..."

"Evet," dedi Jen kısık sesle. Bunu hatırlıyordu. Tavsiyeyi yazmaya başlaması utanç verecek kadar uzun sürmüştü. Haftalarını almıştı. Müvekkili iki kez peşine düşmüş, ikinci seferde basit bir not yazmanın onu aşıp aşmadığını sormuştu. Hukukta büyük işleri halletmeye vakit bulmak çok zordu. Telefon görüşmeleri, e-postalar, beklenmedik ve korkutucu Outlook takvimindeki randevular... Nihayetinde işi halledebilmek için bütün aramaları engellemişti. Ofisinin kapısını bile kilitlemişti! Tanrım, ne kadar bencildi.

"Kimmiş? Resepsiyondaki?"

"Kendini Bay Jones olarak mı tanıttı?"

Jen'in ağzı kupkuru olmuştu. Diliyle dudaklarını ıslattı. *Ne kaçırdığına bir bak.*

O gün ağustosun yirmi beşiydi ve Joseph Jones dışarıdaydı. *Jen'i* arıyordu.

***

Joseph soluk renkli halıyla kaplı fuayede onu görünce döndü. Resepsiyonun arkasında büyük, kalın harflerle EAGLES yazıyordu. Joseph'i aydınlatan hariç zamanlayıcıya bağlı ışıkların hepsi sönmüştü.

"Kelly'yi arıyorum," dedi.

Fuayede ona doğru yürümekte olan Jen'in adımları yavaşladı. Duraksadı.

"Kelly Brotherhood'u mu?"

Göz göze geldiklerinde Joseph'in yüzüne bir şey yayılır gibi oldu ama Jen ne olduğundan emin değildi. Adam, onu

ilk gördüğünden ve Kuzey Eshe Yolu'nda gördüğü gece sandığından daha yaşlıydı. Muhtemelen yaşı ellinin üzerindeydi. Parmak eklemlerinde dövmeler vardı. Bakışları sertti. Beden dili harekete hazırmış izlenimi veriyordu; saldırmak üzere olan bir kedi gibiydi. Duruşu çevikti.

"Evet." İki elini de havaya kaldırdı. "Eski bir arkadaşım." Bu bilgi Jen'in bütün üst bedenine yayılan fiziksel bir histi. Joseph yirmi yıl ceza almıştı. Yani Kelly'yle tanışıklıkları çok *önceye* dayanıyor olmalıydı.

Jen dayanamayıp, "Ne tür bir arkadaş?" dedi. Ama içten içe Joseph'in de onu tanıdığını biliyordu. Kelly'yi büroya gelerek bulabileceğini düşündüğüne göre....

Joseph o kadar hızlı gülümsedi ki bu, samimi bir gülümseme olamazdı. "Mühim bir arkadaş."

"Burada aramana şaşırdım."

"Bir süre buralarda değildim. Onunla görüşüp bir şeyi yeniden başlatmak istedim." Jen'den uzaklaştı. Üzerinde ince ve ucuz bir beyaz tişört vardı. Jen tişörtün altından bütün sırtını kaplayan dövmeyi seçebiliyordu: Omuz başları boyunca uzanan melek kanatları.

"Neyi yeniden başlatacaksın?" diye sorsa da Joseph onu duymazdan gelerek çıkıp gitti. Fuayenin kapısı arkasından sessizce kapandı. Jen nefes almaya, düşünmeye çalışarak ellerini resepsiyon masasına dayadı.

Joseph hapisten çıkalı daha birkaç gün olmuştu. Ve işe bak ki çıkar çıkmaz da soluğu burada almıştı. Hayattaki garip ikinci şansının yaşandığı bu özel günde, her şeyin temelinin Joseph Jones'un tahliyesine dayandığı Jen için artık bariz bir gerçekti. Ne kadar çabalarsa çabalasın, o anda geleceğin ulaşamayacağı bir noktasında yaşanan, hemen hemen tanıdığı herkesi ilgilendiren bir olaydı bu. Todd, Kelly, elbette, şimdi

de kendisi. Yoksa Joseph niye Eagles'a gelsindi ki? Ürkütücü bir karakter listesiydi bu; ihanetler için bir hedef listesi.

EKSİ YÜZ BEŞİNCİ GÜN, 08.55

Temmuzun ortasında bir cumartesi günüydü. Hava harikaydı. Gökyüzü öyle maviydi ki çatlayabilecek bir bibloyu andırıyordu. Saat dokuza beş vardı ve Jen, Altcourse Hapishanesi'ne henüz varmıştı.

Tarihi ve Joseph'in hâlâ içeride olacağını fark ettiği anda *Saturday Kitchen*'la dalga geçmekte olan Kelly'yle Todd'a bir bahane uydurup (bir müvekkiliyle *brunch* için buluşacağını söylemişti) evden çıkmıştı. Kimsenin şaşırmaması Jen'in gözünü açmıştı. Bütün hayatını başkaları için bir şeyler yaparak geçirmişti. Todd'un yüzme dersini izlemek istediği zamanlarda ısrarcı müvekkillerle görüşmüştü. Uzanıp kitap okumak istediği zamanlarda Todd'un yüzme dersini izlemişti. Ömürlük bir annelik alışkanlığıydı bu: Neyi seçerse seçsin suçlu hissetmek.

Todd henüz ne Clio'yla tanışmış ne de Connor'la takılmaya başlamıştı. Ne yani, artık bu olayların öncesine geldiğine göre bütün endişeleri boşa mı çıkmıştı?

Altcourse Hapishanesi bir sanayi bölgesine, dışarıya kapalı tuhaf bir köye benziyordu. Jen buraya stajı sırasında sadece

bir kez gelmişti. Onun dışında ceza hukukuyla hiç uğraşmamıştı. Babası suçlularla devamlı iş yapma fikrini o kadar tatsız buluyordu ki hiç o işe girmemişlerdi. Jen boşanmalardan para kazanma fikrini hafiften nahoş bulsa da hayat böyleydi işte. Herkesin kirasını çıkarması lazımdı ve kalp kırıklıkları suçtan daha yaygındı.

Jen hapishanenin girişine adım attığında Joseph'in yeniden hapiste ve ziyaret saatlerinin hafta içi sınırlı ve randevuluyken hafta sonları sınırsız ve randevusuz olmasının tesadüf olduğunu düşündü. Cumartesileri önceden izin almamış bir ziyaretçi gelip bir mahkûmla görüşmeyi talep edebilirdi. Yani bugün.

Sanki Jen bilerek bugün gelmiş gibiydi.

Dışarıda yaz yağmuru vardı; basın buna Richard Fırtınası adını vermişti. Resepsiyona ne zaman biri girse içeriye ıslak çimen kokusu doluyordu. Ziyaretçilerin ayakkabıları, bıkkın bir hademenin bir eli kalçasında, düzenli olarak paspasla temizlediği zeminde ıslak izler bırakıyordu. Koyduğu sarı, üçgen ISLAK ZEMİN işaretlerinin sayısı gittikçe artıyordu.

Resepsiyon bölümü özel bir hastaneninki gibi moderndi. Geniş, uzun bir bankosu vardı. Bir adam bankonun arkasında fareyle bir şeyler yapıyor, kısık sesle telefonda konuşuyordu.

Arkada zaman çizelgelerinin yazılı olduğu beyaz bir tahta asılıydı. Jen KANTİN (2. SEVİYE GÜVENLİK BÖLGESİ) yazan bir kapının arkasında bir tartışmanın alevlendiğini duyabiliyordu. "Tuz ve sirkeli değil, tütsülenmiş pastırmalı sipariş edebilirsin demiştin," diyordu adamın biri.

"Biliyorum, ama Liam..."

"Gayet netti!" diye bağırdı adam. Jen yüzünü buruşturdu. Bir paket cipsin gücü.

Sadece bir saniyeliğine girişte durup her şeyi itiraf etmek istedi. Avaz avaz bağırarak. Bir suç işleyerek. *Kendini* bir yerlere kapattırarak. Zamanda yolculuk ettiğini söyleyip sakinleştirici

aldığı, yemeklerin hazır geldiği, kontrol edebildiği en ciddi meselenin cips siparişi olduğu bir yerde yatmak istedi.

Resepsiyonist aniden, "Talep formu," dedi. Ayağa kalkıp Jen'e bir form uzattı. Jen doldurdu.

İki telefon görüşmesi ve birkaç dakika daha sonra resepsiyonist, "Sizinle seve seve görüşecek," dedi. "Ziyaretçi merkezi şu tarafta." Çift kanatlı bir kapıdan binanın derinliklerini işaret edip Jen'e askısı da iğnesi de olmayan geçici bir giriş kartı verdi.

Jen soğuk metal kapıyı itip açarak iki güvenlik görevlisinin beklediği bir koridora girdi. İçerisi dezenfektan ve ter kokuyordu. Vinil döşemelerin süpürgelikleri kauçuktandı. Birçok kapıda birden fazla kilit vardı.

Onu LLOYD yazılı yaka kartı takan bir güvenlik görevlisi karşıladı. Birisi tükenmez kalemle isminin altına "Grossman!" yazmıştı. Jen'in çantasını görmek istedi. İğrenç bir dâhilî muayene yapan doktor gibi marifetli bir elle içini yokladıktan sonra çantayı havaalanlarındakine benzer bir cihazdan geçirdi. Jen'e kollarını iki yana açmasını işaret ettikten sonra göz temasından kaçınarak üzerini aradı.

"Telefon buraya," dediğinde Jen telefonunu, gösterdiği sıra sıra mavi dolaplardan birine koydu.

Kumandayla açılan bir başka çiftli kapıdan geçtiler. Kapının üzerine monte edilmiş ısıtıcı bir anlığına Jen'in başının ve omuzlarının üstünü ısıttı, sonra içerideydiler.

Ziyaretçi merkezi yıpranmış bir yerdi. Büyük, kare biçimli bir odaydı. Devlet kurumlarına has mavili kırmızılı halısı solmuştu. İçeride siyah plastik sandalyeler ve minik masalar vardı. Arkadaki duvar bütünüyle yerden tavana cam kaplıydı. Dolgun damlalar bu camlara ve tepelerindeki tavana çarpıp tavan pencerelerini titreştiriyordu. İçerisi çoktan doluydu.

Mahkûmları ziyaretçilerden ayırmak Jen'in sandığından daha zordu. Sıradan bir toplantı odası gibiydi. Bir çift masanın iki yanında oturuyordu, masanın ortasındaki elleri tam olarak birbirine değmiyordu. Temassızlık kuralına uysalar da kuralların belirlediği sınıra mümkün olduğunca yaklaşmışlardı. Başka bir masada bir çocuk, uzaklarda yanıp sönen bir yıldız gibi açtığı eliyle babasına uzanıyordu. Annesi ona engel olup tekrar kendine doğru çekti.

Jen kendi babasını düşündü. Onunla morgda vedalaşmıştı. Çok geç kalmıştı. Babasının altı saat boyunca orada ölü hâlde, yalnız yattığı görüntü aklından silinmemişti. Morgdayken Jen'in eli nihayetinde onunkini de ısıtmıştı. Jen, ölmemiş gibi alnını babasının eline dayadıysa da faydasızdı.

Joseph Jones'u kolaylıkla tanıdı. Odanın tam merkezindeki bir masada tek başına oturuyordu. Elfleri andıran kulakları, koyu renk saçları vardı. Keçi sakallıydı. Yüzü gerçekten de, Jen'in kitaplarda okuduğu gibi, hapishanede kalmaktan solgunlaşmıştı. Sadece bronzluk yoksunluğu değildi bu, daha da fazlasıydı. İnsanların gripken, uykusuz kaldıklarında ya da yas tutarken büründükleri bir renkti.

Jen bu adamın evine gitmişti. Ölmesini izlemişti. Şimdiyse onca şeyden sonra burada, onun tam olarak kim olduğunu öğrenmek üzereydi.

"Selam," dedi otururken. Sesi titriyordu. Joseph'in işlediği onca suçu düşündü. Hırsızlık. Tedarik. Yaralama. Kollarıyla bacakları karıncalanmaya başladı.

Sandalye, altında kıpırdanıyordu. Katlanıp duvara yaslanabilen plastik sandalyelerdendi.

"Kelly'nin eşisin," dedi Joseph. Vakit kazanmaya çalışarak lacivert polarının fitilli yenlerini ellerinin üstüne çekiştirdi. Demek, daha tanışmamış olsalar da Jen'i tanıyordu.

Jen arkada bir altın dişi olduğunu gördü. Joseph'in gözleri onunkileri buldu. "Jen," diye bitirdi cümlesini. N harfini dilini ön dişlerinin arkasına bastırarak söylemişti.

Jen soğukkanlı olmaya çalışıp sakinlemişti. Gizemin ve beklentinin sebep olduğu çılgınca kaygılar taşıp tükenmişti. Sigorta atmıştı, artık hiçbir şey hissetmiyordu. Oda çevrelerinde solmuş bir fotoğraf gibi hareketsizleşti. Sessizleşip bulanıklaştı. Bir şeyler olmak üzereydi; hissedebiliyordu.

"Ben..." dedi.

"Kelly'nin hayatının aşkı olan Jen."

Kendini toplamaya çalışarak sessiz kaldıysa da onun yerine ne kadar pervasız davrandığını düşündü. İnsanların eşyalarını aramış, peşlerine düşmüş, saklanıp kulak kabartmıştı. Ama bak, bütün bunların yolu nereye çıkmıştı. Buraya, bir hapishaneye. Suçlulara, geçip giden polis arabalarına, kayıp bir bebeğe bulaşmıştı. Teni korkudan alev alev yanıyordu. Kendisi avmış ve binlerce kaplanın gözü üzerindeymiş gibi hissediyordu.

"Onu nereden tanıyorsun?" diye sordu yutkunarak.

"Çok uzun bir mazimiz var." Joseph başka bir şey demedi. Masanın altındaki bacaklarını uzatarak üst üste attı. Ayakları Jen'in sandalyesinin altındaydı. Kasti yapılmış bir sahiplenme hareketiydi. Jen gerilemek istediyse de yapmadı.

Dışarıda birisi ışığı kısmış gibi hava kararmıştı. Bulutlar grimsi maviydi. Joseph onun dışarıya baktığını gördü. "Richard Fırtınası," dedi başparmağıyla arkasını göstererek. "Büyük olacak."

"Öyle mi?" dedi Jen cılız bir sesle.

"Ah, evet. Buradaki katiller fırtınayı seviyor." Eliyle odayı işaret etti. "Onları heyecanlandırıyor."

Kendini mahkûmlardan ayrı yere koymak istemesi ne kadar tuhaf, diye düşündü Jen. İstemsizce fark etmişti. "Bana mazinizi anlat," diye diretti.

Joseph masada ona doğru eğildi. "Biliyor musun, buradan çıktığımda öğreneceksin. Yeniden başlamayı umuyorum." Hukuk bürosunun fuayesinde söylediklerinin aynısıydı. Başparmağını diğer parmaklarına sürttü. Para işareti veya belki de öylesine yapılmış bir hareketti. Jen kaçırmıştı, belki de o kısacık anı hayal etmişti. Bir saniyeden kısa sürmüştü. Joseph'in bedeninin geri kalanı bütünüyle, ürkütücü şekilde hareketsizdi.

"Ne zaman tanıştınız?"

"Bence bunu Kelly'ye sorman lazım," dedi Joseph. "Sence de öyle değil mi?"

Joseph elindeki dövmelerden birini ovuşturdu. Başı hiç hareket etmemişti, sadece Jen'e bakıyordu. Dışarıda rüzgâr hızlandı. Bir naylon poşet, balon gibi fırtınada sürükleniyordu.

"Jen," dedi Joseph adını tekrarlayarak. Onunla oyun oynayan biri gibiydi. "Jen."

"Ne var?"

"Gitmeden önce sana bir sorum olacak."

"Peki?"

"Sorum şu, Jen... Nasıl olur da bilmezsin?" Joseph bir kuş gibi başını yana eğdi. Jen, bu adam deli, diye düşündü. İsmini, kim olduğunu bilen bu adam tamamen deli. "Ben bile bildiğini sanmıştım."

Dışarıda gökyüzü çatal biçimli bir şimşekle aydınlandı. Bir saniyelik bir parıltıydı. Gözünü kırpsa kaçırırdı.

"Neyi?"

Ziyaretçi merkezi etraflarında daralır gibi olurken Jen gözünü dikip Joseph'e baktı. Fırtına gökyüzünde yayılırken Joseph ona doğru eğildi. Masanın üzerinde sırtüstü yatan bir böcek gibi yukarı dönük duran sol elinin parmaklarıyla yaklaşmasını işaret etti. Jen gönülsüzce ona doğru eğildi.

"Ne yaptığımızı sorsana."

"Ne?"

"Soygunlar. Tedarik. Yaralamalar. Bunları yaptık işte."

Joseph'in suçlamalarının listesi.

Jen gözlerini kırpıştırarak başını geriye çekti. "İyi de sen buradasın, o değil?"

"Eh," dedi Joseph boğuk bir sesle. "Çeteye hoş geldin."

Korku, farkındalık ve dehşet dışarıdaki kuvvetli rüzgâr misali Jen'in zihnine hücum etti. Bildiği şey bu muydu? İçinde, derin ve karanlık bir yerde farkında olduğu gerçek bu muydu?

Kelly.

Ailesine düşkün bir adam.

Fazla arkadaşı yok.

Yalnız takılır.

Onunla samimiyet kurmak zordur.

Karanlık bir yanı vardır.

Seyahat etmez.

Partileri sevmez.

Kadrolu çalışmaz. Dikkat çekmeden yaşar.

Veli toplantılarında Jen'in arkadaşlarına sırtını döner.

Her zaman yeterli parası var görünür.

O karanlık yanı. Yakınlık kurmayı engelleyen limon kadar keskin espri anlayışı. Dünyanın en eski hikâyesi değil miydi bu? Savunma mekanizması olarak kullanılan şakalar, laf dalaşları.

Bazen ödün vermeyi, açıklama yapmayı reddetmesi. Yapmam da yapmam diye diretmesi. Liverpool'a geri taşınmaz. Bir patronun emrinde çalışmaz. Seyahate çıkmaz. Uçağa binmez.

Joseph yüzünü astı. "Bak, ben ötmem. Muhbir değilim. Eşine sor." Ayağa kalktı, konuşma bitmişti. Kimin gördüğünü umursamayan Jen, adamın ardında bıraktığı boşluğa bakarken gözlerinin dolmasına engel olmadı.

Kendini toplamaya çalışarak otururken omzunda çok hafif bir dokunuş hissederek irkildi. Joseph'in ağzı kulağının

dibindeydi. "İşin boyutunu öğreneceğinden eminim," diye mırıldandı. Sonra görevlilerden biri onu dışarı çıkardı.

Jen sanki içeriye buz gibi bir hava girmiş gibi titremeye başladı ama içerisi sıcaktı. Dışarıda fırtına tüm şiddetiyle sürerken tek hissedebildiği Joseph'in kulağındaki, zihnindeki nefesiydi.

EKSİ YÜZ KIRK DÖRDÜNCÜ GÜN, 18.30

Todd Jen'e heyecanla, "Of, çılgıncaydı," diyordu hızlı hızlı konuşarak. Jen cumbadaki kanepede oturmuş, eşinin organize suçlara dâhil oluşunu düşünüyordu. "Ayrımsal damıtımın lafı bile geçmedi. Tamamen ona hazırlanmıştık, esas soru buradan çıkar diyorduk ama alakası bile yoktu?" Todd kanepede hâlinden memnun şekilde kucağında yatan VIII. Henry'nin tasmasıyla oynadı. "Hani asla beklediğin gibi gitmez ya?" Hareketsiz kalamadığından duruşunu değiştirdi, kedi de yere atladı. Pencere pervazında üç tane mum yanıyordu.

Jen oğluna gülümseyerek başıyla onayladı.

Bu sabah ilk farkına vardığı şey telefonunun farklı oluşuydu. Eline bir tuhaf gelmişti. Temmuzun başlarında aldığı ince telefondan daha hantal ve büyüktü. Kahretsin, diye düşünmüştü. Daha tarihe bakmadan ne kadar geriye gittiğini anlamıştı.

Haziran ayıydı. Yatak odasının camından bakarken karşılarındaki evin ön bahçesindeki tüm güllerin açtığını görmüştü. Dökülmek üzere olan kabarık, hoş kokulu çiçek öbekleri. Nasıl haziran olabilirdi? Bu işin sonu ne olacaktı? Hiçlik mi? Doğum mu, ölüm mü? Daha da karanlık bir düşünce geçti aklından: Kelly'nin onca gün önce önerdiği gibi Joseph'i Todd'un yerine Jen'in öldürmesi için de çok geçti. Joseph içerideydi.

Üzerine birkaç aya atacağı, farklı kıyafetler geçirirken Jen'in ilk düşündüğü, Kelly'nin Joseph'in neyi olduğuydu. Ve her şeyin nasıl gelişmiş olabileceği: Joseph hapisten çıkıyor, *eski dostu* Kelly'yi sormak için hukuk bürosuna geliyor, Todd Clio'yla çıkmaya başlıyor, Joseph'le Kelly'nin yaptığını anladığı şey hoşuna gitmiyor ve Joseph'i öldürüyor muydu yani? Bu imkânsız olmasa da düşük bir ihtimal diye karar kıldı. Cinayet için hafif bir sebebe benziyordu. Ayrıca ardından bir sürü soru işareti bırakıyordu: Ryan Hiles, kayıp bebek, Nicola Williams, Kelly'yle Todd arasında geçen üstü kapalı konuşmalar. Joseph'in Kelly hakkında bildiği şey.

Şimdi pantolonunun her yanı kedi tüyüyle kaplı hâlde lambanın ışığı altında oturan Todd'a baktı. Duygu dolu bir sesle, "Yüz alırdın," dedi.

"Eh, gerçekten hoşuma gitti! Jed bana aklımı kaçırdığımı söyledi." Zevkten dört köşe olmuştu. Stres sonrası salgılanan endorfinden ya da belki başka bir şeyden dolayı rahatlamıştı. Sonbahardaki hâlinde hep bir şeyler yanlış gibi geliyordu. Rahat değildi. "Yani sadist falan mıyım ben? Neyim?" Durup odanın öbür ucundan ona baktı.

"Sadist değilsin." Sesinin hüzün dolu olduğunu duyabiliyordu. Bunu özlüyordu, bu normalliği. Her şeyin paramparça, altüst olmadığı zamanları. Neden bugünde, yani 7 Haziran'da uyandığını bile bilmiyordu. Todd daha Clio'yla tanışmamıştı.

Joseph içerideydi. Neden bu tarihe gelmişti o zaman? Çenesini eline dayadı.

"A alır mıyım acaba diye merak ediyorum," dedi Todd düşünceli düşünceli. "Belki B alırım."

A alacaktı.

Daha kısa zaman önce Todd eve gelip çok mutlu şekilde polimerden sıçrayan top yapmaktan bahsetmişti. "Polimer ne?" demişti Kelly. Todd tereddüt ettikten sonra sırt çantasından bir top çıkarmıştı. "Sana bir tane getirdim," demişti rahatça. Okuldan çalabilecek kadar kendine güveni vardı. Bunu dert etmemişlerdi, komik bulmuşlardı. Kimyayla fazla ilgiliydi. Bunu almasına izin yoktuysa ne olmuştu yani? Belki de Todd'un yoldan çıkmasına yol açan böyle şeylerdi. Jen hiçbir zaman ne tür bir anne olacağına kafa yormamıştı. Belki de fazla gevşek davranmış, disiplindense tatlı atışmaları yeğlemişti. Todd'un zekâsına aldanıp asla isyan etmeyeceğini sanmıştı. Ama tüm çocuklar, uslu olanlar bile başkaldırırdı. Sadece bunu farklı şekilde yaparlardı.

Jen yakışıklı oğluna bakıp gelecekteki Todd'un kaçıracağı şeyleri düşündü. Üniversite, evlilik, başka dâhilerle lisansüstü bir program. Bunların yerine onu ne bekliyordu? Tutuklanma, mahkeme, hapishane. Çıktığında otuz beş yaşında olacaktı. Hangi yanlış fikirden ötürüyse artık, bir can aldığını sonsuza dek unutamayacaktı.

"Siparişi sen mi verirsin ben mi vereyim?" dedi Todd, Domino's uygulamasının açık olduğu telefonunu ona doğru sallayarak.

Dışarıdan söylemek konusunda anlaşmış olacaklardı. "Ama önce babanı bekleyelim." VIII. Henry yanına gelip Jen'in kucağına atladı. Jen acıyarak onun da daha zayıf olduğunu düşündü.

Todd yüzünde abartılı bir şaşkınlıkla, "Peki peki," dedi. "Babam şehir dışında ama tabii, aynen öyle yap, Jen."

Jen sertçe, "Öyle mi?" diye sordu. Yüzüne anlamsız bir sırıtış oturtarak, "Bunamakla itham edilme pahasına soracağım, bana hatırlatsana, nereye gitti?" diye ekledi.

"Hamsin Yortusu."

"Ah." Ağzının yuvarlak, belirgin bir *O* şeklini aldığını hissedebiliyordu. Kelly her Hamsin Yortusu'nda okuldan eski arkadaşlarıyla kampa giderdi. Uzun mazisi olan bir olaydı. Jen o arkadaşlarla hiç tanışmamıştı. Nedenini merak etse de Kelly kolayca açıklamıştı. "Ah, buralarda yaşamıyorlar. Sadece o hafta sonu görüşüyoruz. Dürüstçe söylüyorum, sıkıntıdan ağlarsın."

Todd'a, "İki kişilik pizza o zaman," dedi ama o sırada, demek bu yüzden, diye düşünüyordu. Bu yüzden bugündeydi. Onca geçmiş gün arasından bugünde.

Şükürler olsun. Şükürler olsun ki o sabah da artık her sabah yaptığı gibi Kelly'nin telefonunda Telefonumu Bul özelliğini açmıştı. Daha erken saatlerde baktığında Kelly Liverpool'daydı ama şimdi tekrar bakacaktı.

"Dur düşüneyim," dedi telefonunu çıkarırken. Görünüşte pizza siparişi veriyorduysa da aslında Telefonumu Bul'a bakıyordu. Kelly kamp için Göller Bölgesi'ne giderdi. Wildermere Gölü'nde. Her yıl aynı yere giderdi.

Ama işe bak, mavi nokta buradaydı. Göller Bölgesi'nin yakınında bile değildi. Salford'da bir evdeydi.

Jen başını kaldırıp yüzünde odaklanmış bir ifadeyle gözlerini kendi telefonuna dikmiş olan oğluna baktı.

"Todd," dedi mahcup bir şekilde. Bebeği sınavdan çıkmış, annesiyle pizza yemeyi dört gözle bekliyordu. Daha iyisine layıktı. Todd şaşkınlıkla ona baktı. "Büroya bir uğramak zorundayım desem çok mu kötü olur? Çabucak gider gelirim, ben dönünce de pizzamızı yeriz."

Todd'un kaşları hayretle havaya kalktıysa da elini salladı. "Tamam, peki," dedi. "Endişelenme. Gidip kendimi H2O'ya yatırayım. Sıradan fâniler buna banyo yapmak da diyor."

Jen kendi kendine hafifçe güldü, Todd kalkıp salondan çıktığındaysa gözlerini ovuşturdu. Yanıt ararken Todd'u daha az değil, daha çok ihmal ederek doğru şeyi mi yapıyordu? Ama kesin olarak bilmesi lazımdı.

Tanınmamak için taksiye binmeye karar verdi.

"Çok uzun sürmez," diye seslendi Todd'a. Akan suyun sesini duydu, oğlanın yanıtınıysa duyamadı. Basamakların dibinde vazifeleri arasında iki arada bir derede kalmış hâlde tereddüt etti. Ama Uber uygulaması titreşip aracının bir dakikaya geleceğini bildirdiğinde her şeyi Todd için yaptığına kanaat getirdi. Hepsi onu, muhteşem oğlunu kurtarmak içindi.

"Benimkinde fazladan pastırma istiyorum," diye seslendi Todd.

"Tamamdır."

Taksiyi sokakta bekledi.

Yaz tam olarak gelmişti. Komşularının bahçelerinde sardunyalar, ıtırşahiler, güller açmıştı. Ortalık parfümeri gibi kokuyordu. Hava yumuşaktı. Hafiften sıcak bir yağmur atıştırıyordu ama Jen sorun etmedi. Sauna gibi nemliydi.

Garaj yolunun hemen köşesinde, bakma zahmetine katlanabildikleri tek küçük toprak parçasındaki şakayıktan bir yaprak kopardı. Bir zamanlar beyaz olan çiçeğin köşeleri artık eski bir gazete misali koyu kahveydi. Ama hâlâ leziz şekilde buram buram vanilya kokuyordu.

Sadece banyonun buzlu camında ışık olan, uykudaki evlerine bakıp oğlunu ve pizzasını düşündü. Todd bir gün anlayacaktı.

Uber kaldırıma yanaşırken aniden eşine ne kadar güvendiği geçti aklından. Jen'in hiç tanışmadığı insanlarla kampa

gidiyordu ama ona o kadar güveniyordu ki buna bir kez olsun kafa yormamıştı.

Soğuk, plastik kolu kavrayıp Uber'in kapısını açtığında Eri diye orta yaşlı, sakallı, basketbol kepi takan bir adam onu selamladı. Arabanın içi yapay tatlılıkta araba kokusu ve sakız gibi kokuyordu.

Jen ona mutfaktaki acil durum çekmecesinden aldığı bir deste yirmiliği uzattı. Kâğıt paralar şakayık yaprakları kadar yumuşak ve kuruydu. "Birini takip ediyorum," dedi.

"Yaa." Eri banknotlara baktı, nihayetinde almayı kabul etti.

"Uygulamadaki tutarı da ödeyeceğim. Gözümüz bunda olmalı." Ona telefonunu gösterdi. "Mavi nokta hareket ederse, bizim de rota değiştirmemiz gerekebilir."

"Pekâlâ. Filmlerdeki gibi." Gözleri dikiz aynasından onunkileri buldu.

"Hı hı." Jen arka koltukta başını soğuk cama yaslayıp hızla geçtikleri sokaklarını seyretti. Siyah takside, eşini takip eden bir kadın. Çok bilindik bir hikâye ama beklenmedik bir işleyişti. "Filmlerdeki gibi," diye tekrarladı.

***

Todd, *Call of Duty seni bekliyor,* diye mesaj attı.

Merseyside'ın ışıkları dağınık, renkli yıldızlar misali hızla geçip giderken Jen, *Tanrım, hayatın tüm safhasını unutabilmek ne komik,* diye düşündü. PS5 safhası, *Call of Duty.* O kadar çok oynarlardı ki iki oyun kumandasını sürekli şarj etmeleri gerekirdi. Bağımlısı olmuşlardı. Oyunu oynamadıkları zamanlarda evin köşelerinden birbirlerine şakadan ateş ederlerdi. Todd elinde hayalî bir telsizle mutfağa girip, "Kara Operasyonları konuşuyor," derdi.

Şimdi başlarının üzerinden uçuyorlarmış gibi geçip giden ışıklı mavi tabelalarla otoyolda hızla ilerlerlerken, Jen şiddet dolu bilgisayar oyunlarına ilişkin uyarılara kulak asmayıp, oğlunun o oyunu oynamasına müsaade ederek sorumsuzluk mu yaptı, diye düşünüyordu. Böyle şeylerin onların başına gelmeyeceğini düşünmüştü. Todd'un ipini fazla gevşek bırakmıştı. Öyle olmuş olmalıydı. Kendisi bir avukat tarafından yetiştirildiğinden çocuğuna rahat olmayı ve eğlenmeyi öğretmek istemişti. Fazla mı ileri gitmişti acaba?

Kelly'nin noktası Salford'daki otoyol bağlantısının biraz ilerisindeki bir toprak yolun ucundaydı. Eri hiçbir şey demeden, görev bilinciyle sürüyordu arabayı.

Jen bunun iyi bir fikir olup olmadığını sorgularken, "Çok mutlu görünmüyorsun," dedi.

"Hayır. Mutlu değilim."

Eri radyoyu tamamen kapattı. Hava sıcaktı, arabaysa ışıklı bir koza gibiydi. "Eşini mi takip ediyorsun?"

"Nereden bildin?"

Eri aynadan onun gözlerine baktı, sonra tozla kaplı gibi duran ikinci bir sakız attı ağzına. Ona da bir tane uzattığında Jen reddetti. "Genelde öyledir," dedi Eri.

Jen somurtarak sessiz kalma hakkını kullandı. Genelde havadan sudan sohbet eder, taksi şoförüne işine burnunu sokmasında sorun yokmuş gibi hissettirmeye çalışırdı. Bugün öyle yapmadı.

Bir döner kavşaktan ikinci çıkışa girip taşraya yöneldiler. Toprak yolda ışık yoktu, asfalt bile dökülmemişti. Sadece çamurla kaplıydı. Yoldan geçerlerken Jen'in kollarındaki tüyler diken diken oldu. Havalandırmadan taşra yazının kokuları içeri doluyordu. Saman balyalarının. Uzun bir kuraklıktan sonra sıcak kaldırımları ıslatan yağmurun.

"Belki filmlerde oynamalıyım," dedi Eri neşeyle. "Eşleri takip ederim."

"Olabilir."

Özel bir garaj yoluna benzeyen bir yolun başına geldiler. Google Haritalar'da isimsiz bir çizgiye benziyordu.

"Sonuna kadar devam edelim mi?" diye sordu Eri. Beyzbol kepini çıkardı. Belki bir zamanlar saçları gürdü ama artık incelmişti. İnce tutamları banyodan çıkan bir bebeğin saçları gibi dalgalıydı.

Jen yanıt vermediğinde arabayı durdurdu. Kelly'nin noktasına yaklaşık yüz metrelik mesafedeydiler. Jen'in inmesi lazımdı ama tereddüde kapıldı. Bu son anların keyfini çıkarmak istiyordu, ta ki... Bir şey olana kadar.

Eri artık farları kapattığı için Jen'in gözleri alacakaranlık yola uyum sağladı. Önce sola, sonra sağa kıvrılıyordu. Yaz ekinoksu yakındı, gökyüzü parlak sedef gibiydi. Ağaçlar yaprak doluydu, kabarıktı. Yapraklar birbirine karışıyordu.

Far ışığı lazer ışını gibi gökyüzüne yayıldı. "Seninki arabada," dedi Eri. Hızlıca geri geri giderek ana yola çıktı. Mavi nokta hareketlendiğinde Jen telefonuna baktı.

Kelly yanlarından geçip uzaklaştı, onları fark etmişe benzemiyordu. Eri, "Peşinden gidelim mi?" diye sordu.

"Yok. Neden buraya geldiğini görmek istiyorum, bu yolun sonunda ne olduğunu."

Eri sessizce yeniden yolun ucuna sürdü. Yol bir o yana bir bu yana kıvrılıyor, dönüşler sonundaki şeyi gizliyordu. Jen bir düğün mekânı, bir kale, bir malikâne görmeyi beklerken karşıdan ufak, dökük bir konut geliştirme alanındaki binalar birer birer belirdi. Mıcır bir garaj yolunun çevresine toplanmış yedi ev vardı. Eri arabayı durdurdu. Evler eski taştandı. Dördünün camında ışık vardı; diğerleri karanlıktı.

Bir tanesi diğerlerinden daha bakımsızdı. Çatının bazı kiremitleri eksikti. Köhne, çürümenin eşiğinde gibi duran eski moda tahta bir kapısı vardı. İlk kattaki cumbalı pencere tahtalarla örtülmüştü. Birisi tahtalara pembe sprey boyayla QAnon yazmıştı. Eri sessizce otururken Jen eve baktı. Ev buydu, bundan emindi. Önünde araba olmayan tek evdi.

"Bunun ne olduğunu hiç bilmiyorum," dedi.

"Tekin görünmüyor."

Jen'in zihni aşırı hızlı çalışıyordu. Satış yapılan bir yer. Saklanma yeri. Uyuşturucuyu seyrelttikleri yer. İnsanları öldürdükleri yer. Kayıp çocukları, ölü polisleri sakladıkları yer. Hayırlı bir şey hariç her şey olması mümkündü.

Bütün bunları söylemek yerine, "Kampa gideceğim demişti," diye fısıldadı Eri'ye.

"Belki doğrudur. Doğayla epey iç içe bir yere benziyor," dedi Eri gülerek.

"Göller Bölgesi'nde."

"Haa."

"Burada bekler misin?" diye sordu kapıyı açarken. "Gidip bakmam lazım."

Eri "Tabii," dediyse de yüzüne daha ihtiyatlı bir ifade yerleşmişti. Bütün itirafını duyan kişi, geçici dostu Uber şoförü, Jen inerken dönüp ona baktı. Arabanın iç ışığı Eri'yi bir kar küresi gibi aydınlatıyordu.

Jen gri mıcır yolda tereddütle ilerledi. Dışarıda tatil havası vardı. Yazlık kokular, cırcır böceklerinin sesi.

Aniden tekrar o zamana dönmek istedi. Bal kabağıyla birlikte sahanlıkta durup Todd'un bir adamı öldürmesini izlediği ana. Olmasına izin verirdi. Kabullenirdi. Todd cezasını çekerdi. Sonrasında bir hayatı olabilirdi. Keşfettiği bu yarayı ilk kez yeniden kapatmak istiyordu. Derinliklerini keşfetmeyi bırakmak, geride bırakıp ilerlemek.

Karanlıkta eve doğru yürüyüp ön kapıyı yokladı ama kilitliydi. Diğer evlerden birazcık uzaktaydı. Hiçbirinin sınırı yoktu. Ne bir çit ne ön ne de arka bahçe vardı... Komşu ev bahçesindeki çimleri kafasına göre belirli bir çizgiye kadar biçmişti. Onun ötesinde diğer yabani bahçe başlıyordu: Isırganlar, yabani otlar, esintiyle sallanan iki tane dev gibi pembe lupin...

Jen posta deliğinin kapağını kaldırdı. Büyüdüğü evdekini anımsatmıştı ona. Parmaklarının altında sert ve soğuktu. Jen babasını, öldüğü günü ve zamanında yetişemeyişini düşündü.

Mektup deliğinden eski moda bir koridor görünüyordu. Yamuk döşenmiş sırsız seramikten karolar. Kelly'nin mektupları yerden alıp koridordaki masaya koyduğunu varsaydı.

Kapının yan tarafındaki sıvaya asılı tabelada "Sandal Ağacı" yazıyordu. Yan taraftaki kır evininkindeyse Defne. Minik, iki odalı bir yerdi. Jen saat yönünde ilerleyerek evin çevresini dolaştı. Arka tarafta iki tane eski usul sürgülü veranda kapısı vardı. Camları yosun kaplamıştı.

İçerideki camgöbeği halı kaplı odada koyu renk ahşaptan bir yemek masası duruyordu. Bir bebek evine benziyordu. Sandalye yoktu. Solda boş, ufak bir mutfak vardı. Tezgâhta hiçbir şey, bir elektrikli su ısıtıcısı bile yoktu. Ellerini gözlerine siper ederek veranda kapısına yaslanıp içeri baktı. Parmaklarını çektiğinde yeşile dönmüşlerdi. Ev bakımsızdı ama harap hâlde değildi. Yakın zamanda boşaltılmış olabilirdi.

Tekrar ön tarafa yürüdü. Salonun karelere bölünmüş camları vardı. Bir kare şeffaf, diğeri kahverengi olacak şekilde desen oluşturulmuştu. Salon bir müze veya set gibi muhafaza edilmişti. Odanın ortasında kolçakları bir zamanlar beyaz olan dantellerle örtülü üç kişilik pembe bir kanepe duruyordu. Bir kumanda boş orta sehpaya çapraz bir açıyla yerleştirilmişti. Kitaplık doluydu ama raflardakileri seçemiyordu. En üstte

iki tane tozlu şampanya kadehi vardı. Tam bakmayı bırakıyordu ki görüş alanının hemen önündeki bir şeyi fark etti. Hemen oracıkta, ölü sineklerle dolu pencerenin pervazında duran çiftli bir resim çerçevesinin belirgin siyah kadifeden arkalığını. Görüntüyü çarpıtan cam yüzünden az kalsın gözünden kaçacaktı. Daha yakından bakabilmek için camın önünde pozisyonunu değiştirdi.

Çerçeveye odaklandığında hava yumuşayıp sakinleşir gibi oldu. Evrenin molekülleri etrafında yerlerine yerleşti. Boşa kürek çekmiyordu. Delirmemişti.

Buradaydı işte.

Kelly'nin fotoğrafıydı. Kelly olduğu barizdi; o temkinli, ufak gülümseme. Çok daha gençti, belki yirmisindeydi. Yanında bir başkası vardı. Saçlarını kazıtmış bir adam. Kollarını birbirlerinin omzuna atmışlardı. Çerçeve tozla kaplıydı ve otuz santim uzaktaydı ama Jen gözlerinden birbirlerine benzediklerini görebiliyordu. Elle tutulamayan bir şey daha vardı. Ailelerin bazen bariz olmayan o benzerliği. Kemik yapısı, alın şekli, duruşları.

Kimdi peki bu? Eşine benzeyen bu yabancı kimdi? Kelly sağ hiçbir akrabası olmadığını söylerdi: Jen'in hep inandığı başka bir laf daha. Fotoğraftakilere bakarken bunu aklında evirip çevirdi. Hapisteki bir arkadaşını tanıyıp tanımamakla alakalı yalan söylemek başka şeydi; ailenle, geldiğin yerle ilgili yalan söylemekse bambaşka bir şey.

Bu ev bir şekilde tekin olmayan şeylerin döndüğü bir yerdiyse, eşi neden kendi fotoğrafını burada tutsundu ki? Tutmazdı. Elbette tutmazdı. Aptal değildi.

Uber'e döndü. Fotoğraftaki adam Kelly'nin gözlerine sahipti. Todd'un gözlerine. Bunu düşünüp durdu. Üç çift lacivert göz. Eşi, oğlu, bir başkası. Tanımadığı, bulması mümkün

olmayan birisi. Eve girip fotoğrafı yanına alsa bile yarın elinde olmayacaktı.

Eri telefonunu yan çevirmiş, bir bilgisayar oyunu oynuyordu. Gürültülü bir müzik eşliğinde ekrana basıp duruyordu. "Pardon," deyip ekranı kilitledi. Jen onun yanına, öne oturdu.

Eri sormaya mecbur hissetmiş gibi bir tonla "Neymiş..." dedi.

"Bilmem. Ev boş."

Jen uygulamayı açıp tekrar Telefonumu Bul'a baktı. Kelly şimdi Göller Bölgesi'ne, başından beri gideceğini söylediği yere gidiyormuşa benziyordu. Ama buraya, bu terk edilmiş eve uğramıştı.

"Sahibi kim?"

"Bekle," dedi Jen. Üç pound karşılığında tapu idaresinden tüm mülklerin sahibi öğrenilebilirdi.

Tapuyu indirip mülk sahibiyle alakalı kısma indi. Arazinin sahibi Lancaster Dukalığı'ydı. Kraliyet yani. Sahipsiz araziler hazineye devrolurdu. Gayrimenkul hukukuyla ilgilenen tüm avukatların ilk öğrendiği şeydi bu. Jen ekranı parlayan telefonunu kucağına koyup eve baktı.

"Sigara içsem sorun olur mu?" diye sordu Eri, penceresini açarak.

"Keyfine bak."

Eri çakmağı çaktı, iki kıvılcım çıktığında araba kısa bir süreliğine aydınlandı. O, sigarasını içerken Jen düşündü. Sigara mazi kokuyordu: Şaraphanelerin bahçelerindeki yaz akşamları, tren garları, gece havasındaki liman gibi.

"Gitmeliyiz."

"Onunla yüzleşecek misin?" Sigaradan bir nefes çekerken Eri'nin elmacık kemikleri belirginleşti.

"Yok. Sadece yalan söyler."

Yolda sessizlerdi. Jen fotoğraftaki iki adamı düşünüyordu. Eşi ve bir başkası. Eşine benzeyen bir başkası. Tüm bunların manası neydi?

Jen eve geldiğinde tezgâhta biri boş, biri dolu iki pizza kutusu vardı. Todd kendisininkini onsuz yemişti. Pizzasını da kendisi sipariş etmiş olmalıydı; tek başına.

RYAN

Ryan salonun pis zemininde şınav çekiyordu. Toz ve kir avuçlarına yapışıp duruyordu. Egzersiz yapmasının iki nedeni vardı: Artık spor salonuna gidememesi ve ne yaparsa yapsın kayıp bebeği aklından çıkaramaması.

Spor salonuna gitmek bir yana, Ryan neredeyse, genellikle yapabildiği hiçbir şeyi yapamıyordu. Eve gidip ailesini göremiyordu. Arkadaşlarıyla dışarı çıkamıyordu. Eski *ikametine* bile dönemiyordu...

Her şey çok hızlı olmuştu.

Wallasey'deki bu kiralık daireye dün gece taşınmıştı. Burada yaşaması, yemek yemesi, uyuması gerekiyordu. Dairede bir banyo vardı, diğer her şey tek odada toplanmıştı. Gerçekten çok ekonomik olduğu fikrindeydi. Yataklı bir kanepe. Dipteki duvara dizili mutfak dolapları. Bir televizyon, bir ev telefonu. Başka neye ihtiyacı vardı ki? Dert etmiyordu. Heyecan verici bir durumdu. Daha da iyisi, geçiciydi.

Buraya dün gece birde gelmiş, takip edilmediğinden emin olunca karakolda verdikleri anahtarla kapıyı açıp içeri girmişti.

Sırt çantasını omzundan indirip çirkin halıya koyarken nefesini bırakıp aklından, *Buradayım,* diye geçirmişti.

Leo geçen gün ardiye odasında nihayet ona detaylıca açıklamıştı. "Ry, şimdi gizli görevle bu gruba sızmanı istiyoruz. Bugün." Bir saniyeliğine bile göz temasını kesmemişti. Gözünü bile kırpmamıştı. "Profil oluşturduğumuz kişi... Şey, o sensin."

"Peki," demişti Ryan yutkunarak. Her şey öylece netlik kazanıvermişti. Mantar pano. Mantar pano bir girizgâhtı. Geçmişine, abisine, neler bildiğine dair onca soru...

Kendi kendine istediğinin bu olduğunu söylemeye çalışmıştı. İlginç bir kariyeri olsun istiyordu. Ama gizli görev... Vay canına, bunu beklemiyordu. Bir *çeteye* sızmak. Aniden gizli görevdeki polislerin ölüm oranlarını bilmek, onu bekleyen ihtimallerden haberdar olmak istemişti.

"Biliyor musun, polis gibi konuşmuyorsun," demişti Leo. Sonra netleştirmek için eklemişti. "İstediğimiz buydu."

Gülse mi ağlasa mı bilemeyen Ryan, "Anladım," demişti. Tanrım, demek polise benzer bir yanı olmadığı için gizli göreve adaydı? Nato alfabesini bile eline yüzüne bulaştırmıştı. Dudağını ısırdı. Sıcak, melankolik bir şey içmiş gibi içine hüzünlü, yumuşak bir his çökmüştü.

"Yok, yani bir polis memuru, 'Bu adam bana yüksek kalite kokain bulabilir mi?' dese, sen, 'Beyazın var mı hocam?' derdin."

Ryan bir kahkaha attı.

Leo samimiyetle, "Bilirsin işte. Komiklik olsun diye abartıyorum. İstihbarat toplamakta harikasın gerçi. Şu mantar panoya baksana? Muazzam," dedi.

"Sağ ol."

Şimdiyse hâlihazırda çeteye sızmış olan bir memur Ryan'ı OSÖ'ye tanıtacaktı.

Telefonu çaldı.

"Her şey hazır mı?" diye sordu Leo.

"Evet, sanırım." Dışarıdaki soğuk araziye baktı. Artık kışın sonlarına geliyorlardı. Ağaçlar bir deri bir kemik kalmıştı. Gökyüzü kasvetliydi. Rengi bile yoktu, beyaz görünüyordu. Cansız hava bir şey yapma zahmetine bile girmiyordu; ne güneş vardı ne yağmur, hiçbir şey.

"Sana üç tavsiye vereceğim, unutma."

"Peki?" Ryan tekrar salona doğru döndü.

"Birincisi: Kimliğinin ortaya çıktığını düşünsen bile her zaman rolüne sadık kal. Polis olduğundan şüphelenmeleri onaylamandan iyidir."

"Tamam." Ryan yutkundu. Gergindi. Bu kadarını itiraf edebilirdi. Bu iş havalı falandı ama ya polis olduğunu tahmin ederlerse, ne olacaktı? Ya büyük bir tuzak kurmaya hazırlanırlarken Ryan işi batırırsa?

"İkincisi: Suçlular sürekli narkotikçilerden şüphelenir. Sen de öyle yapmalısın. Birisi seni narkotikçi olmakla suçlarsa rencide olmuş gibi davranmalı ve sen de başkalarını suçlamalısın."

"Öyle yaparım, o konuda bir sorunum yok," dedi Ryan dürüstçe. Boş evleri tespit edip haber verenlerin arasına karışmasını sağlamak için onu çetenin epey üst kademelerine gönderiyorlardı. Uyuşturucu değil, hırsızlık koluna.

"Üçüncüsü: Kimseye söyleme."

"Anlaşıldı. Yani aslında bu birincisi olmalıydı."

Leo kahkaha attığında Ryan'ın göğsü kabardı. Kendini mutlu hissetti.

***

Ryan'ın telefonu elindeydi. Mesajı tekrar tekrar kontrol ediyordu: Cross Sokak, 2 numara. Söylendiği gibi simsiyah giyinmişti.

Mesaj tam da Ryan'ın içerideki bağlantısı Angela'nın söylediği vakitte gelmişti. Gizli numaradandı. Çözmeye çalıştıkları da işte buydu: Adresleri kim, nasıl buluyordu?

Ryan emniyet protokolü gereği Angela'yla daha önce tanışmamıştı. Kimse aktif gizli görevdeki memurlarla tanışamazdı. Angela çetenin hırsızlıklarla bağlantılı kolunu tanımak için dört aydır görevdeydi ve şimdiye dek iyi iş çıkarmıştı. Dört araç çalıp limanda Ezra'yla tanışmıştı. Bu süre içinde olur da birisi görür diye bir kez olsun karakolun kapısından girmemişti.

Ryan, Angela'yla Leo'nun uzaktan ayarladığı şekilde birkaç gece önce tanışmıştı. Bir süpermarketin önünde biraz laflamışlardı. Angela tertipli ve ciddiydi. Münasebetsiz buluyormuşçasına Ryan'ın şakalarına direnmişti. Dün "deneyimli bir hırsız olan kuzeni" kendi kıymetini artırmak üzere Ryan'ı çeteye takdim etmişti. Aynı zamanda Ryan'ı hiyerarşide daha yukarılara taşımayı planlıyor, sadece getir götürcüleri değil; bilgileri sağlayan kişileri de tanımasını amaçlıyorlardı.

Ryan'ın kendini kanıtlamak için ilk görevi mesajdaki adrese gidip arabayı çalmaktı.

O kadar kolay ve bir o kadar da zordu işte.

Saat sabahın ikisini geçiyordu. Ay yukarıdaydı; havaya fırlatılmış, düşmeden önce bir gececik orada asılı kalan ışıklı bir top gibiydi.

Önünde duran ev uykudaydı. Sahipleri şehir dışındaydı, Göller Bölgesi'ne gitmişlerdi. Tek ışık koridorunkiydi. Zamanlayıcıya bağlı olduğu barizdi. Bu yeterince açık değilmiş gibi çimler biçilmemişti: İnsanların tatilde olduğunu gösteren bariz bir emareydi.

Ryan kafa yormadan işini yaptı. Mektup deliği açıktı. Şanslıydı ki anahtarı ulaşabileceği bir yerde bırakmışlardı, bu iş kolay olacaktı. Uzun, siyah sopayı çıkarıp anahtarları aldı ve cebine koydu. Arabanın kapısını eldivenli eliyle açıp

motoru çalıştırmadan geri geri giderek garaj yolundan çıktı. Polis bu arabayı bulup olay yeri incelemeye baktıracak olursa, gizli operasyonlar anca o zaman bunu yapanın aslında Ryan olduğunu bildirecekti. O, iyilerden biriydi; hukuki açıdan dokunulmazdı.

Yakınlardaki ışıksız bir yolda bir sonraki görevine başladı. Elleri titriyordu. Daha önce hiç araba plakası değiştirmemişti. Emniyet nasıl yapıldığını bildiğini varsaymıştı ama bu tarz teknik işlerde oldum olası çok kötüydü. Bağlantıların nasıl çalıştığını çözemiyordu. İki minik vidayı düşürdü. Yerde yuvarlanıp asfaltta seçilmez oluverdiler. Parmaklarının ucuyla yoklayarak bulmayı denemek üzere yere çökerken, "Hay böyle işin," dedi.

Arabanın plakasını değiştirmesi kırk dakika sürdü. Plakanın keskin kenarıyla avucunu boydan boya kesmişti. Ama sonunda bitmişti. Bir suç daha işlenmişti.

Ryan limana gelip talimatlara uyarak Ezra'nın müsait olmasını bekledi. Sonra adamın yanına yaklaşıp arabadan indi ve anahtarı uzattı.

"Müthiş," dedi Ezra. Soğuk liman havasında Ryan'ın cesareti kayboldu. Tek düşünebildiği bir *ya eğer, ya eğer, ya eğer* dizisiydi. Ezra kim olduğunu anlarsa, Ryan'ın tutuklanma riski olmasa bile tahtalıköyü boylama riski olduğu kesindi.

"Harika," dedi Ryan. Ezra'nın omzuna vurmak için uzattığı eli titriyordu. Bunu perdelemek için çenesini iki yana oynattı; kokain kullanımının yaygın bir belirtisiydi bu. Ezra'nın, onun da abisinin ortakları gibi kokain çektiğini düşünmesini istiyordu.

Ryan, Ezra'nın hemen arkasındaki yük gemilerine, karanlık gökyüzüne yükselen parlak renkli vinçlere baktı.

Ezra'nın gözleri onunkileri buldu. Ryan ne olduğunu bilmese de aralarında bir şey geçer gibi oldu. Dizleri titremeye

başladığında ağırlığını bir o ayağına bir bu ayağına vererek bunu gizledi.

"İlk miydi?" diye sordu Ezra dikkatle.

"Aynen. Birçoğu içinden ilk." Ryan ağırlığını topuklarına verdi. Onu öldürürlerdi. Polis korumasının ya da kimliği açığa çıkarsa gideceği güvenli evin faydası olmazdı; kim olduğunu keşfederlerse Ryan'ı öldürürlerdi. *Bunu düşünmeyi kes. Kes sadece.*

"Bu hafta kırk oldu."

"Kırk araba mı?"

"Hı hı."

Vay be. Ryan nefesini üfleyerek verdi. Bu iş onun fark ettiğinden bile büyük ölçekliydi.

"Elini mi yaraladın?"

"Evet, mühim bir şey yok. Plakadan oldu."

Ezra ona kendi avucunu gösterip, "Bana da aynısı olmuştu!" dedi.

"Hı," dedi zihni hızla çalışan Ryan.

Ezra rahat bir şekilde, "Kesiğe Savlon[15] sürmelisin," dedi. Sanki iki organize suç çetesi üyesi değil de çocuklardı. Savlon'muş.

15 Antiseptik bir krem. (ç.n.)

EKSİ BEŞ YÜZ OTUZ BİRİNCİ GÜN, 08.40

Aylardan mayıstı ama geçen yılın mayısı. Bu kadar geriye gitmiş olmasında yanlış bir şeyler vardı. Andy'yle konuşmalıydı. Ne yapması gerektiğini sormalı, bunu durdurmalı ya da yavaşlatmalıydı.

Jen merdivenlerden indi. Sadece ışıktan ve evdeki seslerden –Kelly yemek pişiriyor, Todd bir şeyler anlatıyordu– hafta sonu olduğunu anlayabiliyordu. Sonuncudan bir önceki basamakta durup eşiyle oğlunun tatlı atışmasını dinledi.

"Ona *ilgimi çekmiyor* denir," diyordu Todd. "*İlgim yok*, işe karışmadım demek."

"Sağ ol Oxford Sözlüğü," dedi Kelly. "Gerçekten de, işe karışmadım demek istemiştim."

Todd, "Hayır, öyle demek istemedin!" dediğinde ikisi de kahkahalara boğuldular.

Jen mutfağa girdiğinde Kelly rahat bir tavırla, "Günaydın güzellik," dedi. Tavadaki pankeki çevirdi. Tablo çok normal

gözükse de aklına o fotoğraf geldi. Kelly'nin bir yerlerde Jen'e hiç bahsetmediği bir akrabası vardı.

Ona bakmak bir tutulmaya bakmak gibi canını yakıyordu. Jen gözlerini kıstığını hissedebiliyordu. "Ne oldu?" dedi Kelly.

Jen'in bakışları yeniden Todd'a kaydı. Çocuktu, ergendi. Kocaman eller ve ayaklar, iri kulaklar, henüz yerine oturup düzgünleşmemiş dişleri. Yanaklarındaki sivilceleri. Yüzünde tüyden eser yoktu. Boyu kısaydı.

Kelly'nin pankekleri çevirdiği yere doğru ilerledi.

"Bilgisayar oyunuma bulaşmadığını mı söylüyordun yani?" diye sordu Todd babasına.

Güneş, tavaya pankek karışımı döken Kelly'nin siyah saçlarını ışıldattı. "Aynen öyle demek istemiştim."

"Palavra gibi geldi."

"Tamam tamam." Kelly ellerini havaya kaldırdı. "Ders için sağ ol. *İlgimi çekmiyor* demek istemiştim. Adi herif."

Todd tiz, çocuksu sesle kıkırdadı. "Düşünsene, bir çocuk daha yapsanız benden iki tane olabilirdi. Çifte bela."

Yüzünden bir anlığına eski ve hülyalı bir ifade geçen Kelly, "Doğru," dedi. Oldum olası ikinci çocuğu istemişti.

"Sen bize yetiyor da artıyorsun," dedi Jen.

"Aa, hepimiz tek çocuğuz," dedi Todd. Bir muz alıp soydu. "Daha önce hiç aklıma gelmemişti." Jen, Kelly'yi dikkatle izledi. Burada olmasının sebebi bu konuşma mıydı?

Kelly sessizce mutfakta bir şeylerle uğraştı. Bir iki saniye sonra rahatça, "Öyle," dedi.

Jen bahçeye baktı. 2021'in mayıs ayındaydılar. Buna inanamıyordu. Sabahın erken saatlerinde güneş cennetten inen sütunlar misali ışıklar saçıyordu. Küçük mavi olanı almadan önceki eski barakaları hâlâ dışarıdaydı. Jen sadece çimlerdeki ışıktan iki mayısın birbirinden ayırt edilip edilemeyeceğini merak etti.

"Peki, benim bir duş almam lazım," dedi.

Üst kata çıkıp çift kişilik yataklarının tam ortasına oturdu. Çok uzun zaman önce sahip olduğu telefonundan internete girip Andy'nin numarasını buldu ve aradı.

"Andy Vetesse."

Jen alelacele her zamanki konuşmasını yaptı. Tarihler, çoktan yaptıkları görüşmeler. Andy her zamanki gibi bir parça yabani ama Jen'in hevesli olduğunu düşündüğü bir sessizlikle dinledi. Jen ona gelecekteki Penny Jameson ödülünden bahsetti. Andy listeye alındığını söyledi.

Ona inanmış gibiydi. "Pekâlâ, Jen. Anlat. Ne sormak istiyorsun?"

"Ben... *On sekiz ay* öncesine döndüm," dedi dikkatini tekrar önündeki işe vermeye çalışarak.

"Döndüğün günlerin ortak bir noktası var mı?"

"Bazen var, genelde hep bir şeyler öğreniyorum. Ama..." Telefonu omzuyla kulağının arasına sıkıştırıp bacaklarını ovuşturdu. Donuyordu. Tırnaklarında bir dönem sevdiği ama şimdi hoşuna gitmeyen çok eski, kayısı tonunda bir oje vardı. "Bu işi bitirebilecek birçok şey öğrendim ama bitmedi."

"Belki mesele cinayeti engellemek değildir."

"Ne?"

"Kötü birisi diyorsun, değil mi? Bu Joseph yani? Belki mesele onun öldürülmesini engellemek değildir."

"Devam et."

"Eh, cinayete mâni olursan başka bir sorunun olacak gibi duruyor."

"Nasıl?"

"Belki mesele cinayeti önlemek değil anlamaktır. Savunabilmen için. Anlarsın ya? Sebebini bilirsen mahkemeye bunu anlatabilirsin."

Andy cümlesini bitirdiğinde Jen'in kulakları ürperdi. Belki, belki. Sonuçta avukattı. "Evet, nefsi müdafaaydı demek gibi, ya da tahrik vardı."

"Aynen öyle."

Jen bir kereliğine Sıfırıncı Gün'e dönüp artık bildikleri ışığında olayı tekrar izleyebilmeyi diledi.

"Gelecekte sana bunu demiş miydim bilmiyorum ama zaman yolculuğu yapmak isteyen herkese aynı şeyi söylerim: Geçmişte beni ararsan bana okuldaki hayalî arkadaşımın adının George olduğunu bildiğini söyle. Bunu kimse bilmiyor. Eh, söylediğim yolcular hariç. Şimdiye dek gelip bana bunu söyleyen olmadı."

Bu kişisel bilgi, bu ipucu, bu kısa yol, bu hile karşısında duygulanan Jen, "Söylerim," dedi.

Andy'ye teşekkür etti. Vedalaştılar.

"Ne zaman istersen ara," dedi Andy. "Geçmişte görüşürüz."

Jen ruhsuz, hüzünlü bir gülümsemeyle telefonu kapattı ve bugünü düşündü. Neticede elindeki tek şey buydu.

Bugün. Mayıs.

Mayıs 2021. Bir şey ufukta biriken hafif pus misali zihninde şekillenmeye başladı.

Tıpkı bazen olduğu gibi aniden aklına bir düşünce geldi. Geliyorum bile demeden. Telefonuna baktı. Evet, haklıydı. 2021'in 16 Mayıs'ıydı.

O zaman dank etti.

Gafil avlandığı düşüncesi ayaklarını yerden kesen bir tokat gibi yüzüne çarptı: Bugün babasının öldüğü gündü.

***

Jen bunu yapma dürtüsüne direnir gibi yaptı. Zamanda geriye gitmesinin sebebi babasını görmek, hayatındaki büyük hata-

lardan birini telafi etmek değildi. Saçını düzeltirken kendine bunu söyledi. Bunu babasına veda etmek için yapmıyordu. Oğlunu kurtarmak için buradaydı.

Ama bütün sabahı morgda babasına ettiği vedayı düşünerek geçirdi. Jen ve babasının naaşı baş başaydı. Jen'in avucundaki eli soğuk ve kuruydu. Ruhu başka bir yerdeydi.

Todd'un *Crash Team Races Nitro-Fueled*'ı oynayışını yerinde deliler gibi kıpırdanıp durarak, bacaklarını bir üst üste atıp bir indirerek izledi. Sonunda Todd, "Ne var?" dediğinde onu oyunuyla baş başa bırakıp odadan çıktı.

Koridorda dururken Kelly'yi internette arattı. Hiçbir şey yoktu, hiç dijital ayak izi bırakmamıştı. Bir soyağacı sitesine soyadını girdiğinde önüne İngiltere'nin her yanına dağılmış yüzlerce sonuç çıktı. Kelly'nin bir fotoğrafını bulup arama motorundan görsel araması yaptı ama hiçbir sonuç çıkmadı.

Kendini üst katta buldu. Kelly muhasebe defterlerini düzenliyordu. "Microsoft beni hor görüyor," dedi Jen'e. Bardakaltlığında bir fincan kahve duruyordu. Yüzünde minik bir gülümseme vardı. Jen ona yaklaşırken bilgisayarını çok hafifçe ondan uzağa çevirdi. Jen bu sefer bu hareketini fark etmişti. İlk seferinde gözünden kaçmış olmalıydı.

Belki başka bir gelir kaynağı vardı. Uyuşturucu, ölü polisler, suç. Bir tadilatçıdan daha fazla parası mı vardı? Pek değil. Çok fazla parası olduğunu sanmıyordu Jen. Olsa fark etmez miydi? Aniden bir şeyi hatırladı. Kelly birkaç sene önce bağış yapmıştı. Tonla para, birkaç yüz pound. Jen'e söylememişti. Sorduğundaysa gelen iyi bir iş sayesinde yaptığı isimsiz bir hayırseverlik olarak açıklamıştı. Eşinin zararsız bir konuda bile yalan söylemesi Jen'in canını sıkmıştı. Yalan büyük değildi ama yalandı işte.

"Hey, tuhaf bir sorum var," dedi kaygısızca. "Hayatta bir akraban var mı? Bilirsin, uzaktan kuzenin falan..."

Kelly yüzünü astı. "Hayır? Annem de babam da tek çocuktu," dedi hızlıca.

"Çok uzaktan bir akraban bile mi yok? Belki başka kuşaktan?"

"Hayır. Niye ki?"

"Hiç sülaleni sormadığımı fark ettim de. Bir de şey var, eski bir fotoğrafınla ilgili tuhaf bir anı. Gözleri seninkilere benzeyen bir adam vardı yanında. Senden daha tıknazdı. Gözleriniz aynıydı. Saçı daha açık renkti."

Bu cümle Kelly'nin bedeninde bir tepki yaratır gibi olduysa da aniden ayağa kalkarak bunu gizledi. "Hiç bilmiyorum," dedi. "Sanmıyorum... Eski fotoğrafım var mı ki? Beni bilirsin. Duygusuz biriyimdir."

Jen onu izleyip bunun ne kadar gerçeklikten uzak olduğunu düşünerek başını salladı. Hiç de duygusuz falan değildi.

"Uydurdum herhâlde," dedi. Sadece gözleri benziyordu. Belki de fotoğraftaki sadece bir arkadaşıydı.

Jen o mavi gözlere bakıp aniden ömründe hiç olmadığı kadar yalnız hissetti. Kırk üç yaşında olması gerekirken burada kırk ikiydi. Sonbaharda olması gerekirken baharda, on sekiz ay öncesindeydi. Jen hangi zamanda olursa olsun, eşi söylediği kişi değildi.

Babası da hayattaydı.

Kendi bildiği yoldan da olsa onu karşılıksız seven babası. Oğlunu kurtarmak için kendi anneliğini gözden geçirmesi gerektiğini hissettiği gibi, şimdi onu yetiştiren adamın yanına gitmek istiyordu.

"Babama gideceğim." Bir anda ağzından çıkıvermişti. Direnemiyordu. Babasının sıcak elini tutması lazımdı. Ölürken yanında duran birayla fıstıkları masaya koyuşunu izlemeliydi. Orada kalmayacaktı. Yalnızca... Yalnızca onu sevdiğini söyleyecekti. Sonra da çıkacaktı.

"Ah, iyi," dedi Kelly, Jen hızla merdivenlerden inerken. "İyi eğlenceler," diye seslendi. "Selam söyle."

Kelly'yle babasının ilişkisi hep candan olsa da asla yakın olmamışlardı. Jen, Kelly'nin bir baba figürü arayıp onunkini gönüllü olarak benimseyebileceğini düşündüyse de Kelly tam tersini yapmıştı. Çoğu insanla olduğu gibi Ken'le de arasına daima mesafe koymuştu.

Jen arabada babasını aradı. Beyninin bir kısmı hâlâ açmayacağını düşünüyordu.

Ama elbette açtı. Diğer her şeyden çok bu, Jen'e bunların gerçekten yaşandığını kanıtladı. Gerçekten oluyordu.

"Ne hoş sürpriz," dedi babası. Oradaydı işte, hattın diğer ucunda. Ölümden dönmüştü. Sesi üst perdeden, boğuk ama yaşı ilerledikçe yumuşayarak esprili hâle gelmişti. Jen, babasının sesini duymasının yarattığı rahatlamayla uzun, fazla uzun bir zamandan sonra esintiyi hisseden esaret altındaki bir hayvan gibi gevşedi.

"Çok meşgul müsün? Sana geleyim diyordum," dedi duygu dolu bir sesle.

"Olur. Suyu kaynatayım."

Yüz binlerce kez duyduğu bu cümleyle gözlerini kapattı. Duymayalı on sekiz uzun ay olmuştu.

"Tamam."

"Harika." Babasının sesi mutluydu. Yalnızdı, yaşlıydı; üstelik henüz bilmese de, ölüyordu.

***

Jen'in tüm bildikleri burada olmaması gerektiğine işaret ediyordu. Tüm filmler de aynı fikirdeydi. Sadece suça mâni olabilecek şeyleri değiştirmeliydi, değil mi? Fazla heveslenip

başka şeyleri de değiştirmeye, Tanrıcılık oynamaya kalkacak kadar bencil olmamalıydı.

Ama karşı koyamıyordu.

Babası çift cepheli, Victoria tarzı bir evde yaşıyordu. Tadilattan geçmiş tavan arasıyla birlikte üç katlıydı. Ön kapının iki yanında koyu renk çerçeveli, sürgülü pencereler vardı. Sevimli şekilde eski modaydı. Babası gibi.

Bir adım gerileyip eliyle içeri geçmesini işaret eden babasına hayretle baktı. Koluna. Babasının canlı bedenine bağlı, damarlarında kan dolaşan iri koluna. Yüzündeki ifadeye şaşıran babası, "Ne oldu?" dedi.

"Yok bir şey. Tuhaf bir gün oluyor sadece."

Annesi öldükten sonra babası oturdukları evden ayrılmamıştı. Bu konuda ısrarcı olmuştu, Jen'in de onu ikna etmek için yardım isteyebileceği kimsesi yoktu. Tek çocuk olmak böyleydi. Jen'e merdivenlerin sorun çıkarmayacağını, olukları şahsen temizlemeye devam edeceğini söylemişti. Neticede ölümü oluklardan da merdivenlerden de olmamıştı.

"Ne açıdan?"

"Yok bir şey," dedi Jen başını sallayarak. Artık yetişkin olduğu için gözüne bir şekilde daha ufak görünen koridor boyunca onu takip etti. Buraya geldiğinde içine çok spesifik bir his çöküyordu. Yeterince çabalasa geçmişe dokunabileceği intibası uyandıran, ince bir toz örtüsüyle kaplı, çok da uzak olmayan bir nostalji hissi. Şimdiyse buradaydı işte, oğlunun katil olmasından önceki, babasının öldüğü yılın baharında. Ama geçmişe dokunabilecekmiş gibi gelmiyordu.

"Emin misin?" diye sordu babası. Yıpranmış salona geçerlerken arkasına doğru baktı. Dikkatle süpürülseler de ada çayı yeşili halıların kenarları hâlâ grimsi siyahtı. Bunu daha önce hiç fark etmemişti. Belki de ev işlerinden hoşlanmama huyunu babasından almıştı.

Yerde geometrik desenli, gri, yuvarlak bir kilim seriliydi. Şömineler ve radyatörlerin üstlerindeki koyu renk ahşap raflarda onlarca senedir orada olan biblolar duruyordu.

Gün ortası olmasına rağmen babası mutfağın ışığını açtı. İnce, uzun, floresan bir ampuldü, mırıltıya benzer bir sesle yandı. "*Morislerin* davasında uzlaşma sağlandı mı?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Şey..." Tereddüt etti. Açıkçası hiç hatırlamıyordu.

"Jen! Uzlaşacaklar demiştin!"

Başını yana eğerek babasına baktı. Bunu unutmuştu. Nihayetinde keder ailevi tüm kızgınlıkları yutmaz mıydı? O zamanlar böylesi konuşmalar canını sıkardı ama bugün sıkmıyordu. Babasını uzaklara süren ölüm gelmeden onun burada, arenada bulunmasına memnundu sadece.

"Özür dilerim. Yorgunum."

"Teklifin süresinin dolmasına dört gün var," dedi babası. Geriye dönüp bakıyor olmanın yardımıyla aniden bazı güvensizliklerinin tam olarak nereden geldiğini anlayabildi: Buradan. Yetişkinliğinde babası gibi insanlardan uzaklaşıp Rakesh ve Pauline gibi pek insan canlısı olmayan tiplerle arkadaşlık kurmuştu. Kelly'yle evlenmişti. Çünkü onlar gerçek Jen olmasına müsaade ediyorlardı.

"Biliyorum, sorun çıkmaz. Pazartesi uzlaşırız."

"Müvekkilin teklif hakkında ne düşünüyor?"

"Hatırlayamadım." Konuşmayı bitirmek isteyerek elini salladı. Birlikte çalışmak rüya gibi değildi, değil mi? Şu andaki gibi bazen zor da olabiliyordu. Bir yanda azimli, adanmış, detaylar konusunda titiz babası. Diğer yanda her şeyden çok insanlara yardım etmek konusunda azimli olan Jen.

Babasıyla mühim bir uzlaşma görüşmesine katıldıklarını dün gibi hatırlıyordu. Babası Jen bir formu getirmediği için homurdanmıştı, Jen de Pauline'e üst üste, *Babam gıcığın teki,*

diye mesaj atmıştı. Karşılığında emojiler almıştı. Şimdi bakınca o kadar buruk ve tatlı bir andı ki az kalsın gülecekti. Ebeveynlerimizin yanındayken ettiğimiz çocukluklar.

"Kusura bakma, bu aralar pek iyi uyuyamıyorum," dedi babasının gözlerine bakarak. "Pazartesi daha iyi olacağım. Söz."

"Şey gibisin... Bilmiyorum. Hah, Todd küçükken ve hiç dinlenmiyorkenki hâlin gibi."

Jen'in dudağının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "O günleri hatırlıyorum."

Babası özlemle, "İnsan bebeği varken o kadar yorgun oluyor ki her yerde uyuyabiliyor," dediğinde ışığa tutulan bir prizma gibi başka bir yüzü açığa çıkıverdi. Oldum olası rekabetçi, içe kapanık biri olmuştu ancak ölümüne yaklaştığı senelerde biraz yumuşamıştı. Kendine bir şeyler hissetme, yumuşak hâlini ortaya çıkarma izni tanımıştı. Dedeliği babalığından iyiydi. Jen çocukken birlikte çok az vakit geçirebilmişlerdi.

"Sen bebekken bir keresinde trafik ışığında uyuyakalmıştım."

"Hiç bilmiyordum."

Jen'in sırtına, bir yerlerde bir cam açık kalmış da içeri soğuk esinti giriyormuş gibi tuhaf bir his yayıldı. Burada ne işi vardı? Bunu yapmaması, asla unutamayacağı şeyleri öğrenmemesi gerekirdi.

"Hiç anlatmadım ki," diye açıkladı babası. "Çocuğunun sana yük olmuş gibi hissetmesini hiç istemezsin." Cümlenin ikinci kısmını söylemekte belli ki zorlanmıştı. Sözlerini bitirirken dudağını ısırıp ona baktı. Salonla mutfağın arasındaki yemek odasındalardı. Dışarıdaki ışık çok güzeldi. Veranda kapılarının önündeki bir toz yığınını aydınlatıyordu.

"Doğru. Ben de Todd'a karşı böyleyim."

"Bebek sahibi olmak zor iş ama kimse söylemiyor." Babası omuz silkti. Normal gördüğü bir günü kızıyla geçirmekten memnun gibiydi.

"Ben de arabada mıydım?"

"Yok, hayır!" Babası güldü. "İşe gidiyordum. Tanrım... Bebeğin ilk doğduğu zamanlar bambaşka oluyor. Bazen üslerimi arayıp, *Yeni doğmuş bir bebek sahibi olmak ne kadar zor, haberiniz var mı?* demek istiyordum.

"Her şeyle annem ilgilendi sanıyordum."

Babası yüzünü buruşturup başını salladı. "Şunu söylemeliyim ki minik Jencik haykırışlarıyla evin hâkimi olmuştu."

Gözlerini kırpıştırarak babasının mutfağa girip hep yaptığı gibi titizlikle ocağa su koymasını seyretti. Çaydanlığı ağzına kadar doldurdu, doğanın canı cehenneme. Kapağını titreyen eliyle, dikkatle kapattı. Bu çaydanlığı o kadar uzun zamandır görmemişti ki. Bu evi babası öldükten sonra satmışlardı. Eşyaların neredeyse hiçbirini saklamamıştı.

Mutfakta nostaljik bir misk kokusu vardı. Karavanlara has bir koku.

"Neden uyumuyorsun?"

"Kelly'yle kavga ettik." Bu galiba doğruydu. Gözleri dolarken elini salladı. Hâlâ trafik ışıklarını düşünüyordu. Tanrım, çocuklarımız için yaptıklarımız.

Babası hiçbir şey demeden Jen'in orada, yıpranmış fayans zeminde dikilip konuşmasına müsaade etti. Jen, babasının tıpkı kendininkilere benzeyen gözleriyle buluştu. Todd'un gözleri böyle kahverengi değildi. O, gözlerini Kelly'den almıştı. Birisiyle çocuk yaptığınızda kabul ettiğiniz anlaşma buydu.

"Ne oldu?" Babasının yirmi sene önce sormayacağı bir soruydu bu. Fokurdamaya başlayan çaydanlık ocakta hafifçe sallandı. Babası bunu uzaklarda gerçekleşen bir sarsıntıymış gibi görmezden gelerek gözlerini Jen'inkilerden ayırmadı.

Jen duygu dolu bir sesle, "Aman, bilindik evli çift kavgaları işte," dedi. Başka ne diyebilirdi ki? Sıfırıncı Gün'den

bugüne, Eksi Beş Yüzüncü Gün'e (ya da o civarlarda bir şey işte) uzanan koca hikâyeyi mi anlatacaktı?

Babası karşısındaki tezgâha yaslandı. Mutfak her zamanki mutfaktı. Seksenler tarzı, kirli beyaz formika yüzey. Yıpranmışlığında rahatlatıcı bir yan vardı. Dolaplarda babasının artık kullanmadığı kristal bardaklar duruyordu. Çiçekli, plastik bir çay tepsisi her gece bir başka hazır yemeği taşımak üzere oradaydı.

"Kelly bana yalan söylüyormuş."

"Ne konuda?"

"Karanlık bir işler çeviriyor. Belki de hep çeviriyordu."

Babası bir an bekledikten sonra konuşmaktan ziyade bir ses çıkardı: "Yaa." Eliyle ağzını örttü. Teninde yaşlılık lekeleri vardı. Onları görmek, hâlâ burada, görece şimdiki zamanda olmak Jen'i rahatlattı. "Ne tür bir iş?"

"Bilmiyorum. Sanırım bir suçluyla görüşüyor."

Babasının gözleri koyulaştı. "Kelly iyi bir insan," dedi kesin bir tavırla.

"Biliyorum. Ama siz hiç, bilirsin işte..."

"Ne?"

"Birbirinizden hiç gerçekten... Hoşlanmadınız gibi gelmiyor bana?"

"Sana iyi davranıyor," dedi babası sorudan kaçınarak.

Jen hüzünle güldü. "Biliyorum."

Bir kez daha evi ve fotoğrafı düşündü. İkisini nasıl çözeceğini bilmiyordu. Onun için aydınlatılamaz bir gizemdi.

"Büroya ilk geldiği günü hatırlıyor musun?"

"Tabii ki," dedi Jen hemen. Tek söylemek istediği de buydu. Hatırası artık aşınmış olsa da mart ayı Kelly'yle ona aitti. Onlar için manası o kadar büyüktü ki tanışmalarından sadece birkaç ay sonra Kelly bunu tenine kazıtmıştı. Dövme yaptıracağını Jen'e söylememişti. Öğlen ortadan kaybolup, hiç-

bir şey demeden eve dönmüştü. Jen anca Kelly'yi soyduğunda keşfetmişti bunu; o dövme ortak mirasları olmuştu.

"O zamanlar yaptığımız bir dolu dağınık işi hatırlıyor musun?" dedi babasına.

Babası Jen'i stajyer olarak büroya aldığında firmanın ilk dönemleriydi. Bundan âlâ işlevsizlik reçetesi olamazdı. Babası stajını Londra'nın en büyük beş hukuk firmasından birinde yapmıştı ama kendi bürosunu kurmak istediğinden şirket birleşmeleri ve satın almalarıyla dolu hırslı bir kafayla Liverpool'a taşınmıştı. Jen'in annesi doksanlarda kanserden öldükten sonra Eagles'ı kurmuştu. Jen büronun adını neden Legal Eagles[16] koymadığını hiç anlayamamıştı.

O ilk zamanlar gelen bütün davaları almış, kirayı geciktirmemek için kendilerini uzmanlık alanlarının elverdiği derecede zorlamışlardı. Vekâletlerin yanında gayrimenkul satışlarına ve şahsi yaralanma davalarına bakarlardı. Babası gülerek, "Masanın altında dizlerimde kitapla vasiyetname eki taslağı çıkarırdım," dedi.

Jen hüzünle gülümsedi. "Devre mülk satışlarımızı hatırlıyor musun?" diye ekledi anılara dalmaktan memnun hâlde.

"O neydi?" derken babasının sesinde tuhaf bir şey vardı. Birisi onları izliyormuşçasına teatral bir hava.

"Hatırlasana, devre mülk satışı yapıyorduk da sıranın ne zaman kime geleceğine dair o manyak listeyi tutmak zorunda kalmıştık hani?"

"Öyle mi yapmıştık?"

Bir an kafası karışan Jen, "Elbette!" dedi. Babasının geçmiş olayları hatırlama becerisi muazzamdı. Jen yanlış anlamış olmalıydı, anı düşündüğü gibi değildi belki de.

---

16 "Legal Eagle" tuttuğunu koparan, becerikli avukatlar için kullanılan bir deyiştir. (ç.n.)

"Sanmıyorum. Ama ne güzel günlerdi, değil mi? Büroda pizza yerdik..."

Jen başıyla onayladı. Yalan olsa da, "Öyleydi gerçekten," dedi.

"Sonra her şey rayına oturdu sayılır, değil mi?"

"Doğru." Kelly'yle tanıştığı baharı hatırladı. Büro nihayet para kazanmaya başlamıştı. Birkaç büyük davayı kazanmışlardı. Bir sekreterle muhasebeci Patricia'yı tutmuşlardı. Bir de şimdiki hâllerine bakıyordu: Büronun yüz çalışanı vardı.

Babası iki fincana çay doldururken, "Yemeğe kalmaz mısın?" diye sordu.

Jen ona tereddütle baktı. Saat dörttü. Babasının üç ila dokuz saatlik ömrü kalmıştı. Göz göze geldiler.

Hiçbir şey demeden buharı tüten fincanını alıp vakit kazanmak için bir yudum çay içti. Kalmaması gerektiğini biliyordu. Başka şeyleri değiştirmemeliydi. Yapması gerekenlerden şaşmamalıydı. Piyango bileti almak yok. Hitler'i öldürmek yok. Çizgiden şaşmak yok.

Ne var ki ağzı istemsizce açıldı. "Çok isterim." Bunu o kadar kısık sesle söylemişti ki fısıldayarak söylerse evrenin onu duymayabileceğini ummuştu. Sadece babasına söylemişti, hiç şahit yoktu, baba kız arasında gizli bir konuşmaydı bu. Tek istediği bir süreliğine babasıyla kalmak, bunca anlaşılmaz ipucunu çözmeyi bırakmaktı. Asla ilerleyemediği, sadece durmadan geriye gidebildiği bu oyundan kurtulmak istiyordu.

"Ne yiyoruz?" diye ekledi.

Babası mutlu mutlu omuz silkti. "Ne olursa. Yemekte başka biri olması işe biraz resmiyet katıyor, değil mi? Yediğimiz sadece ekmek üstü fasulye bile olsa."

Jen onun ne kastettiğini harfiyen biliyordu.

***

Saat yediyi beş geçiyordu. Jen'le babası, babasının "Tanrı bilir ne zaman" dondurucuya koyduğu balıklı böreği fırına atmışlardı. Jen durmadan buradan ayrılması gerektiğini düşünüyordu. Beyninin mantıklı tarafı panik dolu bir gerekçeyle ona yalvarıyordu. Ama babası ayak bileklerini üst üste atmıştı. Ayağında terlikleri, televizyonda *Super Sunday* vardı. Ölüme o kadar yakındı ki Jen onu bırakamazdı, yapamazdı.

"Fırına sarımsaklı ekmek de atabilirim," dedi babası. "Bugünlerde dünyaları yiyebilirim. Biliyor musun, annen sarımsaktan nefret ederdi. Hamileyken çok fazla yediğini söylerdi."

"Öyle mi?" Jen ayağa kalktı. "Fırına koyayım."

"Tanrım, *Super Sunday*'den nefret ediyorum. Saçma sapan bir şey." Kanallar arasında dolaşmaya başladı.

"*Law and Order* izleyip prosedürleri eleştirelim," dedi Jen omzunun üzerinden.

Babası, "İyi fikir," diyerek Sky'ın[17] menüsüne girdi. "Beklerken bana bir birayla biraz fıstık getir."

Jen'in ensesindeki tüyler minik gözcüler gibi teker teker dikildiler.

"Tabii." Sessiz mutfağa girip sarımsaklı ekmeği fırına koydu. Fırının içindeki lambalar çoraplarını aydınlattı.

Buzdolabının kapağındaki rafta duran bira çoktan soğumuştu.

"Kendine de ne istiyorsan al," diye seslendi babası.

Fıstıkları hemen her şey orada duruyormuşa benzeyen bir dolapta buldu: Portakal suyu, iki avokado, üzümlü draje, çay poşetleri, naneli çikolatalı bisküviler. İkisini de babasına götürdü.

"Annemin hamileliğinde sarımsak yediğini bilmiyordum."

---

17 Dijital bir yayın platformu. (ç.n.)

"Ah evet, tonlarca yedi. Hatta bazen çiğ çiğ. Rosto tavuğa birkaç diş sıkıştırıp teker teker yerdi."

Jen çok erken yitirdiği kadını mutfak tezgâhının başında durmuş yağlı elleriyle diş diş sarımsak yerken hayal edebiliyordu. Karnında Jen vardı. Jen'in karnında da Todd. Gerçekleşecek bir hayal olan Todd.

"Fazla abarttığını söylerdi. Hep derdi ki..." Becerikli tek bir hamlede birayla fıstıkları tek eliyle aldı. Tanrım, öyle sağlıklıydı ki... "Başka çocuğumuz olursa en sevdiği yiyeceklerden soğumamak için onları yemeyecekti."

Eğilip ateşi yaktı. Bulunduğunda ateş yanmıyordu, fırında da sarımsaklı ekmekle balıklı börek yoktu. Bunların hepsi Jen'in yarattığı değişikliklerdi. Daktiloyla yazılan kelimelerin sayfada soldan sağa doğru belirmesi gibi ateş de şöminede kolayca yayılarak yandı. Oda anında gazın hafif, sıcak kokusuyla doldu.

Kendine ne atıştırmalık ne de içecek bir şeyler alan Jen şöminenin yanında annesinin üst kısmına nakışlar işlediği, babasının da sakladığı bir pufa oturup sadece onu seyretti. Bekliyordu.

Karşınızdaki kişinin son sözlerini söylediğini bilirken ona ne diyebilirdiniz ki? Oradan... Yanlarından ayrılmazdınız, değil mi? Kaygı Jen'in üzerine babasının demin yaktığı ateş gibi çökerek bunalttı. Hiçbir noktada oradan ayrılacağı yoktu. Babasını nasıl yapayalnız bırakabilirdi ki?

Ya bu, bir şekilde içine düştüğü işi çözerse?

Sözü kısa kesmek, oradan ayrılmak, ona şimdilik ve sonsuza dek veda etmenin bir yolunu bulmak yerine, "Ama başka çocuğunuz olmadı," dedi babasına.

Babası basitçe, "Bir türlü doğru zamanı bulamadık, sonra da çok geçti," dedi. Bira şişesinin kapağını açtığında ıslığımsı bir ses çıktı. "Hıkuk... Çok özveri istiyor, değil

mi? Elini veriyorsun, kolunu kaptırıyorsun. Hep Kelly'nin işe kendini çok kaptırmamakla en doğru şeyi yaptığını düşünmüşümdür."

Jen gergin bir tavırla, "Kelly'nin neler yaptığını kim bilir," dediğinde babası utanmış göründü.

"Doğrusunu yapıyor," dedi kısık sesle. Jen'in üstüne tuhaf ve gelecekten haber veren bir his çöktü. Neredeyse... Neredeyse babası öleceğini bilse ona bir şeyler söyleyebilirmiş gibi. Bir anahtar verebilirmiş gibi... Yapbozun bir parçasını... Ölüm döşeğinden Jen'in işine yarayabilecek bir bilgelik kırıntısını... Prizmanın o anda hâlâ karanlıkta kalan yüzünü...

Sessizliğe gömüldüler. Odadaki tek ses gaz ocağının uzaklarda yağan yağmur sesine benzeyen hışırtısıydı. O kadar sıcaklık yayıyordu ki yukarısındaki hava titreşiyordu. Sonsuza dek fırında sarımsaklı ekmekle burada, babasının antika salonunda kalabilirdi.

İşte o anda oldu. Jen bunun babasının üzerine bir fırtına bulutu misali çökmesini izledi. Tıpkı dedikleri gibi yanında fıstık ve bira vardı. İlk emare alnını çisentinin altında durmuş gibi kaplayan ter tabakasıydı. "Ah," dedi yanaklarını havayla şişirerek. "Jen?"

Panikten Jen'i sıcak basmıştı. Böyle olacağını düşünmemişti. Aniden oluverir sanmıştı.

Yüzünü buruşturup elini karnına koydu. Gözleri Jen'in üzerindeydi. "Jen, pek iyi hissetmiyorum," dedi kaygılı bir sesle. Sesi Todd'un ufakken düştüğü, nasıl hissettiğini anlamak için ilk ona, annesine baktığı zamanlardaki sesine benziyordu. Şimdiyse Jen burada, babasının ömrünün sonundaydı. Rolleri değişmişlerdi.

Onlarca senedir ağzından çıkmayan bir şey dedi: "Babacığım."

"Jen, lütfen ambulans çağır." Tıpkı onunkiler gibi kahverengi olan gözlerindeki bakış yalvarır gibiydi. Jen telefonunu çıkardı. Başka türlüsü mümkün değildi. Başka hiçbir ihtimal yoktu. Elindeki seçim yalnızca bir illüzyondan ibaretti.

EKSİ YEDİ YÜZ SEKSEN ÜÇÜNCÜ GÜN, 08.00

Jen önceki yılın eylül ayında uyanmıştı. Kendini bugüne alıştırırken dün geceyi, hastane yatağından ona bakan babasını düşündü. Sıcak ve sağdı. Şimdiyse yine bunun öncesindeydi ve babası şimdi de hayattaydı ama Jen onu kurtardığı için değil. Tekrar ileri gittiğinde bir şekilde onu yine kurtarmış olup olmayacağını, gelecekte yine hayatta olup olmayacağını merak etti.

Yatak odasının köşesinde mavi beyaz çizgili kâğıtla paketlenmiş bir yığın hediye duruyordu. Ah. Todd'un on altıncı doğum günü olsa gerekti. Doğum gününde neden suç işlediğini açıklayabilecek gizli ne olabilirdi ki? Andy'nin belki de olayın buna engel olmak değil savunmakla alakalı olduğuyla ilgili sözleri geldi aklına.

Geçmişin bir noktasında, kendisinin asla erişemeyebileceği bir dünün gecesinde paketlenmiş olan hediye yığınına baktı. Hediyeler PlayStation oyunları ve akıllı bir saatten oluşuyordu.

Fazla pahalı olsa da ona saati almak istemiş, yüzündeki ifadeyi görmeyi sabırsızlıkla beklemişti. Akşam yemeğini dışarıda yiyeceklerdi; özel bir yerde falan değil, Wagamama'da. Dışarısı soğuktu. Bu sene hava erkenden serinlemiş, neredeyse bir gecede sonbahar gelmişti. Yere diz çöküp Todd'un hediyelerini karıştırmaya başladı. Şu iki yumuşak pakette çorap vardı. Dikdörtgen olansa akıllı saatti. Diğerlerini parke zemine koyup şaşkınlıkla onlara baktı. Ufak, yuvarlak olan dudak nemlendiricisine benziyordu. Elbette öyle olamazdı. Hiçbir fikri yoktu. Hatırlayamıyordu.

Yine de Todd'un beğenmesini umdu.

Hediyeleri üst üste dizdi ve alt kata inip Todd'un kapısını çaldı. "Ee, gir?" dedi Todd hayretle. Doğru. Tabii ya. Jen kapıyı çalmaya daha geçen sene başlamıştı. Gelecek sene. Neyse.

"İyi ki doğdun!" dedi kapı kolunu hediye yığınıyla iterek.

"Dur dur, beni bekle," dedi Kelly. Elinde iki fincan kahve ve bir bardak meyve suyu olan bir tepsiyle basamakları hızlıca tırmandı. Arkasındaki pencereden görünen gökyüzü lekesiz, parlak bir maviydi. Hiç nahoş bir şey yaşanmamıştı, asla da yaşanmayacaktı sanki.

Todd'un odasına girdiğinde oğlan açık yeşil pijamalarıyla yatağında doğruluyordu. Saçı tıpkı Kelly'ninki gibi dağılmıştı. Jen kapıda duraksayıp ona baktı. On altı. Aslında çocuktan başka bir şey değildi. O kadar masumdu ki ona bakmak içini parçalıyordu.

***

Doğum günü olsa da Todd okula gitmek zorundaydı. O hazırlanırken Jen bugün duruşması olduğunu gördü. Gerçek bir duruşma bütün boşanma avukatları için nadir bir olaydı. Geçen sene hayatını ele geçiren Addenbrokeların davasının

duruşmasıydı. Kırk yılı aşkın süredir evli, hâlâ birbirlerinin şakalarına gülen bir çiftti ama kadın eşinin ihanetini aşamamıştı. Jen'in müvekkili Andrew o kadar pişmandı ki hâli içler acısıydı. Jen'in durumundaki Andrew olsa geçmişe dair değiştireceği ilk ve tek şey bu olurdu.

Ev yine boşalmıştı. Duruşmaya katılamayacağını düşünerek alt kata indi. Önemi yoktu. Yarına uyanmayacaktı zaten. İhtimali yüzde kaçtı bunun?

Jen tam bunu düşünürken telefon çaldı. Arayan Andrew'du. "Yolda mısın?" dedi.

Jen'in göğsü sızladı. Andy'nin teorisine göre hareketlerinin sonuçları olmuyor değildi; daha ziyade Jen bunlara doğrudan şahit olmuyordu. En azından bugün.

"Ben..." diye lafa başladı. Andrew'a bunu yapmayı içi kaldırmadı.

"Bugün... Yani bugündü değil mi?" dedi adam. Mesele bugünkü duruşmayı kaçırırsa gelecekte bir noktada kovulabilecek olması değildi. Duruşmanın sonucunu biliyor olması da değildi: Andrew kaybediyordu. Mesele Jen'in onun kalbinin kırık olduğunu bilmesi, sesininse tüm müvekkillerinin, hatta kendisininki gibi dümdüz ve hüzünlü çıkmasıydı. Bu yüzden Jen daha önce diğer müvekkillerine binlerce kez söylediği gibi ona da, "On dakikaya oradayım," dedi.

***

Liverpool Adliyesi belediye binası görünümlü olsa da yine de etkileyiciydi. Jen buraya nadiren gelirdi. Çoğu avukat gibi şiddetli geçimsizlik ve mahkeme masrafları artmadan önce, erkenden ve sık sık uzlaşmaya gitmeye çabalardı. Ama Andrew'la eşi uzlaşmayı kabul etmemişti. Esas tartışma konusu gelecek sene vadesi dolacak olan yüklüce bir emeklilik fonuydu. Jen,

Andrew'un bundan vazgeçmeye yanaşmamasına şaşırdığını hatırlıyordu ama aldatan ya da aldatılanların çoğu mantıksız davranırdı. Kariyeri boyunca öğrendiği en mühim ders buydu.

Dava vekiliyle selamlaştıktan sonra –çok şükür duruşmaya davayı hatırlayabilen biri girecekti– Andrew'a, "Bak, kaybedeceğiz," dedi.

Genelde asla böyle bir şey demezdi. Çok cüretkâr, çok karamsar bir cümleydi bu. Ama kaybedeceklerdi. Jen kaybedeceklerini biliyordu elbette. "Hâkimin yerinde olsam eşin lehine hüküm verirdim."

"Aman ne iyi, yanımda olduğunu bilmek güzel," dedi Andrew kinayeli kinayeli. Altmış beşine yaklaşıyor olsa da genç gösteriyordu. Haftada üç kez duvar tenisi, kalan gecelerdeyse tenis oynuyordu. Yalnızlık çektiği kesindi. Olaydan sonra, eşine her şeyi itiraf ettiğinden beri diğer kadınla hiç görüşmemişti. Jen bazen Dorothy'nin yerinde olsa Andrew'u affeder miydi merak ediyordu. Muhtemelen ederdi ama müvekkilinin kalp ağrısına, altüst oluşuna, evinin her yerine yaydığı Dorothy'nin fotoğraflarını kaldırmayışına yakından tanık olan Jen için konuşması kolaydı.

Andrew'u mahkeme salonuna giden koridorun iki yanındaki toplantı odalarından birine götürdü. İçerisi tozlu ve soğuktu, en azından birkaç haftadır kapı hiç açılmamış gibiydi. Lambayı yaktığında ampulleri uğuldadı. "Bence bir şey sunmalısın," dedi Andrew'a.

İkna etmesi biraz zor olduysa da Jen'in ısrarla ve sakince, kurtarmaya çalıştığı meblağdan fazlasını vekâlet ücretine harcayacağını açıklaması üzerine nihayet emeklilik fonunun yüzde yetmiş beşini sunmayı kabul etti. Jen teklifi Dorothy'nin oturduğu toplantı odasına götürdü. Yeterli olacağını düşünüyordu.

Dorothy'nin yanında avukatları vardı. Ufak tefek bir kadındı. Duruşu düzgün, makyajı ondan bile düzgündü. Güçlü

olduğunu belli eden, sırım gibi bir fiziği vardı. Altmış beş yaşındakilerin resmî tatillerde on altı kilometre yürüyen cinsindendi.

Jen kadının avukatına, "Aviva fonunun yüzde yetmiş beşi," dedi. Avukat, Jen'in hukuk fakültesinde beraber okuduğu Jacob diye biriydi. O zamanlar öğle yemeğinde her gün nugget ve kızarmış patates yerdi, aile hukuku sınavından da kırk dokuz almıştı. Jen avukatının Jacob olmasını istemezdi. Aniden çoğu mesleğin muhtemelen böylesi insanlarla dolu olduğu kafasına dank etti.

Jacob, Dorothy'ye kaşlarını kaldırarak baktı. Belli ki önceden kabul edilebilir bir sınırda karar kılınmıştı çünkü Dorothy ellerini kenetleyerek başıyla onayladı. Jen'in dikkatle kaleme aldığı sulh kararını imzaladı. Jen bugünü herkes için kolaylaştırdığına memnundu. Belgeyi saat daha on bile olmadan kendi toplantı odalarına getirdiğinde Dorothy'nin imzasının yanına minik bir not düştüğünü gördü. Andrew notu, titreyen elleriyle okudu. Jen nota bakmıyormuş gibi yapmaya çalıştıysa da o da okudu. Sadece, "Teşekkürler," yazıyordu.

Yürüyerek büroya dönerken yarattığı bu ufacık değişikliğin gelecekte, bir şekilde hem kendisine hem de onlara faydasının dokunup dokunmayacağını merak etti. Muhtemelen dokunmayacaktı, bir dahaki sefere bu davadan çok daha önceki bir zamanda uyanacakken nasıl dokunabilirdi ki?

Masasının başına geldiği anda telefonuna Kelly'den bir mesaj geldi. *Duruşma nasıldı?* Okusa da yanıtlamadı. Ardından bir fotoğraf gönderdi. *Tek başıma kahve,* yazmıştı. Fotoğrafta, elinde tuttuğu bir Starbucks bardağı vardı, bileğindeki dövme görünüyordu. Ama Jen arka planda bulanık görünen manzarayı dikkatle inceleyince orayı tanıdı. Hamsin Yortusu'nda ziyaret ettiği terk edilmiş evin bir köşesiydi. Garaj yolundaki çakıllar

ve tuğlalar aynıydı. Şu anda Kelly yine oradaydı. Çok yüzsüzdü. Jen'in fark etmeyeceğini, oraya hiç gitmediğini zannediyordu.

Mahkemede almak yerine burada, ofisinde almıştı bu mesajı. Bunun bir sebebi olmalıydı.

Nihayetinde ayakkabılarını çıkarıp daha önce yüz defa yaptığı gibi külotlu çoraplarıyla Rakesh'in odasına gitti. Rakesh daha genç görünüyor, hâlâ sigara dumanı kokuyordu.

Jen ona adresi verdi. "Sandal Ağacı denen bu ev hazineye devrolmuş," dedi. "Ondan önce mülkiyeti kimdeymiş bulabilir misin?"

"Oo, hazineye devrolmuş, şimdi beni zorluyorsun işte," dedi Rakesh gülümseyerek. Dişleri daha beyazdı.

"Sanırım hazineye devrolmuş arazilerde tapu devir kaydına bakabiliyorduk... Bekle," dedi Rakesh hızla bir şeylere tıklayarak. Jen burada, geçmişteki ofisinde Rakesh'le olduğu için mutluydu. Hukuk teorisi konusunda hep Jen'den daha iyi olmuştu. Ona bunu çok uzun zaman önce sormalıydı.

"Hak sahibi öldüğü için kime devrolacağını araştırmaya çalışıyorlarmış gibi duruyor," dedi Rakesh. "Hiles. H-I-L-E-S."

Jen'in kalbi patlayacakmış gibi oldu. Hiles. Ryan Hiles. Öyle olmalıydı. Polis memuru. Ölü polis memuru. Şu anda, bu kadar geçmişe döndüğü hâlde hâlâ ölü olan polis memuru. Bunun manası neydi? Deliler gibi Todd, ölü polis ve Joseph Jones'un öldürülmesi arasındaki bağlantının ne olabileceğini düşündü. Belki polisi Joseph öldürmüş, Todd da intikamını almıştı. Belki savunması buydu: Adalet arayışı. Tüm bunlar Jen'e bile delice geliyordu. Artık o kadar geriye gitmişti ki.

"Ama... Yakın zamana baktım da kaydı bulamadım. Ölüm kaydı genel doğum, nikah ve ölüm kayıtlarında görünmüyor."

Rakesh hızlıca bir şeyler yazdı, gözleri ekranda dolaşıyordu. "Aynen, görünmüyor. Ama öldüğü kesin. Tapu İdaresi ölüm belgesi sunulması hususunda ısrarcıdır."

Zihninde çılgınca teoriler dönmeye başlayan Jen, "Ne zaman ölmüş?" diye sordu.

"Yazmıyor. Üç pound karşılığında belgeyi alabiliyorsun. Alayım mı? Hangi dosyaya konacak?"

"Zahmet etme," dedi Jen bıkkınlıkla. "Çok uzun sürer."

"Sadece iki gün sürüyor."

"Gerçekten, uğraşma."

Rakesh'in ofisinden çıkarken babasınınkinin önünden geçti. Babası telefondaydı, kapısı aralıktı. Başını içeri uzattığında babası ona el salladı. Üzerinde beyaz bir gömlekle gri yelek vardı. Sadece altı aylık ömrü kalmış birine benzemiyordu. Jen onu en son hastanede görmüştü. Şimdi ona, sağlıklı ve bronz hâline bakmadan edemiyordu. Babasının telefondaki kişiye, "Üzgünüm, muhasebe kayıtlarımız 2005'ten başlıyor. Su baskını oldu da," dediğini işitti.

Tanrım, doğru ya. 2005'teki su baskını. Jen doğum izninde deydi, babasına yardıma bile gitmemişti. Gözleri nemlendi. Parmakları kapının çerçevesinde bir saniye fazla uzun kaldığında babası elini sabırsızca sallayarak gitmesini işaret etti. O kadar ona özgü bir hareketti ki Jen kendini tutamayıp nemli gözlerle buruk bir kahkaha attı.

***

Todd sarımsaklı, acı biberli edamame yiyordu. Kabuklarını maharetle soyup içini ağzına atıyor, ağzı dolu konuşuyordu. Kelly sandalyesinde arkasına yaslanmış sadece dinliyordu.

"Olay şu ki," dedi Todd bir fasulye yutarak, "Trump sadece cumhuriyetçi değil, gerçekten manyak."

Jen'in kalbi göğsünde pembe pamuk şekerden bir öbek gibi yumuşak ve hafifti. Oğluna baktı. En azından cinayete kadar dönüştüğü insanı tanıyordu, burada da o kişinin te-

mellerini görebiliyordu. Todd bu doğum gününü izleyen iki senede Amerikan siyasetine dair çok daha fazla şey öğrenip Jen'in konuya hâkimiyetini bütünüyle gölgede bırakacaktı. Sonraki sene birlikte *The West Wing*'i izleyeceklerdi. Todd diziyi durdurup annesine seçim sürecini, Jen de ona karakterlerin potansiyel sevgililerini açıklayacaktı. Jen bunu da tamamen unutmuştu. Geçmiş sis misali ufukta gözden kayboluyordu ama işte, Jen buradaydı. Geçmişi yeniden yaşayabiliyor, içinde eşelenebiliyordu.

"Yeniden seçileceği bariz," dedi Todd ağzına bir fasulye daha atarken. "Bütün iş bu sahte haber olayında bitiyor, tamam mı? Trump'la alakalı olumsuz her şey artık sahte haber. Bir bakıma dâhice." Masanın altına uzanıp parlak yeşil bağcıklarını kurcaladı. Ufak, yuvarlak kutudan bu çıkmıştı. Jen de Todd kadar şaşırmıştı.

"Dâhi falan değil o. Domuzun teki," dedi Kelly sakince. "Ama aynı fikirdeyim, ikinci kez seçilecek."

Jen gülümsemesini gizledi. "Yüz pound'una bahse girerim ki seçilmeyecek. Şu Biden seçilecek."

"Biden mı? Joe Biden mı?" Todd gözlerini kırpıştırdı. "Yaşlı olan?"

"Aynen. Var mısın?"

Todd güldü. Saçı yüzüne düştü. "Tabii, varım."

"Ee, pastan gelince ne dileyeceksin?"

Todd çenesini ellerine yaslayıp parmaklarının üzerinden annesine baktı. Jen bebekken onun tırnaklarını kesişini hatırladı. Tırnak makasından korkardı Todd. Tırnakları uzamamış olsa da Todd sorun olmadığını görsün diye önce kendininkileri keserdi.

"Yok, yok, pasta da yok tören de," dedi Todd kızararak. Ama mutluydu da, Jen oğlunun duygularını kendi duygularıymış gibi anlayabiliyordu. Anne oğul yıllar geçtikçe ağır ağır

açılan bir fermuar gibiydiler. Nihayetinde, işte buradaydılar: 2022'de olduklarından daha yakındılar.

"Ne dilediğini bize söylersen olur."

"Doğum günü dileğini kimseye söyleyemezsin," dedi Todd hemen. Tanrım, cildi ne kadar çocuksuydu. Yüzünde tek bir kıl bile yoktu. Hisleri hâlâ yüzüne yansıyordu: Yüzündeki o pembelik; o utanmış, mutlu sırıtışı; dileklerle alakalı batıl inancı. Duygularını gömmeyi, bu kadar erkek olmayı öğrenmediği zamanlardı.

Annesine bakarak merakla, "Ne oldu?" dedi.

"Sadece çok büyümüş görünüyorsun." Paylaştığı bu duygu gerçek düşüncelerinin tam zıttıydı.

Todd elini salladı ama memnun olmuş gibiydi. Jen'in gözleri doldu.

"Of, muslukları açma," dedi Todd rahat bir tavırla.

"Burası çok tuhaf bir ortam," dedi Kelly. Her zamanki gibi, rengini belli etmeyen bir diplomattı. Jen eşinin gözlerine baktı. O lacivert gözlere. Çok karakteristikti. Ama belki de fotoğraftaki kişi... Belki onun gözleri aynı değildi, tam olarak değildi. Belki de Jen yanılıyordu. Kelly arkasına yaslanıp ellerini iki yana açtı. "Şey gibi... Bilmiyorum. Okul yemekhanesi gibi. Neden dip dibe oturuyoruz?"

Ana yemekleri geldi. Jen menüde sevdiği tek yemek olan pane tavuklu köriden söylemişti. "Keşke bana ne dilediğini söyleyebilseydin."

Bir Çin mantısına yemek çubuğu batıran Todd, "Yine de gerçekleşeceğine söz verirsen olur," dedi. Jen onun yemek çubuklarını kullanma ısrarını şimdi hatırlamıştı. Bugünün geçmişteki hâlinde Jen ona gülmüştü. Şimdiyse Todd'un öbür gece yemek masasında bilimle, önemsediği şeylerle alakalı söylediklerini hatırlayarak gülmedi.

"Söz."

"Sadece işlerin yolunda gitmesini diledim," dedi Todd basitçe. "Lise giriş sınavından geçmek. Çok çalışmaya devam etmek. Bir şey olabilmek."

Parlak ışık altında oğlunun gözlerine bakan Jen kısık sesle, "Neymiş o şey?" diye sordu. Todd solgun görünüyordu. Havada pişmiş sarımsak kokusu vardı. Jen'in aklına hemen babası ve fırındaki sarımsaklı ekmek geldi.

Todd omuz silkti. Ebeveynlerinin ilgisine boğulmuş; düşünmesine, hayal kurmasına, dilek dilemesine şahit olunmasından hoşnut bir çocuktu. "Bilim," dedi. "Bilimle ilgili bir şeyler. Gelecekte dünyayı kurtarmak hoş olurdu, anlarsın ya? Dünyayı değiştirmek istiyorum."

"Biliyorum," dedi Jen sessizce. Nasıl olmuştu da buna gülebilmişti?

"Takdire şayan bir arzu bence," dedi Kelly. "Gerçekten çok havalı."

"Havalı olmaya çalışmıyorum," dedi Todd.

"Kelimenin eski manasını kastetmiştim."

"Tabii." Todd burnundan güldüğünde Kelly de gülüverdi. Arkalarındaki bir şey dikkatini dağıttığında başını kaldırdı ve yüz ifadesi tamamen değişti.

"Özür dilerim, buna bakmam lazım," dedi Kelly ayağa fırlayarak. Telefonunu kulağına dayadığında tişörtü sıyrılıp ince belini gözler önüne serdi. Onların duyamayacağı bir yere, restoranın öbür ucuna doğru ilerledi. Kelly telefonla konuşurken Jen onun elindeki telefona, yüzüne baktı. Telefonun çalmadığından ve ışığının yanmadığından çok emindi.

Arkasına baktı.

İki masa geride Nicola Williams oturuyordu. Açık saçları ve muhteşem bluzuyla çok farklı görünse de Jen o olduğundan emindi. Adamın biriyle bir kâse noodle paylaşırken gülüyorlardı.

Sıcak bir his Jen'in sırtında aşağı yukarı gezindi. Doğru ya. Doğru ya... Kelly gitmişti. Doğum günü yemeğini bırakıp gitmişti. İşle alakalı acil bir şey, demişti. Sadece on saniye süren telefon görüşmesinden sonra masaya yaklaşırken Jen'in gözleri yine ona takıldı. "İş," dedi Kelly. Öne eğilmişti, onlara pek bakmıyordu. Nicola'ya bakmadığıysa kesindi. "Çok özür dilerim, bir müşterim erken dönmüş, bir işle alakalı konuşmak istiyor. Sorun olur mu?"

"Yok, yok," dedi Todd. Hep mantıklı, hep cana yakındı, ta ki cinayet işleyene kadar. Çocuklukla yetişkinlik arasındaki bölgede aniden bir yetişkin gibi görünerek elini salladı. "Elbette olmaz. Git. Seninkini ben yerim."

Zaman kazanmaya çalışan Jen, "Oğlanın doğum günü!" dedi.

"Dert değil."

Kelly, Todd'a, "Nobel aldığında beni unutma," dedi. İkisine de veda mahiyetinde elini kaldırdı.

Jen ayağa fırladı. Bir şeyler yapmalıydı.

"Nicola," dedi yüksek sesle. Nicola ona bakmadı, hiçbir şey yapmadı, adama noodle yedirmeye devam etti. "Nicola?" dedi Jen tekrar, onların masasına doğru. Kelly yürümeyi bırakmıştı. Gözleri Jen'de, olduğu yerde ağır ağır döndü.

Nicola hayretle yüzünü asarak başını salladı. Jen, Kelly'yi işaret ederek, "Eşimi tanıyor musun?" diye sordu.

Nicola'yla Kelly göz göze geldi ama hiçbir şey olmadı. Yüzlerinde en ufak bir tanıma emaresi yoktu. Ya usta yalancıydılar ya henüz tanışmamışlardı ya da bu kadın Nicola değildi. Jen ona yaklaştı. Tanrım, o değildi. Jen onu sadece bilardo kulübünde kapı aralığından görmüştü. Şimdi bu kadına bakarken Nicola olmadığından emindi. Çok daha bakımlıydı, saçı farklıydı. Makyajı ve kıyafetleri çok daha düzgündü.

"Kusura bakmayın, özür dilerim. Sizi tanıdığım birine benzettim," dedi Jen utanarak.

Kelly masalarına döndü. Avuçlarını masaya yaslayıp kısık sesle, "Neler oluyor?" diye sordu. Agresifleşmiş, korkutucu bir öfkeye bürünmüştü.

Kelly'nin hiçbir arkadaşıyla tanışmamış olmasına rağmen, "Özür dilerim, onu tanıdığın birisi sandım," dedi.

"Tanımıyorum?" dedi Kelly onun konuşmaya devam etmesini bekleyerek. Etmediğinde oradan ayrıldı. Jen yanılmış olmalıydı. Anlaşılan gitmesinin sebebi Nicola değildi.

"Gittiğine üzüldün mü?"

Todd omuz silkti ama başından savar gibi değildi. Jen onun gerçekten de sorun etmediğini düşünüyordu. "Yok."

"İyi."

"Genelde giden sen olursun," diye ekledi Todd kaygısızca. Şaşıran Jen başını hızla kaldırdı. Belki de burada olma sebebinin Kelly'nin davranışlarını gözlemlemekle alakası yoktu.

Todd'a dikkatle baktı. Oğlan gözlerini masaya dikmişti. Andy'nin bilinçaltıyla, ipuçlarının her zaman en bariz şeylerde gizli olmadığıyla ilgili sözleri zihninde dönmeye başladı.

Todd'un bilim projesiyle alakalı konuşmaları geldi aklına. Ne demişti? *Genelde benim konularımla ilgilenmiyorsun.* Biri boş biri dolu pizza kutularını düşündü. Todd'u bıraktığını. Belki de bütün bu meselenin organize suçlardan, yalancı eşlerden, cinayetlerden daha derine dayandığını. Belki de Kelly ilgisini başka yöne çekmişti. Genelde yanında olmazken şimdi burada, Todd'un doğum günündeydi. Belki de mesele ona yaptığı annelikle alakalıydı. Neticede çocukların bütün hareketlerinin temeli annelerinde gizli olmaz mıydı?

***

Jen'le Todd iki saat daha masada oturdu. Habire bir şey isteyip istemediklerini soran garsonların canını sıktıkları barizdi. Dışarıda güneş batmış, gökyüzünün rengi mürdüme dönmüştü. Todd bir tatlı yiyip üzerine ikincisini söylemişti. "Doğum gününde yapmayacaksın da ne zaman yapacaksın?" demişti umutla. Jen de müsaade etmişti.

Jen, "Büyüyorsun," dedi. Sorunsuzca, yeniden daha küçük bir çocuğun annesi rolüne bürünmüştü. Yaratılıştan gelen bir şey, denmişti ona hep. İçinde bir yerlerde bulunan bir içgüdü. Oysa Jen asla öyle bir içgüdüye sahip olduğunu düşünmemişti. Anne olmaya alışması o kadar uzun sürmüştü ki. Doğum bir felaketti, bebeklik yıllarıysa o kadar dolu ve yoğun geçmişti ki Jen kendini sürekli bir şeyler yapması gereken bir girdaba kapılmış gibi hissetmişti. Klişelerin hepsi doğruydu: Evin her yanında içilmeden unutulan çaylar, ihmal edilen dostlar, mahvolmuş bir kariyer.

Jen hayatına patlayan bir el bombası misali giren bebeğine çılgınca tutulmadığından utancını bastırmıştı. Bu yetersizlikle yaşayıp durumu kanıksamıştı. Buna rağmen yıllar sonra hâlâ hislerinden utanıyor ama aynı zamanda o günleri sevgiyle hatırlıyordu.

Todd beş altı yaşlarındayken ana sınıfından çıkmasını beklediği o günü hatırladı. Sanki bir kadeh şampanyayı kafasına dikmiş gibi hissetmişti. Sadece... Onu, minik oğlunu görecek olmanın heyecanıyla içi kıpır kıpır olmuştu.

Gerçek sevgi utancı gölgede bırakmalıydı ama ebeveynliğin sebep olduğu yargılar nedeniyle utanç duymaktan asla vazgeçememişti. Utanca kapılmak öyle kolaydı ki: Okul kapısında, doktorda, Tanrı'nın cezası Mumsnet sitesinde bile. Kurtulamıyordu ondan. Kurtulmamalıydı da. *Genelde benim konularımla ilgilenmiyorsun.*

"Gitsek mi?" dedi Todd. İşaret parmağıyla kapıyı göstererek kalkmaya yeltendi.

"Baban gittiği için özür dilerim."

Todd'un yüzü bulutla gölgelenen güneş gibi düştü. "Yok, dedim ya, sorun yok." Sahiden hayrete düşmüştü ama kalkmadı.

"Şey için de özür dilerim... Bilirsin işte. Hayallerindeki anne olamadığım için."

"Of anne, lütfen ama." Todd elini öylesine masaya koydu. On altı yaşındaydı ve şimdiden kaçamak yanıtlar vermeyi öğrenmişti.

"Şey diyelim..." diye başlayan Jen düşüncelerini nasıl söze dökeceğini bilemeyip sustu.

"Ne?" Todd'un yüzü yumuşamadı, aksine kasvetli bir havaya büründü.

"Bir rüya gördüm." Rüya bu karmaşanın bahsini açmanın en kolay yoluydu. "Gelecekle ilgili."

Todd, "Peki," dedi ama her zamanki kinayeli tavrından yoksundu. Meraklı, belki de endişeli görünüyordu. Tatlı çatalıyla oynadı.

"Çay ister misin?"

Oğlan omuz silkti. "Olur."

Sinirli bir garsona sipariş verdiler. Çayları çabucak geldi; poşetleri hâlâ fincanın içindeydi. Todd kendi çay poşetini tahta bir çubukla dürttü.

Jen dikkatle, "Rüyamda daha büyüktün ve aramız açılmıştı," dedi.

"Pekâlâ." Todd'un eli masanın öbür yanına, Jen'inkine yaklaşıyordu. Tıpkı hâlâ yarı çocuk olduğu zamanlarda yaptığı gibi.

"Bir suç işliyordun. Ben de merak ettim..."

"Asla öyle bir şey yapmam!" Todd bedeninin şiddetli bir hareketiyle, ergenlere has bir kafa karışıklığıyla güldü.

"Biliyorum. Ama... İşler değişebilir. Yani rüyadan sonra istedim ki... Aramızda değişmesini istediğin bir şey olup olmadığını sormak istedim."

"Yok?" Todd yine kendine has bir şekilde yüzünü buruşturdu. Bunu ilk kez sekiz aylıkken çilek yediğinde yapmıştı. Jen derinlerde bir yerde bu ifadeyi kendisinden aldığını anlamıştı. Todd'un yüzünde görene kadar kendisinin böyle yaptığından bihaberdi. Hayretle, *Bu benim yüzüm!* diye düşünmüştü. Bazen habersiz çekilen fotoğraflarda görse de ancak Todd'un yansımasında gördüğünde gerçekten tanımıştı bu ifadeyi.

Sensöre bağlı tavan ışıkları sönmeye başlayıp, oturdukları masayı ortada, yalnız, aydınlık hâlde bıraktı. Bir tiyatro oyunundalarmış gibiydi. Sanki sadece ikisi, bir alışveriş merkezinin bodrum katında, Todd'un doğum gününü kutlamak için yemeğe çıkmışlardı. Oğlanın gelecekteki davranışlarının temeli burada olsa gerekti: Jen'de, annesinde.

"Yok mu?"

"Sen de insansın." Bunu o kadar yalın bir şekilde söylemişti ki Jen'in içinde bir şey döner gibi oldu. Tıpkı Todd annesinin karnındayken –ufak bir fıçı misali, sıcak, güvende ve mutlu bir şekilde– döndüğünde hissettiği gibi.

"Seni böyle seviyorum anne." Ellerini masaya koyup kalkmalarını işaret etti. Konuşma bitmişti. Ona dikkatle bakan Jen, bunun Todd'un konunun kapanmasını istemesinden değil, manalı bir konuşma geçtiğini bile düşünmemesinden kaynaklandığını düşündü.

Arabaya geldiklerinde Jen ona anlatacak gibi oldu. Rüya olmadığını, gerçek olduğunu, gelecekte yaşandığını. Onu, bebeğini bu korkunç kaderden, bu suçtan, bu bıçaktan, bu kandan, bu cinayet ithamından kurtarmak için elinden geleni yaptığını. Ama Todd ona inanmazdı ki. Kimse inanmazdı. Ona bir baktı, soğuktan yanakları kızarmıştı. Dudaklarının

etrafında hafif bir çikolata kalıntısı vardı. Ufakken annesi ona bir şeyler ama çoğunlukla ikisinin de favorisi olan Bourbon bisküvisi yedirdiğinde kalan ize benziyordu. O bisküvilerden ne çok yemişlerdi.

O zamana, daha da geriye gitmeyi ummanın eşiğine geldi. Belki olay doğrudan Kelly'yle değil, Todd'un, babasının yaptığı şeye verdiği tepkiyle alakalıydı.

"Bir zamanlar seni taşımış olmam çok çılgınca. Şimdiki hâline bak," dedi Jen başını kaldırıp ona bakarak.

"Bahse girerim ki şimdi *ben seni* taşıyabilirim."

"Eminim taşırsın." Todd'un kolu hâlâ annesinin omzunda, Jen'inkiyse onun belindeydi. Arabaya doğru yürürlerken Jen'in aklına bunun son sarılmaları olabileceği geldi.

Todd'un bu alışkanlığı kısa süre sonra bırakacağından epey emindi. Bunun için fazla havalı olmuştu. Bu gece ilk yaşandığında, doğum gününde burada yürürlerken Jen'in bundan haberi yoktu. Son sarılışları olabileceğini bilmiyordu.

***

Alt kattan bir ses geliyordu. Jen uykuya dalmak üzereydi ama belli ki tam dalamamıştı. Sessizce pencerenin önünden geçip alt kata, evin derinliklerine doğru ilerledi. Kelly koridordaki çalışma odasındaydı. Jen durup kulak kabarttı.

Telefonla konuşuyordu.

"Evet, pekâlâ. Sabah Joe'ya ulaşır ulaşmaz aradığımı söyle, tamam mı?"

Joe.

Ama konuştuğu hapishaneden biri olamazdı. Kelly bir memurla konuşur gibi konuşmuyordu. Hem saat de geç olmuştu. Telefondaki kişi ortak bir tanıdıkları falan olmalıydı.

"Evet, aynen. Umursamadığımı düşünmesini istemem." Kelly bunu çok dikkatlice söylemişti; bir amatörün gitar tıngırdatışı gibi ağır ağır, kekeleyerek. "Yirmi senelik bir ortaklığı mahvetmek istemem."

Jen en alt basamağa çöktü. Yirmi sene.

Bu iki sözcük iki açıdan kayda değerdi. Hem bir ihanet hem de ne kadar geriye gitmek zorunda kalabileceğine dair bir kehanetti.

EKSİ BİN DOKSAN BEŞİNCİ GÜN, 06.55

Jen'in telefonu iPhone XR'dı herhâlde. Elinde büyük, dikdörtgen bir blok gibiydi. Yorgana dayalı telefona hayretle baktı. İlerleyen tarihlerde daha iyi bir model almıştı çünkü artık arabasının bluetooth'una bağlanmıyordu, Jen de işten eve dönerken en ilgi isteyen müvekilleriyle konuşamıyordu. Bunu çok net hatırlıyordu.

Tarihe baktı. 30 Ekim 2019. Çarşamba. Üç sene öncesindeydi. Neredeyse *günü gününe* üç sene öncesi.

Alt kata inip çay yaptı. Ev sessiz ve boştu. Todd daha kalkmamıştı. Saat çok erken olsa da Kelly evde değildi.

Arka bahçedeki meşe ağacı sonbaharın ihtişamına bürünmüştü. Dibinde üç tane mantar çıkmıştı. Jen kapıyı açtı. Toprakta o isli, ıslak koku vardı. Kış yavaş yavaş yüzünü gösteriyordu.

Üşüyen çıplak ayaklarıyla verandada dikilip çayını yudumlarken 2022 kasımını hiç görüp göremeyeceğini merak etti. Çaydan yükselen buhar görüşünü buğulandırıyordu.

Jen kızgındı, artık kafayı eşi veya oğluyla ilgili ne keşfetmesi gerektiğine takmıştı.

Kelly doğuştan babaydı. Kelly her işte doğuştan yetenekliydi. Haddinden fazla düşünmez, dargın kalmaz, hiç suçluluk hissetmezdi. Beraber dünyaya getirdikleri bebeği sevmişti, o kadar. Jen onun dönüşümünü ilgiyle izlemişti. Bir keresinde sabaha karşı dörtte Kelly, "O gülüşü her şeye değer," demişti. Ay gökteydi. Dünyada sadece baykuşlarla bebekler uyanıktı.

Ama fedakârlık erkekler ve kadınlar için ayrı kavramlardı. Neye değerdi tam olarak? Vücudu değişen, meme uçları parçalanmış tabaklar gibi tam ortadan çatlayan Kelly değildi. Jen şimdi *her şeye değdiği* konusunda hemfikir olsa da bazen, kaybettikleri bazı şeyleri geri kazandıkları için mi fikri değişti diye merak ediyordu... Uyku. Vakit.

Todd'un hislerinde bir hasara sebebiyet verdiyse ki verdiğinden epey emindi, o hasarın burada yatıyor olabileceği fikrindeydi. Annelik konusunda hiçbir zaman özgüven sahibi olmayan Jen, içinde bir yerlerde bir şeylerin eksik olduğundan emindi. Belki Todd'un küçüklüğünde. Oğlan dört yaşındayken onu yuvadan almayı resmen unutmuştu. Kelly gidip almıştı gerçi. Todd kapanan yuvanın önünde görevliyle beklemişti. Küf örtüsüne bürünen sonbahar havasında durup düşünürken yüzünü buruşturdu. Hayatının çok sonraki safhalarında Todd'a babasının bulaştığı işi çözmesi gerektiğini düşündürecek türde bir şey miydi bu olay? Belki de sorun Kelly'yle değil, Todd'un verdiği yanıtla alakalıydı.

"Umarım hazırsındır," diye bağırdı Todd üst kattan. Değişmeye başlayan sesi titrekti. "Beklenen gün nihayet geldi çattı."

Jen'in midesi kaygıyla doldu. Ne bugünün ne olduğunu biliyordu ne de oğlunun nasıl göründüğünü. Todd on beş yaşındaydı. Ulu Tanrım.

Todd mutfağa vardığında Jen mutfağına bir yabancının girdiğini zannetti. Bir hayalet. Geçmiş, kendi mazisi. Todd çocuktu, on yaşından büyük görünmüyordu. Geç serpilmişti. Unutmuştu Jen. Durum düzelir düzelmez bu konudaki bütün endişeleri buhar olup uçmuştu. Ebeveynlikte bitene dek her şey sonsuza kadar sürecek gibi gelirdi. Todd on altısına gelmeden önce boy atmış, sanki uykusunda uzayıvermişti. Hormonlar, büyüme sancıları, sesinin kalınlaşması, kilo alana kadar kollarının incelip uzaması. Ama işte, Jen bunların öncesindeydi. Todd'un henüz minik bir çocuk olduğu zamanda.

"Bugün." Jen'in zihni çıkrık misali dönüp duruyordu. Ekim, ekim, ekim. Hiçbir fikri yoktu. Todd'un doğum günü değildi. Hiçbir açıdan önemli bir tarih de değildi. Ama belli ki Todd için öyleydi.

"Giyin o zaman," dedi Todd. Sonra mutlu mutlu, "Ben de giyineceğim," diye ekledi. Jen nereye gideceklerini soramayacağını biliyordu; unuttuğunu belli edemezdi.

Todd eskiden hep yaptığı gibi ona döndü. Jen koridorda kolunu onun kemikli omzuna doladı. Omurgasından aşağıya bir kibrit çakılmışçasına umut yayıldı. Buydu işte. Bu nedenle bu tarihe gelmiş olmalıydı. Oğluyla önemli gezilere gitmek için.

Serin sonbahardaki doğum günü gecesinde Todd'la Wagamama'da kalarak doğrusunu yapmıştı. Çocuklara gösterilen sevginin fazlası olmazdı. Dolayısıyla Jen gerçekten de hep en çok istediği şeyi elde etmişti: Annelikte ikinci bir şansı.

Oğlanın ipucu vereceğini umarak, "Ne giymeliyim sence?" diye sordu.

"Kesinlikle rahat ama şık bir şeyler," dedi Todd çocuk aktörler gibi. Jen onun peşinden üst kata çıktı. Todd'un yü-

rüyüşü farklıydı; henüz kendi bedeninde rahat edemeyen bir çocuğun tuhaf adımlarıyla ilerliyordu.

Jen, "Rahat ama şık, tamamdır," diye tekrarladı.

Todd peşinden yatak odasına gelip ebeveyn banyosundaki duşa girdi. Doğru ya, hiçbir sebebi yokken orada yıkanmayı tercih ettiği bir dönemden geçmişti. Aile hayatının ritmiydi sadece; VIII. Henry'nin uyumayı sevdiği bir yer bulup birkaç ayda bir değiştirmesi gibi. On beş yaşındaki Todd mahremiyete çok önem vermiyordu. Ergenliğin utangaçlığına kapılması da çok sonradan olmuştu. Jen banyonun açık kapısını dert etse de nasıl bahsini açacağını bilemediğini hatırladı. Birçok şey gibi çok geçmeden bu konu da kendiliğinden çözülmüş, Todd kapısını sıkıca kilitlediği esas banyoyu kullanmaya başlamıştı.

"Bu havluyu kullanıyorum," diye seslendi Todd.

"Tamam," dedi Jen kısık sesle. "Tabii."

Kelly'yi bulmayı umarak sahanlığa çıktı ama eşinden hiç iz yoktu. Arabası garaj yolunda değildi. Spor ayakkabıları da yerinde yoktu. Saat çok erkendi, işte miydi yoksa? Bu sabah Jen uyanmadan önce çıktığı için Jen telefonunun takip özelliğini açmaya fırsat bulamamıştı.

Jen odanın duvarına dokundu. Duvarlar hâlâ krem rengiydi. Sonradan griye boyayıp yeni halılar almışlardı. Tadilatlarını tersine yaşıyordu.

Telefonunda bu tarihe dair hiçbir şey yazmıyordu. E-postalarına da baktı ama orada da bir şey yoktu. Todd konuşmaya başladığında mutfağa gidip buzdolabına magnetle tutturulmuş bilet var mı diye bakmak üzereydi.

"Gerçi," diye seslendi oğlan akan sudan kısık çıkan bir sesle, "UFM[18] kocaman bir yer, yani belki de spor ayakkabı giymeliyiz?"

---

18 Ulusal Fuar Merkezi. (ç.n.)

Tabii ya. UFM'deki bilim fuarı. Otoyolda yedikleri şekerlemeler, kahkahalar, eve dönerken içtikleri sıcak çikolata. Bilim Jen'i sıksa da sıkıntısını iyi gizlediğini umuyordu. Anlaşılan öyle olmamıştı.

***

Tütmekte olan bir test tüpünü duygusuzca izleyen Todd, "Tahmin edilebilir bir şeydi," dedi. Kabarık saçlar, kocaman ayaklar, bıyık altından bir gülümseme. Eğlenmiyormuş gibi yapsa da içi içine sığmıyordu. "Katı C02'den ne bekliyorlardı ki?"

"Eh, bana sihir gibi geliyor," dedi Jen.

Todd omuzlarını silkti. Mavi halı kaplı salonu aşarak stantlara baktılar. İçerisi kalabalıktı. Tavanın yüksekliği klostrofobiyi, sıcaklığı ise burada olmak isteyen insanlarla burada olmak istemese de onlarla birlikte gelmiş, onların suyuna giden, onları seven insanların tezatlığını kıramıyordu.

Bugün ilk yaşandığında olduğu gibi Jen'in yine beli ağrıyordu. Hediyelik eşya dükkânına ve kafeye gitmek istemişti. Bilimsel sergiyle ya da oğluyla ilgileneceğine haddinden fazla telefonuna bakmıştı. Bu sefer kararlı bir şekilde bu ikisinden başka hiçbir şeye odaklanmamıştı.

"Bu güzel görünüyor," dedi Todd parmağıyla göstererek. Fuar alanının kenarına ufak bir çadır kurulmuştu. Girişinde güvenlik yeleği giymiş yetkili gibi görünen bir adam duruyordu. Jen ağır ağır yürüyen, bir şeyleri kurcalamak için duran, çeşitli tezgâhlardan kola alan tonla insanın arasından çadırın tabelasını seçebiliyordu: ÇEVREMİZDEKİ DÜNYANIN BİLİMİ.

Todd önden gittiğinde Jen peşine takıldı. Oğlan uzayla ilgili bir sergiye yönelirken Jen OYNANACAK ŞEYLER yazan bir bölüme doğru ilerledi.

Parlak, beyaz bir bankoda duran mavi tişörtlü bir kadın, "İlginizi çeken bir şey oldu mu?" diye sordu. Önündeki bankoda çeşitli bilimsel cihazlar duruyordu. Radyometre olduğu yazan kristal küre görünümlü bir şey vardı. Newton'ın Beşiği. Dünyadaki bütün saat dilimlerini gösteren devasa bir saat.

Jen'i sıcak basmış, ellerindeki damarlar şişmişti. Burada, bu bembeyaz alanda çok fazla insan vardı. Kendini Mike Teavee[19] gibi hissediyordu. Todd'u arayarak etrafa bakındı. Kulaklıklar hâlâ kulağındaydı, omuzları kahkahalarla sarsılıyordu. Omzunda çeşitli broşür ve hediyeliklerle dolu bir bez çanta vardı. Birazdan bedava naneli şeker alacaktı. Bu şekerler sonraki aylarda ye ye bitmeyecekti.

Kadına, "Yok, sağ olun," deyip garip bilim oyuncaklarından uzaklaştı.

Yavaş yavaş çevresinde dönerek sergilere baktı. Burada kesinlikle öğrenebileceği bir şey olmalıydı.

İşte onu o zaman gördü. YANLIŞ YER YANLIŞ ZAMAN adlı, kalabalık bir standın başındaydı. Andy. Daha genç, daha ince ve çok enteresan şekilde daha güler yüzlüydü. Kâğıt dağıtıyordu. İkiz oğullarıyla gelmiş bir kadına, "Hafızayla alakalı araştırmalarımın parçası," diyordu.

Jen kâğıtlardan birini aldı. Göz göze geldiklerinde hiçbir şey olmadı. Ufacık bir kıvılcım bile. Elbette olmazdı.

"Hafıza mı?" diye sordu.

"Evet. Spesifik olarak saklanması. İyi anıları olan insanlarda bu deponun çok düzenli oluşu."

"Bilinçaltı hafıza üzerine mi çalışıyorsunuz?" Andy'nin buradan başladığından haberi yoktu. Hiç söylememişti. Jen de sormamıştı. Tabelayı işaret etti. "Yoksa zaman üzerine mi?"

---

19 *Charlie'nin Çikolata Fabrikası* kitabından bir karakter. (ç.n.)

"İkisi aynı değil mi zaten?" dedi Andy ufak bir gülümsemeyle. "Geçmiş anıdır, öyle değil mi?"

Aniden geçmişte, kalabalığın içinde yalnız olan Jen neredeyse sona gelmiş gibi hissetti. İçgüdüsel şekilde bunun Andy'yi son görüşü olacağını anladı. Hızla korkunç maziye doğru gidiyordu.

Anketlerden birini alıp dirseklerini Andy'nin önündeki bankoya dayadı. "Daha önce tanışmıştık."

Andy'nin yüzüne hayret yayıldı. "Pardon sizi tanı..."

"Gelecekte tanışacağız." Ama sonra bunun muhtemelen doğru olmadığını düşündü. Olayı çözdüğü gün, artık ne zaman olursa, Andy o noktadan itibaren Jen'in geri dönüşüyle ilgili her şey silerek hayatına devam edeceğini düşünüyor gibiydi. Zaten bunlar aslında yalnızca geçmişe dair bir araştırmaydı, değil mi? Yani hiç tanışmadıklarını söylemek daha doğru olurdu. Ne komik. Yıllar öncesinde, UFM'de bile gerçekler aynıydı.

Onu yatıştırmak için elini uzattı. "Sana hep aynı soruları sorsam da bazen yanıtlarının farklı olacağını umuyorum."

Andy şaşkınlıkla baktı, sonra kâğıdı yavaşça onun elinden aldı. Hâlâ Jen'e bakıyordu. Sakalı daha gürdü, rengi de daha koyuydu. Daha zayıftı. Parmağında alyansı yoktu. Jen ona söyleyebileceği onca şeyi düşündü; Andy'nin gelecekteki hayatına dair bildiği üç beş detayı. Belki de zaman döngüleri üzerine çalışmaya başlamayacaktı. Belki de bu değişimin kalıcı olmasını sağlayamamıştı ama Andy'nin geleceğini bütünüyle değiştirmişti.

Kozunu da işte o zaman oynadı.

"Bana gelecekte dedin ki hayalî arkadaşının adı George'muş. Seni görürsem bunu söylememi istedin."

O daha sözünü bitirmeden Andy hızla nefes alarak araya girdi. "George," dedi hayret dolu bir sesle. "Bunu..."

Jen, "Zaman yolcularına söylersin. Biliyorum," diye fısıldadı. Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Sihir. Bu, sihirdi.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

Jen bir kez daha anlattı. Ona bu hikâyeyi kaç kez anlattığını unutmuştu. Yüzünde daha az çizgi, tavrıysa daha az huysuz olan Andy dikkatle dinledi.

Jen sözünü bitirdiğinde nazikçe, "Bazen bir şeyi ilk kez yaşadığımızda hissettiğimiz duygular gerçek tabloyu görmemizi engelliyor, değil mi?" dedi. Sakalını sıvazladı. "Geçmişe dönüp hayatımdaki en önemli olayların nasıl sonuçlanacağını bilseydim..."

Jen, Andy'nin bu daha genç, daha az bıkkın, daha duygusal hâline bakakaldı.

"Belki de olay budur..." dedi. Dikkatlice izlemek, hayatına, tüm küçük detaylarına bir bakıma uzaktan şahit olmak.

Belki tek bilmesi gereken buydu.

"Merak ediyorum gerçi, zaman döngüsüne girmene yetecek kadar kuvveti nasıl ürettin? İnsan..."

"Biliyorum," dedi Jen çabucak. "İnsanüstü bir kuvvet olması gerekir. Orası gizemini koruyor."

Elini kaldırarak veda ettikten sonra, oğluna doğru dönüp birlikte izledikleri yolda ilerledi. Burada, geçmişin derinliklerinde neredeyse hazır hissediyordu.

Todd kulaklığını çıkarıp eliyle onu yanına çağırdı. Naneli şeker ikram etti. Şekerin birini dişlerinin arasında ezerken, "C10H200," dedi. "Mentolün kimyasal formülü."

"Bunu nasıl biliyorsun?" Tanrım, Jen onu seviyordu. Kolunu oğlunun omzuna doladı. Todd şaşkınlıkla ona baktı. Ah, başka hiçbir şey olmadan burada, Todd'un çocukluğunda kalsalardı keşke.

Todd sanki bu bir açıklamaymış gibi, "Biliyorum işte. Yani dekanoik asitle tek farkı iki oksijen molekülü sadece," dedi mutlu mutlu.

Bu, tam da Jen'in güleceği türde bir cümleydi. "Açıkladığın için sağ ol," derdi. *Diyebilirdi.* Ama bugün demedi. Tatlı atışmalar en korkunç günahları gizlerdi. Bazı insanlar utançlarını gizlemek için gülerdi. *Utanıyorum ve küçük hissediyorum*, demek yerine gülerdi. Aniden aklına Kelly geldi. Her zamanki rahat esprileri. Ama Kelly ona ne zaman hislerinden bahsetmişti ki? Eşine tarafsızca baksa neler görebilirdi kim bilir?

Todd'la ilgili bu bilgiler, bu şefkat, cinayeti engellemese bile Jen yine de farkında vardığı için minnettardı. Oğlu o gece mutfakta fiziği önemsediğini söylerken ona kalbini açtığı için minnettardı.

"Zaman yolculuğu hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Kesinlikle mümkün."

"Öyle mi?"

"Zamanın sadece sebep sonuçtan ötürü doğrusal olduğunu söylüyorlar."

"Anlamam için bir iki seviye basitleştirmen gerek."

"Düşünmemizin bir yolu, şey..." Annesinin yüzüne baktı. Kaşıyla bir Alman çöreği standını işaret etti. Jen başıyla onayladığında sıraya girdiler. "Boş ver," dedi Todd.

"Hayır, ne diyecektin?"

"Sıkıcı bulacaksın. Anlayabiliyorum. Gözlerin boş bakmaya başlıyor."

"Sıkılmam," dedi Jen alelacele. "Beni asla sıkmıyorsun. Her şeyi çok güzel açıklıyorsun."

Todd'a bir canlılık geldi. "Peki o zaman. Zamanı, biz serbest faillermişiz, hareketlerimizin sebepleriyle sonuçları varmış gibi düşün. Zamanın bir nehir gibi tek yönde aktığını düşünme sebebimiz de bu."

"Öyle akmıyor mu?"

Todd ona bakıp omuz silkti. "Bunu kimse bilemez." Jen birden geçmişteki Jen'e, ondan da çok geçmişteki Todd'a üzüldü. Oğluyla bu entelektüel ilişkiye erişemezmiş gibi hissettiği, erişemeyeceğine karar verdiği için üzüldü. Durumundan ötürü artık doğrusal olmayan zamana dair diğer herkesten fazlasını biliyordu.

Alman çöreği alan Todd, "Geriye dönüp bakma paradoksu gibi," diye sürdürdü sözlerini. "Herkes ne olacağını bildiğini sanır. *En başından biliyordum!* derler ama aslında sonuç ne olursa olsun böyle diyecekler. Çünkü beynimiz her olasılığı değerlendirme konusunda çok başarılı. Gerçekleşen ne olursa olsun, olacağını biliriz."

Jen bunu düşünüp sindirmeye çalıştı. Todd kendi suçunu beş dakikada çözebilirdi. O kadar zekiydi ki. İşte buradaydı, hâlâ çocuk olduğundan zihni genel yargılarla bulanmamıştı. Bütün dünyada bu konuyu konuşabileceği en harika insandı. Bunun ihtimali yüzde kaçtı ki?

Nihayetinde tam da bunu söylemeye karar verdi. "Çok zekisin Toddy."

Diyabet testleriyle, EKG'yle ilgili tıbbi sergilerin ve abdominal aort taramasının önemiyle alakalı bir standın önünden geçtiler. Todd şakasına, "Aort taraması ister misin?" dese de Jen onu duyduğunu, iltifatını kabul ettiğini biliyordu. Hakikaten de, "Yeni bir kimyasal bileşik keşfettiğimde sen de 'En başından biliyordum!' diyeceksin," dedi Todd.

Jen güldü. "Muhtemelen."

Todd Alman çöreğinin paketini açtı. "Bütün mü istersin böleyim mi?"

Nedense Jen tamı tamına bu anı hatırladı. İstemem, demişti. Diyetteydi. Doğru ya. Tanrım, pantolonu kırk bedendi. 2022'deki bedeninde değildi.

"Böl, lütfen." UFM'nin kalabalık bir koridorunda ona şekerli bir parça çörek uzatan oğluyla duruyordu. İnsanlar yanlarından canları sıkılmış şekilde oflayıp puflayarak geçiyordu ama ikisinin umurunda değildi. Jen bir hayvan gibi onun elindeki çöreği ısırdığında Todd güldü. Kaşlarını kaldırmış, kocaman gülümsüyordu. Neşe, annesinin gözlerinde asılı kaldı.

RYAN

Ryan haftalardır yaptığı gibi üçüncü aracı da Ezra'ya teslim etti. Gecenin körüydü, üçle dört arasında bir saatti. Pestili çıkmıştı. Ömründe hiç geç uyanamamıştı, dolayısıyla neredeyse hiç uyumuyordu. Kolunu bacağını kaldıramıyordu. Üşüyordu da. Bedeni titriyordu.

"Çok sağ ol," dedi Ezra.

Ryan oradan ayrılmak üzereyken iş arkadaşı Angela geldi. "Hah," dedi Ezra.

Angela Ryan'a gülümsedi. Dikkatle ayarlanmış bir gülümsemeydi: Tanışıyoruz ama iş birliğimiz yok diyen bir gülümseme. Üzerinde eşofman vardı. Yüzünde makyaj yoktu, gri dipleri görünen saçlarını geriye doğru tarayıp atkuyruğu yapmıştı. Ezra'ya, "Sana Mercedes getirdim. Anahtarı uzanamayacağım bir yerde olduğundan biraz zorladı, yani içeri girmek zorunda kaldım. Klozetin üzerindeki küçük camı çekiçle kırdım," dedi.

Ezra sakalını sıvazladı. "Peki, peki. Ama sahipleri evde değildi, değil mi?" Suçlu değil de dostane bir ofis idarecisi gibi

bunu kontrol ettikten sonra arabayı görev bilinciyle dosyaya kaydetti. "Plakalar değişti mi?"

"Evet. Alarm yoktu."

Soğuk bir geceydi. Marta girmiş olmalarına rağmen havada buz pistlerini andıran bir soğukluk vardı. Ryan'ın gözleri batıyordu. Gizli görevde olmanın da çoğu iş gibi zaman zaman zahmetli, can sıkıcı ve çok yorucu olduğunu yavaş yavaş anlamaya başlamıştı.

Ezra, "Evet, tatile giderken alarmı kurmayan bu kadar çok insan olması şaşırtıcı," dese de sona doğru sesi alçaldı. Karanlık, bir açıdan ironi doluydu. Kendi kendine gizli bir espri yapıyor gibiydi.

Ryan ısrar edip, *Evde olmadıklarını nereden öğreniyorsunuz?* diye sormak istese de Angela aptal olmadığından konuyu değiştirdi. "Neyse, iyi olmalı. Epey yeni görünüyor."

"Orta Doğu'da Mercedes seviyorlar," dedi Ezra. Çok konuşkan bir adam değildi. Ryan onun gibi adamları biliyordu. Kelly de öyleydi. Elini açık etmezdi. Açıklamaları sorguya yer bırakmayacak kadar inandırıcı olur ama gerekenden fazlasını asla anlatmazdı. Çoğunlukla geçiştirildiğinizi bile anlamazdınız; hiçbir cevap alamadan, genelde gülerek uzaklaştıktan sonra, *Bir dakika ya*, derdiniz. Kelly'den çok şey öğrenilebilirdi.

Ezra, "Yarının mesajları geldi mi?" diye sordu. Gizli görevle alakalı bir diğer durum da buydu: İşle boş vakit ayrımı o kadar bulanıklaşıyordu ki. Ryan'ın yarın mesaisi olmamalıydı ama cidden, ne diyebilirdi ki? "Kusura bakma, çalışamam" mı?

"Evet."

"Siz ikiniz iyi çocuklarsınız," dedi Ezra. Ryan bu ifadenin bütünüyle doğru oluşunu komik buldu. Pek de Ezra'nın düşündüğü anlamda değildi sadece.

"Çok sevdim," dedi. "Kazandığım en kolay para. Yarısını vergi olarak devlete kaptırdığın normal bir işte çalıştığını düşünsene."

Ezra homurtuyla kahkaha arası bir ses çıkardı. "Aynen, işbaşı yap, işten çık. Devlet sigortası. Marbella'da ikinci ev falan yok."

Marbella. Daha fazla bilgi. Orada ev alırken ödediği paranın izini sürmeyi deneyebilirlerdi.

"Aynen öyle."

"Bu zengin hödüklerin ikinci arabaya ihtiyacı yok zaten," diye ekledi Ezra. Ryan ayağını yere sürttü. Emniyette geçirdiği zamanda sessizliğin gücünü öğrenmişti ve şimdi ilk kez kullanıyordu. Ezra'nın mühim bir şey demenin eşiğinde olduğunu anlamıştı. "Ama bebek olayı ne curcunaydı be."

Ryan yüzünü ifadesiz tutsa da bedeni beklentiyle kıpır kıpırdı.

"Çok doğru," dedi Angela incelikle. "Adamlar kötü tohum mu çıktı?"

"Hah, tohum mu?" dedi Ezra. "Bazen çok garip konuşuyorsun."

Ryan, Ezra'nın sezemeyeceğini umduğu bir şekilde irkildi.

"İki lanet kalleş," dedi Ezra.

Kalleş. Çete jargonunda sadakatsiz elemanlara böyle denirdi. Bunların hepsi Ryan'ın çetede yükselmesine, tepedeki adama yaklaşmasına yardımcı olabilecek bilgilerdi. Daha da önemlisi, en azından Ryan'ın bebeğe yaklaşmasını da sağlayabilirdi. Bebeğe ulaştıktan sonra çeteyi bırakabilse, bırakırdı. Yapayalnız, korkmuş, annesini özleyen, kim bilir kimin baktığı o bebeği düşünmekten uyuyamıyordu. Bunu düşünemezdi. Yapamazdı.

Ezra girişlerini yapabilsin diye arabalara doğru yürümeye başladılar. Avlunun her yanında cam kırıkları ve izmaritler vardı. Ryan boşuna boşuna girdiği riski tekrar düşündü. Bu

tehlikeye kendi rızasıyla atılmıştı. Aniden gizli görevdeki polis memurlarının ölüm oranını, ne sıklıkla kimliklerinin ifşa olduğunu merak etti; bilgi arayışındayken çizgiyi ne sıklıkla aştıklarını...

"Bebeği nasıl görmemiş olabilir ki?" diye sordu. Angela kararlaştırdıkları *konuyu kapat* işaretini yaparak burnunu kaşıdıysa da onu görmezden geldi.

"Beceriksizlik, değil mi?" dedi Ezra neşelenerek. "Bence sadece umursamadılar." Ellerini kaldırdı. "Bebek benim de umurumda değil ama asayişteki heriflerin peşimize takılmasını istemiyorum."

Angela'nın burnu çok kaşınıyordu herhâlde ama Ryan soru sormayı sürdürdü. Durduramıyordu kendini. "Sonuçta bebek gemiye mi bindi yani?"

Arabaların yanına gelmişlerdi artık. Ezra elini kaputa dayadı. Ryan'a doğru düzgün bakabilmek için başını ağır, hayvani bir edayla çevirdi. Nihayetinde göz göze geldiler. Sert bakışlarını gören Ryan işi batırdığını düşündü.

Ama batırmamıştı.

"Dalga mı geçiyorsun? Tabii ki bebeği gemiye koymalarına izin vermedim."

Ryan nefesini tutarak durdu. Artık uçurumun kenarında sendeliyorlardı. Tam soracaktı ki Angela elini uzattı. Bilmeyen birisi manasını asla çözemezdi.

"İyi, doğru karar vermişsin." Bu kez içgüdüleri de Angela'yla aynı fikirdeydi. Ama durup içgüdülerinin onu getirdiği noktaya baktı. İdarecisine bebeğin ülkede olduğunu söyleyebilirdi, o da Gizli Operasyonlar birimine bildirirdi. Tanrı'ya şükür ki bebek Orta Doğu'ya gönderilmemişti.

Sorguyu kesmesi doğru karardı anlaşılan zira Ezra, "Yarın akşam patronla görüşmeye gideceğim," dedi.

"Tezgâhın kurucusu," dedi Ryan. Sesi bile değişmeye başlamıştı. Babasından kalan Galler aksanı hafifliyordu. Sonsuza kadar bu hayatın içinde kendini kaybetmek ne kolay olurdu. Kelimenin tam manasıyla bir başkasının hayatını o kadar uzun süre yaşardı ki sonunda o kişi olabilirdi.

Ezra parmağını Ryan'a doğrulttu. O kadar soğuktu ki çenesi titriyordu. Havada karın tebeşirimsi kuruluğu vardı.

"Benimle gelmelisin." Angela'ya baktı, sonra ona gizli kimliğiyle hitap etti: "Sen de, Nicola."

EKSİ BİN ALTI YÜZ YETMİŞ İKİNCİ GÜN, 21.25

Todd on üçündeydi.

On üç yaşında, bir kırk boylarında bir oğlandı. Bisküvi ve doğa gibi kokuyordu. O esnada birkaç seneye daha iyi bir modelle takas edecekleri eski arabalarının arka koltuğundan Jen'in koltuğunu tekmeliyordu. Jen eskiden bundan nefret ederdi, şimdiyse nostaljik geliyordu. Bir bakıma yani.

Nisanın biriydi. Jen o sabah uyanır uyanmaz bugünü, bu hafta sonunu hatırlamıştı. Güneş ışığı koridorun zemininde sarı bir havuz oluşturmuştu. Paskalya'ydı.

Kasabadaki panayırdan dönüyorlardı. Sonra akşam yemeği yiyeceklerdi. Ailelerin yaptığı basit şeyler. Günün bir bölümünde Jen oğlunun tatlı alayları ve eşinin yapıştırdığı cevaplar arasında kendini kaybetmişti.

İlk yaşandığında kusursuz bir hafta sonu olmuştu. Hava çok güzeldi. Hafta sonunun neredeyse tamamını dışarıda, arkadaşlarıyla birlikte geçirmişlerdi. En yakınlarının katıldığı

ufak bir mangal partisi yapmışlardı. Pazar günüyse, tam da bu araba yolculuğu sırasında, Kelly ona bakıp, "Yarın da bütün gün tatil," demişti. Jen bunu çok net hatırlıyordu.

Bu cümleyi neden bu kadar iyi hatırladığını merak etti. Kimi günler diğerlerinden daha canlı, daha akılda kalıcıydı herhâlde. Düğünleri gibi bazı harika günler ise maziye karışarak unutulup gidiyordu.

Şimdi yine buradaydılar. Jen bu yolculuğun bir kısmını perşembe gecesi büroda bir davanın ara duruşması konusunda babasını üzdüğü için endişelenerek geçirmişti. Geçmişe uzanıp o Jen'i sarsabilseydi keşke. Hayat çok kısaydı. Göz açıp kapayıncaya kadar geçiveriyordu. Babam bir gün ölecek, derdi o Jen'e ama diyemiyordu. Jen bugün *o* Jen'di çünkü.

Arabanın içi karanlık ve sessizdi. Radyonun sesi kısıktı, ısıtıcı sevdiği gibi sonuna kadar açıktı. Cildi gerilmişti. Bugün ilk yaşandığında ikisinin de güneşten yandığını unutmuştu. Yine aynı hatayı yapmışlardı. İngiltere'nin yanıltıcı bahar güneşi; hava soğuk, güneşse akkordu.

Güneş beş dakika kadar önce batmıştı. Otoyolun üzerindeki gökyüzü gül suyu pembesiydi.

Brexit'i tartışıyorlardı. "Artık yürürlüğe koymaları lazım," diye ekledi Todd. Bu görüşünü daha sonra değiştirecekti. Limanlarda kuyruklar uzamaya başladığında, "Daha uzun süre değerlendirmelilerdi," diyecekti.

Güneş altında geçirilen çok hoş bir gündü ve Jen neden burada olduğunu çözemiyordu. Diğer bütün günlerde hiç değilse bir şeyler bulabilmişti; ufak, kafa karıştırıcı bir ipucu, değiştirebileceği bir şeyler, gizemin bir parçası. Bugünse tıpkı ilk seferki gibi geçmişti.

Başlarım böyle işe. Şakağını cama dayayıp gözlerini kapattı. Arabayı Kelly kullanıyordu. Bugünlerde şoför koltuğuna çok daha az geçiyordu. Jen eskiden hemen hemen hep onun

kullandığını unutmuştu. Kelly sol elini rahat bir tavırla eşinin dizine koymuştu.

Günün kalanının keyfini çıkaracaktı yalnızca. Belki bir şeyler öğrenmeye çalışmayı bırakırsa bir şeyler olurdu.

Todd arkadan, "Eve varınca geç yatsam olur mu?" diye sordu.

Jen gözünü açıp saatine baktı. Daha yeni yedi buçuk olmuştu. Todd'un on üç yaşındayken kaçta yattığını hiç hatırlamıyordu. Yetişkinliğe doğru ağır ağır ilerleyişi flulaşmıştı. Kelly'ye bakıp kaşlarını kaldırdı.

Eşi omuz silkti. "Tabii, neden olmasın?"

"*Tomb Rider* oynar mıyız?"

"Elbette."

Todd mutlu bir iç çekişle güldü. Kelly, Jen'e baktı. "Sen sadece Lara Croft'u seviyorsun," dedi Jen kısık sesle.

"Ah evet, dijital memeleri ne çok severim bilirsin."

"Ne?" diye seslendi Todd arkadan.

Kelly, Jen'e sırıttı. "Yarın da bütün gün tatil, dedim."

Tam da bağlantı yoluna girerlerken Jen karanlık arabada Kelly'ye gülümsedi. Sesindeki nostalji ve matemi duymadığını umarak kısık sesle, "Çok doğru," dedi. Bir şey daha vardı sesinde. Bu tatlı atışmaların amaçlarının ötesinde bir işlevi daha vardı belki de. Bir şekilde daha derin sorunlardan kaçınmalarını sağlıyordu belki. Jen bazen Kelly'nin gülmekle çok meşgul olduğundan başka hiçbir şey yapmadığını düşünürdü. Bu atışmaların temelinde ne vardı? Sessiz sakin büyüdüğü baba evinden sonra ailesi tam da istediği gibi çok sevimliydi. Ama şakalaşmalar da bir şeyleri bastırmanın başka bir yolu değil miydi?

Dikiz aynasında mavi ışıktan bir hale belirdi. Kelly'nin bakışları oraya kaydığında lacivert gözleri bir anlığına aydınlanıp camgöbeğine döndü. Doğru ya... Jen bir şeyleri anımsar gibi

oldu. Neydi? Kaza mı olmuştu? Yok yok... Çevirmeye takılmışlardı. Tabii ya. Sonucunda hiçbir şey olmadığını biliyordu; bu yüzden bu kadar kolay unutulup gitmişti. Olay esnasında çok paniklediğini hatırladı. Şimdi bakıyordu da, tıpkı Andy'nin dediği gibiydi; olayı net bir şekilde gözlemleyebiliyordu.

Gözü hız göstergesine kaydı ama Kelly bağlantı yolunda elliyle gidiyordu. Asla hız yapmazdı. Vergi ödemezdi. Seyahat etmezdi. Partilere gitmezdi. Kimseyle yakınlaşmazdı. Yemek davetlerinde sessizce otururdu.

"Aynasızlar geldi!" dedi Todd arkadan gülerek. Hâlâ öyle masumdu ki. Jen'in sırtı biri düşmanca ona bakıyormuşçasına gerildi. Dönüp dört buçuk sene sonra cinayetten gözaltına alınacak olan Todd'a baktı. O zaman umursuyor gibi görünmemişti. Kelepçelenirken bıkkın, yaşlı görünen, odaksız bakışlar atmıştı etrafa. Jen uzanıp onun dizini sıktı, avucuna tam sığmıştı.

Polisler çakarlarını kapatıp tekrar açtı. Jen aynaya baktı. Sürücü koltuğundaki siyah yelekli memur bariz şekilde sol tarafı gösteriyordu.

"Sola çekmelisin sanırım," dedi Kelly'ye.

Polis sinyal verdiğinde mavi ışıklara turuncular karıştı.

"Evet, bizi istiyorlar," dedi Kelly ama sesi... Jen'in gözleri onunkilere döndü. Çenesini sıkmıştı. Gözleri aynadaydı. Elini Jen'in dizinden çekmişti. Ses tonu öfke doluydu. Hız cezasından falan değil, başka bir sebepten. Daha büyük bir meseleden ötürü. Bu olay ilk yaşandığında bunu asla fark etmemişti çünkü kendisi de kaygılıydı. Ama şimdi sakin olduğundan farkına varmıştı. Kimi zaman eşinin iğneleyici şakalarının altında kaynıyormuş gibi duran o öfke gün yüzüne çıkmıştı.

Kelly bağlantı yolunun sonunda direksiyonu çevirip sola, benzinlik yoluna girdi. İki tekerleği refüje çıkarıp arabayı dur-

durdu. İşbirliğine yanaşmayan bir ergen misali düşmancıl görünen bir şekilde duruyorlardı.

Erkek bir memur şoför tarafına yaklaştı. Kel kafası yusyuvarlaktı, benzinlik yolunun parlak ışıkları altında parlıyordu. Futbol topunu andıran pürüzsüz kafasında tatmin edici bir şey vardı. Boynundan dövüş köpeklerine takılan türde büyük, kalın bir zincir sallanıyordu. "Pekâlâ," dediğinde Kelly camı açtı. İçeriye bahar havası doldu.

"Resmî tatil olduğundan rastgele alkolmetre ölçümü yapıyoruz sadece. Katılmanız sorun olur mu?" Yüzünde beklenti dolu bir gülümseme olsa da bu bir soru değildi.

Kelly'nin gözleri konsola, oradan da ön cama kaydı, sonra memura döndü. "Tabii," diyerek arabadan indi. Jen, indiği sırada kotunun arka cebinden cüzdanını çıkarıp koltuğa bırakmasını izledi. Hiç duraksamadan yapılmış bir hareketti. Cüzdan düşüp koltukta böcek misali sıçradı. Karanlık arabada kimse fark etmemişti; Jen hariç.

Kelly, Jen'e sabırsız gelen bir sesle, "Halledelim mi şu işi?" dedi.

Memur onayladığında Kelly yolun kenarında elleri kalçasında durup yanlarından arabalar hızla geçerken alkolmetreye üfledi. Araba kullanacağı zamanlarda bir bira bile içmezdi. Jen bu sebepten endişelenmemişti. Bu yüzden de olayı hatırlamamıştı. Ama işte buradaydı. Bunun bir sebebi olmalıydı. Bir kez daha bütün oklar eşini gösteriyordu.

Todd, "Neden rastgele alkol ölçümü yapıyorlar ki?" diye sordu.

"Çünkü bazı aptallar resmî tatillerde içip sonra da araba kullanmayı seviyor."

Kelly arabaya binip camını kapattı. Cüzdanının üstüne oturmuştu. Rahat etmesi mümkün değildi ama yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Kesinlikle hiçbir şey.

Jen'e çabucak rahat bir bakış attı. "Tanrım, Los Angeles'ta olmadığımızın farkında mı?"

"Çevirmeye takılmak biraz korkutucu değil miydi? Ben hep, yanlış bir şey yaptım diye dehşete düşerim."

"Hiç değildi," dedi Kelly kibarca.

Jen ön koltukta kendi evliliğinin bir seyircisi olarak oturup dudağını ısırdı. Kelly ona en son ne zaman canını sıkan bir şeyden bahsetmişti? Hiç bahsetmiş miydi? Aniden arabayı sıcak bastı. Bu adamı geceleri uyutmayan şey neydi? Neye öfkelenirdi? Ölüm döşeğinde pişman olacağı bir şey yapmış mıydı? Sonsuza dek seveceğine yemin ettiği adamın yanında otururken aniden bu soruların birine bile yanıt veremediğinin farkına vardı.

***

Jen üzerinde pijamalarıyla kadife kanepede bağdaş kurmuş oturuyordu. Birkaç seneye atacakları eski bir lamba yanıyordu. Bu gece Jen burada, geçmişte, özlediğinin pek farkına varmadığı rahat ortamda olduğu için memnundu.

Elinde Kelly'nin cüzdanı vardı. Kahverengi deridendi, kenarları sayfalarının ucu kıvrılmış bir roman gibi yıpranmıştı. İçinde sadece ortak hesaplarının kartı vardı. Ne kredi kartı vardı cüzdanda ne de kendine ait bir banka kartı. Üç tane birer poundluk bozuk para, spor salonundaki dolaplar için tek kullanımlık bir anahtar, bir de ehliyeti.

Jen kucağına yaydığı bu objelere baktı. Gayet normallerdi. Bulmayı beklediği şeyler bunlardı. Zaten kim cüzdanında yasa dışı bir nesne bulundurabilirdi ki?

Kimliğe gözlerini kısarak baktı. Hologramı... Emin değildi. Kanepeden fırlayıp kendi ehliyetini aldı ve ikisini yan yana koydu. Hologramları aynı mıydı? Kartları ışığa tuttu.

Hayır. Tamı tamına aynı değildiler. Kelly'ninki... Bir şekilde daha mattı.

İnternette *sahte ehliyet* diye arattı.

Makalenin biri, "Anlamanın en iyi yolu holograma bakmaktır. Başarıyla taklit edilemez," diyordu. İki de fotoğraf vardı: Biri gerçek biri sahte iki ehliyet.

Sahte olan hologram Kelly'ninkinin tıpatıp aynısıydı.

Bununla başa çıkamıyordu. Unutmayı dilediği bir sürü şeyi bulup duruyordu. Lambayı söndürüp karanlıkta eski, rahat kanepelerinde oturdu. Elinde eşinin sahte kimliğini tutuyordu.

EKSİ BEŞ BİN DÖRT YÜZ YİRMİ ALTINCI GÜN, 07.00

Jen farklı bir yatakta yatıyordu. Saatin yedi civarında olduğunu, o odaya girmeden hemen önce birilerinin ondan bahsettiğini veya bir arabanın önüne kırmak üzere olduğunu biliyordu. Bunlara mikro his mi deniyordu? İnsanların ufak değişimleri tespit etme becerisi. Açıklayamazdınız, bilirdiniz sadece. Todd buna da geriye dönüp bakma paradoksu derdi herhâlde.

Işık farklı görünüyordu. İlk ipucu buydu. Pencerede panjur yoktu. Odaya perdelerden yumuşayarak süzülen gri bir ışık giriyordu.

Kış olmalıydı. Yakınlardaki bir kalorifer yanıyordu; ondan yayılan sıcak metal kokusunu alabiliyor, yatağın üzerindeki soğuk havaya karışan yapay sıcaklığı hissedebiliyordu.

Yatak da farklıydı. Daha az paraları olduğu zamandan kalma eski ve yayları batan bir yataktı. Paranız olmasına alışmak

ne komikti. Kolay görünüyordu. Parasız yaşamanın, boktan yataklarda uyumanın, dışarıdan yemek için para biriktirmenin nasıl bir şey olduğunu unutuyordu insan.

Yalnızdı. Gri ışığın altında sadece gözlerini kırpıştırıp nefesini uzun uzun üfleyerek, bakmaya korkar hâlde yatıyordu.

Eliyle yorganın altındaki bedenini yokladı. Evet. Kalça kemiğinin ucu epey çıkıktı. *Çok daha* gençti.

Tamam. Doğrulup kalktı. Halıyı hemen tanıdı ve anında nerede olduğunu anladı. En sevdiği evdeydi. Vadinin ortasında tek başına duran o minik ev. Bu düşünceyle buz kesti. Sahte kimlik kullanan bir adamla tek başınaydı.

Uzanıp cep telefonunu aradı ve en azından bir tane bulduğuna şükretti. Nefes alıp tarihe baktı. On beş sene öncesinde, 2007 yılındaydı. 21 Aralık. Jen kusacakmış gibi hissediyordu. Korkunçtu, gerçekten ve bütünüyle korkunç. Üç yaşında bir çocuğu vardı. Kendisi yirmi sekiz yaşındaydı. Devasa bir atlama yaşamış, Todd'un on üçlü yaşlarından *üçlü yaşlarına* dönüvermişti.

Bunlar başına geldiği için aniden çok öfkelendi. Taşra havasına haykırmak, herhangi bir şey yapmak isteyerek pencereye doğru yürüdü ve *ah.* İşte, en sevdiği manzara oradaydı. Kelly'yle, Todd'un okula gitmesine gerek olmadığı zamanlardaki göçebe, sistem dışı evrelerindeydiler. Asla kimseyi görmedikleri vadideki Monopoly otelini andıran ufak evdeydiler.

Belki sebebi buydu? Belki de bu hayat Todd'a zarar vermişti. Fazla izoleydi. Pencereyi açıp haykırmak yerine başını cama yasladı. Nereden bilecekti ki? Hiçbir ipucu yoktu. Öfkeli nefesleri camı buğulandırıyordu. Buğuya bakarak, *Bana bir işaret ver,* diye düşündü. Buğu dağıldığında dışarıya baktı. Kışın doğanın sarımsı kahveliğine bürünmüş ıssız arazinin güzelliği. Tepeler eskimiş, pejmürde görünüyordu. Düzgün, bakımsız,

vahşi bir taşraydı. Uzun, sararmış, kumsalı anımsatan otlarla kaplıydı. Jen burayı severdi, şimdi de buraya dönmüştü işte.

Sahip olduğunu hiç anımsamadığı ekose pijama takımının üstüne sabahlığını geçirdi. Todd'la Kelly'nin salondan gelen seslerini duyabiliyordu. Yüksek sesle konuşuyorlardı. Henüz gidip onları görmeye hazır değildi.

Bedeni evin planını anımsıyordu. Düz ilerleyip yanlarına gitmeden önce sağdaki banyoya yöneldi. Önce kendini görmesi lazımdı, ne beklemesi gerektiğini bilmeliydi.

Aynanın üzerindeki ufak, ince uzun ampule baktı. Eli içgüdüsel olarak sertçe çekmek için kordona uzandı. Direneceğini, sert olduğunu, sonradan tamamen kırılacağını biliyordu. Bir *çınlama* sesiyle ışık yandı.

Fotoğraflardaki Jen karşısındaydı. Düğünündeki Jen. Sık sık *bu* Jen'i hatırlar, özlemle ne kadar güzel göründüğünün farkında olmadığını düşünürdü. Eskiden fazla büyük burnuna, kabarık saçlarına odaklanırdı. Ama parlak, pürüzsüz cildi ve elmacık kemikleriyle karşısındaydı işte. Gençti. Taklidi imkânsızdı. İfadesiz dururken yüzünde tek bir çizgi bile yoktu. Ekmek hamuru gibi yumuşak, esnek, kolajen dolu cildine dokundu. Kırkında onu bekleyen krapon kâğıdından eser yoktu.

Jen kapıya döndü. Seslerini hâlâ duyabiliyordu. Aralık ayının yarı aydınlığında onları salonda bulacağını biliyordu.

"Jen?" diye seslendi Kelly.

"Efendim," dediğinde sesi 2022'dekinden daha tiz ve kısıktı.

"Seni istiyor!" diye seslendi Kelly. Sesi Jen'in iyi hatırladığı o bitkin tondaydı. Kendilerini ufak bir çocuğun bakımına o kadar kaptırmışlardı ki. Şimdiki Jen neden o kadar güç olduğunu zar zor anımsıyordu. Detayları tam olarak hatırlayamıyordu. Sadece zor olduğunu hatırlıyordu. Geceleri yatakta baldırlarındaki kasların ağrıdığını. Geride kalan

delilleri: Ekmek kızartma makinesinde yenmeden kalmış, karmaşada unutulmuş kızarmış ekmekleri. Gece yarısı asılan, makinede çok uzun kalmaktan rutubet kokan çamaşırları. Hayatı kolaylaştırmak için kurdukları garip, derme çatma düzenekleri. Bir keresinde Todd sürekli kapatıp duramasın diye televizyonu oyun çitiyle çevirmişlerdi. Hafiften çatlakça olduğunu bilmelerine rağmen yine de yapmışlardı. Sırf idare etmek için yapmışlardı.

"Buradayım," deyip banyonun ışığını kapattı ve koridora çıktı.

İşte buradaydılar. Jen'in gözleri anılarındaki Todd'a kaydı. Üç yaşındaki oğluna. Boyu kırk beş santim ya var ya yoktu. Jen'in yüzünü, Kelly'nin gözlerini almıştı. Tombul, minik ellerini ona uzatıyordu. "Toddler[20] Todd, kalkmışsın!" Lakabını söylemesi çok keyifliydi.

"Beşten beri ayakta," dedi Kelly saçını geriye atarak. Kaşlarını kaldırdı. Saçlarının kendi zamanında ne kadar seyrelmiş olduğunu görmek Jen'i hayrete düşürdü. Şaşırtıcı olan başka şeyler de vardı. Yüzü çocuksuydu. Jen hayretle onu kırklarında yirmilerinden daha çekici bulduğunu fark etti. Burada daha kiloluydu. Çok fazla dışarıdan yiyor, egzersiz yapmıyorlardı. Kendilerine ayıracak vakit bulmak o kadar zor, o kadar kıymetliydi ki onu saadet içinde oturarak geçiriyorlardı.

"İstersen git uyu," diye önerdi. Koridordan kapıya ilerledi. Altından buz gibi bir hava dalgası içeriye sızıyordu. Manzarayı doğru düzgün görmek istiyordu. Çok genç ve kırışıklıklardan azade elleri anahtarı çevirirken aynı anda kapı kolunu itme numarasını hatırladı. Kapıyı açtı ve ah, o çok sevdiği vadi karşısındaydı.

---

20 *İng.* Bir ila üç yaş arası çocuklar için kullanılan bir kelime. (e.n.)

Arkasındaki Kelly otomatikman, "Bugün geç kalkma sırası sende," dedi. Evet, doğru ya. Geç kalkma sırası onlar için kutsal bir olaydı.

"Olsun," dedi elini sallayarak. Sadece bir günlüğüne burada olan birinin, bir bakıcının, dadının, bebeği geri verebilecek birinin rahatlığıyla konuşuyordu.

Dışarısı buz gibiydi. Kapıda dalgın dalgın dokunduğu bir çelenk asılıydı. Taş verandada yağmur çizmeleri duruyordu. Süt şişeleri diziliydi, eski usul çalışan bir sütçüleri vardı. Ardından vadiye baktı. Çarpı oluşturacak şekilde birleşen iki tepenin üzerine pudra şekeri misali soğuk serpilmişti. Dışarısı çok güzel kokuyordu. Duman, çam, kırağı, mentol; havanın kendisi temizlenmiş gibiydi.

Tatmin olan Jen kapıyı kapatıp ona doğru gelen Todd'a döndü. Yanına vardığında Jen eğildi, oğlan da yüzünü onun omzuna çevirdi. Çoktan unutulmuş bir dans gibi kusursuz bir hareketti. Bedeni büründüğü bütün kılıklarda bebeğini anımsıyordu. Üç, on beş, on yedi, suçlu. Hepsini de seviyordu. Kelly'ye bakıp, "Yatağa git," dedi.

Kelly sıcak bir gülümsemeyle, "Sadece uyanmamışım da toptan fırlatılmışım gibi hissediyorum," dedi. Esneyip gerindi.

Ama gitmedi. Ebeveynlikteki çoğu durumda olduğu gibi Jen'in işi ele almasından ziyade desteklenmek, anlaşılmak istemişti. Kanepeye gömüldü.

Jen oğluna döndü. Bugün, 2007'nin en kısa gününde, takvimler yeniden 2022'yi gösterdiğinde birini öldürmemesi için düzeltmek zorunda olduğu kişiye.

Odanın her yanına unuttuğu oyuncaklar saçılmıştı. Ufak, sarı dondurma kamyonu. Kendi anne babasından kalan Fisher Price garaj. Köşede bir Noel ağacı ışıldıyordu. Bugün bile Crosby'deki evlerinin tavan arasında duruyor olabilecek eski,

yapay bir ağaçtı. Sadece küçük süs ışıklarının aydınlattığı salon loştu.

Jen, "Şimdi," diyerek, Todd'tan uzaklaşıp minik tulumu içindeki oğlana baktı. Oğlu da sessizce, eskiden yaptığı gibi içli içli ona baktı. Kopkoyu gözler. Küçük, kalkık bir burun. Pembe yanaklar. Yüzünde dikkatli bir ifade vardı. Jen tahta bir bloğu uzattığında büyük bir ciddiyetle elinden alıp yere attı. "Kule yapalım mı?" diye sordu Jen.

Todd elini çok yavaşça uzattı.

Kelly, "Rehine pazarlığı kadar gergin," dedi.

"Ne demişler, çocuklar oyun oynamaz, mesaiye başlar mı?"

"Ha, evet."

"Çocukken bloklarla oynamaya bayılırdım."

"Yaa?" Kelly uzanıp bacaklarını kanepenin koluna dayadı. Gözlerini yumdu. "Şey falan diye tahmin ederdim, ne bileyim. Not kâğıtlarıyla oynuyorsundur. Bilirsin işte. Hep bir şeyler öğreniyorsundur."

"Hiç öyle değildi. Okumayı sökmem asırlar aldı."

"İnanmam. Dilbaz avukatlar, hepiniz aynısınız," dediğinde Jen hayretle gülümsedi. Bu hâliyle gerçekten daha da iğneleyiciydi. 2022'de de nüktedandı ama bu Kelly bir de alıngandı. Bunu unutmuştu. Eskiden işle ilgili ne çok yakınırdı. Çeşitli iş fikirleri bulup vazgeçerdi. Başarılı olmak istese de bundan korkuyor gibiydi.

"Not kâğıtlarında ne varmış peki?"

"Başlangıç olarak içtihadın anlamı... İnsan bunu en geç iki yaşına kadar öğrenmiş olmalı."

"Tabii. Neymiş peki anlamı Kelly, artık yaşın..." Tereddüt etti. "Yirmi sekiz olduğuna göre?"

"Dilde iyi, matematikte pek iyi değil," diye cevabı yapıştırdı Kelly. "Yirmi dokuz. Yaşımı şimdiden unuttun mu?"

"Beni bilirsin."

Todd durup dururken gülüp Kelly'yi alkışladı. "Evet, evet," dedi babası ona.

Çevirmeye takıldıklarında arabadaki hislerini düşünen Jen, onun belki de hiç erişemediği bir parçasına dokunma çabasıyla, "Seninki neydi?" diye sordu.

"Neyim?"

"En sevdiğin oyuncak."

Kelly gözlerini açmadan kanepede kıpırdandı. "Hatırlamıyorum."

"Büyüyünce ne olmak istiyordun?"

Kelly dirseğinin üzerine kalkıp ona alayla baktı. Duygusal bağ kurmaya yönelik isteksizliği yüzünden okunuyordu. Bu, Jen'in gözünden nasıl kaçmıştı? "Neden ki?"

"Merak ettim sadece. Hiç bilmiyorum. Senin büyüdüğün yerden de çok uzaktayız... Biliyor musun, seni eskiden tanıyan kimseyle tanışmadım sanırım."

"Hepsi çok uzaklarda. Annem müdür olmamı isterdi hep." Konuyu değiştirmişti. "Komik, değil mi?"

"Neyin müdürü?" Jen beklentiyle ellerini kavuşturmuş olan Todd'un önünde bloklardan bir kule yapıyordu. Ama aslında Kelly'nin onu ne kadar geçiştireceğini düşünüyordu.

"Neyin olursa. İstediği buydu. Babam ortadan kaybolduktan sonra yani," diye düzeltti Todd'a bakarak, "Bizim için tek istediği istikrardı. Onun gözünde istikrar sıkıcı bir masabaşı iş demekti. Yılda bir tatil. Ufak bir evin kredisini ödemek."

Jen, "Sen de tam tersini yaptın," dese de aklından, *Bizim için,* dedi diye düşünüyordu. Bizim. Fotoğraftaki, gözleri Kelly'ye benzeyen adam. Benzerliği uydurmadığını *biliyordu.* Hayretle gözlerini kırpıştırdı.

Kelly gözlerini ondan kaçırdı. "Evet."

"*Bizim için*, dedin."

"Hayır, benim dedim?"

"*Bizim*, dedin."

"Demedim."

Jen iç çekti. Biraz daha sorgularsa Kelly onunla konuşmayı toptan keserdi. Başka bir şey denemek zorundaydı. "Keşke Todd annenle tanışabilseydi," dedi kısık sesle. "Benimkiyle de."

"Ah, keşke."

"Öldüğünde kaç yaşındaydım demiştin?" Neden tehlikeli bir şey yapıyormuş da tereddüt etmesi gerekiyormuş gibi hisettiğini merak etti. Tanrı aşkına, bu adam nikâhlı eşiydi.

"Yirmi."

"Babanı son gördüğünde kaç yaşındaydın peki?"

"Kim bilir. Üç? Beş?"

"Çok zor olmuş olmalı... Tek çocuk olup ebeveynlerini yitirmek."

"Öyleydi."

"Beni sever miydi sence? Ve Todd'u?"

"Elbette. Bak, teklifini kabul ediyorum. Sanırım yatak beni çağırıyor." Eğilip onu dudaklarından öptü. 2007'den bu yana değişmeyen tek şey buydu. Sonra Jen'i Todd'la baş başa bırakıp yatmaya gitti.

Bir şeyler Jen'in Todd'u salonda bloklarıyla bırakıp donuk, kahverengi halı döşeli koridorda Kelly'nin peşine takılmasına yol açtı.

Bir kulağı hâlâ Todd'ta, yatak odalarına geldiğinde kapıda durdu.

Kelly odada değildi. Gerçi göremiyordu da. Yarı aydınlıkta kapıyı aralayıp gizlice içeri girdi. Kimse yoktu.

Neredeydi o zaman?

Odanın öbür ucuna yöneldi. Banyonun ışığı açıktı. Kendisi mi açık bırakmıştı? Ne yapacağını düşünerek orada dikildiği sırada bir ses duydu. Boğuk, eziyet çeken birinden geliyormuşa

benzeyen bir sesti. Birisi bir şeyleri belli etmemeye çalışıyormuş gibi.

Kelly oradaydı. Jen banyonun kapısına yaklaşıp içeri göz attı. Yirmi yıllık eşi oradaydı işte. Kapağı kapalı klozette başını ellerinin arasına almış hâlde oturmuş hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Jen onu ilk kez ağlarken görüyordu.

"Kelly?"

Kelly irkildi. Yumruk yaptığı ellerinin tersiyle alelacele gözlerini sildi. Elleri ıslanmıştı. Ağlarken öne çıkan alt dudağıyla Todd'a öyle benziyordu ki. Ağladığını gizlemeye çalışmasını izlerken Jen'in bütün bedenine bir ağırlık ve hüzün çöktü.

"Üşüttüm de, gözlerim yaşarıyor." Gülünç bir yalandı. Jen ona kaç kez böyle yalan söylediğini merak etti. Ve neden söylediğini.

Hüzünle, *Şu hâline bak*, diye düşündü. Aynı bakıştı. On beş sene sonra oğulları birini öldürdüğünde de ona böyle bakmıştı. İçi yanarak.

"Ne oldu?"

"Yok, gerçekten bu salak soğuk algınlığından. Umarım Noel'e kadar geçer."

"Annenle mi ilgili?" diye sordu Jen kısık sesle.

"Todd orada tek başına iyi mi, o..."

"Salonda, bir şeyi yok." Minik banyoyu geçip Kelly'nin yanına geldi. O, klozette oturmaya devam etse de Jen yaklaşıp elini onun sırtına koyarak kendine çekti. Şaşırtıcı şekilde Kelly buna müsaade etti. Kolunu onun bacaklarının arkasına dolayıp başını göğsüne yasladı.

Jen, Todd'a dediği gibi nazikçe, "Sorun yok," dedi ona. "Üzülebilirsin."

"Şeyden sadece..."

"Noel soğuk algınlığından, biliyorum." Jen ona, yalanı artık her neyse, o yalanıyla yaşamasına izin verdi. İnanma-

sına izin verdi. Aklına Kelly'nin 2022'de boşanan bir çiftle alakalı söylediği bir şey geldi: *Bazıları için acıdan kaçınmak paha biçilemez.*

Birkaç dakika sonra Kelly onu bıraktı. Jen, Todd'a bakmak üzere banyodan çıkarken ona bakıp tek bir cümle söylemişti: "Onu özlüyorum sadece, annemi yani." Bunu söylemek onun için çok zor olmuş gibiydi, konuşurken bedeni titriyordu.

Jen hızla başını salladı. İşte, eşinin nedense asla ona gösteremediği bir yanıyla karşı karşıyaydı.

"Biliyorum," dedi Jen. Kendisi de annesiz kaldığından biliyordu bunu. "Bana söylediğin için teşekkürler."

Kelly ıslak gözlerle gülümsedi. Siyah saçları darmadağındı. Gözleri daha da mavi görünüyordu. Burada, geçmişte, bir şeyi paylaştılar. Önceden paylaştıklarından daha gerçek bir şeyi. Jen'in adını bile koyamadığı ama içinde, Kelly'nin göründüğü gibi biri olmadığına dair umut ışığı yakan bir şeyi. *Lütfen öyle olsun.*

Jen, Todd'un yanına döndü. Salon eski modaydı. Yıpranmış, yeşil bir halı, koyu renk ahşaptan mobilyalar. Belirli bir kokusu vardı. Rahatlatıcı, eve has bir kokuydu bu: Tarçın ve şeker, kurabiye, bir yerlerde söndürülmüş bir mum. Jen bir yerlerdeki alternatif versiyonunun dün gece kurabiye yaptığını tahmin etti. Bunların o zamanlar çok mühim gözükmesi ne komikti. Gidip Noel ışıklarına bakmak, zencefilli kurabiye pişirip bundan ev yapmak. Sonra puf diye maziye karışıp kaybolmuşlardı. Boşuna stres yaratmışlar, artlarında dalgaların kumsaldan çabucak sildiği ayak izleri misali hiçbir iz bırakmamışlardı. Ömrü boyunca her şeyin *görünüşünü* o kadar dert etmişti ki. Görüntüyü kurtarmak ve hepsine sahip olmak istemişti. Herkes yaptığını bilsin diye bal kabağı oyup penceresinin önüne koymuştu. Bütün bunları ne için yapmıştı?

Todd birkaç dakika arabalarıyla oynadıktan sonra sarsak adımlarla odanın diğer ucuna ilerledi.

Oğlan aniden çöp kutusuna daldığında, "Hayır Todd, o olmaz," dedi. Todd onu duymazdan gelerek çöpten belki de KitKat ambalajı olan iki ambalaj çıkardı. Onunla tek bir gün geçirdiğinde sinirinin bu kadar kolay parlaması Jen'i hayal kırıklığına uğrattı.

"Benim," dedi Todd. Acı dolu minik gözlerle odanın diğer ucundaki annesine baktı. "Daha," diye ekleyip tekrar çöpe döndü.

Neredeyse tepetaklak olmuştu. Başı çöp kutusunun dibindeydi, ayakları yerden ayrılmak üzereydi.

"Üzgünüm Todd, buraya gel. Anneye gel."

İlk hece dudaklarından dökülür dökülmez Todd güneşine dönen bir çiçek gibi dönüp ona baktı. Aniden, bir ışık yanmış gibi, Jen öylece anlayıverdi. Midesinde, ta içinde bir yerde, anlamıştı.

Kış sabahının erken saatlerinde, gökyüzündeki mavi ışığın oğlanın gözlerine düşüşünden anlamıştı.

Onun suçu değildi.

Todd'un suçu da değildi.

Ona yeterince iyi bir anne olmuştu. Gözlerinden anlayabiliyordu. Sevgiyle parlıyorlardı. Annesine duyduğu sevgiyle. Oracıkta kanepeye çöküverdi.

Elinden geleni yapmıştı. Yapamadığında bile hissettiği suçluluk bunun için yeterli bir kanıttı. Bebeği için en iyisini yapmak istemişti.

Karşısında duran oğlanın on sene kadar sonra ona öğrettiği gibi geriye dönüp bakma paradoksuydu bu. Jen bunun olacağını bildiğini düşünerek kendini suçlamıştı. İlişkileri zayıf olduğu için oğlunun bir katil olduğunu sanmıştı. Ama o

yüzden değildi. Bir illüzyondu. Jen o anda meselenin Todd'un çocukluğuyla hiç alakası olmadığını anladı.

"Buraya gel Toddy," dediği anda Todd çöpten aldığı ambalajları yere atıp annesine koştu.

RYAN

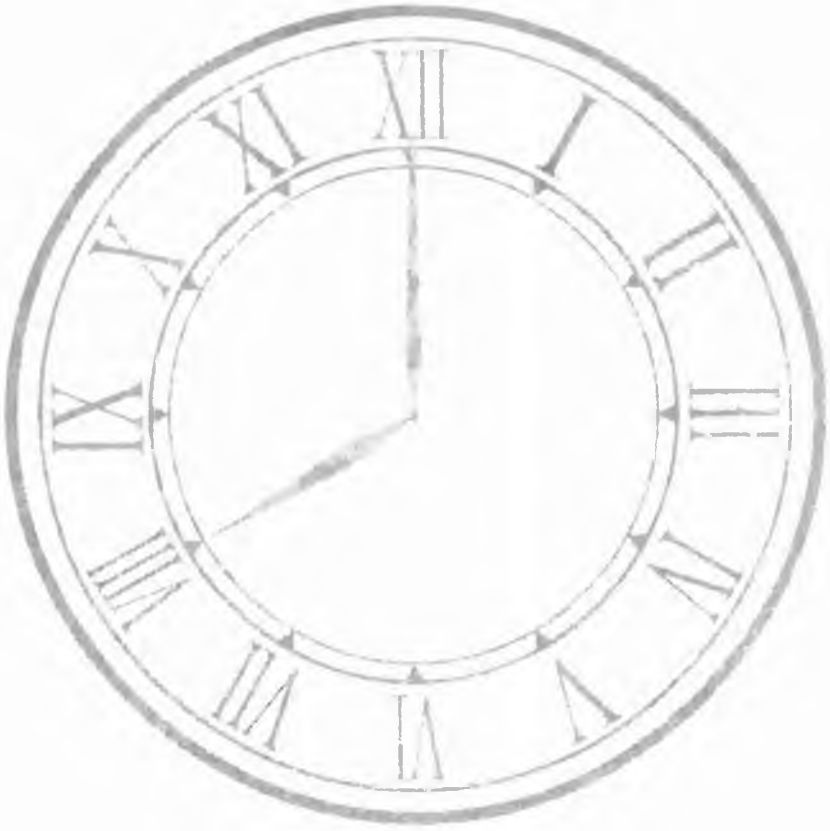

Ryan nihayet çetenin başındaki adamla tanışmak üzereydi. Liderle. Bu adamın emrinde yüzlerce elemanı, yüzlerce tanık, birden fazla yürütülen faaliyet olmalıydı. Çalınan arabalar, uyuşturucu, kaçırılan bebek; bunlar büyük resmin ufak bir parçasıydılar sadece.

Ryan hedef aldığı evlerin nasıl hep boş olduğunu bilmediği gibi henüz bebek Eve'in yerini de bilmiyordu ama hepsini çözme yolundaydı. Ama işte burada, soğukta Birkenhead'deki bir depoya doğru ilerlerken çetenin en tepesine kadar sızmıştı.

Ezra, Angela ve Ryan'a gece saat sekizde onunla burada buluşmaları talimatını vermişti. Patronla tanıştıktan sonra daha iyi, daha önemli işler alırdınız. Kritik öneme sahip olansa daha iyi bilgi de almanızdı. Ryan ilk kez üzerinde dinleme cihazı taşıyor ve büyük patronun üzerini aramaması için dua ediyordu. Leo aramayacaklarını çünkü güven kazanmadan patronla tanışılmadığını söylemişti. Dün gece telefonda, "İma dahi ederse o kadar gücenmiş davran ki eli ayağı titresin," demişti.

"Çok doğru," demişti Ryan. Genellikle söyleyeceği türde bir laf değildi. Bazen rolüne büründüğü kişiye dönüşüyormuş gibi hissediyordu. Daha karanlık, daha dengesiz birine.

Ryan'la Angela birkaç dakika daha gemilere yüklenen ve gemilerden indirilen arabaları, gelip geçen insanları seyrederek sessizce yürüdüler. Depoya yaklaştıkları sırada beden dilleri değişti. Ryan, Angela'nın Nicola'ya dönüşmesini izledi; yürüyüşüne bir çalım geldi, tavırları değişti.

Ryan kendi beden dilinin nasıl değiştiğindense habersizdi, değiştiğini biliyordu sadece.

Depoda tabela yoktu. Kapatılmıştı, böylesi işler için mükemmel bir yerdi. Ryan dinleyip suç delili toplayan ekip için ortamın akustiğinin iyi olduğunu umdu.

Koyu yeşil kepenkli kapıya söylendiği gibi iki kez vurup bekledi. Angela titriyordu. İlk bakışta göründüğü kadar sakin değildi. Ryan onun da kendisi gibi ödünün koptuğunu görebiliyordu. Elbette, bunun tuzak olabileceği aklına gelmişti. Kimlikleri ifşa olmuş, işleri bitmiş olabilirdi. Nedense Ryan'ın umurunda değildi. Umursadığı hissine kapıldığında açık denizde bir gemide olmasa da en az o kadar kayıp ve yalnız olan bebek Eve'i düşünüyordu.

"Gir," dedi yan taraftan bir ses. Ryan'la Angela binanın köşesinden dönüp, dışarıdaki güvenlik ışığı depoyu aydınlatsın diye hafif açık bırakılmış bir kapıya ulaştılar.

Göz alabildiğine sıralanmış, yerden tavana uzanan boş raflar haricinde içeride hiçbir şey yoktu. Devasa odada Ryan'ın beklediğinden daha genç, uzun boylu bir adam duruyordu. Hiç kıpırdamıyordu. Kollarını kavuşturmuş, simsiyah kıyafetler içinde dikiliyordu sadece. Koyu renk saçları ve keçi sakalı vardı.

"İki silahşor." Yere attığı izmarit birkaç saniye yandıktan sonra sönüp gitti. "Size bir iş vereceğim, boş evlerin listesini çıkarmanız lazım. Şimdi bir adres yollayacağım."

Neredeyse aynı anda Ryan'ın kullan at telefonuna gerçek bir numaradan tek satırlık bir mesajın –hah!– bildirimi geldi. Liverpool'un ana caddesindeki bir yerin adresiydi.

Oluyordu işte. Her şeyin başındaki adam onlara güvenip hangi arabaları çalacağıyla ilgili bilgiyi nereden aldığını açıklıyordu.

"Talimat bekleyin."

Ryan sesinin doğal ritmini değiştirerek, "Tamamdır birader, sağ ol," dedi.

Adam başını geriye yatırdı. "Nerelisin?"

"Manchester."

Adam sabırsızlığını belli eden bir hareket yaptı. "Ondan önce."

"Hep Manchester'dı ama babam Gallerliydi." Gerçekti bu; bir aksanı taklit etmeyi denemek yerine kendi aksanını kullanmasına karar vermişlerdi.

Adam, "Ya sen?" diye sordu Angela'ya.

Angela Leighli olmasına karşın kusursuz bir Liverpool aksanıyla, "Bu civardan," dedi. Gizli görevdeki memurlar genellikle o bölgeden olmazdı. Birilerinin onları tanıması, kimliklerini ifşa etmesi riski çok yüksekti.

Adam siyah botlarıyla yerdeki kum ve kirleri ezerek deponun öbür ucundan yanlarına geldi.

"Ben Joseph," dedi elini önce Ryan'a, sonra Angela'ya uzatarak.

"Nicola."

Joseph ellerini havaya kaldırdı. "Standart uyarılarımı yapayım. Narkotikçiyseniz, beni kandıracak, gammazlayacak ya da hata yapacak olursanız, şunu bilin ki yatar çıkarım. Sonra da gelip sizi gebertirim. Tamam mı?"

"Aynen," dedi Ryan.

"El sıkışalım o zaman," dedi Joseph.

Joseph'in elini kavrayan Ryan, "Ben Kelly," dedi. "Memnun oldum."

Ryan'ın mecburen seçtiği takma ismi buydu: Kelly. Leo, "Duyunca dönüp bakacağın bir şey olmalı," diye nasihatte bulunmuştu. "Tanıdık bir şey. Polis misiniz bakmak için yapacakları ilk test budur. Dönüp bakıyor musun görmek için barda adını söylerler."

Ryan kısık sesle, "Abimin adını duyarsam hep dönüp bakarım," demişti. Bu işin abisinin boyunu aştığı, çok fazla insana para ve iyilik borçlandığı geceyi düşünüyordu. Abisinin ilmiği boynuna geçirdiği geceyi. Onu çok geç bulmuşlardı. Adli tabip sonradan yarım saat kadar geç kalındığını söylemişti. Kelly kendini tavan arasında asmıştı. Bulunmak istememişti.

EKSİ ALTI BİN DOKUZ YÜZ DOKSAN SEKİZİNCİ GÜN, 08.00

Jen her katında iki oda bulunan iki katlı bir evdeydi. Kelly'yle burayı bir seneliğine tutmuşlardı. Bu evle hiçbir duygusal bağı yoktu. Neredeyse hiç hatırlamıyordu. Burada yaşadığını ancak şimdi rutubetten kabarmış tavana bakarken anımsamıştı.

Jen henüz hamile olmadığına göre Todd daha doğmamıştı. Bu da geriye gizemin odağı olmaya aday tek bir kişi bırakıyordu.

"Lopez?" diye seslendi Kelly alt kattan. Jen'in içi bir hoş oldu. Kelly'nin ona böyle seslendiği bir evrede yaşadığını unutmuştu. Jen Jenny'ye, Jenny şarkıdaki gibi Mahalleden Jenny[21], en son da Lopez'e dönüşmüştü.

"Kelly?"

"Uyanmışsın!"

---

21 Jennifer Lopez'in 2002 yılında yayımladığı şarkı: Jenny from the Block (e.n.)

"Uyandım."

Bazen yaptığı gibi otoriter, tedbirli bir tavırla, "Bak, bugün bir işim var," dedi.

"Ne işi?"

"Bütün gün sürecek bir konferans."

Jen'in aklına belli belirsiz bir şey gelir gibi oldu. Ne tür bir tadilat işçisi son anda bir konferansa giderdi ki? Güvendiği türde, herhâlde.

"Tabii," dese de yataktan kalktığında bastığı zemin bataklık misali sağlamlıktan uzak geldi.

"Bütün gün orada mı olacaksın?"

Aklı başka yerde olan Kelly, "Evet," dedi.

"Peki."

"Hayalet görmüş gibisin." Kelly'nin gözleri dışında her şeyi farklıydı. O kadar zayıftı ki. Neredeyse zarif denebilirdi.

Jen ona bakarak, "İyiyim ben," dedi cılız bir sesle. "Merak etme, git sen."

"Emin misin?"

"Daha emin olamazdım."

***

Jen bir an bile tereddüt etmeden Kelly'nin peşine düştü. Olayı çözeceği anın hızla yaklaştığını hissedebiliyordu.

Bir taksinin arka koltuğundaydı. Bu kadar uzun zaman öncesinde taksi çağırmak çok daha zordu. Cep telefonu vardı ama basıldığında sesler çıkaran tuşları neon yeşili yanan, eski tuğla gibi olanlardan. Oyuncak gibiydi.

"Burada durabilir miyiz?"

Kelly Liverpool'un göbeğinde çift sarı çizginin üzerine hatalı park etmişti. Araba 82 modeldi. Jen arabaların ne kadar değiştiğini hiç bu kadar net fark etmemişti. Kutu gibi, fazla

büyük duran bir arabaydı. Gözlerini arabadan da Kelly'den de alamıyordu. Kendini uzaylı gibi hissediyordu.

Kelly inerken sola, sonra sağa baktı. Bu kontrolü alışkanlıktanmış gibi geliyordu, tik gibiydi. Mavi gözleri sokağın bir o ucuna bir diğer ucuna dönüyordu.

Jen taksiden inmedi. Burada, arka koltuğun güvenliğinde, kirli camın arkasında âdeta görünmezdi.

"Burada fazla duramayız," dedi şoför.

"Beş... Beş dakika daha, lütfen. Bir şeyi izlemem lazım."

Şoför yanıt vermek yerine imalı imalı bir roman çıkardı. Sayfaları kıvrılmış bir John Grisham kitabıydı. Motoru boşta bıraktı. Ah, insanların vakit geçirmek için roman okudukları günler.

Bu adama geleceğe dair neler anlatabileceğini düşünerek, "Kusura bakmayın, çok sürmez," diye ekledi. Brexit. Pandemi. Ona kimse inanmazdı. Akıl alır gibi değildi. Bu takside onlarla birlikte yirmi koca sene de vardı.

Kelly arabanın arka tarafına ilerledi. Gelecekte bazen hâlâ yaptığı gibi gözleriyle ufku taradı. Jen eşini böyle gözlemlemeye mecbur kalana kadar buna pek kafa yormamıştı. Dikkatle jöleledi̇ği saçlarının önlerini şekillendirmişti.

Başka bir sürücü kornaya basıp geçerken eliyle taksiyi gösterdi. Camını açtı. "İlerle!" diye bağırdı.

Taksi şoförü vitesi taktı. "Bir saniye, n'olur," dedi Jen. Şimdi inerse Kelly onu görürdü ve her şey boşa giderdi.

Kelly bagajı tek eliyle açıp bir şey aldı. Büyük, bordo, katlanmış kumaştan bir şeydi. Perde belki? Jen alnını taksinin kirli camına yaslayıp gözlerini kıstı. Elbise torbasıydı. Jen onu yıllar öncesinden hatırlıyordu. Kelly çok nadir takım elbise giyerdi. Cenazelerde, düğünlerde. Dolaplarının arka tarafında bir kancada asılıydı torba.

Şoför, "Ne zaman dersen, tatlım," dese de Jen başını sallamakla yetindi.

Kelly ara sokaklardan birine girip gözden kayboldu. Yürüyüşü Jen'in sahte olduğunu bildiği rahatlıktaydı. Onu kaybedecekti. "İnmeliyim."

Kelly'yi gözünden kaçırmamaya gayret ederek çantasıyla cüzdanını toplamaya başladı. Mutfak çekmecesinden aldığı parayı (farklı çekmece, farklı mutfak, farklı banknotlar) saydığı sırada başka bir araba korna çaldı.

"Dur biraz," dedi şoför.

"İneceğim, inmem lazım," dedi Jen âdeta bağırarak.

"Otobüs yolunu kapatıyoruz."

Jen, "İnmem lazım!" diye bağırdı. Korna sesleri sürerken kapıyı kurcaladı. Ücreti ödemeden kaçarsa ne olacağını merak etti. Sadece bir taksiydi. Suçtan bile sayılmazdı.

İçinde gerçekten sigara külü olan –Tanrım, evet, insanlar eskiden her yerde sigara içerdi!– gümüş küllüğe haddinden fazla para bırakıp kendini dışarı attı.

Koşarak ara sokağa girdi. Kelly neredeyse sokağın ucuna gelmişti. Kalabalıkta Todd'u seçebildiği ya da bir listede kendi adını seçebildiği gibi seçebiliyordu onu.

Kelly aniden sola dönüp The Sundance diye bir bara girdi. Kıyafet çantası hâlâ kolunda olduğu için Jen işi sağlama alıp yakınlardaki kaldırımda bekledi.

Kırmızılı beyazlı tabelası çok tanıdık olan Woolworths'ün önünde durdu. Beş senede batıverecekti. Aslında yakın geçmişteydi ama öyle gelmiyordu. İçeride cilalanmış plastiğimsi zemin ve kırtasiye malzemeleri vardı. Sadece vitrinden içeriyi seyrederek, geçen yirmi senede dünyada yaşanan değişime, yitirilen ve kazanılan şeylere bakarak sonsuza dek burada kalabilirdi. Geçip giden zamanlara hayret ederek. Oyunlar ve

stanttan şeker aldığı Noeller. Bu meselenin en başında yaptığı gibi elini cama dayayıp bekledi.

Yansımada Kelly'nin bardan çıktığını gördü. Şimdi üzerinde takım elbise vardı, torba ise yine kolundaydı. Saçlarına tekrar jöle sürmüştü. Ayağına siyah rugan ayakkabılar giymişti.

Kadının biri aniden beliriverdi. Belki başka bir bardan, belki de bir ara sokaktan çıkmıştı. Jen onun Kelly'ye yaklaşmasını seyrederken gözlerini kıstı. Nicola'ydı bu.

"Nasıldı?"

"Evet, tamam, zordu. Tüm yöntemleri bilmek istiyorlar."

Kelly güldü. "Onları söyleyemeyiz."

"Biliyorum. Ben de öyle dedim. Hâkimin pek hoşuna gitmedi. Bak, iyi şanslar. Beni ara, bilirsin işte. Olur da... İleride dönmek istersen."

Nicola başka bir şey demeden Kelly'yi sokakta bırakıp uzaklaştı.

Kalabalıkta gözlerden gizlenen Jen ona bakıp yirmi sene sonra Nicola'ya gönderdiği mesajı düşündü. Yardım istediğini. Nicola'nın karşılığında ondan bir şey istediğini.

Jen Crosby'de değil Liverpool'da olduklarına şükrederek Kelly'yi uzaktan takip etti. Kıyafetlere (İspanyol paça pantolonlar, eylül ayında son demlerini yaşayan yaz güneşinde teni açıkta bırakan bohem bluzlar), eski arabalara ve mağazalara hayretle baktı. Dünya vintage bir filtreden geçirilmiş gibiydi. Kelly kararlı ama aynı zamanda Jen'in kaygılı olduğunu düşündüğü adımlarla yürüyordu. Başı dikti. Ya takip edilen bir geyik ya da avının peşinde bir aslan gibiydi. Jen hangisi olduğundan emin değildi.

Arnavut kaldırımlı bir sokakta son yirmi yılda ayakta kalmış ve kalamamış mağazaların –Debenhams ve Blockbuster– önünden geçtiler. Floresanlarla ışıl ışıl aydınlatılmış kuyumcularla dolu bir çarşıya girip diğer taraftan çıktılar.

Endüstriyel boyutlarda çöp konteynerlerinin sıralandığı bir ara sokağa saptılar. Jen arayı daha da açtı.

Gri taş döşeli, trafiğe kapatılmış geniş bir alanda Kelly'nin adımları yavaşladı. Çevresi yüksek binalarla doluydu. Bunlardan birine döndü, sonra ilerleyip kapıyı açtı ve gözden kayboldu.

Jen'in haritaya bakmasına veya tabela okumasına lüzum yoktu. Avukattı, bu binayı iyi biliyordu. Nasıl bilmesindi ki? Liverpool Ağır Ceza Mahkemesi'ydi.

***

Binanın dışında yuvarlak, beyaz, inciye benzeyen ampulleri olan eski moda sokak lambaları vardı. Binanın kendisi 2003'te de farklı görünmüyordu. Yetmişlerden kalma büyük, küboid biçimli, yaygın bir binaydı. Koyu kahve cephe kaplaması, filmli pencereleri vardı. Ön cepheye kabartma bir arma işlenmişti. Bu seferlik hiç değişmeyen, fi tarihinden kalma, naftalin kokan adalet sistemine minnettardı.

Güneşin altında birkaç dakika bekledikten sonra adliyenin çift cam kapısını açıp Kelly'nin peşinden içeri girdi.

Hukuk bilgisine şükrederek doğruca duruşma çizelgesine yöneldi. Fuayedeki bir mantar panoya muhtemelen 2022'de hâlâ kullanımda olan tek bir raptiyeyle tutturulmuş, uçuşan dört sayfa vardı.

Ne aradığını biliyordu; ne bulacağını da.

Tarihler tutuyordu. Zamanda geriye giderken fark etmemişti. Arşivlenmiş haber. Aleyhindeki suçlamaların listesi.

İşte buradaydı. Listede pek aşağı inmesi gerekmemişti.

Joseph Jones aleyhine kamu davası. Birinci Duruşma Salonu.

Tersine yaşanan bir hayat buydu demek. Jen'in yaşandığından haberdar bile olmadığı, arabalar gibi zararsız şekilde yakınından geçip giden olaylar.

Birinci Duruşma Salonu'na gidip umuma açık izleyici sıralarından birine oturdu. İçerisi bayatlamış çay, eski kitap, toz ve cila kokuyordu. Kalabalıktı. O zamanlar haberdar bile olmadığı sansasyonel bir davaydı bu. Neden haberdar olsundu ki zaten?

Kelly'yi gözden kaybetmişti. Eşinin burada ne sıfatla bulunduğunu hiç bilmiyordu. Yüzünü buruşturarak, *Joseph Jones'un bir arkadaşı, bir suç ortağı olarak herhâlde*, diye düşündü.

Umuma açık sıralar kilisedekiler gibi dizilmişti. "Ayağa kalkın," dedi kâtiplerden biri. Okuma gözlüğü burnunun ucunda duruyor, cübbesinin etekleri ucuz halı kaplı yerleri süpürüyordu. Ömrünü adadığı adalet sisteminin debdebe ve törenleri Jen'i utandırdı. Hâkim salona girdiğinde ayağa kalktı. Refleks olarak başını eğdi.

Kelepçeli sanık bir kulağında zarif bir halka küpe olan bir görevli nezaretinde sanıklara ayrılmış yere getirildi.

Joseph Jones. Genç, otuzundaki Joseph Jones. O belirgin sivri kulaklarına, keçi sakalına, neredeyse çocuksu denebilecek daha dar omuzlarına bakan Jen mevcut gidişatla öldüğü tarihi bilerek içinden, *Ona bakmak ne kadar tuhaf*, diye geçirdi. Herhangi birinin oğlu olabilirdi. Todd olabilirdi.

Hâkim salona hitap ederek, "Önceki celsede savcılığın ikinci tanığı olan Tanık A'nın ifadesi tamamlandı. Şimdi üçüncüyü çağırıyoruz," dedi yalın bir üslupla.

Duruşma çoktan başlamıştı. Jen süreci zihninde canlandırdı. Kelly'nin son dakikada çıkan "konferansı" tanık olarak çağırılmasıydı demek. Duruşmalarda önceki tanığın ifadesi bitene kadar tanıkların hangi günlerde orada olması gerektiği asla belli olmazdı.

Savcı, "Teşekkür ederim, Sayın Hâkim," dedi. Retro, kalın çerçeveli bir gözlüğü vardı. Peruğu gözlüğünün soluk

saplarını zar zor örtüyordu. Jen o, devletin karşıladığı gözlüğü görene dek geçmişte olduğunu unutmuştu. Neredeyse çocukların gelecekte taktıklarına benziyordu. Moda tuhaf bir şeydi. "Dün HSBC çalışanı Grace Elincourt'un ifadesini dinledik. Kendisi Joseph Jones'un bir şirket hesabına düzenli olarak yüklü miktarda para yatırıp çektiğini doğruladı." Jüriye manalı manalı baktı. "Önceki celsede Tanık A'dan elemanlarına düzenli olarak araba çalmaları talimatı verdiğini de dinledik. Bu bilginin teyidi için savcılık bir sonraki tanığını kürsüye çağırıyor. Bunun için bir kez daha jüri ve izleyicilerin geçici olarak salondan çıkarılmasını talep ediyoruz."

Jen'in beyni son hızda çalışıyordu. İzleyicilerle jürinin salondan çıkarılmasını gerektiren sadece birkaç şey vardı: Delillerle alakalı mevzular, hukuk ve prosedürle ilgili konular, kabul edilebilirlik tartışmaları.

Ve gizli tanıklar.

Yargı görevlileri haricindeki herkes salondan çıktı. Jen dikilip bu davadan kendisi kadar çıkarı olduğunu varsaydığı insanların otomattan aldıkları kahveleri içip konuşmasını seyretti. Adliyelerde hep yapıldığı gibi. Tek fark cep telefonu sayısının daha az olmasıydı.

Dışarı çıkıp adliyenin merdivenlerinde durdu. 2003'teki dünyayı görmek istiyordu. Yepyeni olanla 74-75'ten kalma eskisi arabaları izledi. Yakınlarında duran bir avukat sigara içerek düşünüyordu. Binalar aynıydı. Aynı gökyüzü, aynı güneş. Kelly'yle daha geçen mart tanışmışlardı. Henüz ilişkilerinin altıncı ayı bile dolmamıştı.

Yavaş yavaş kendi etrafında döndü. Anlamazdınız. Anlaşılmazdı. Dünya ne kadar değiştiğinden bihaberdi.

Mübaşir fuayeden, "Jüri üyeleri Birinci Duruşma Salonu'na dönsün," dediğinde Jen içeri yöneldi. Gözleri bir anlığına

şehrin ufkuna takılı kaldı. Bir şeyler öğrenmek üzereydi. Bir kez öğrendi mi asla unutamayacağı bir şeyler.

Parlak eylül güneşinden sonra gözleri bir an salona alışamadı ama sonra beklediği şeyi gördü: Tanık kürsüsü değişmişti. Siyah bir perdeyle örtülmüştü.

Kadın savcı doğal kaynak suyu kadar serin ve berrak sesiyle, "Tanık B gizli görevi devam eden bir polis memuru," dedi jüriye hitap ederek, "Kimliği kendisinin ve emniyetin yöntemlerinin, çalışma düzeninin korunması ve şahsi güvenliğinin sağlanması amacıyla gizleniyor. Şimdi Tanık B'ye dönelim. Kayda geçmesi için adınızı söylemenize lüzum yok. Yemininizi nasıl etmek istersiniz?"

Perdenin ardındaki kişi sessiz kaldı. Savcı bekledi, sessizlik duruşma salonunda fazla uzun süre yankılandığındaysa perdeye yaklaştı. Jen nefesini tuttu. Bu, eşi olamazdı. Kesinlikle değildi.

Savcı bir saniye sonra perdenin ardından çıkıp hâkim kürsüsüne yaklaştı. Jen mırıltılarla tartıştıklarını duydu. Savcı, "Sesinin gizli kalmasını istiyor. Aksanı var. Resmî başvuru yapmıştık," diyordu.

Jen bütün konuşmayı duyamadı. Cümleleri tek tük yakalayabiliyordu. Konuşulanları sırf avukat olduğundan anlayabiliyordu.

"Ama Sayın Hâkim, adalette şeffaflık gereği..." diyordu sanığın avukatı. Tartışmaları Jen'in kulak kabartmaya çabaladığı mırıltılarla sürdü.

Birkaç dakika sonra hâkim, "Açık duruşmada sesinizin olduğu gibi duyulması önemli," diye duyurdu.

"Tanık B, yemininiz?" dedi savcı. Bir dakika, bu tanık savunmanın değil savcılığın tanığıydı. Yani...

Jen bir iç çekiş duydu. Son derece kendine has, öfkeli bir iç çekişti. Sonra tek bir sözcük duyuldu: "Sivil."

İki hece. Jen'in belki de zaten bildiği şey açığa çıkmıştı işte: Tanık B, Kelly'ydi.

Jen her konuda yanılmıştı. Kelly suça karışmamıştı. Suça mâni olmaya çalışıyordu.

EKSİ ALTI BİN DOKUZ YÜZ DOKSAN SEKİZİNCİ GÜN, 11.00

Kelly'nin sesi, "Evet, kendisiyle geçen sene birkaç ay çalıştım," dedi. Galler aksanını gizlemiş, ahşabı zımparalar gibi bastırmıştı. Jen onun Kelly olduğunu anlayacak tek kişinin kendisi olduğundan epey emindi. Sadece yirmi yıllık evlilikten sonra tanıyacağınız türde üslupsal ipuçları vardı.

"Rolünüz neydi?" Jen'in beyni hâlâ durumu kavramaya çabalarken sorgu devam ediyordu. Bu bilgi bir depremin artçıları misali zihninde durmadan sarsıntılar yaratıyordu: Kelly polisti. *Eskiden* mi polisti yoksa?

Jen'in gözleri duruşma salonunun tavana yakın minik pencerelerine kaydı.

Kelly ona hiç söylememişti. Hiç. Asla. Hayatı bir yalandı.

Düşünceler soru soran bir muhabir kalabalığı gibi başına üşüştü. Kelly bunu ondan nasıl gizleyebilirdi? Hem de *Kelly*? Tasasız, güvenilir eşi Kelly? Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Bu

yalanın sonuçlarına neden yirmi sene sonra şahit oluyorlardı? Todd bu işe nasıl karışmıştı?

Ona hiç söylememişti. Hiç söylememişti.

Jen alnını ellerine dayadı.

Öte yandan bu gerçek diğerine kıyasla daha yenilir yutulur cinsten değil miydi? Belki. Ama değneğin iki ucu da boklu olunca eliniz bir şekilde kirleniyordu.

"Sanığın yönettiği bir organize suç örgütüne sızmakla görevlendirilmiştim," dedi Kelly tarafsız bir ses tonuyla. Tanrım, delilikti bu. Çılgıncaydı.

"Ne zaman göreve başladınız?"

Kelly boğazını temizledi. "Bebek kaçırıldığında."

Yaşlı bir adam olan savunma avukatı derhâl ayağa kalkarak, "Sayın Hâkim, lütfen dava kapsamının dışına çıkmayalım," dedi.

Kelly iğneleyici bir sesle, "İki elemanın bir bebeği kaçırması sanığın tedarik zincirinin işleyişinin bir parçasıydı," diye açıkladı.

Avukat tekrar, "Sayın Hâkim..." dedi.

"Tanık B, dava kapsamının dışına çıkmamanızı rica ediyorum. Bu davanın konusu çocuğun kaçırılması ve alıkonulması değil."

"Failleri asla bulamadık ama sanık biliyor," dedi Kelly.

"Sayın Hâkim..."

Artık usandığı belli olan hâkim, "*Tanık B*," dedi.

"Peki." Jen onun dişlerini sıktığını biliyordu, elmacık kemiklerinin altı çökmüş olmalıydı. Duraksadığı anda elini saçlarından geçirdiğini de biliyordu. Kelly'nin yirmi senedir görmediği bu hâlini bile yakından tanıyordu. Bu aşamada sadece altı aydır sevdiği hâli. İlk günden beri yalan söyleyen hâli. On altı yaşından beri inşaatçı olan. Annesi de babası da ölmüş olan. Üniversiteye hiç gitmemiş, liseden sonra okuma-

mış olan. Bunların ne kadarı doğruydu? Nasıl polis olabilirdi? *Ona neden söylememişti?*

Jen anlayış gösterirdi. Gizli görevdeki bir polis memuru olmak suç değildi ya.

İzleyici sıralarında rahatsızca kıpırdanarak avukatlarla birlikte çapraz sorguya katılabilmeyi diledi.

"Sanığın kimliğini belirlemem emredilmişti. Bunun için çetesinin en alt kademesine sızdım. Kimliğimin gizliliğinden ötürü rolümün ne olduğu hususunda başka detay sunamam."

"Sanık için ne tür işler yaptınız?"

"Kimliğimin gizliliğinden ötürü rolümün ne olduğu hususunda başka detay sunamam."

"Sanığın hangi faaliyetlerine doğrudan şahit oldunuz?"

"Kimliğimin gizliliğinden ötürü..."

Sinirlendiği belli olan savcı iç çekti. Gözlüğünü çıkarıp teatral bir edayla cübbesiyle sildikten sonra geri taktı. Bunu ne amaçla yaptığından emin değildi Jen.

Kelly, Jen'in hiç faydası dokunmayacak bir şeyler söyleyeceğini bildiği bir sesle, "Neler yapmadığımı söyleyebilirim," dedi.

"Buyurun?" dedi savcı.

"Joseph'in suç işlemelerini emrettiği kişileri hiç bulamadım. Bu talimatlar sonucu bebek Eve kaçırıldı."

"Tamam." Sanığın avukatı ayağa fırladı. Hâkim sorun çıkaran siyah perdeye bir bakış atarak elini salladı. "Jüri salondan çıksın."

Tekrar fuayeye çıktılar. On dakika sonra bir mübaşir duruşmanın yarına ertelendiğini doğruladı. Jen ağzı açık kalakaldı. "Ne?"

"Yarın devam edeceğiz," dedi mübaşir onu başından savarak. Jen çevresinde balık sürüsü gibi dolaşan insanlarla fuayede durdu.

Benim yarınım yok, diye düşündü çaresizce. *Gelmeyecek.*

***

Jen'i arabasının yanında görünce Kelly'nin beti benzi attı.

Yanakları çöktü. Dudaklarının kanı çekildi. Gözleri bir sağa bir sola kaydı, sonra gülümsedi. Durumu kurtarmaya çalışıyordu. Jen eşi olacak adamın ona yalan söylemesini seyretti. Takım elbisesi çoktan kırışmıştı, ceketi kolundaydı. Hasta, solgun ve genç görünüyordu. Neredeyse bir çocuk gibiydi. Todd'a çok benziyordu.

"İfadeni dinledim," dedi Jen basitçe. "İzleyici sıralarındaydım." Bedeni oracıkta ağlamak ve ömrünün yarısından fazlası boyunca sevdiği bu adam tarafından avutulmak istedi. Daima medet umacağı adam tarafından.

"Ben..." Ana caddeye, güneşe baktıktan sonra arabasını işaret etti.

"Bu kadar mı?" Kelly'nin hangi gerçekleri açıklayıp hangilerini gizleyeceğini ölçüp biçtiği duraksama sırasında Jen beyninde olayları geriye doğru değil ileriye doğru akacak şekilde sıraya sokmaya çalıştı. Ama düşünemiyordu, zihni alakasız bilgiler deryasıydı. Belki burada biter, diye düşündü. Kelly'den ayrılabilirdi. Ama çok fazla soru cevapsız kalıyordu. Bir şekilde, belki de Andy sayesinde, henüz vaktinin gelmediğini biliyordu.

Arabaya bindiler. Hava nemli, uyluklarına değen koltuklar sıcaktı. Kelly motoru çalıştırıp hızla Liverpool'dan çıktı. Hâlâ konuşmamıştı.

"Kelly?" dedi. Onu dürtmek zorunda kalmaktan nefret ediyordu. "Yani..." Sadece altı aydır birlikte olduklarını unutmamaya çalıştı. Kelly'nin geleceği, ilişkilerinin süreceğini bilmediğini. Mutlu yirmi seneden sonra hâlâ birlikteydiler. Kelly kurcaladığı şeyin önemini, neleri riske attığını bilmiyordu.

Hiçbir şey söylemedi. Dikiz aynasına bakıp tek yönlü bir bağlantı yoluna girdi.

"Gizli görevde bir polis memurusun."

Başını sadece bir kez salladı. "Evet."

"Tanıştığımızda gizli görevde miydin?"

"Evet."

"Adın Kelly mi?"

Bir an duraksadı. "Hayır." Yutkunduğunda âdemelması aşağı yukarı hareket etti.

"Bu nasıl... Nasıl yaparsın?" Jen'in sanki zihni boşluğunun karanlığında dönüp duruyordu. Bir cümleyi bile toparlayamıyordu.

"Bana yalan söyledin..." dedi yavaşça.

"Bunlar gizli bilgiler."

Jen'in aklında o kadar çok soru vardı ki hangisinden başlasa bilemiyordu. Basitçe birbirine uymayan iki şeyi yan yana getirmeye çabalıyordu.

Kelly ağladı ağlayacak gibiydi. Gözleri kızarmıştı. Bakışları ufukta dolanıyordu. Jen onu tanıyordu, mutsuz olduğunda anlardı. "Gerçek adım Ryan," dedi kısık bir sesle. "Kelly... Tanıdığım biriydi."

Ryan. Parçalar yerine oturmaya başladı. Jen cümleyi doğru kurmaya çalışarak, "Nasıl..." diye başladı söze. "Kelly olarak yaşamayı nasıl düşünürsün?"

Kelly rahatsızlıkla kıpırdandı. "Bilmiyorum."

"Ryan'ı öldürecek misin? Ölü mü göstereceksin?"

Hayretle Jen'e döndü. "Hayır, ne? Bilmiyorum... Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

Jen başını çevirip camdan dışarıya baktı. Klasik, kaçamak cevaplar veren Kelly olsa sorunu görmezden gelir, meydana çıktığındaysa hasar yönetimi yapardı. Sandal Ağacı denen terk edilmiş ev artık daha mantıklı geliyordu Jen'e. Gina ev hazineye devrolduğu için Ryan Hiles'ın öldüğünü düşünmüştü. Rakesh'in bulduğu bilgi de aynı yöndeydi. Ama Ryan Hiles'ın

ölümüne dair başka bir kayıt yoktu. Şimdi her şey daha net görünüyordu. Mülkün kendisine devrolup izini sürülebilir kılmaması, kimliğini ifşa etmemesi için sırf Tapu Müdürlüğü'ne sunmak üzere sahte bir ölüm belgesi düzenlenmişti. Ama başka hiçbir şey yapmamıştı. Ölümünü detaylı incelemeye yol açacak başka hiçbir yoldan kayda geçirtmemişti. O zaman daha fazla belge, sunamayacağı daha fazla şey gerekirdi: Öncelikle bir ceset. Devasa bir yarayı yara bandıyla kapatmıştı.

Annesi yakın zamanlarda ölmüş olmalıydı. Sandal Ağacı daha yeni yeni tamirata ihtiyaç duyar hâle gelmişti. Todd üç yaşındayken Kelly banyoda ağladığında annesi sağ olabilirdi ve onu özlemişti, diye düşündü Jen.

Kelly ona baktı. "Polisliği geçen sene bıraktım. Kelly olarak kaldım çünkü..."

"Neden?"

"Çünkü seninle tanıştım."

"Ama bana... Bana söyleyemez miydin? Ya da yeni bir isim seçemez miydin?"

"Joseph Jones benim Kelly diye bir suçlu olduğumu düşünüyor." O kadar kısık sesle konuşuyordu ki Jen onu zar zor duyuyordu. "Bir şeyler değişirse veya birilerine söylersem hiçbir zaman Kelly olmadığımın bahsini duyardı. Gizli görevde olduğumun en bariz belirtisi olurdu. Ben de Kelly olarak kaldım işte."

"Suçlu olarak mı?"

"O öyle sanıyor ama değilim. Hiçbir şey yapmıyorum. Göz önünde gizli kalmamın daha iyi olacağına karar verdim. Hüküm giydiğinde durum iyileşecek," dedi kederle. Jen öyle olmayacağını biliyordu. Her hapis cezasının bir sonu vardı. O vakit geldiğinde iş işten geçmiş, Ryan gerçekten Kelly olmuş olacaktı.

"Haberdar olsalar emniyettekiler ne yapardı?"

"Muhtemelen beni tutuklarlardı çünkü onların yetkisiyle hareket etmiyorum. Yalan beyanda bulunmak ve dolandırıcılıktan ötürü tutuklanırdım. Belki dava da açılırdı. Kamu görevini usulsüz üstlendiğimi söyleyip görevi kötüye kullanmakla suçlarlardı."

Jen'i ter basmış, paniklemişti. İş düşündüğünden çok daha büyüktü. Gözlerini kapattı. Sadece dolandırıcılıktan değil 2022'de kimliğinin açığa çıkmaması için işlediği suçlardan ötürü de tutuklanırdı. Dokunulmazlığı bunları kapsamazdı. Bir suçlu olarak kabul görürdü.

"Seyahat ettiğimiz sırada. Dönmek istemedin. Hiçliğin ortasında o kır evinde kalmak istedin. Joseph yüzünden miydi?"

"Evet. Haberi vardı... İki elemanının onu sattığını biliyordu. Bir kadınla bir adam."

Nicola.

"Neden bana hiç söylemedin?"

Kelly gözlerini onunkilerden kaçırdı. "Gizli bilgi," dedi kısık sesle.

"Ama... Yani." Arzu ettiği şeyleri söyleyemezdi. Âşıklar arasında gizli bilgi olur muydu? Bunu ondan sonsuza kadar saklamasının kabul edilebilir olduğunu nasıl düşünmüştü? Çünkü Jen'le sonsuza kadar yaşamamıştı daha.

"Hiç söyleyecek miydin?"

"Elbette söyleyecektim. Söylüyorum ya." Jen şu anda ikisinin farklı zamanlardan söz ettiğini anlayınca şaşırdı. Kendisi geçmişten, Kelly ise gelecekten bahsediyordu.

Ama söylemeyecekti. Jen geleceği yaşayıp görmüştü.

Bulmacanın son parçası nihayet olması gerektiği gibi zaman kronolojisinde doğru yere oturdu. Jen zihninde o parçaya odaklandı. Kelly'nin az önce Joseph'le alakalı sözlerini düşündü. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Evet?"

"Joseph hapisten çıktığında onu içeri tıktıran polisin sen olduğunu öğrenecek olursa ne yapar sence?"

"Öğrenmeyecek. Perde... Beni gizlediler. Emrinde o kadar çok insan vardı ki. İşin boyutu..."

"Ama diyelim ki bir şekilde öğrendi. Ne olur?"

Kelly bir an durduktan sonra, "Beni bulup öldürür," dedi.

EKSİ ALTI BİN DOKUZ YÜZ DOKSAN SEKİZİNCİ GÜN, 23.00

Saat geç olmuştu. Jen küvetteydi. Uyuyup yarın başka bir yerde uyanmayı iple çekiyordu.

Kafa karışıklığı midesinde sıcak bir havuz gibi birikti.

Gizli görev. Gizli görev. Çirkin ve devasa bu iki sözcük Jen'in bağrında nabız gibi atıyordu. Sebebi buydu demek. Vergi kayıtları yok. Sosyal medya yok. Partilemek yok.

Kelly yirmi senedir büründüğü bir kimlikle yaşıyordu.

Ama *neden* ona hiç söylememişti?

Her şeyi doğru sıralamaya koyduğu fikrindeydi. Keşke Andy'ye sorabilseydi ama adam daha mezun bile olmamıştı. Şimdi o bile Jen'e yardım edemezdi.

Buzlu cama bakarak meseleyi zihninde evirip çevirdi.

Kelly gizli göreve başlamıştı. Topladığı deliller Joseph'i içeri tıktırmıştı. Yirmi sene sonra hapisten çıkan Joseph hukuk bürosuna Kelly'yi aramaya gelmişti. Niyeti suç örgütünü tüm eski elemanlarıyla bir kez daha faaliyete geçirmekti. Kelly

ona itaat etmeyi reddetse Joseph gizli görevdeki polisin o olduğundan şüphelenirdi. Ona uyarsa gerçekten suçlu olurdu. Kelly'nin çıkar yolu yoktu. Joseph birçok elemanıyla birlikte işlediği suçlardan yirmi yıl yattığı için ona uymayan herkese karşı bir koz vardı elinde: Onları gammazlayabilirdi. Kelly'ye karşı ise kozu daha da büyüktü, öyle büyüktü ki kendisinin haberi bile yoktu. Kelly'yi geçmiş suçlarından ötürü ihbar etse polis gelip Kelly'nin hâlâ sahte kimlikle yaşadığını öğrenirdi. Yasa dışı şekilde. Ya da daha beteri, geçmişte, yani şu anda emniyet yetkisi olmadan suç işlediğini öğrenirlerdi.

Bu, çalıntı araba anahtarının olduğu paketi açıklıyordu. Kelly mecburen söyleneni yapmıştı. Joseph'le yeniden görüştüklerinde Todd da oradaydı Clio da. Âşık olmuşlardı. Kelly Todd'a Joseph'i tanıdığını Jen'e söylememesini tembihlemiş, daha sonraysa Clio'yla ilişkisini bitirmesini söylemişti. O gece bahçede her şeyi itiraf etmiş, Todd'a gerçek kimliğini açıklamıştı herhâlde. Todd, *Başıma gelen en berbat şey*, demişti. Kelly ona eski rozetiyle posteri göstermiş olmalıydı. Jen şimdi Todd'un odasındaki konuşmayı gözünde canlandırabiliyordu. Todd rozet, telefon ve posteri annesinden saklamıştı.

Kelly tekrar Joseph için çalışmaya başlamış ama Joseph'in onu hapse gönderen polis olduğunu bildiğinden şüphelendiği anda çaresizce Nicola'dan yardım istemişti. Nicola'nın da suçlu değil, o zamanlar gizli görevde olan biri olduğu ortaya çıkmıştı. Polisti. Kelly kendini bir ikilemde kısılıp kalmış gibi hissetmiş olmalıydı. Can korkusuyla Nicola'ya her şeyi itiraf etmek, seçenekleri arasında kötünün iyisi gibi gelmiş olacaktı.

Nicola da sessiz kalması karşılığında ve Joseph'in onları bulması riskinden ötürü Kelly'den bir iyilik istemişti. Bu iyilik Kelly'nin polise Joseph'in devam eden suçlarıyla ilgili bilgi aktarması olsa gerekti. Belki de Kelly'yi korumaya aldırmıştı, Jen'in daireler çizen polis araçları görmesinin sebebi de buydu.

Belki de o gece ambulanstan çok önce, erkenden gelivermeleri de bu yüzdendi. Hazır bekliyorlardı ama müdahale etmekte çok geç kalmışlardı. Çok geç.

Todd'un cinayeti işlemesinden iki gece önce Nicola'yı yaralayan *Joseph* olsa gerekti. Jen'in karakolda bahsini duyduğu on sekizinci maddeye tabi kasten yaralama suçu. Joseph onun kimliğini öğrenmişti herhâlde. Artık hapisten çıktığına göre temas kurduğu herkeste söyledikleri kişi olmadıklarını gösteren emareler arıyordu. İşten hiç ayrılmadığı için Nicola'nın polis olduğunu anlamak daha kolay olurdu. Wagamama'da o yüzden o kadar farklı görünüyordu. Çünkü gizli görevdeki rolünü oynamıyordu.

Nicola'nın kimliğini anlamak da Joseph'i Kelly'ye yönlendirirdi.

Demek Joseph gerçeği öğrenip ekimin sonunda gece yarısı Kelly'yle yüzleşmeye gelmişti. Silahlı değil miydi? Silahını çıkarmak için elini cebine atmamış mıydı?

Polis neredeyse cinayet işlenir işlenmez gelmişti. Muhtemelen bir sorun çıkacağından zaten haberdardılar.

Sonra da Kelly'ye ihanet edip Todd'u gözaltına almışlardı. Kelly, Nicola'dan yardım istemesine rağmen. Karakolda öfkeden delirmesine şaşmamak lazımdı.

Ya Todd? Jen artık durumu bildiğinden çok basit görünüyordu. Babasını korumak istemişti. Nicola'ya olanları duyunca bir bıçak almıştı. Eve dönerken Joseph'i tanımış, silahlı olduğunu görmüş ve paniklemişti. Sonra elinden gelen tek şeyi yapmıştı. Babasını ne pahasına olursa olsun korumuştu.

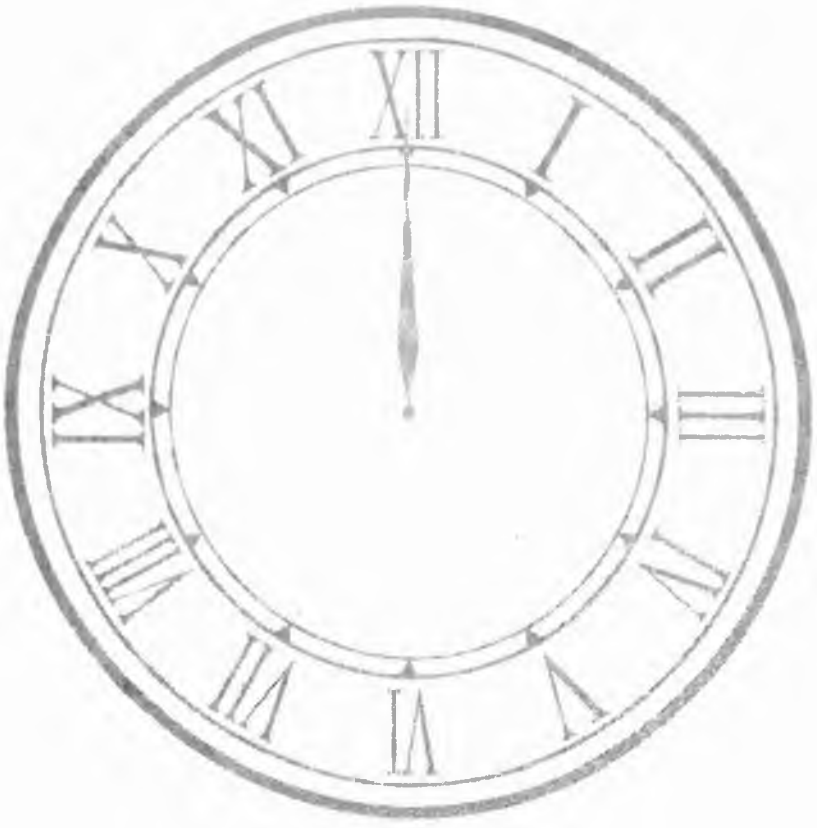

RYAN

Welbeck Sokağı, numara 718.

Joseph'in Ryan'la Angela'ya verdiği adres buydu. Hazırlardı. Angela dışarıda gözcülük yaparken Ryan içeri girecekti. Sonrasında, artık Angela'yla Ryan onun kimliğini doğrulayabildiği için ekibin geri kalanı Joseph'i gözaltına alacaktı. Ryan'la Angela'ya güvenmesinin sonucunda artık suçlamalar için ellerinde yeterli delil vardı. Mesaj, Ryan'la Angela'nın ifadeleri... Bir suç örgütü yönettiğini kanıtlamaya yeterdi. Onlarca sene hapis yatmasına yeterdi.

Tek eksik parça bebekti. Hâlâ kayıptı.

Eve doğru yürürlerken başka bir mesaj geldi:

Önceki mesajda verilen adrese gidip tadilat işi için geldiğini söyle. Sahibinin ofisine girdiğinde benim gönderdiğimi söylersin. JJ.

Ryan, Angela'ya döndü. "İşte bu. Boş evlerin adreslerini böyle alıyor. Bu ofis. Yakaladık. Elimizde artık."

"Biliyorum," dedi kıpır kıpır olan Angela. "Biliyorum."

Ryan ve Angela mart ayında yağmurlu sokaklardan geçtiler. Ryan abisini ve Yaşlı Sandy'yi düşünüyordu. Dünyada biraz *fark yaratmış* olabileceğini düşünüyordu. Çok azıcık. Kendi çapında.

Adlandıramadığı şu ya da bu duyguyu bastırmak için gözlerini kırpıştırdı.

Adrese vardılar. Nicola, Ryan binaya girebilsin diye karakterine kusursuz bürünmüş hâlde ondan uzaklaştı. Anlaşılan burası bir hukuk bürosuydu. İyi iş yapıyor gibi görünüyordu.

Resepsiyonda güzel bir kadın oturuyordu. Şelale gibi dökülen koyu renk saçları, iri gözleri vardı.

"Tadilat işleri için biri lazım mı?" diye sordu Ryan yüzünde kocaman, sabit, umut dolu bir gülümsemeyle.

"Ne, aniden gelişen bir tadilat için mi?" dedi kadın kuru bir kahkahayla. Gülüşüyle Ryan'ın midesi buruldu. Bunu beklemiyordu, kadının da işe dâhil olacağını, şifreyi anlayacağını sanmıştı.

"Şey, evet?"

"Tabii, hemen bütün mobilyaları duvardan uzaklaştırıveririz, olur mu? Sen duvarları boyarken biz de hukuk işlerini hallederiz?"

Ryan rahat bir tavırla, "Tamam, sana uyarsa bana da uyar," dedi.

"Böyle iyiyiz, sağ ol. Ama aniden tadilat yaptırma hevesimiz gelirse iş sende."

Onu görmezden gelerek tekrar bilgisayarına baktı.

"Büronun sahibine bir sorsam olur mu?"

"Sahibinin ben olmadığımı nereden biliyorsun?"

"Sen misin?"

"Yok."

Bir saniye göz göze geldikten sonra kahkahalara boğuldular. "Eh, seninle tanışmak güzeldi, büronun sahibi olmayan kişi."

"Seninle de, damdan düşen tadilatçı."

Birbirlerini tanıyorlarmış gibi gülümsedikten sonra omzunun üzerinden bağırdı. "Baba? Biri seni görmek istiyor." Ryan tam babasının ofisine yönelmişken ona baktı. "Ben Jen."

"Kelly."

EKSİ YEDİ BİN YÜZ ELLİ YEDİNCİ GÜN, 11.00

Jen gözlerini açtı. *N'olur 2022 olsun.* Ama olmadığını biliyordu.

Kalça kemikleri. Eski bir telefon. Çok, çok eski bir yatak. Tanrım, tahtadan çerçevesi olan alçak karyolaydı bu. Ciğerlerindeki hava boşalıverdi. Bitmemişti.

Doğrulup gözlerini ovuşturdu. Evet. İlk dairesindeydi. İşe yeni başladığında taşındığı daire. Üç bin pound kapora yatırmıştı. 2022 için gülünç bir rakamdı.

Tek yatak odası vardı. Jen kalkıp eski püskü kahverengi halıdaki aşınmış yoldan koridora çıkıp salona geldi. Yumuşak tonlardaki mobilyalar ortama bohem bir hava vermişti. Ucuz bir perde mutfağı salondan ayırıyordu, pencerenin geniş pervazınaysa rutubeti gizlemek için mor minderler dizilmişti. Şimdi bu manzaraya hayretle bakıyordu. Neredeyse tamamını unutmuştu.

Kirli camlardan içeriye sabah ışığı sızıyordu.

Telefonuna baktı ama ekranda tarih yazmıyordu. Televizyonu açıp önce haberlere, sonra da Ceefax[22]'e baktı. Tanrı aşkına, eskiden tarihi böyle mi öğreniyorlardı? O gün 26 Mart 2003'tü, saat sabah on birdi.

Altı ay öncesindeydi ve Kelly'yle tanışmalarının ertesi günüydü. Bugün ilk resmî randevularına çıkacaklardı.

Zar zor kullanabilse de telefonuna baktı. Mesaj gönderebiliyor, arama yapabiliyor, Yılan oynanabiliyordu. Kısa mesajlara geldi. Kelly'nin son mesajı burada, Seksi Tadilatçı(?) olarak kayıtlı biriyle olan konuşmalarının sonundaydı. O zamanlar eşi olacağını bilmediği biriyle. *Taco Kafe'de, saat 17.30'da? İşten oraya geçeriz?* yazmıştı. Yazı stili büyük ve eski modaydı. Ekranın ışığı hesap makinelerininki gibi fosforlu yeşildi.

Jen'in yanıtı ayrı bir kutucuktaydı herhâlde. Mesajlar sıralı değildi. Fi tarihinden kalma teknoloji.

Gönderilmiş ögeler listesine geldi. Kusursuz bir rahat konuşma örneğiyle cevap olarak, *Tabii*, yazmıştı. Hatırlamasa da bu mesaja çok kafa patlattığından emindi.

Geç olmuştu. Eskiden çok içip çok uyurdu. Akşamdan kalma gibiydi. Kelly'yle tanıştığı günün gecesinde ne yaptığını hatırlamasa da alkolün işe dâhil olduğunu varsayıyordu. Parmağını suni mermerden mutfak tezgâhında dolaştırıp eşyalarına baktı. Hukuk kitaplarının yanında kapağında topuklu ayakkabı giymiş kadınların olduğu karton kapaklı bir yığın kitap ve kavanozların ya da şarap şişelerinin içine dikilmiş mumlar vardı. Yerde top hâlinde iki kumaş pantolon duruyordu. İçlerinde kalmış külot ve çoraplar hâlâ görülebiliyordu.

Derzlerdeki kire hayretle bakarak uzun bir duş aldı. Durumlara alışma şeklimiz ne tuhaftı. Burada yaşarken buna bir saniyeden fazla kafa yormadığından emindi. Pencere per-

22 BBC'nin sunduğu teleteksi yayını. (ç.n.)

vazlarındaki küfe, dışarının hiç kesilmeyen gürültüsüne, her kuruşunu idareli harcamak zorunda oluşuna katlanmıştı sadece.

Duştan çıkınca havluya sarınıp masaüstü bilgisayarının başına geçti. Sıcak, hoş kokulu buharın içindeyken aklına bir şey gelmişti ve şimdi bunu araştırmak istiyordu.

Cihazın ön kısmındaki süngersi düğmeye basıp açılmasını bekledi. Oturduğu yerde burnunun ucundan halıya su damlıyordu.

Monitörün açılmasını izlerken düşündü. Stajyerken en yakın arkadaşı Alison diye biriydi. Bu takma isim haftalar önce ağzından bu yüzden mi o kadar kolay çıkıvermişti acaba? Alison yakınlardaki bir kurumsal hukuk firmasında çalışıyordu. Eskiden her öğlen buluşup Pret'de[23] yemek yerlerdi. Alison hukuku eleştirirdi. Daha sonra şirket genel sekreteri olmuştu. Jen ise olduğu yerde kalıp çiftleri boşamaya devam etmişti. Bir arkadaşlığın tek temeli ortak bir ilgi alanı olunca, tıpkı bazen yaşandığı gibi, bağlantıları kopmuştu.

Tekrar burada olmak, o anda Alison'ın numarasını çevirip son havadisleri öğrenebileceğini bilmek çok tuhaftı. Hayatın bu kadar parçalı olması. Sonsuzmuş gibi gelse de hiçbir zaman kalıcı olmayan arkadaşlıklar, adresler ve yaşam safhalarına böyle kolayca bölünebilmesi. Takımlar giymek. Yanında yedek kıyafet çantası taşımak. Âşık olmak.

Windows XP yüklenirken gözlerini kırpıştırdı. Tanrım, çok eski bir hacker filminden fırlamış gibi görünüyordu. Zar zor Explorer'ı buldu. İnterneti telefon hattına bağlıydı ve bağlanmasını beklemesi lazımdı. Nihayet Ask Jeeves'e[24] girip *Kayıp bebek, Liverpool* yazdı.

---

23 Pret A Manger. Bir restoran zinciri. (ç.n.)

24 Şimdilerde ask.com olarak bilinen soru-cevap sitesi. (e.n.)

İşte buradaydı. Eve Green. Birkaç ay önce çalınan bir aracın arka koltuğunda ortadan kaybolmuştu. Özel dedektif onu bu yüzden bulamamıştı demek. Bebek yirmi sene önce kaybolmuştu. Kelly onu kaçıran çeteyi yakalama operasyonuna dâhil olsa da bebeği asla bulamamışlardı. Kelly posteri saklamıştı. Todd'a durumu anlatırken posteri de göstermiş olmalıydı. Kullan at telefon, poster ve rozet bu yüzden Todd'un odasındaydı. Kelly'yle Nicola da bebeğin hiç bulunamadığından bahsetmişlerdi.

Jen'in midesi buruldu. Yirmi yıldır kayıp olan bir bebek.

Camdan dışarıya, alçak kış güneşi altında puslu görünen Liverpool'a bakıp durumu anlamaya çalıştı. Babası yaşıyordu. En yakın arkadaşı Alison'dı. Gelecekte bu akşam ilk kez buluşacağı Kelly'yle evlenip onun çocuğu Todd'u doğuracaktı.

Kayıp bebeği, Todd'u, Kelly'yi, kötü insanlardan ve bazen kötü de olan gizli görevdeki polislerden oluşan bir suç örgütünü düşündü. En çok da buna nasıl engel olacağını düşündü.

Yapboz henüz tamamlanmamıştı. Belli ki bu iş daha bitmemişti. Hâlâ burada, epey gerilerdeydi. Hâlâ yapacakları, çözecekleri, anlayacakları vardı.

Biraz rahatlamak isteyen Jen aynaya yönelip havluyu bıraktı. Yirmi dört yaşındaki bedenine bakmadan edememişti. Yirmi sene geç de olsa, *Vay be,* diye düşündü. Taş gibiydi! Ama herkes gibi çok geç olana kadar kıymetini bilmemişti.

***

Kelly kafeye havalı bir gecikmeyle beşi kırk geçe geldi. Artık onu yirmi senedir tanıyan Jen gergin olduğunu anlayabiliyordu. Üstü de pantolonu da açık ve koyu renk kot kumaştandı. Hep olduğu gibi çabasız bir şekilde havalıydı. Saçının ön kısmı

yukarı dikilmişti. Öte yandan gözleri geyiklerinki gibi ürkek bakıyordu ve yanına gelmeden önce elini kotuna sildi.

Jen onu karşılamak için ayağa kalktı. Bedeni o kadar ince ve hafifti ki. Sanki suyun altındaymış da az önce yüzeye çıkmış gibiydi. Daha az sakarlık yapıyordu. Sadece... Cüssesi daha ufaktı. Çok da esnekti, enerjisi sonsuzdu. Akşamdan kalmalığı kahve ve güneş ışığıyla dakikalar içinde geçivermişti.

Kelly eğilip onu yanağından öptü. Ağaçların öz suyu gibi kokuyordu. Ah, o koku... Jen bunu unutmuştu. Eski bir tıraş kolonyası, deodorant, deterjan gibi bir şeydi. Kokusunu unutmuştu ama işte buradaydı, 2003 yılında bir kafede âşık olacağı adamlaydı.

Kelly'ye baktığında genç gözleri onunkilerle buluştu ve gözlerine dolan yaşları saklamak zorunda kaldı. *Başarıyoruz,* demek istedi. *Bir seferliğine. Bir evrende hâlâ sevişerek, hâlâ randevulara çıkarak 2022'ye kadar geliyoruz. Todd diye harika, komik, dâhi bir çocuğumuz oluyor.*

Ama önce bana yalan söylüyorsun.

Kelly selamlaşırken hiçbir şey demedi. Çok tipikti. Jen artık onun temkinli olma ihtiyacını anlıyordu. Yalancıydı çünkü. Ama Kelly'nin gözleri bedenini baştan aşağı süzdüğünde yine de midesi sıkıştı.

"Kahve?"

"Olur."

Jen masadaki şeker paketlerini kurcaladı. Pembe paketli Sweet'n Low tatlandırıcıları. Menüde kahve, çay, nane çayı ve portakal suyu vardı. 2022'nin macchiatolarına hiç benzemiyordu. Ön taraftaki vitrin mart ayının sonları olmasına rağmen peri ışıklarıyla ışıldıyordu. Geri kalan her şey epey sıradandı. Formika masalar, muşamba zemin. Kızartma ve sigara kokusu, yazar kasanın sesi. Kart ödemelerinin sliplerini imzalayan insanlar. 2003'te 2022'nin havası yoktu. Ortamda,

peri ışıkları haricinde sırf hoş olduğu için orada bulunan tek bir şey bile yoktu. Duvarda fotoğraflar veya tavandan sarkan bitkiler yoktu. Sadece masalar, boş duvarlar ve bir de Kelly.

Kelly kuyrukta bekliyordu. Ağırlığını bir kalçasına vermişti. İnce yapılıydı. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Gizemliydi.

İki eski moda fincan ve sütlükle masaya geldiğinde, "Özür dilerim," dedi. Karşısına geçip oturdu. Sonra gelecekteki eşi cüretkârca dizini onunkine yasladı. Yanlışlıkla olmuş gibi yapmıştı ama geri de çekmedi. Jen onu öpmenin, sevmenin, onunla sevişmenin, ondan çocuk yapmanın nasıl bir şey olduğunu en ince ayrıntısına kadar bilse de bu hareketin etkisi bugün ilk yaşandığında yarattığıyla aynı oldu. Kelly'nin onun arzularını uyandıramadığı hiç olmamıştı.

"Ee," dedi Jen'e. Çok mana yüklü bir cümleydi. "Jen kimdir?" Onunkine yaslı dizi sıcaktı. Zarif elleri Jen'in az önce kurcaladığı şeker paketlerinde geziniyordu. Jen'in üzerinde daima böyle bir etkisi olmuştu. Onun yanındayken net düşünemiyordu.

Jen gözlerini masaya dikti. Kelly gizli görevdeydi. Adı Kelly değildi. Yirmi senede ona neden hiç söylememişti? Bunu çözemiyordu. Cevabı peri ışıklarının ötesinde bir yerlerde olmalıydı ama henüz bulamamıştı. Bulduğunda zaman döngüsünün bitip bitmeyeceğini merak etti. Bitirmezse, bu döngüyü neyin bitireceğini.

Hâlâ 2003'teki dünyaya, dışarıdaki sokağa bakan Jen, "Anlatılacak pek bir şey yok," dedi. Görmezden gelmeye çabaladığı bariz gerçeği de düşünüyordu: Jen ve Kelly âşık olmazlarsa Todd hiç var olmayacaktı.

"Kelly kimdir?" diye sordu. Aniden aklına, istediği için Kelly'nin ona o bal kabağını alışı geldi. Jen için taktığı Belfast tarzı eviye. Gelecekte dünyayı hiç takmayışı. Hem ilham verici hem de biraz tehlikeliydi. Jen'i heyecanlandırıyordu.

Eskiden birlikte iyiydiler. *Şimdi* de iyiydiler. Ama temelinde yalanlar yatıyordu. Bir uçurumun parçalanmakta olan eşiğinde duruyorlardı.

Ona bakan Kelly tüm yüzüne yayılan bir gülümsemeyle dudağını ısırdı. "Kelly epey ateşli bir kadınla randevuya çıkmış olan epey sıkıcı bir herif."

"Sadece epey ateşli, ha?"

"Sakin kalmaya çalışıyorum."

"Başaramıyorsun."

Kelly ellerini kaldırıp güldü. "Doğru. Sakinliğimi hukuk bürosunun kapısında bıraktım."

"Tadilat bir aldatmacaydı o hâlde."

Yüzünden bir gölge geçti. "Hayır... Ama artık babanın hukuk bürosunun tadilatı zerre kadar umurumda değil."

"Bu işe nasıl başladın peki?"

"Bilirsin işte, kurumda çalışmak istemedim."

Jen bu cümleyi harfi harfine hatırlıyordu. Kurumda çalışan Jen'in üzerinde yarattığı etkiyi anımsıyordu. Bunu heyecan verici bulmuştu. Şimdiyse bıkkındı, kafası karışıktı. Ryan'ın nerede bitip Kelly'nin nerede başladığını anlayamıyordu. Âşık olduğu adamın gerçek olup olmadığını.

"Hukukun hangi alanındasın?"

"Stajyerim, angarya işler yapıyorum yani."

Kelly başını bir kez salladı. "Fotokopi mi çekiyorsun?"

"Fotokopi. Çay-kahve. Form doldurma."

Kelly kahvesinden bir yudum daha aldı. Göz temasları uzayıp gidiyordu. "Seviyor musun?"

"İnsanları seviyorum. İnsanlara yardımım dokunsun istiyorum."

Bunu duyunca gözleri parladı. "Ben de," dedi kısık bir sesle. Aralarında bir şeyler değişir gibi oldu. "Bunu sevdim," diye ekledi. "Büronun yönetimiyle çok alakan var mı, yoksa..."

"Neredeyse hiç yok." Jen bu soruların, genç erkekler arasında pek yaygın olmayan oturup dinleme becerisinin gururunu okşadığını anımsıyordu. Ama bugün bu konuda hisleri değişmişti.

Kelly ayak bileklerini üst üste attığında dizi Jen'inkinden uzaklaştı. Jen, her şeye rağmen yokluğunda üşüdü. "Bu iyi," dedi Kelly kısık sesle.

Jen karşısında oturan adama baktı. Aralarında sadece onların görebildiği, ateşten fırlayan kor tanecikleri misali kıvılcımlar uçuşuyordu.

Kelly, "Hiçbir zaman prestijli bir iş, büyük bir ev, o tarz şeyler istemedim," diye ekledi.

Jen gülümseyerek masaya baktı. O kadar Kelly'ye has bir laftı ki. Tutumu, kendine güveni, keskinliği... Kendini ona kapılıvermiş hâlde buldu. Evliliklerinin büyük kısmında fakir ama mutluydular.

"Gördüğün en ilginç davayı anlat." Jen bunu da hatırlıyordu. Kelly'ye şu veya bu boşanma davasından bahsetmişti. Kelly de çok uzun süre boyunca sahici bir ilgiyle dinlemişti. Yani Jen öyle düşünmüştü.

"Neyse, seni bununla sıkmayayım."

"Peki, on sene içinde nerede olmak istediğini söyle bana."

Jen hipnotize olmuş hâlde ona baktı. Basitçe, *Senin yanında*, diye düşündü. Eski hâlinin.

Ama oldum olası... Tanrım, neler düşünüyordu? Oldum olası iyi bir eş olmamış mıydı? Sadık, dürüst, seksi, komik, ilgili. Olmuştu gerçekten.

Dizi yine eski yerine döndü. Kelly topuğunu yerden kaldırarak onunkine dayalı dizini oynattı. Jen'in midesine, kutuya hafifçe değdiği anda yanan kibrit misali bir alev düştü.

Dışarıdaki hava gittikçe kararır, yağmur gittikçe şiddetlenir, kafe gittikçe daha da ısınırken sohbet etmeye devam

ettiler. Medyadan. Kelly'nin çocukluğuna ("tek çocuğum, annem de babam da ölü, tadilat malzemelerimle baş başayım") ve Jen'in nerede oturduğuna kısaca değindiler. En sevdikleri hayvanlardan (Kelly'ninki su samurlarıydı) ve evliliğe inanıp inanmadıklarından söz ettiler.

Siyasetten, dinden, kedilerle köpeklerden, Kelly'nin sabah Jen'in ise gece insanı olmasından bahsettiler. "En iyi şeyler geceleri olur," dedi Jen.

"Dünyanın en iyi şeyi sabah altıda içilen kahvedir. Bunu tartışmayacağım."

"Sabahın altısı gecenin bir yarısı oluyor."

"Uyanık kal o zaman. Benimle."

Aralarındaki mesafe, masanın elverdiği ölçüde, gittikçe kapandı. Jen ona VIII. Henry adlı şişko bir kedi istediğini söyledi. Öyle bir kedileri olduğunu bilmeyen Kelly o kadar çok güldü ki masa sallandı. "Vârisinin adı ne olacak peki? IX. Henry mi?"

Tatilde gitmeyi en çok sevdikleri yerden (Kelly'ninki Cornwall'dı, uçağa binmekten nefret ediyordu) ve idamlarından önce isteyecekleri son yemekten (ikisi de Çin yemeği dedi) konuştular.

Kelly saat on civarında, "Eh, peki," dedi. "Ben biraz zor şartlarda yetiştim galiba. Çocuklarıma daha iyi şartlar sunmak istiyorum."

"Çocuklar, demek?" Kelly'nin gerçekçi olduğunu bildiği bir katmanıydı bu işte.

"Şey, evet? Bilmem, gelecek nesli yetiştirmekle ilgili bir şeyler işte? Onlara anne babalarımızın bize öğretmediklerini öğretmek..."

"Eh, havadan sudan muhabbeti bir kenara bıraktığımıza memnunum."

"Ciddi konuşmaları severim."

Asıl hikâyeyi bütünüyle anlamak isteyen Jen, "Dün gerçekten de tesadüfen mi geldin? İş için mi?" diye sordu. Kelly babasıyla konuşmak için odaya girip beş dakika sonra çıkmıştı.

"Hayır. Babanla benim ortak bir tanıdığımız var, biliyor musun?" Ondan istediği bir şey var gibiydi, yüzü beklenti doluydu. "Joseph Jones diye biri. Belki tanıyorsundur."

Bir yerlerde bir bomba patladı, en azından Jen öyle hissetti. Babası bu lanet olasıca Joseph Jones'u tanıyor muydu? Jen için dünya bir saniyeliğine durur gibi oldu.

"Yok, tanışmadım," dedi fısıldar gibi. "Herkesle babam ilgilenir."

Jen bir balonu patlatmıştı sanki. Kelly'nin omuzları belki de rahatladığı için gevşedi. Eline uzandığında Jen otomatikman tutmasına izin verdi. Ama beyninde düşünceler dönüp duruyordu. Babası Joseph Jones'u tanıyor muydu? Peki babası... Neydi? Jen bir çizgi karakter olsa başının tepesinde küme küme soru işareti belirirdi.

Kelly'nin parmakları bileğinde piyano çalar gibi geziniyordu. "Kalksak mı?"

Kafeden çıkıp dışarıdaki mart yağmurunun altında durdular. Yağmur sokakları yıkamıştı. Ana caddenin ışıkları yansıyordu, kaldırımlar ıslak altın rengiydi. Kelly kafenin hemen önünde bir elini beline koyarak Jen'i kendine çekti. Dudakları yan yanaydı.

Jen bu sefer Kelly'yi öpmedi. Yatağında bütün gece konuştukları evine de davet etmedi.

Onun yerine mazeretler uydurdu. Kelly'nin kaşları hayal kırıklığıyla düştü.

Sokağın aşağısına doğru yürürken Jen'in onun izlediğini bildiği için kolunu arkaya doğru uzatarak el salladı.

Jen tüm bunlar başladığından beri bin kez yaptığı gibi sokakta tek başına durdu. Kollarını bedenine sararak oğlunu nasıl kurtaracağını düşündü. Bir yandan da aklından kimsenin onu kurtarmayacağı geçiyordu. Babasının bile. Hele eşinin, hiç·

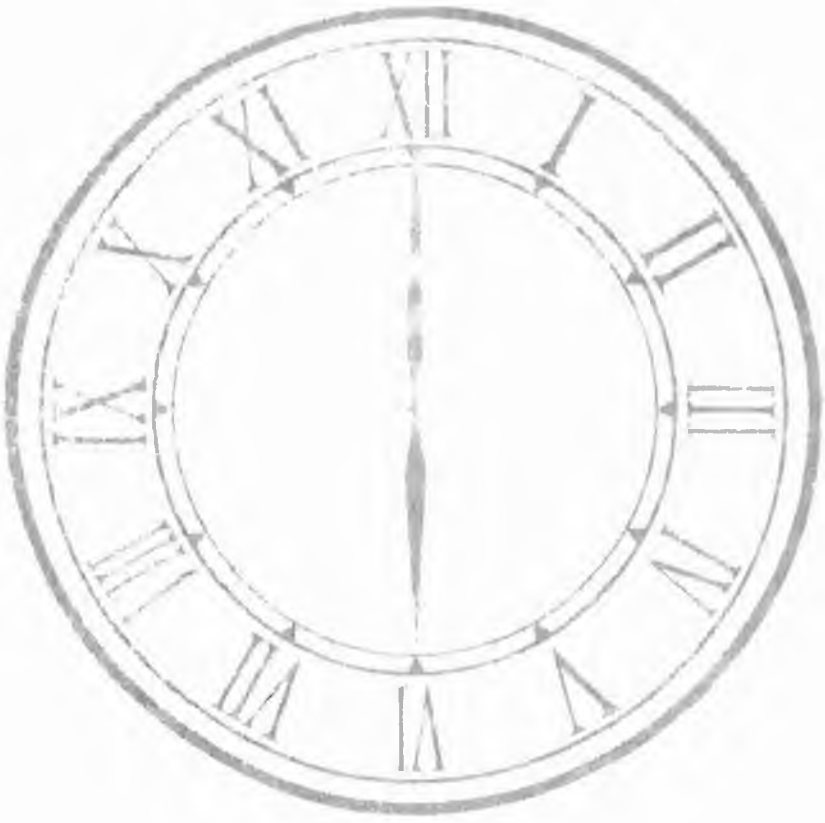

RYAN

Kendini fazla kaptırmıştı.

Ryan, Jen'in odasındaydı. Sabahın çok erken saatleriydi. Jen uyuyordu. Saçı bir deniz kızınınki gibi yastığına yayılmıştı. Üst üste birlikte geçirdikleri ikinci geceydi bu. Ryan dünden önceki gün kafedeki buluşmalarından beri kiralık dairesine dönmemişti.

Hiçbir zaman da dönmek istemiyordu.

Sorun da buydu ya.

Joseph bugün mesaj atıp nasıl geçtiğini sormuştu. Jen'in evine gittiği bilgisi Joseph'e ulaşacaktı. Ryan'ın beyni hızla çalışıyor, ne yapması gerektiğini çözmeye çabalıyordu. Hasar kontrolü yapmaya odaklanmıştı.

Yan dönen Jen, "Erkenciyim derken şaka yapmıyormuşsun," diye mırıldandı. Çıplaktı. Üst üste binen göğüslerini yorganla örttü.

Ryan, "Özür dilerim," dediğinde sesi boğuk çıktı. Babasına yönelik soruşturma yürütüyordu. Jen adını Kelly sanıyordu. *Bu işin hiç oluru yok, hem de hiç.*

Jen gözlerini açıp onunkilere baktı. Yatakta doğrulup ona yavaşça, mutlu mutlu gülümsedi. Sanki burada olduğuna inanamıyor gibiydi. Odanın diğer ucundan çekinmeden, "Gitme," dedi. O çıplakken Ryan giyinikti.

"Şey..."

Bu işin hiç oluru yok, hem de hiç.

"Burada, yanımda kal." Yorganın köşesini açarak onu yatağa davet etti.

Bu iş olmak zorunda.

"Gitmeliyim..."

"Kelly." Bu isim kulağına hoş geliyordu. Aynı anda hem eski hem yeniydi. "Hayat çalışmak için fazla uzun."

Hayat fazla uzun. Çok zekiceydi. Ayakta dururken başını delinin teki gibi ellerinin arasına aldı. Onu seviyordu. Çok seviyordu.

Hayat çalışmak için fazla uzundu.

Jen haklıydı.

O kadar haklıydı ki. Bir dakika içinde kıyafetlerini çıkarıp tekrar yatağa giriverdi. Jen'in yanına. "Sabahları sever mi oldun?"

"Seninleyken seviyorum."

***

Ryan üst üste üç gecedir uykusuzdu. Nihayet dairesine, evine dönmüştü. Bugün, neredeyse gece yarısında yorulmuş gibi yapıp bedenini Jen'inkinden ayırarak buraya dönmüştü. Bütün geceyi MDF masanın başında oturup fincanlarca kahve içerek geçirmişti.

Tek düşünebildiği Jen'di. Jen ve Jen'le ne yapacağı. Joseph birkaç saat önce, *Bakıyorum da düşmanla yatağa girmişsin?* diye bir mesaj yollamıştı. Olayın içini boşaltıp sadece seksmiş

gibi gösteren, basite indirgeyen, kaba bir mesajdı. Ryan cevap vermeden önce ne yapması gerektiğini çözmeye çalışarak mesaja baktı.

Saat sabah 00.59'da kararını verdi. Saatlerin ileri alındığını unutmuştu. 01.00 yazısı 02.00'ye dönüşürken kararı kesinleşti.

Ya emniyetten ayrılırsın ya da onu kaybedersin.

Köhne, ufak dairesinde masada sahte kimliğiyle otururken neticede bir seçimi bile olmadığını düşündü.

***

Cross Sokağı'nın köşesindeki sokak lambasının altında bekliyordu. Ağırlığını bir o ayağına bir diğerine vererek kendine seçeneği olmadığını söylüyordu. Hiç yoktu. Buz kesmiş elleri adrenalinden titriyordu.

Ryan âşık olmuştu.

Ryan artık dünyada bir fark yaratmak istemiyordu. Ryan, Jen'le olmak istiyordu. Babası Kelly'nin aleyhine soruşturma yürüttüğü organize suç örgütüne yardım eden Jen'le.

Adının Kelly olduğunu, annesinin de babasının da öldüğünü, on altı yaşında okulu bıraktığını sanan Jen'le.

Güldüğünde gözleri yaşarıyormuş gibi parıldayan Jen'le.

İlk buluşmada ona su samurlarının tam bir pislik olduğunu düşündüğünden, çocuk sahibi olmak istediğinden ve oldum olası tek arzusunun insanlara yardım etmek olduğundan söz eden Jen'le. Bedeni Ryan'ınkine hep oradaymışçasına, onun bir parçasıymışçasına uyan Jen'le. Çok fazla yiyorum, diyen Jen'le. Öpüşmeyi sırf onunla öpüşebilmek için icat etmiş gibi öpüşen Jen'le.

Lanet olasıca babası. Joseph Jones'a arabaları çalması için elemanlarını yolladığı boş evlerin listesini veren Jen'in babasıydı. Devre mülklerin satışını yürütürken hangi hafta kimin

sırası olduğunun kaydını tutmuştu. İnsanların muhtemelen ne zaman esas evlerini boş bırakıp gideceğini bu sayede biliyordu. Avukatların erişebildiği günlük bilgilerden doğan çok basit bir suçtu.

Ryan iki elini de saçından geçirerek göğe baktı. Bağırmak istese de bağıramazdı.

Adam uzaktan belirdi. Bir tanıdığın tanıdığının tanıdığıydı. Joseph'ten yeterince uzak olduğunu umuyordu ama kim bilirdi.

Yabancı tıknazdı, saçları dökülmeye başlamıştı. "Şu çantayı görelim," dedi. Ryan yine Cross Sokağı'ndaydı ama bu kez sebebi farklıydı. Yabancıya para dolu çantayı uzattı.

Parayı sayan adam ona pis pis sırıtıp kotunun arka cebinden çıkardığı ufak, kırışmış zarfı verdi. Sadece panikle ayakta duran Ryan zarfı alıp uzaklaştı. Arkasına bakmadı.

***

Ryan, Jen'in orada olmadığını bildiği bir zamanda hukuk bürosuna geldi. Kenneth orada, ofisindeydi. Kelly içeri girdiğinde irkilerek başını kaldırdı.

"Sana bir şey söylemem lazım ve dinlemelisin."

Kenneth sadece bir kez yutkundu. Jen'e benziyordu. İkisinin de kemik yapısı zarifti.

"Bu konuşma bu odadan hiç çıkmayacak," dedi Ryan.

"Peki." Okuduğu sözleşmeyi bırakan Kenneth'in elleri titriyordu. Dikkatini bütünüyle Ryan'a verdi. Ryan masanın üzerinden eğilerek elini sıktı. Adamın elini sıkıca kavrayan avucu kuruydu.

"Ben polisim. Joseph Jones bugün yarın tutuklanır. Çok daha geniş bir organize suç örgütünün bir parçasını oluştursa da en tepedeki isim o. Eminim biliyorsundur."

"Hayır, ben..."

"Onu uyarırsan seni mahvederim." Ryan daha önce hiç böyle konuşmamıştı ama gerekeni yapmalıydı. Kendisini bu işten kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapmak zorundaydı.

Kenneth ona baktı. "Ne istiyorsun?"

"Bu işe nasıl bulaştığını anlat."

"Kelly, ben hiç... Başta çok kolaydı."

Ryan kollarını kavuşturdu. "Nasıl yani?"

Kenneth kısık sesle, "Faturaları ödeyemiyordum," dedi. "Gerçekten ödeyemiyordum. Batacaktık. Yıllar önce bir dolandırıcılık davasında Joseph'in avukatlığını yapmıştım. Vekâlet ücretini ödemeye geldiğinde ödeme tarihi geçen faturaları gördü. Yardım edebileceğini söyledi. Düzeni birlikte kurduk. Ben müvekkiller için devre mülklerin alım satımını yapıp, hangi hafta kimin sırası olduğuna dair liste tutuyordum. Sonra bu ev sahiplerinin evde değil bu devre mülkte olacağı zamanları bir takvime işliyordum. Hemen hemen her zaman işe yaradı. Çoğunun iki arabası vardı yani birini, genellikle pahalı, pratik olmayan spor arabayı evde bırakıyorlardı. Sıra onlara geldiğinde, çok nadir devre mülke gitmez veya haklarını başkasına devrederlerdi. Öyle durumlarda olay yerinden anında tüyüyorduk. Benim payıma arabanın değerinin yüzde onu düşüyordu."

"Bu yaptıklarından ötürü bir bebek kaçırıldı."

Kenneth, "Ben... Yan komşunun arabasını da almaya kalkacaklarını bilmiyordum," dedi kekeleyerek.

"Suçtan payını seve seve aldın."

"Faturalarımı ödemek zorundaydım."

"Jen'in haberi var mı?"

Kenneth, "Tanrım, hayır," dedi. Ryan doğruyu söylediği fikrindeydi.

"Asla öğrenmemeli. Senden asla haberi olmamalı."

"Hayır. Katılıyorum," dedi Kenneth soğuk bir sesle.

"Ya da benden. Ben... Onunla olmak istiyorum."

Kenneth hayretle gözlerini kırpıştırırken Ryan hiçbir şey demeden bekledi. Elinde bir koz vardı. "Dediklerime uyarsan seni bu işten kurtarırım."

"Tamam," diye fısıldadı Kenneth. "Tamam. Ama nasıl..."

"Muhasebe defterlerinden kurtul. Yak. Suya batır. Nasıl yok edebilirsen."

"Ben... Peki."

"Tek bir söz edersen, benim için bitersin."

"Tamam."

"İyi."

Kenneth bariz bir şekilde kendi kozunu oynayarak, "Gidip kızımla olmadan önce," dedi, "bana kendinden bahset. Gerçek kimliğinden. Neden onunla olmak istediğini anlat. Çünkü anlatmazsan Jen için itirafçı olup cezamı seve seve çekerim."

***

"Bana göre değil sadece," dedi Ryan Leo'nun ofisinde. Burayı yalnızca birkaç kez görmüştü. Hep ardiye odasında takılıyordu. Görünüşe göre Leo'nun ofisi haddinden fazla büyüktü. İçeride aslında iki kişiye yetecek kadar yer vardı.

"Bilirsin," diye devam etti, "yalanlar, kandırmacalar. Genel olarak polislik. Vakalardan nefret etmiştim, bundan da nefret ediyorum." Son kelimeyi söylerken sesi çatladı çünkü bu hiç doğru değildi. Jen'e sahte ismini verdiğinden beri söylediği en büyük yalandı. Adı ve çok yeni olan kariyeri çoktan birbirine bağlıymış gibi geliyordu. Öpüp vedalaştığı sahici benliği. Leo'ya gerçeği söylese ne diyeceğini merak etti. Ama bu riske giremezdi. Kelly olarak yaşamasına müsaade etmezlerdi. Bu kimlik onlara aitti, Ryan'ı suçlular dünyasına sokabilmek için

onlar yaratmıştı. Bu sahte kimlikler yaratılma amaçları son bulduğunda yok edilirlerdi. Varlığını sürdürdüğü takdirde davalar, suçlamalar, suçluların kendilerinden gelen misillemeler karşısında emniyeti savunmasız bırakırdı.

Gerçi ona itiraf ettirirlerdi. Ryan ve Jen'in güvenliğinin riske girmesi umurlarında olmazdı. Başka seçeneği yoktu. Emniyetten ayrılmak zorundaydı. Jen öğrenmeden yapmak zorundaydı. Jen kendisinden daha mühim oluvermişti. Herhâlde aşk böyle bir şey, diye düşündü Ryan. Günün birinde körkütük âşık olacağını hep tahmin ederdi. O böyle biriydi, değil mi? Yalnızca bu şekilde olacağını tahmin etmemişti. Kelly olarak kalmaya mecburdu.

Akıl hocası ve dostu olan adama bakıp söylediği yalanlar karşısında yüzünü buruşturdu.

Leo içtenlikle, "Hayal kırıklığına uğradığımı söylemem gerek," dedi.

"Biliyorum. Teşekkür ederim." Ryan sadece bir anlığına doğru şeyi yapıp yapmadığı konusunda tereddüt etti. Ama ya emniyeti seçecekti ya da Jen'i. Kararlılığı âdeta sertleşen kil misali pekişti. Fikri kesindi.

"Peki, şey, bilirsin..." Leo duraksadığında Ryan onun devam edeceğini sandı ama belki de fikrini değiştirmişti çünkü sadece Ryan'a bakıp, "Evet. Anlıyorum. Hemen işleme konacak. Gizli görevden ötürü öyle olmak zorunda," dedi.

"Biliyorum."

"İşlerin senin için yürümemesine üzüldüm, Ryan."

"Ben de."

"Ne yapacaksın, aklında bir şeyler var mı?"

Ryan, Leo'nun tertemiz masasına baktı. Bu soru yüzüne ironik bir gülümsemenin yayılmasına yetmişti. Herhâlde dediği gibi tadilat işleri yapması gerekecekti.

"Yok. Herhâlde bulurum bir şeyler."

"Gelip ifade verecek misin? Yaptığın iş... Paha biçilemez."

Ryan, Leo'ya kaçamak bir bakış attı. Soğuk soğuk baktığını hissedebiliyordu. "Biliyorum," dedi Leo. "Eve'i bulamadığımızı biliyorum."

"Evet." Ryan'ın içini parçalıyordu. Belki Jen'le tanışmasaydı böyle olmazdı. Belki daha uzun süre görevde kalabilirdi. Fakat bunu tercih etmezdi. Artık Jen'le tanışmışken, edemezdi. Sonsuza dek hapı yutmuştu. Ama halinden de memnundu.

"Hukuk bürosundaki kızın," dedi çabucak. "Haberi olmadığından emin gibiyim. Babasıysa... Doğrusunu söylemek gerekirse taşralı bir aptala benziyor."

"Öyle mi?"

"Joseph'e odaklan. Babanın ilettiği adreslerin öneminden haberi olduğundan bile emin değilim," dedi Ryan. Yalandı.

"İfaden faydalı olacak..."

"Vereceğim ama babanın peşine düşmeyeceksin. Sadece Joseph ve diğer elemanlar."

Nedenini bilmese de Ryan'ın pazarlık yaptığını anlamışa benzeyen Leo ağır ağır, "Üst kattakilerle konuşurum," dedi.

"Tamam."

Sorunların biri çözülmüştü. Bu işten paçayı kurtarabilirdi. Şimdi tek yapması gereken başka biri olmaktı.

"Ama esas adamı yakalayacağız sonuçta, değil mi? Yirmi sene yer."

Leo'nun masasının önünde duran Ryan hüzünle, "Evet. Şey," dedi, "nedense buna değmezmiş gibi geliyor. Bebek olmayınca."

Leo candan bir şekilde, "Anlıyorum," dedi. Bu, özellikle de gizli görevlerde hep yaşanıyor olmalıydı. Leo elini uzattığında Ryan belgeleri onun avucuna bıraktı. Emniyetin Kelly adına düzenlediği pasaport ve ehliyet. Hepsi elinden gitmişti.

Belgeleri alan Leo, "Eh. Biliyor musun Ryan, elime tekrar böyle bir şans geçse yapmazdım sanırım," dedi.

Bu, Ryan'ı duraksattı. "Gerçekten mi?"

"Evet, yani böyle yaşanmaz. Suçlu olmakla suçluymuş gibi yapmak arasındaki fark ne ki gerçekten?"

Ryan bu sözde soruya yanıt vermeyip sadece Leo'ya baktı. Leo birkaç saniye sonra ona kapıyı gösterip, "Elveda," dedi kısık sesle.

Ryan hep dünyada fark yaratmak istemişti ama artık önemi yoktu. Belki de küskünlüktü ama katılmadan önce bir kez daha bile düşünmediği bir sistemin çarkları arasında birden ezildiğini hissetmişti. Bu saatten sonra kimin onun hakkında ne düşündüğünü takmamaya yemin etti. Ne toplumun ne işverenlerin ne de herhangi birinin. Kimsenin onu yakından tanımasına müsaade etmeyecekti. İçini bilen sadece tek bir kişi olacaktı: Jen.

Vedalaşmak üzere odasına gitti. Eşyalarının çoğunu orada, karakolda bıraktı. Yanına sadece ayrılmaya içinin elvermediği tılsımları aldı: Rozetiyle bebeğin kayıp posterini. Yitiremeyeceği kadar kıymetliydiler.

Onları sonsuza dek yanından ayırmayacaktı. Kime dönüşürse dönüşsün.

Karakoldan ayrılırken yolcu koltuğunun altında duran sarı zarfı düşündü. İçinde dün gece bir suçludan aldığı yeni sahte kimlik vardı. Kelly'ye dönüşmekten başka seçeneği yoktu. Diğer tüm seçenekler birilerini şüphelendirirdi. Joseph, Jen'den hoşlandığını biliyordu. Başka birisi olup Jen'le kalamazdı. Geri dönüş yoktu. Küçük suçlar işleyen Kelly kimliğine bürünmüştü, şimdi de bununla yaşamaya mecburdu.

Kelly Brotherhood: Suçlu Kelly olarak gizli göreve başladığında seçtiği soyadı buydu.

Brotherhood.[25] Gerçek Kelly'nin anısına.

Leo'nun organize suç çetelerinin liderleri hakkında, nasıl fark edilmeden yaşadıklarına dair söylediklerini anımsadı. Seyahat etmek yok, vergi ödemek yok.

Yani yurt dışına çıkmayacaktı, havaalanlarındaki cihazlardan geçmeyecekti. Asla çevirmeye yakalanmamalıydı. Ama yaşayabilirdi. Sevebilirdi. Evlenebilirdi.

Olanları annesine anlatırken ağlıyordu. Ardından Joseph'in birkaç tanıdığına oyuna döndüğünde onları arayacağını bildirdiğini ama tutuklanmasından sonra bir süre dikkat çekmekten kaçınacağını söyledi. Bütün bunlar hallolunca dövme yaptırdı. İğne derisinde kalıcı yaralar oluştururken cildi kaşınıp yandı. Bileği lekelenmiş, saatler ileri alınırken gecenin bir yarısı alelacele aldığı ama asla pişman olmayacağını bildiği kararı tenine damgalamıştı. Jen'e âşık olduğu ve kendi benliğine dönüştüğü tarihti bu.

25 Dilimizde "kardeşlik" manasına gelir. (ç.n.)

EKSİ YEDİ BİN YÜZ ELLİ SEKİZİNCİ GÜN, 12.00

O gün, Jen'in Kelly'yle tanıştığı gündü. Yakışıklı bir yabancının hukuk bürosuna geldiği bu tarihi hep bilmişti. Ama bugün, masasının başında 2003 model devasa masaüstü bilgisayarında çalışırken onunla tanışmayı bekliyordu.

İçinde o mart ayına has duygular vardı. Güneşin altında eğlenmek ve Kelly'yle gülmek. Ne olursa olsun daima böyle hissedecekti. Kelly kim olursa olsun. İhanetinin, sırlarının, yalanlarının sebebi ne olursa olsun.

Babasının bürosunun resepsiyonunda çalışmayı hiçbir zaman sevmemişti. İnsanlar onu hep sekreter sanıyordu. Ama bugün avantajlı konumundan hoşnuttu. Bölmeli cam pencereler. Dışarıdaki, mart ayında boş ana cadde. Fi tarihinden kalma, kocaman ve ona ait resepsiyonun sessizliği.

Babası fuayeye çıkıp, "Jen," dedi. Bakışları babasına döndü. Kırk beşindeydi. Gücü kuvveti yerinde. Heybetli, mutlu, sağlıklıydı. Jen buna dayanamıyordu. Gençliğine ve ihanetine.

Joseph'le olan bağlantısına. 2021'de onu ziyarete gidip onunla sarımsaklı ekmek yediği zaman, babası o zaman biliyor olmalıydı... Kelly'nin yaptıklarını biliyor olmalıydı. Bilmiyor olamazdı, değil mi?

"Sekizinci Kısım'ı saat dörde kadar dosyaya koymalıyız," dedi babası.

"Tabii tabii." Onun neden söz ettiğini hiç bilmiyordu.

Jen klavyede yazıyormuş gibi yapıp devasa ve antika bilgisayarında bir yerlere tıklarken dışarıda bir kıpırdanma olduğunu fark etti.

Buradaydı işte. Kelly. Göze çarpmamaya çalışsa da Jen onu tanıdığı için görmüştü. Dikkat çekiyordu.

Ve Jen'i izliyordu. İzlemiyor gibi yapmaya çalışıyordu. Üzerinde ertesi gün buluşmalarına gelirken giydiği aynı kot ceket ve kapüşonlu bir üst vardı. Saçları...

"Jen?" dedi babası. "Sekizinci Kısım?"

Ama Kelly içeri giriyordu. Açık kapıdan bir baş uzandı. İçeri mart esintisi girdi. Kapıyı kapatmayı oldum olası sevmez, müvekkilleri caydırmak istemezlerdi.

"Şey," dedi Kelly. Henüz Jen'in adını bile bilmeyen eşi. Henüz amacını bilmediği eşi. "Tadilat işleri için biri lazım mı?"

***

Bardaki öğle yemeğinden dönüyorlardı. Aynı şemsiyeyi paylaşıyorlardı. Kelly omzunu birkaç kez onunkine sürttü.

Jen güldü. "Çok geç kaldık."

"Seni kötü etkiliyorum."

Resepsiyon sessizdi. Tek ses bilgisayarın uğultusu ve binanın derinliklerinde telefonla konuşan babasının sesiydi. "Çay?"

Bunu beklemeyen Kelly gözlerini kırpıştırsa da başıyla onayladı. "Olur."

Resepsiyondan çıkıp ufak mutfağa girdi ama bu kez Kelly'yi izleyerek bekledi. İşte, yapacağını bilmesine rağmen yine de kalbini kıran o şeyi yaptı. Ağır ağır masasının çevresinde dönmeye başladı. Bu işte iyiydi. Başını öne eğmişti. Parmakları hafifçe kıpırdarken elleri neredeyse hiç hareket etmedi. Ellerine bakmadığınız sürece asla anlamazdınız.

Jen işine devam etmesine izin verdi. Çay hazırlığını ağırdan alarak sadece izledi. Kelly çekmeceyi birkaç santim açtı ve... Tanrım. Bunca yıl önce yaptığı buydu. Jen'in kalbi çok hızlı atıyordu.

Kelly çekmeceden bir kâğıt alıp baktıktan sonra geri koydu.

Jen çay hazırlığının çok uzun sürdüğünü düşünürken babası ofisinden çıktı. Kelly'yi başıyla selamladı. Jen yanlarına gitmeyip dinledi.

"Liste için sağ ol," dedi Kelly kısık sesle. "Bu devre mülkte merak ettiğim bir şey var, şu rakam sekiz mi altı mı?"

Babası kusursuz bir kibarlıkla, hiç şaşırmadan, "Ah," dedi. Gözlüğünü arayarak boş yere takım elbisesini yokladı. "Altı."

"Tamam, sağ ol." Kelly kâğıda bakıyordu.

Jen yutkundu. Babasının hatırlamıyormuş gibi yaptığı devre mülk satışlarıydı. Organize suça yardımcı olan babasıyla soruşturma yürüten eşi.

Kötü olan babasıydı. Dünya etrafında döner gibi oldu. Babası. Yolsuzluk yapan bir avukattı.

Ona dair soruşturma yürütense Kelly'ydi. İlk buluşmalarında sorduğu onca soru. Yoğun ilgisi asıl olayın bir parçasıydı. Âşık olma şekilleri.

Oysaki durum böyle değildi.

***

"Ne konuşuyordunuz?" Jen sakinleşip durumu kafasında iyice evirip çevirebilmek için başka bir hukuk bürosuna birkaç belge götürmüştü. Şimdiyse dönmüş ve fırsatı varken babasına sorular sormaya hazırdı.

"Hiç."

"Hayır, baktığınız kâğıtta ne yazıyordu? Adresler mi?"

Babası gözlerini ondan kaçırdı.

"Boş evlerin adresleri mi?" diye üsteledi Jen.

"Ufak bir proje." Gözleri yana kaydı. Ama aptal değildi. Neler döndüğünü anlamıştı. Pencereye gidip panjuru kapattı, sonra Jen'in yanından geçip kapıyı örttü.

"Ne projesi? Veri mi satıyorsun? Suçlulara mı? Yalan söyleme. Sen anlatmazsan Kelly'ye sorarım."

Babası incelediği dosya dolabına sırtını dönüp ona baktı. "Ben..." diye başladı söze. Ama sonra, "Kelly'nin sana anlatacağından şüpheliyim," dedi.

Jen odanın köşesindeki sandalyeye oturdu.

"Kirayı çıkaramıyorduk," dedi babası kekeleyerek. "Sandım ki... sadece bilgiydi. Boyun travması için tazminat davası açtıranlar gibi."

"Bu boyun travması davası değil ki."

"Hayır."

"Çok dürüst birisin sanıyordum."

"Öyleydim."

"Şeye kadar..."

"Para, Jen." Bu cümlenin gücüyle sandalyesinde çok hafifçe döndü. "Kötü bir seçimdi. Ama öyle biriyle çalışmaya başladığında... paçanı kurtaramıyorsun. Her gün bunun pişmanlığını çekiyorum."

"Çekmelisin de."

Babasının bakışları ona döndü. Bu konuşma onun için çok azap vericiydi. Belki de geçmişte geriye dönmenin en

tuhaf yanı insanların yaşadığı değişimlerdi. Kelly 2022'deki karanlığından 2003'teki aydınlığa ve naifliğe geçiş yapmıştı. Babası içini açan biriyken duygularını bastıran birine dönüşmüştü.

"Sen burada staja başlamadan önce kirayı çıkaramadığımızı hatırlıyor musun? Ödeme aralığını daha uzun olacak şekilde ayarlamıştık. Üniversitedeyken kira sözleşmesini sen yazmıştın."

Ömründe yazdığı ilk sözleşmeydi. Elbette hatırlıyordu. "Evet."

"Şey, ondan sonra eski bir müvekkilim geldi. Jen, bana reddedemeyeceğim bir teklif sundu. O isimlerle adresleri vermem yıllarca bizi ayakta tuttu. Hukuk eğitimini böyle ödedik. Stajını böyle ödüyoruz."

"İnsanlar soyuluyor."

"Nasıl öğrendin?"

"Bunun önemi yok."

Babasına bakıp bu bilgiyi asla unutamayacağını düşünürken hiç öğrenmemiş olmayı dilemenin eşiğine geldi. Kelly'nin Jen'in ailesinin merkezindeki bu karanlık sırrı öğrenip ona hiç söylemediğini anlamak... Bu yaptığı kibarlıktı. Kelly kimliğini, dönüşümünü, ondan gizlemişti.

Çünkü onu seviyordu. Çünkü 2003 yılının bir gününde hukuk bürosuna gelip ona sırılsıklam âşık olmuştu ve asla arkasına bakmamıştı.

EKSİ YEDİ BİN İKİ YÜZ OTUZUNCU GÜN, 08.00

Jen uyandığında yine dairesindeydi. Sürgülü pencerelere ve altlarındaki mor minderlere bakarak gözlerini kırpıştırdı. Koluyla gözlerini örttü.

Buradaydı.

Tek kişilik yatağında yan döndü. Hâlâ geçmişteydi.

Kelly bunu onu sevdiğinden yapmıştı.

Yirmi senedir ona yalan söylüyordu.

Başka ne yapabilirdi ki?

Olduğunu söylediği kişi değildi.

Jen için her şeyini feda etmişti.

Ona babasının yolsuzluk yaptığını hiç söylememişti.

Neden buradaydı? Yatak odasından çıkıp minik mutfağa ilerledi. İçerisi ocak sabahının erken saatlerinin güneşiyle doluydu. Kelly'yle daha tanışmamıştı. Numarası henüz telefonunda kayıtlı değildi.

Gizli görevdeydi. Babasına yönelik soruşturma yürütüyordu. Ona bu yüzden hiç söylememişti.

Onu bu yüzden gelecekte bu konuyu kurcalamaması için uyarmıştı.

Joseph bu yüzden yeniden faaliyete geçmek, eski tanıdıklarından hangilerinin ajan olduğu anlamak ve Kelly'yi aramak için hukuk bürosuna gelmişti. Kelly bu yüzden 2022'de Jen'e tehlikede olduğunu ve araştırmayı bırakması gerektiğini söylemişti: Joseph Jen'in babasının yaptıklarından haberdar olduğunu varsaymıştı. Hapishanede görüştüklerinde öyle demişti.

Çoktan takım elbiseleri içinde işe gidenlerle dolu sokağa bakan pencereye ilerledi. Müstakbel eşi dışarıda bir yerlerde polis memuru olarak çalışıyordu. Henüz onunla tanışmamıştı.

Jen güneşe sırtını döndü. 12 Ocak'tı.

Duştan çıkınca gördüğü haberin tarihiydi bu.

Bugün Eve'in kaybolduğu gündü.

Bu gece kaçırılacaktı.

***

Jen otobüse binip Birkenhead'deki Merseyside Emniyet Müdürlüğü'ne gitti.

Dışarıdan Crosby karakoluna çok benziyordu. Altmışlardan kalma bir binaydı. Döner kapıdan ışıltılı bir fuayeye girdi. Crosby'dekinden daha büyük olsa da aynı oranda yıpranmıştı. Aynı tür sandalyeler yan yana yere sabitlenmişti. Haftalar önce ama aslında yıllar sonrasında yaşanan o ilk gece o sandalyelere oturduklarını hatırladı. Kelly öfkeden titriyordu.

Herhâlde ortadan kaybolması kolaydı. Emniyetten istifa et, sevdiğin kadınla karavan yolculuğuna çık. Liverpool dışına yerleş. Asla seyahat etme. Kimsenin kontrol etmediği sahte bir kimlikle evlen. Binlerce insan Kelly'ninkilerden hem daha

ahlaklı hem daha ahlaksız sebeplerden aynısını yapıyor olsa gerekti. Jen Crosby'de bir kez olsun birlikte büyüdüğü birine rastlamamıştı. Kelly'nin rastlamanın kıyısından dönmüşlüğü olup olmadığını merak etti. Dünya büyüktü.

2003'te herkesin yaptığı gibi kaşlarını incecik almış ve alt göz kapağının içine kalem çekmiş bir resepsiyonist kutu gibi bir bilgisayarda bir şeyler yazıyordu.

"Bir polis memuruyla görüşmem gerek," dedi Jen. "Ryan ya da Kelly adını kullanıyor."

"Neden?"

"Bir ihbarda bulunacağım. Gizli görevle girdiği suç örgütüyle alakalı." Jen bunları söylerken adamın biri kapıyı açtı. Yaşlıydı, belki ellilerindeydi. İncelen saçlarının şakaklarına kır düşmüştü.

Yüzü hayretle doldu. "Kelly mi?" dedi Jen'e.

"Kelly'yle konuşmam lazım. Gizli görevde olduğunu biliyorum."

"İçeri gelsen iyi olur." Tokalaşmak için elini uzattı. "Ben Leo."

***

Kelly bir sorgu odasında Jen'in karşısında oturuyordu ve onu tanımıyordu. Çılgınca olsa da doğruydu. Kelly'ye göre hiç tanışmamışlardı.

"Bak." Jen sabırla açıklıyordu. "Nereden bildiğimi söyleyemem. Ama bugün soyacakları ev... iki araba çalmayı planlıyorlar." Görev bilinciyle Eve Green'in haberlerden duyduğu adresini verdi, Leo'yla Kelly de not aldılar.

Babasındaki kâğıtta yazılı adresin aynısıydı bu, sadece tek bir basamağı değişikti. Greenwood Bulvarı 125 numara.

"Teşekkürler," dedi Kelly profesyonel bir tavırla. Mavi gözlerini üzerinden çekmedi. "Bu bilginin kaynağına dair hiç bilgi vermeyecek misiniz?"

Jen onun gözlerine baktı. "Üzgünüm, söyleyemem."

"Tabii, peki. Eh, kontrol edeceğimizden emin olabilirsiniz." Jen'i yabancıymış gibi başından savıyordu. Yüzünde sabit, temkinli bir gülümseme vardı.

Jen bu Ryan'la kendi Kelly'si arasındaki ortak yanın ne olduğunu merak ederek baktı ona. Kelly dönüştüğü biri miydi yoksa içinde bir yerlerde hep o muydu? Emniyette yirmi senedir sevdiği adama bakarken aniden bunun önemi olup olmadığını merak etti. Olduğumuz kişilere nasıl ve neden evrildiğimiz birilerinin umurunda mıydı? Karanlık, temkinli, komik birine. Evrilmek neyse artık. Yoksa önemli olan sadece *evrilmiş* olmamız mıydı?

"Araştıracak mısınız?"

"Evet, elbette," dedi rahat bir tavırla. "Hayat bir ipucunun peşine düşmemek için fazla uzun."

***

Jen o gece her şeyin yaşandığı yolda bekledi. Eski, külüstür bir arabada oturmuş, babasının bunları nasıl yapabildiğini düşünüyordu: suçlulara bilgi sunmak, bunu Jen'den gizlemek, Jen'in gizli görevdeki biriyle evlenmesine müsaade etmek...

Bahar yağmuru başladı. Düzensiz damlalar arabasının tavanına düştü. Babasının öldüğü gece söylediklerini de düşündü. Kelly'nin dürüst biri olduğunu söylemişti. Kelly'nin iyi biri olduğuna inanmasa neden böyle desindi ki? Belki de biliyordu. Belki Kelly ona söylemişti.

Aklında aniden bir fikir belirdi. UFM'de gördüğü ama önemini anlamadığı o tabela. Abdominal aort taraması. Ba-

basını öldüren hastalığa karşı sağlık taraması yapılabiliyordu. Bu teknolojinin henüz geliştirilip geliştirilmediğini merak etti. Geriştirildiye bunu yapabilirdi. O anda babasını arayıp taramadan geçmesini söyleyebilirdi. Bu gece birden fazla hayat kurtarabilirdi.

Dirseğini cama yaslayıp yüzünü eline dayadı. İçinde bir yerlerde doğru olanın bu olmadığını biliyordu.

Aklında ondan sarımsaklı ekmek yapmasını isteyişi geldi. Hâlinden çok memnundu. Babasından çok uzun zaman önce ölen annesini de düşündü. Belki de babasının gitme zamanı gelmişti. İnsan herkesi kurtaramıyordu. Yapamıyordu işte.

Babasının öldüğü günde uyanmasının sebebi gidip onunla konuşarak devre mülklerle ilgili bir şeyler öğrenmekti demek ki. Amacı buydu. Başka bir şey değil. Ama Jen'e bir şeyler hâlâ yarım kalmış gibi geliyordu.

Polis, Greenwood Bulvarı 123 numarayı iki sivil araçla çevirmişti.

Nihayetinde saat on bir buçuk civarında geldiler. İki genç. Hatta ergen sayılırlardı. Todd'un yaşlarındaydılar. Simsiyah kıyafetleriyle arabadan indiler. Bedenleri örümceklere benziyordu. Jen içeri girmelerini seyretti.

Böyle olacağını biliyor olsa da olay yaşanırken yine de hayretle izledi. Kırk üç yaşındaki Jen hâlâ burada, çok daha genç olan Jen'in bedeninde, yaşanacağını bildiği, yapabileceğine, kabiliyetinin yeteceğine asla inanmasa da nihayetinde çözdüğü olayların yaşanmasını izlerken hayrete düşmüştü.

Posta deliğinden anahtarları almalarını izledi. Olayların sonuna geldiğini biliyordu. Mesele nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın bunun son gün olduğunu biliyordu.

Kurulmuş bir saat gibi yan taraftaki 125 numaradan kucağında bir bebekle yorgun görünen bir kadın çıktı. Ağlayan bebeği araba koltuğuna oturttuktan sonra durup ceplerini

yokladı. Sessiz sokağa bakarak tereddüt etti. Yamuk park edilmiş arabayı görmedi. Yan evin posta deliğinden, dikkatlice işlenmekte olan suçu, evin gölgelerinin gizlediği siyah kıyafetli iki oğlanı görmedi.

O anda bir mavilik çöktü. Satürasyon yükseltilmiş gibi masmavi bir ışık patlaması oldu.

Her yanda polisler vardı. Arabalardan inmiş, çalılarla binaların arkalarından fırlamışlardı. Ergenleri gözaltına aldılar.

Birisinin ihtarnameyi okuduğunu duydu. Kendi güvenliği için orada olmayan Kelly'yi düşündü. Henüz gizli kimlikle ifade vermesini gerektirecek bir şey yapmamıştı. Henüz ne Tanık B ne de bu işe bulaştıktan sonra dönüşeceği Kelly olmuştu. Daha hukuk bürosundaki Jen'le de tanışmamıştı.

Bebekli kadın garaj yolundan ayrılmamıştı, kucağında Eve'le nasıl bir badire atlattığından habersiz, olan biteni izliyordu. Tanrı kimsenin başına... Biz insanlar, şans eseri bizi ıskalayan kötülüklerden ziyade sadece başımıza gelen kötü şeyleri düşünürüz.

Jen başını direksiyona yaslayıp gözlerini kapattı ve uyumak istedi. Hazır sayılırdı. Tıpkı Andy'nin dediği gibi her olayın altına gizlenmiş önemli bir bilgi vardı. Hayatını bir kez yaşayıp her şeyi kaçırmıştı ama bilge zihni, bilinçaltında bir şeyleri bilmişti.

Hazır sayılırdı.

***

Saat neredeyse sabahın biriydi ve polisler Jen'in beklediği Merseyside Emniyet Binasına dönmüştü. Jen'in umduğu gibi Kelly de oradaydı.

Ay vardı. Gökyüzü berrak ve yüksekti. Jen gitmek üzereydi. Biliyordu bunu.

Kelly'yle Leo sivil bir araçtan indiler. Leo derhâl kendi arabasına giderken Kelly orada oyalandı. Nefesi soğuk kış havasında buharlar çıkarırken ağır ağır emniyet binasına doğru yürüdü. Muhtemelen eve gitmek için taksi çağırmak üzere cep telefonunu çıkardı.

O daha aramayı gerçekleştiremeden Jen arabadan indi. Bugünün erken saatlerinde ilk kez tanışmışlardı. Kelly'nin yüzüne kararsızlık yayıldı. Eğlenceyle karışık kafa karışıklığı: Tepeden tırnağa Todd benziyordu.

Hızla yirmi senelik eşinin yanına giden Jen, "Selam. Önceden tanışmıştık," dedi.

"Tamam." Kelly'nin yüzü daha da asıldı. "İyi misin?"

"Evet," dedi Jen nefes nefese. Artık o kadar geriye gitmişti ki... Elinde geleceğe nişan alınmış bir ok vardı. En ufacık hamlede ıskalayabilirdi. "Hırsızları yakaladınız mı sormak istedim sadece."

Kelly temkinli şekilde, "Yakaladık," dedi. Telefonunu tekrar cebine koysa da ince bedeni diğer yana döndü.

Uzaklığı neredeyse ekimin pusuyla aynı olan ocak serpintisinin altındaki Jen'i durdurdu. Ona bakarak, *Bilmiyor,* diye düşündü. Sevdiği, birlikte güldüğü, çocuğunu taşıdığı, sadakat yemini ettiği, yatağını paylaştığı adam. Bilmiyordu. Onu tanımıyordu. Karşısında gördüğü yabancıları temkinli şekilde selamlayan Kelly'ydi. Geçmişte, şu anda, temkinli olmasını gerektiren hiçbir şey olmasa da hâlâ öyleydi. Hâlâ aynıydı. Jen haklıydı. Kelly hep olduğu gibiydi. Sevdiği adamdı.

"Onları yakaladığınıza çok sevindim."

Kelly merakına yenik düştü. "Nereden biliyordun?"

"Kaynaklarımı asla açıklayamam." Tam da Kelly'nin sevdiği türde bir atışmaydı.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Beni sormuşsun. Ryan'la ya da Kelly'yle görüşmek istiyorum, demişsin."

"Evet. Biliyorum."

"Kimsenin bu iki isim arasındaki bağlantıyı bilmemesi lazımdı. Yani, *ben* bile anca..."

Ellerini açan Jen omuz silkti. "Dediğim gibi. Kaynak yok." Soğuk çisentiden ıslanıyordu.

"İyi, peki. Biliyor musun, çok erken müdahale ettik. Esas adamın kaçtığını düşünüyoruz. Elemanlarını yakalayınca durumu anlamış olmalı."

Joseph. Joseph kaçmıştı. Jen'in titremesinin sebebi soğuğun ötesindeydi. Temkinle yaklaşması gereken şey bu değil miydi? İstenmeyen sonuçlar? Ama mümkün olduğunca doğru olanı yapmamış mıydı? Piyango bileti almamıştı. Eline fırsat geçmesine rağmen bu kez babasını bile kurtarmamıştı. Bu işlerin peşini bırakmıştı. Montuna iyice sarınıp sorun çıkmayacağını umarak Kelly'ye yaklaştı.

Bebek Eve'i düşünerek yumuşak, hüzünlü bir sesle, "Bence doğrusunu yaptınız," dedi. Yanımızdan geçip giden, bizi kıl payı kaçıran tehlikeleri; sadece derimizi sıyırıp geçen okları hiç göremeyiz diye geçti aklından.

Kelly daha taksi çağırmamıştı. Göz göze geldiklerinde gözleri ışıldadı. Jen bu bakışı tanıyordu.

Kelly bir kaşını kaldırdı. Sonra her şeyi değiştiren o cümleyi söyledi: "Çok klişe, biliyorum ama daha önce tanışmış mıydık? Bugünden önce yani?"

Jen gülmeden edemedi. "Henüz değil." Eşiyle atışmaları hep olduğu kadar rahattı.

Otoparkta onun gözlerine baktı. Kelly ona öyle âşık olmuştu ki onun için hayatını feda etmişti. Adını. Annesini. *Kimliğini.* Jen, onun tüm evlilikleri boyunca rol yaptığını düşünmüyordu. *Yapmamaya* çabaladığını hissediyordu.

"Neyse, ben Ryan. Sen?"

"Ben de Jen."

O an gelip çatmıştı. Jen biliyordu. Hazırdı. Uyuyakalıyormuş gibi gözlerini kapattı. Kayboluverdi. Tam da şüphelendiği gibi, yaşanan her şey silindi gitti.

SIFIRINCI GÜN

Ekrandaki 01:59 yazısı 01:00'e döndü. Jen Hiles sahanlıktaydı.

Bal kabağı oradaydı. Her şey yerli yerindeydi. Teninde hâlâ ocak gecesi pusunun hayaletini hissedebiliyordu. Eşinin onunkine bakan gözlerini âdeta görebiliyordu.

Eşi yatak odasından çıktı. "Her şey yolunda mı?"

Jen onun sıcak kollarının arasına girdi. "Bana tanıştığımız günü anlat."

Kelly mahmur mahmur, "Ne?" dedi.

"Anlat bana." Sesinde varı yoğu tehlikede olan birinin telaşı vardı.

"Şey, emniyete gelmiştin..."

Jen'in ağzı hayretle açık kaldı. Başarmıştı. Bu yirmi seneyi Ryan'la yaşamıştı.

"Avukat mıyım ben?"

"E-evet? Uyumam lazım. Yarın vardiyam var."

Kelly polis memuruydu. Jen keyifle gözlerini kapattı. Eşi daha mutlu olacaktı. O artık yetersiz görünen, aranan bir adam değildi.

"Saat çok geç oldu," diye inledi Kelly.

Ama hâlâ kendisiydi.

"Babam hayatta mı?"

"Ne oldu sana?"

"N'olur söyle."

"Hayır."

Jen o zaman anladı. Kâğıt kesiği, babasını kurtarması. İkisi de kalıcı olmamıştı. Andy haklıydı: Olaylar neredeyse yirmi sene önceki o yağmurlu ocak gününden sonra akışına devam etmiş, Jen'in yolda yarattığı diğer tüm değişikliklerse silinmişti. Zihni bu değişiklikleri sadece doğru yere, doğru zamana dönüp işi çözebilmesi adına gereken bilgileri sunduğu için yaratmıştı.

"Selam?" diye seslendi Todd.

Jen'in kalbindeki ağırlık sanki güneş doğmuş, hayatlarının şafağı sökmüş gibi yok oldu. Todd'du bu. Eve gelmişti. Üst kata sesleniyordu. Sokakta elinde bıçakla yürümüyordu.

"Hâlâ yatmadınız mı?" diye seslendi Todd. "Kaba bir tabla sahnesi gibi camda duruyorsunuz!"

Kelly gürültülü bir kahkaha attı.

"Şey, Ryan?"

"Hımm?" Bunu hiçbir şey yokmuş gibi söylemişti ama Jen için ismi her şeyi doğruluyordu. Gözünü dikip ona baktı. Aynı lacivert gözler. Aynı ince beden. Sadece Jen yazan bir dövme.

Yani Joseph yakalanmamıştı ama bebek de hiç kaçırılmamıştı. Jen pencerenin başında sadece bir anlığına bunu düşündü. Eh, her zaman başarılı olamazdınız. Suçlular daima uyuşturucu, silah ve bilgi satacaktı. Hep çalıp yalan söyleyeceklerdi. Herkesi yakalayamazdınız ama masumları kurtarabilirdiniz.

Hapiste geçirdiği yirmi sene Joseph'e bir şey öğretmiş miydi ki zaten?

Eşine ve basamakları ikişer ikişer çıkan oğluna baktı. Ödemeye değen bir bedel değil miydi bu?

Zihninin gerisinde bir şeyler canını sıkıyordu. Hayatının, yeniden yaşayarak geçirdiği bu tuhaf dönemini nasıl açıklayacağına dair bir şeyler.

"İyi misin?" dedi Todd düşüncelerini bölerek.

"Nerelerdeydin, Clio'yla mı çıktınız?"

Telefonuna bakan Todd, "Clio kim?" diye sordu.

Tabii ya. Joseph asla Kelly'yi aramaya gelmediğinden Todd da Clio'yla hiç tanışmamıştı. Jen oğluna baktı. İlk aşkını almıştı elinden. *Bu* da ödediğine değecek bir bedel miydi?

"Bir rüya gördüm de, Clio diye biriyle tanışıyordun," dedi emin olma arzusuyla.

"Bu, Eve'in hoşuna gitmezdi, değil mi?"

"Eve mi?" dedi Jen sertçe. "Hangi Eve?"

Todd'un gözleri Kelly'ye kaydığında eşi omuz silkti. "Sevgilim olan?" dedi oğlan.

"Soyadı ne?"

"Green?"

Bebek. Hiç kaçırılmamış olan o bebek. Jen bir kasırganın kıyısındaydı. Saçlarını yalamaya başlayan esintisiyi hissediyordu sadece.

"Bir fotoğrafını gösterebilir misin?"

Todd ona tam bir aptalmış gibi bakıp galerisinde gezindi. Oradaydı işte. Clio. Clio'ydu. Kaçırılan bebek Clio'ydu. Bebeğin fotoğrafını gördüğünde onu tanıyormuş gibi hissettiğine şaşmamak lazımdı. Jen afallamış hâlde telefonu almak için uzandığında Todd rahatça almasına izin verdi. Hiç gizlisi saklısı yoktu. "Vay be," dedi Jen kızın yüzünü yakınlaştırırken.

"Daha önce hiç kadın görmemiş gibisin?" dedi Todd.

"Bırak da huzur içinde bakayım," dedi Jen olayları zihninde oturturken.

Yani şimdi, bebek Eve hiç kaçırılmamıştı. Jen buna mâni olmuştu. Eve Green olarak annesinin yanında kalmıştı. Jen, Todd'la tanışmalarına bir yoldan engel olduysa da bak işte: başka bir yoldan tanışmışlardı. Eski senaryoda kaçırılıp Joseph'in bir akrabasıyla yaşamaya gönderilen Clio şimdi Eve olarak, yine Todd'a âşık olmuştu. Kader.

Jen eşine ve oğluna baktı. Clio. Ryan. Eve. Kelly. İsimleri değişmesine rağmen sevgileri baki kalan insanlar.

Jen kolunu ona uzattığında Todd da sarılmalarına dâhil oldu. Sadece üçü, pencerenin önünde durdular. Jen'in nefes alışverişi yavaşladı.

Birkaç dakika sonra sırf kontrol etmek, sırf bakmak için alt kata indi. Eli kapının kolundaydı.

Tuhaf bir his pus misali üzerine çöktü. Dejavu gibi. Neydi bu? Başını salladı. Kaçırılan bebekler ve çeterlerle ilgili gibi bir şeyler? Gözlerini kırpıştırdı ve düşünce silinip gitti. Ne tuhaf. Hiç dejavu yaşamazdı.

Hem de böylesi normal bir gecede.

ARTI BİRİNCİ GÜN

Jen uyandı. Ekimin otuzuydu ve nedeninden emin olmasa da içinde bütün hayatı önünde uzanıyormuş gibi bir his vardı.

Sahanlıkta sabahlığını üzerine geçirirken Todd, "N'aber?" dedi. "İyi misin?"

"Tabii ki?" Başı ağrıyordu ama o kadar. Aşağıdan yemek kokuları geliyordu. Ryan kahvaltı hazırlamaya başlamış olmalıydı.

"Dün gece tuhaf tuhaf şeyler söyledin. Clio diye bir kız arkadaşım var sanıyordun."

"Clio da kim?" dedi Jen.

EPİLOG:
EKSİ BİRİNCİ GÜN İSTENMEYEN SONUÇ

Uyanışını izleyen ilk birkaç dakika içinde Pauline'in aklından çıkmıştı.

Sonra hatırladı. Hatırladığında üstüne bir korku çöktü ve yataktan ok gibi fırladı. *Connor.*

Bunun olacağını aylardır biliyordu. Oğlan gizemli, kaba, huysuz davranıyordu. Pauline uykusuz kalıp her saat onu bekliyordu. Şiddeti gittikçe artan bir dizi davranış sergilemişti. Şimdi de bu.

Her şey dejavuyla başlamıştı. Hemen sonrasındaysa Connor gözaltına alınmıştı. Polis her türlü suçu işlediğini söylemişti: uyuşturucu, hırsızlık, falan filan. Yakın zamanlarda, aslında birkaç yıldır, Joseph diye biriyle görüşüyordu. Hayatının en parlak günleri önünde uzanırken o her şeyi mahvediyordu işte.

Pauline'in bir avukatı araması lazımdı. Bunu düzeltmeliydi. Çok fazla şey yapması lazımdı. Oğlunu bunu yapmaya iten sebebin temeline inmeliydi.

Bilgisayarı açıp bir avukat bulmaya hazır hâlde kapıya ulaştı. Ama oğlu işte orada, sahanlıktaydı. "Ee? Saldılar mı seni?"

"Kim?"

"Polis?"

Connor gülerek, "Ne polisi?" dedi. Pauline işte o zaman, oğlanın odasından sesi gelen BBC'deki haber programının tepesinde yazan tarihi gördü. Bugün ekimin otuzuydu. Otuzu dün değil miydi? Bundan emindi.

HİSTERİK GÜÇ

Histerik güç insanların, bilhassa annelerin, genellikle hayati tehlike arz eden durumlarda sergilediği, normal görülen eşiğin ötesine geçen aşırı güçtür. Hikâyelerde yeni doğan bebekleri kurtarmak için arabaları kaldıran, kimi zaman enerjiden muazzam güç alanları oluşturan kadınlardan bahsedilir. Zaman döngüleri gibi kayda geçen başka doğaüstü olaylar da mevcuttur fakat henüz hiçbirinin doğruluğu ispatlanmamıştır. Histerik güç epizotları yaşayan kişiler sıklıkla bunlara dejavunun eşlik ettiğini bildirir.

TEŞEKKÜRLER

Bu roman fikrinin aklıma geldiği anı hatırlıyorum. Yazar dostum Holly'yle mesaj geçmişimize bakarsak bu an 27 Kasım 2019'da gerçekleşmiş.

Ben, 18.32
Russian Doll[26] gibi ama bıçaklı
suçlarla alakalı bir kitap
yazmak istiyorum.

Holly Seddon, 18.37
Tanrım, hayal gibi.

Holly, 18.38
Nasıl bir şey olacak?
Birisi durmadan bıçaklanacak mı?

---

26 Başkarakterin kendini bir zaman döngüsünde bulduğu bir televizyon dizisi. (ç.n.)

Ben, 18.38
Evet, sanırım. Adamın da gittikçe
daha eskiye dönmesi gerekecek.
Belki çeteye katıldığı zamana,
olayın hiç başlamayacağı bir noktaya.
Aman Tanrım, yani anlatım sondan
başa doğru gidebilir?

Holly, 18:38
Aman Tanrım.

Ben, 18:38
Ben az önce bir şey mi icat ettim?

İşte böyle.

Yakın zamanlarda *Russian Doll*'u izlemiştim. Sonra oturup haberleri izledim ve bıçaklı suçlarla alakalı bir kısım ilgimi çekti. Yazarlara böyle olur. Fikirler aklınıza asla masanızın başında, doğru zamanda gelmez. Ama yine de kaçınılmaz şekilde hep gelirler. Bence bu şimdiye dek aklıma gelenlerin en iyisiydi. Bunu yazmak, Jen ve Todd'la bir sene geçirmek ve onlara âşık olmak benim için onurdu. Umarım onları siz de sevmişsinizdir.

Elbette planlama ve yazım aşamalarında fikir çok fazla değişti. Ama merkezi aynı kaldı: sondan başa doğru anlatılan, sondaki olaya engel olunması gereken bir suç romanı. Benim açımdan basit bir mantığı var: Tüm suçların temeli geçmişe, mazinin derinliklerinde gömülüdür, değil midir?

Bu kitabı 2020'nin temmuzu ve 2021'in mayısı arasında yazdım. Bu aralıkta birisi neredeyse beş ay süren iki kapanma dönemi yaşadık. Pandemide yaptığım tek şey buydu. Harika bir kitap yazabilirsem kasvetten güzel bir şeyler doğmuş olacağını

düşündüm. (Erkek arkadaşım bana ocak ayındaki kapanma sırasında evlenme teklif etti, o gün bile belirlediğim kelime hedefini tutturdum.)

Bu kitabı temsilcilerim Felicity Blunt ve Lucy Morris'e adadım. Bir yazarın iki harika temsilcinin kariyeri üzerinde yaratabileceği etkiyi abartması güçtür. Danışmanlık sunuyorlar, düzeltmeler yapıyorlar, elimden tutuyorlar, satış yapıyorlar, en önemlisi benim daha iyi bir yazar olmamı sağlıyorlar. Bu fikir onları hiç endişelendirmedi. Hiçbir zaman fazla iddialı olduğunu düşünmediler. Bunun için sonsuza dek minnattar olacağım.

Penguin Michael Joseph'teki editörlerim Maxine Hitchcock ve Rebecca Hilsdon'ın hayatımı bütünüyle değiştirdiklerini söylersem abartmış olmam. Bunu her teşekkürler kısmında belirtiyorum çünkü doğru: Şimdiye dek çoksatanlar listesine giren altı kitap yazdıysam, bu, PMJ'deki rüya ekibim sayesinde oldu. Max, Rebecca, Ellie Hughes, Sriya Varadharajan, Jen Breslin (deha), pazarlama departmanındaki herkes ve süper redaktörüm Sarah Day. Altı kez Sunday Times çoksatanlar listesinde, bir kez eBook çoksatanlar listesinin başında, bir kez de Richard'la Judy'nin[27] seçimleri arasında yer aldık. Satış rakamları neredeyse yarım milyona ulaştı. Kitaplarımı taşıdıkları başarı listeleri uzayıp gidiyor.

ABD'deki yepyeni editörüm Lyssa Keusch'e ve William Morrow, Harper Collins'teki ekibe de teşekkürler. İşe başlamak için sabırsızlanıyorum!

Bu kitabı yazarken birkaç uzmana danıştım. Fizik ve kapalı, zamanvari eğrilerdeki uzmanlığı için (gerçekten de J.D. Salinger tişörtü olan) Richard Price'a teşekkürler. Devam eden polis prosedürlerine dair yardımı için Neil Greenough'a

27 Bir sohbet programının sunucuları. Beğendikleri kitaplardan oluşan seçkiler hazırladıkları bir kitap kulüpleri bulunuyor. (ç.n.)

teşekkürler. Prosedür konusunda yardımcı olabilecek birinin olması ne kadar kıymetliydi anlatamam. Neil, vakit ayırıp tuhaf sorularıma tahammül ederek büyük bir bonkörlük gösterdi. (Tüm hatalar bana aittir, hatta bilinçli yapılmışlardır: elbette gizli görev birimi faaliyetlerini ana emniyet binasından yürütmezdi.)

Benimle çoklu evrenlerden bahsettiği için Paul Wade'e, harika ve çok Toddvari olduğu için Tyler Thomas'a, Liverpool uzmanlarım John Gibbons ve Neil Atkinson'a çok teşekkürler.

Elbette, bolca sohbet, paha biçilemez öneriler ve her zaman ilk okurum olduğu için babama teşekkür ederim.

İsmini kullanmama izin verdiği için Jo Zamo ile ailelerinin geçmişini ödünç almama müsaade ettikleri için Kenneth Eagles ve Kacie'ye teşekkürler.

Otuzlarımın sonlarına yaklaştıkça yakın arkadaşlarım olmasa bugün olduğum kişi olamayacağımın daha çok farkına varıyorum. Lia Louis, Holly Seddon, Beth O'Leary, Lucy Blackburn, Phil Rolls ve Wadesler: Sizler benim terapistlerim, komedyenlerim ve en derin sırlarımın sahibisiniz. Teşekkürler.
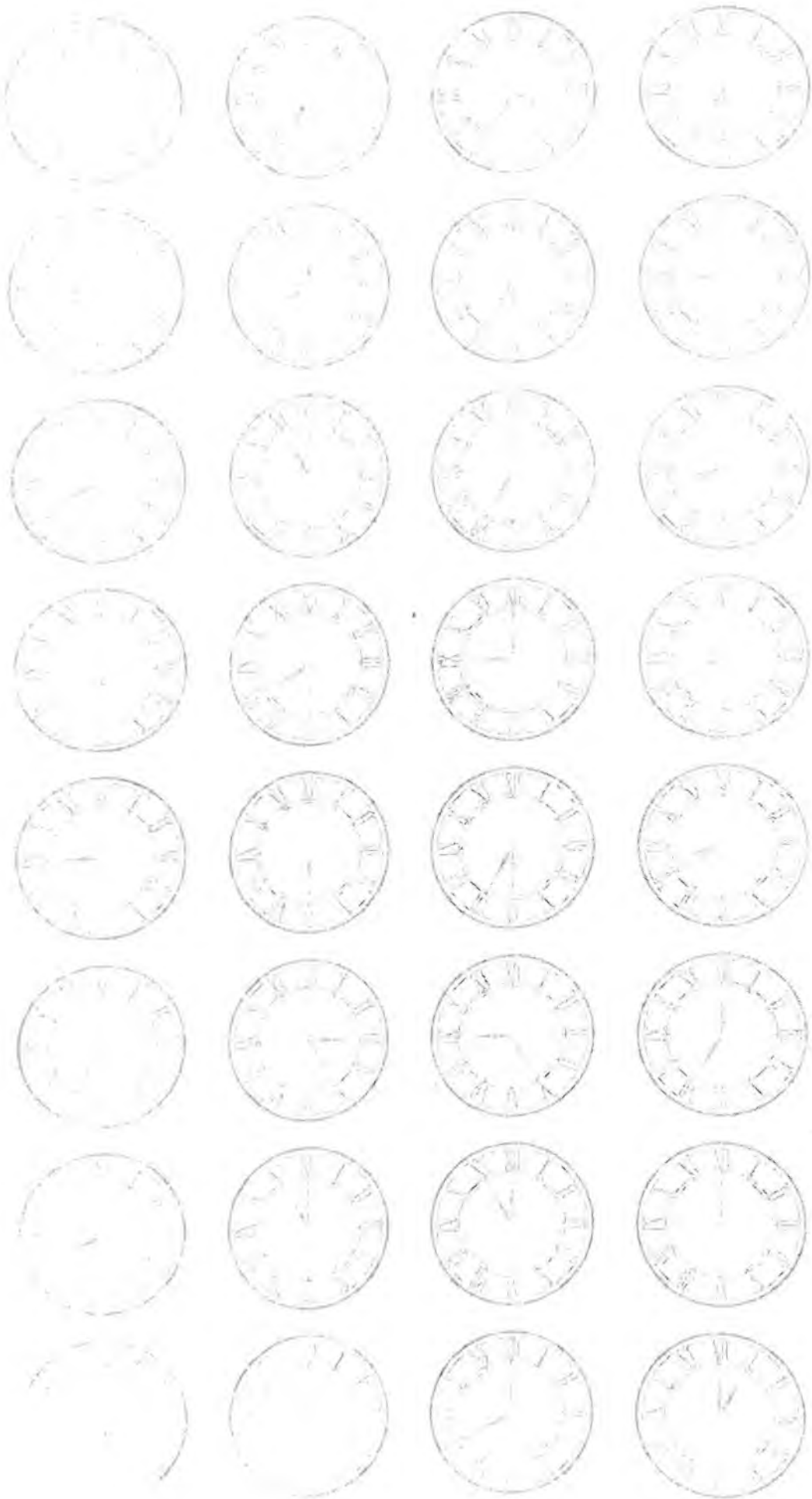
Son olarak David'e teşekkür ediyorum. Bu kısmı yazdığım sırada eşim olmasına yirmi saat vardı (ah, yazarlarla evlenmek: başka kim ertesi gün düğünü varken pazar öğleden sonra teşekkür notu yazar ki?) Hangi evrende, hangi zaman çizgisinde olursak olalım; adın ne olursa olsun Eksi Beş Bin Üç Yüz Yetmiş İkinci güne kadar (oradan da günümüze dek) seveceğim seni.